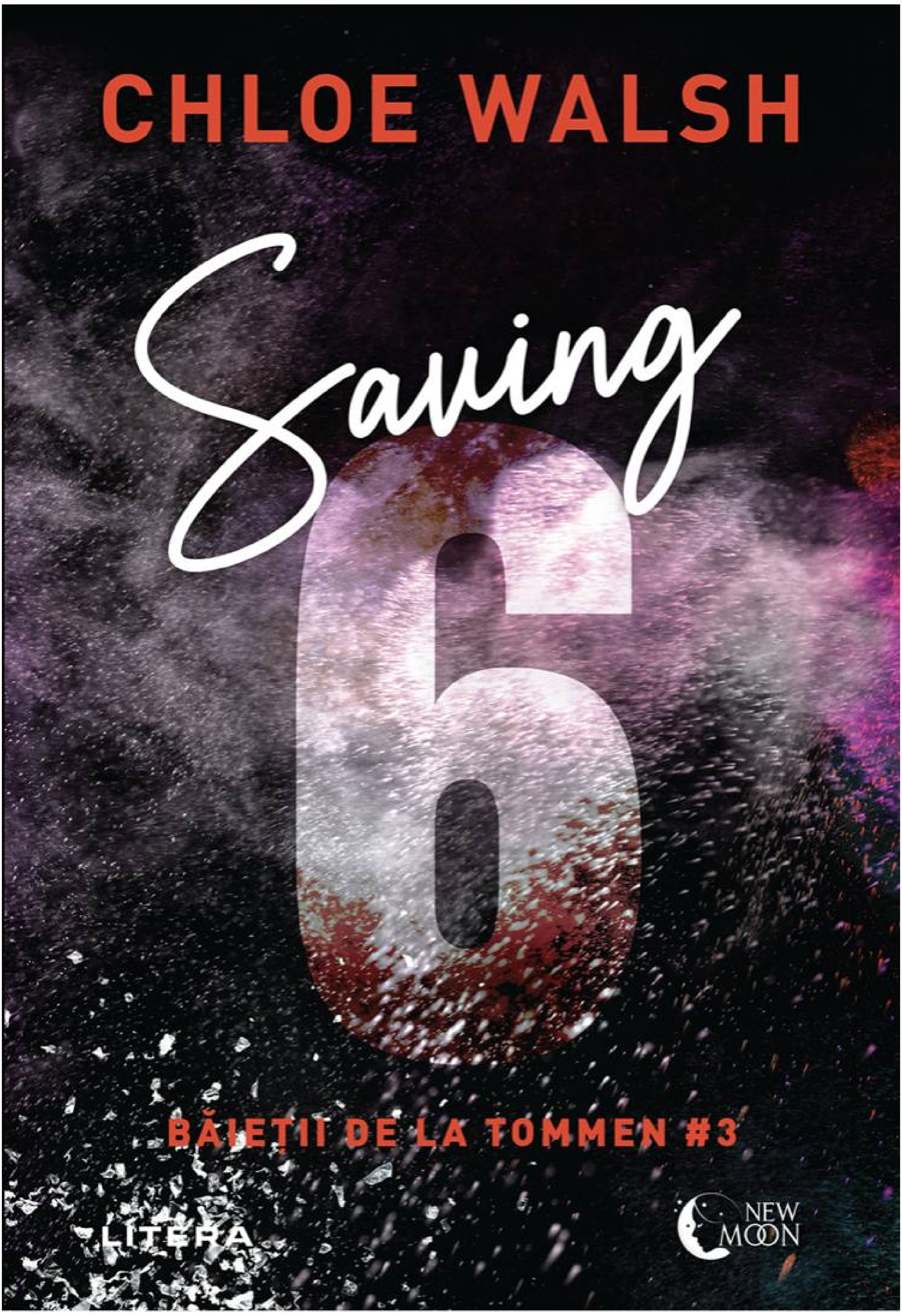

CHLOE WALSH
Saving
6
BĂIEȚII DE LA TOMMEN #3
LITERA
NEW MOON

NEW MOON

CHLOE WALSH

Saving 6

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

Saving 6
Chloe Walsh

Design coperta: Brittany Vibbert/Sourcebooks
Imagini copertă © Colormos/Getty Images,
Evgeniia Siiankovskaia/Getty Images

LITERA®
Editura Litera

Pentru copiii mei.
Pe pământ și în cer.

PREFAȚĂ

Nu am cunoscut niciodată devastarea până când nu a intrat el în lumea mea și nu m-a lăsat să trag cu ochiul în lumea lui.

Nu am știut niciodată ce înseamnă o inimă frântă până când el nu mi-a decimat inima prin decimarea corpului său.

Nu am știut niciodată să sufăr până când nu a plecat de lângă mine.

Nu am știut niciodată.

Niciodată nu am...

PROLOG

O întâlnire adorabilă

30 august 1999

JOEY

– Nu trebuie decât să-ți ții capul plecat și temperamentul în frâu. Ești un copil deștept. Știi asta. Ține-ți gura și nu reacționa la orice prostie. Vrei să intru cu tine?

– Vreau pe dracu'!

– E normal să fii nervos, Joe.

– Nu sunt nervos.

– Și e normal să fii speriat.

– Arăt de parcă aș fi speriat? bombăn, exasperat de încurajările lui neîncetate. Nu sunt un copil, Dar.

– Știu că nu ești, recunoscu fratele meu mai mare, în timp ce urcam pe drumul către Școala Comunitară Ballylaggin – un drum pe care îl făcusem în fiecare zi lucrătoare din ultimii șase ani. Acum parcursul lui la liceu[1] se încheiase, în timp ce al meu abia începea. Doar *am nevoie* să știu că va fi bine pentru tine.

– Mda, am pufnit. Ei bine, amândoi știm că n-o să se întâmple asta.

– Acesta este noul tău început, Joey, spuse el. Orice s-a întâmplat în școala primară a rămas în urmă acum. Nu lua cu tine nici una dintre acele probleme!

– Nu există începuturi noi, am spus eu. Doar locuri noi, pline de aceleași rahaturi.

– Ești prea tânăr ca să fii atât de cinic.

– Și tu ești prea deștept ca să-ți pierzi timpul și energia cu acest discurs încurajator, am răspuns. Eu nu sunt Shannon, băiete. Nu am nevoie nici de încurajări, nici să mă ții de mână.

– Greșesc atât de mult pentru că vreau să te conduc în prima ta zi de liceu?

– Ai fi putut face asta acasă, i-am amintit. Nu trebuia să mă conduci la școală. Nu sunt un copil.

– Ești fratele meu mai mic.

– Nu am fost niciodată mic, Dar.

– Mereu atât de sigur pe tine... Dând din cap dezaprobator, îmi oferi un zâmbet trist. Ei bine, poate că am vrut să petrec mai mult timp cu tine.

– Împărțim camera, am spus eu, mutându-mi ghiozdanul, greu ca o tonă de cărămizi, pe celălalt umăr. Deja petrecem destul timp împreună.

– Te iubesc, Joe! spune el îmbufnat. Știi asta, nu-i așa?

– Mă *iubești?* Cu picioarele clătinându-mi-se, m-am întors ca să-l privesc. Ce naiba se întâmplă cu tine?

– Nimic! răspunse el, cu tonul încărcat de emoție. Doar că...vreau să știi asta.

– De ce? am întrebat, simțindu-mă neliniștit de declarația lui bruscă. Era deplasată și nu mi se părea în regulă. Ce se întâmplă?

– Nimic. Zâmbind, se aplecă şi-mi ciufuli părul. Nu se întâmplă nimic, prostănacule! Am vrut doar să-ţi spun.

– Bine... L-am privit suspicios, deşi nu eram sigur că îl credeam pe deplin. Dar dacă îţi mai *trece* vreodată prin minte să mă îmbrăţişezi în faţa tuturor acestor oameni, o să-ţi trag una-n ouă.

– Începe să ți se îngroașe vocea, chicoti el. Fratele meu mai mic crește.

– Nu am nevoie de o voce groasă ca să-ţi tăbăcesc fundul, am ripostat, din ce în ce mai nervos.

El își dădu ochii peste cap.

– Cum să nu, Chițăilă!

– Toate fetele de aici poartă fuste atât de scurte? Cu ochii mari, am văzut un grup de fete coborând dintr-un autobuz şcolar pe trotuarul din faţa noastră. Retrag tot ce am spus, Dar. Încântat de viaţă, i-am zâmbit fratelui meu. Cred că o să-mi placă la liceu.

– Nici să nu te gândeşti la asta! chicoti Darren, împungându-mă cu cotul. Fetele alea sunt în clasa a douăsprezecea. Pentru ele, ești un bebeluș în clasa a șaptea.

– Ți-am spus deja că nu am fost niciodată un bebeluș, i-am răspuns, făcându-i cu ochiul înainte de a-mi întoarce atenţia la priveliştea încântătoare de picioare goale şi funduri ca piersica.

– Nu eşti un pic cam tânăr pentru a te gândi la fete?

– Am 13 ani.

– Abia din decembrie.

– Pun pariu că am văzut mai multe țâțe decât tine.

– Mama nu se pune.

Am râs amândoi, câteva dintre fetele din față întorcându-se spre noi.

– Oh, Doamne! Darren Lynch! strigă una dintre blonde, oferindu-i fratelui meu un zâmbet cald, în timp ce se îndrepta direct spre el. Ce faci aici? Nu ai primit o mie de puncte la examenul de absolvire în iunie anul trecut? Doar nu repeţi a douăsprezecea!

– Nu, nu repet. Doar îl conduc pe frățiorul meu în prima lui zi, răspunse Darren, primind o semiîmbrățișare din partea fetei. Și aș putea să-ți pun aceeași întrebare. Ce cauți într-o uniformă BCS, domnișoară de la Tommen?

– Eu... m-am transferat aici. Am de gând să termin clasa a douăsprezecea la BCS, răspunse blonda pe un ton încordat. Până la urmă, este cea mai bună școală, nu?

– Da. Fratele meu încuviință, iar ochii i se umplură de simpatie, ceea ce m-a derutat al naibii de tare. Știu.

– Deci cum merge treaba, Dar? Se grăbi să treacă peste momentul care-i făcuse să se privească așa, cu *subînțeles,* iar eu mi-am dat ochii peste cap și mi-am reprimat dorința de a vomita. Nu te-am mai văzut din acel weekend.

– Am fost pe aici, îi spuse el, scărpinându-se la ceafă. Știi tu, încerc să fac față.

– Da. Schimbară o altă privire cu subînțeles. Știu.

– Eu nu știu, am decis să intervin. La ce încerci să faci față? Vreți să explicați despre ce naiba vorbiți?

Fratele meu oftă resemnat înainte de a relua prezentările.

– Caoimhe, guralivul ăsta e fratele meu mai mic. Se întoarse spre mine și făcu un gest către fată. Joe, aceasta este Caoimhe Young. Probabil erai prea mic ca să ți-o amintești din școala generală, dar sora ei mai mică este prietenă cu Shannon.

Ochii ei albaștri poposiră pe fața mea și zâmbi.

– Deci tu ești următorul Lynch în ierarhie, nu?

– Se pare că da. Am ridicat din umeri nepăsător înainte să mă întorc spre Darren. Ai terminat cu călătoria pe aleea amintirilor sau trebuie să mai stau pe aici vreo zece minute?

– Oh, Doamne, Dar! râse ea. Îți cam dă de furcă, nu?

– Mie-mi spui! răspunse fratele meu oftând. Mi-a făcut plăcere să te văd, Caoimhe. Prinzându-mă de ceafă, am ocolit grupul de fete, îndreptându-ne spre aleea care ducea spre liceu. Ai grijă de tine!

– Și tu, Dar! strigă ea după noi. Ținem legătura!

– Ținem legătura? Am scuturat din cap și m-am eliberat din strânsoarea lui. Ce naiba înseamnă asta?

– Cine ştie, bombăni Darren, îndreptându-mă spre porţile şcolii. Știi cum sunt fetele.

– Ai făcut sex cu ea?

– Ce? Se opri din mers și mă răsuci spre el. Nu, nu am făcut sex cu ea. De ce m-ai întreba asta?

– Nu te da mare și tare în fața mea, am râs, împingându-l jucăuș în piept. Știu că ai fost cu fete în trecut.

Darren oftă adânc.

– Nu așa, nu am fost.

– Ei bine, cred că te place, am spus eu, ținând din nou pasul cu el. Se uita la tine cu ochii ăia languroși.

– Ochi languroși, chicoti Darren. Ești un idiot.

– Chiar se uita, am râs. Mă mir că nu a leșinat când te-a văzut. Dregându-mi vocea, mi-am dus o mână la frunte și am mimat: *Oh, Darren Lynch. Chiar tu ești? Inimă, liniștește-te!*

– Ești așa prostănac, râse fratele meu.

– Și tu ești un armăsar, i-am răspuns făcându-i cu ochiul și înghiontindu-l cu cotul. Mai ai blonde care pândesc prin școală, aşteptând să cadă la picioarele tale? Pentru că te pot scăpa fericit de ele.

– Las-o baltă! chicoti el, clătinând din cap cu regret. Sincer, nu e chiar așa. E doar o prietenă bună.

– Nu-ți face griji, Dar! am râs eu. Știu că ești gay. Doar fac mişto de...

– Dumnezeule, Joey! pufni Darren, strângându-mă de umăr. Privi în jur, cu ochii înnebuniți și panicați, înainte să răsufle și să murmure: Nu așa de tare, bine?

– De ce faci asta? întreb eu cu seriozitate, îndepărtându-i mâna în timp ce simt că mă inflamez. De ce ascunzi ce ești?

El dădu din cap dezaprobator, cu ochii albaștri plini de durere.

– Joey!

– Nu, e o prostie, Dar! am insistat eu, nedorind să las lucrurile aşa. Nu mi-e ruşine cu tine şi nici ţie nu ar trebui să-ţi fie.

– Nu mi-e ruşine de mine, răspunse el liniştit.

– Păi, bine, am răbufnit eu. Pentru că nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

– Dar, după spusele tatei, am de ce.

– Da, la naiba cu tata! am zis apăsat. Lui ar trebui să-i fie ruşine de el, nu ție.

– Îți dai seama că, până acum șase ani, a fi gay era o infracţiune pedepsită în ţara asta?

– Da, la fel prezervativele şi orice altă formă de contracepţie, am bombănit eu. Ceea ce nu face decât să demonstreze că legile sunt o prostie.

– Joe…

– Țara asta e înapoiată, Darren, știi asta, l-am contrazis eu. Da, acum e mai bine, dar amândoi știm că bazele pe care sunt construite legile noastre au mult mai puţin de-a face cu raţiunea decât cu religia.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Joe.

– Ei bine, eu nu vreau să te văd umblând pe aici cu coada între picioare când nu ai nici un motiv să o faci, am răspuns. E o tâmpenie, Darren. Fiecare cuvânt care iese din gura acelui om este o tâmpenie totală, așa că nu-l lăsa să te facă să te simți prost în pielea ta. Tata trăieşte în Evul Mediu, aşa că să nu îndrăzneşti să-l lași să te tragă înapoi acolo cu el.

– Ce propui să fac, Joey? întrebă el pe un ton obosit. Să-i vorbesc ca de la egal la egal?

„Da."

– Îl poţi înfrunta.

– Nu, nu pot, răspunse el. În plus, nu orice dezacord în viaţă trebuie să ducă la o confruntare.

– În viețile noastre, da, l-am contrazis eu cu înflăcărare. Aşa că ar fi bine să te arunci cu capul înainte și să te asiguri că tu eşti cel care va câştiga.

– Ca tine, Chițăilă?

– Poate că nu sunt cel mai tare la bătaie, am recunoscut

cu regret. Dar întotdeauna sunt cel mai înflăcărat.

– Cam ca în vorba aia: nu contează mărimea leului, ci puterea răgetului?

Am încuviinţat.

– Acum vorbeşti pe limba mea.

Darren îmi aruncă o privire ciudată.

– Deci în mintea ta, trăim într-o lume în care suntem care pe care?

– Nu e în mintea mea, Dar. E realitatea.

– Ştii, zise el pe un ton melancolic, nu-mi pot da seama dacă principiile tale îţi vor aduce salvarea sau pieirea.

– Oricum ar fi, pentru mine e bine, am spus ridicând din umeri. Pentru că nu-mi pasă câtuşi de puţin.

– Nu e adevărat, mă contrazise el. Îţi pasă.

– Nu! am râs fără umor. Chiar nu-mi pasă.

– Am nevoie să începi să-ţi pese, Joey.

– Îmi pasă! am bombănit eu. Îmi pasă de tine, și de Shan, și de Tadhg, şi de Ols…

– Vreau să începi să-ţi pese *de tine,* Joe…

– Sfinte Sisoe!

Picioarele mi se opriră brusc în momentul în care ochii îmi aterizară pe o blondă înaltă, cu chip angelic, care stătea pe gardul de la intrarea în şcoală.

– Ce e? întrebă Darren, uitându-se în jurul nostru. Unde arde?

– Acolo. Rămas mut la vederea ei și incapabil să continui vreo conversaţie cu fratele meu, am arătat spre fata al cărei păr lung și blond se despletea în bătaia vântului. *Ea.*

– Nu o cunosc, remarcă fratele meu. Trebuie să fie într-a şaptea.

Ochii mei nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător, aşa că am privit-o cum sugea o acadea Chupa Chups, complet neinteresată de băiatul care încerca să-i vorbească, în timp ce picioarele ei lungi atârnau pe gard.

– Doamne, Dumnezeule! Am tras aer în piept. Nu-mi pasă dacă eşti gay sau nu, frate. Nu poţi nega că fata aia

este cel mai frumos lucru pe care ochii tăi l-au văzut vreodată.

Chiar în acel moment, privirea ei se îndreptă asupra mea.

În clipa în care se întâlniră ochii noştri, am simţit un val de căldură direct în piept.

Sfinte Sisoe!

Când i-am întâlnit privirea, m-am aşteptat ca ea să roşească şi să se uite în altă parte.

Nu o făcu.

În schimb, îşi înclină capul într-o parte şi mă studie cu o privire asemănătoare cu cea pe care eram sigur că o aveam eu.

Ridicând din sprâncene, îşi scoase încet acadeaua din gură şi îmi aruncă o privire plină de anticipare.

Privirea mea se îndreptă întrebător spre băiatul brunet care încă încerca şi nu reuşea să îi atragă atenţia, înainte de a reveni la faţa ei.

Cu o înclinare sfidătoare a bărbiei, îmi aruncă o privire care spunea „ce mai aştepţi?".

La dracu'!

Ce mai aşteptam?

– Stai liniştit, frăţioare, chicoti Darren, în timp ce mă conducea cu forţa spre clădirea principală şi *departe* de blondă. E drăguţă, dar încă nu-ţi arunca pălăria în ring. Îţi promit că vor mai fi cincizeci de fete în anul tău care vor arăta la fel de bine.

„Mă îndoiesc."

– Nu mai vreau încă cincizeci de fete, am răspuns, iar când m-am întors, am surprins-o încă uitându-se la mine. O vreau doar pe fata *aia!*

– Oh, din nou într-a şaptea! Râzând, Darren mă târî cu el până când ea dispăru din peisaj. Dacă nu te-am învăţat nimic altceva în ultimii doisprezece ani, atunci ţine minte asta: controlează-ţi temperamentul, stai cu capul în cărţi, departe de străzi şi de fetele care arată aşa.

– Aşa cum?

– Ca şi cum ar scrie pe ele că au inima frântă.

– Deci cu alte cuvinte, să-mi petrec următorii șase ani de școală trăind ca un preot, am bombănit, desprinzându-mă de el când am ajuns la școală. Unde semnez?

– Hei, asta am făcut și eu, chicoti fratele meu, complet amuzat de dezgustul meu. Mie mi-a mers bine.

– Pentru că ești un rahat, i-am spus. Serios, Dar. E o minune că suntem rude.

– Ei bine, suntem, îmi aminti înainte de a mă îmbrățișa. Voi fi întotdeauna fratele tău, indiferent de situație, bine? Să nu uiți niciodată asta!

– Ce ți-am spus eu? am bombănit, îndepărtându-mă de el înainte să mă vadă cineva îmbrățișându-mi *fratele,* dintre toți oamenii. Ar trebui să mă țin de cuvânt și să-ți trag una-n ouă pentru asta.

– Ai grijă de tine! Vocea lui era plină de emoție în timp ce mă privea încruntându-mă la el. Te iubesc!

– Dumnezeule, scutește-mă de dulcegăriile astea, am bombănit, simțindu-mă extrem de incomod. Încep liceul, dobitocule, nu mă duc la război!

Încuviință din cap cu rigiditate.

– Știu.

Simțindu-mă luat prin surprindere, l-am privit cu suspiciune înainte să clatin din cap și să mă îndrept spre intrare.

„Oprește-te!"

„Nu pleca!"

„Ceva nu e în regulă."

„Întoarce-te!"

„Totul e greșit."

– Dar? Zăbovind nesigur, m-am întors, însă plecase deja. Ne vedem după școală, da? Fratele meu nu răspunse.

– Dar?

Nici nu se întoarse să se uite la mine.

– Darren?

În schimb, își trase gluga pe cap și continuă să se îndepărteze de mine.

– Deci tipul ăla e paznicul tău sau poți să gândești de unul singur? întrebă o voce feminină, iar când m-am

întors, am găsit-o în fața mea pe nimeni alta decât pe blondina de pe zid – și să fiu al naibii dacă nu arăta și mai bine de aproape.

Uitând deja modul ciudat în care Darren își luase rămas-bun, m-am concentrat numai la fața care mă privea.

Pometi înalți, buze roz pufoase, ochi mari și verzi și păr care părea desprins dintr-o revistă – era, fără îndoială, cel mai frumos lucru pe care îl văzuseră ochii mei vreodată.

– Cu siguranță pot gândi și singur.

– M-ai văzut acolo, declară ea glacial, țintuindu-mă cu ochii ei verzi.

– Te-am văzut.

– Ai continuat să mergi.

Am încuviințat ca un prost.

– Așa e.

– Să nu mai faci asta!

„La naiba!"

– Nu o să mai fac.

Se mai uită la mine o dată înainte de a încuviința.

– Ești frumos.

„Ia te uită!"

– Și tu.

– Hm... Zâmbi discret. Deci ai un nume, băiat-care-gândește-singur?

– Are vreo importanță? am răspuns, având nevoie să recâștig ceva din terenul pe care îl pierdusem în fața acestei fete puternice. Amândoi știm că până la sfârșitul zilei îmi vei spune *iubitule.*

Ea își linse buzele pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Nu, zău!

Am făcut un pas mai aproape.

– Spune-mi tu, blondino!

Ei bine, o făcu – și fu o priveliște incredibilă.

– Bine, a fost foarte frumos.

Am râs.

– Mulțumesc.

– Eu sunt Aoife, râse ea, întinzându-mi mâna.

– Joey, i-am răspuns, acceptându-i mâna mică în a mea.

– Joey. Strângându-mi mâna, își înclină capul într-o parte și mă studie fără pic de timiditate. Ți se potrivește numele.

– Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, i-am răspuns. Numele tău înseamnă strălucire și frumusețe, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

– Știi irlandeză.

Da, ştiam irlandeză, dar nu *atât* de bine. În clasa mea din şcoala primară, fusese o fată pe nume Aoife, care îmi povestea mereu că fusese numită după o regină războinică irlandeză, cu o frumusețe despre care se spunea că rivaliza cu cea a Elenei din Troia.

Dar nu aveam de gând să-i spun și acestei Aoife.

Nu când aveam nevoie de fiecare avantaj pe care îl puteam obține.

– Deci la ce clasă ai fost repartizat? întrebă ea, scoțându-și orarul împăturit din buzunarul fustei scurte și plisate. Eu sunt în clasa a șaptea, grupa a treia.

„La naiba dacă știam!"

Am îndreptat hârtia mototolită pe care era orarul clasei mele pentru acel an şcolar. Am fost al naibii de încântat când am citit cuvintele clasa a șaptea, grupa a treia pe pagină.

– La fel și eu.

Eram în aceeași clasă.

„Dă-i mai departe!"

Poate că norocul meu se schimbase.

– Deci eşti un elev mediocru, la fel ca mine, râse ea. Fratele meu a fost repartizat în clasa a șaptea, grupa întâi. Asta e clasa pentru cei inteligenți.

– Ai un frate geamăn?

Ea încuviințează.

– Din nefericire!

– Deci suntem a treia cea mai deşteaptă clasă?

– Sau a treia cea mai aglomerată, râse ea. Cum vrei tu să vezi lucrurile.

– De ce? În câte clase a fost împărţit anul nostru?
– Patru.
– Iisuse! am râs. Asta nu ne pune într-o lumină prea bună, nu-i aşa?
– Nu. Îmi zâmbi înapoi. Deloc. Deci de la ce şcoală primară vii?
– Sacred Heart, i-am răspuns. Tu?
– St. Bernadette's, spuse ea cu o grimasă. Asta e…
– Şcoala primară de fete condusă de călugăriţe din afara oraşului? Am tresărit în semn de simpatie. Ei bine, ai avut un noroc de rahat, nu?
– Da. Opt ani cu măicuţele. Nu vezi cum îmi străluceşte aureola?
– Oh, da, e orbitoare.
– Potrivit surorii Alphonsus, ar trebui să-mi continui educaţia într-un mediu numai pentru fete, zise ea cu un zâmbet diabolic. Se pare că am o pornire animalică în mine, cu o înclinaţie pentru *forma masculină* pe care nici o rugăciune nu o poate elimina. Îşi dădu ochii peste cap. Totul pentru că am spus că tipul care îl juca pe Iisus într-un film pe care ni l-au arătat era superb.
Am privit-o confuz.
– Superb?
– Ce? râse ea. Chiar era.
– Ei bine, mi se pare că trebuie să-ţi petreci mai puţin timp în genunchi rugându-te şi mai mult timp…
– Nu o spune, mă avertiză ea, ridicându-se să-mi acopere gura cu mâna.
– Cu *forma masculină,* am chicotit, desprinzându-i degetele de pe buzele mele cu mâna.
– Deci ar trebui să-mi petrec mai mult timp cu forma masculină în general? râse ea, cumva degetele noastre fiind împletite acum. Sau cu tine? Pentru că pot să spun cu certitudine că sunt impresionată de forma masculină care stă în faţa mea.
– Ăsta e felul tău de a-mi spune că nu ai un iubit?
– Nu, e felul meu de a-ţi spune că *voi avea* un iubit odată ce îmi vei propune.

– Iisuse! Inima începu să-mi bată cu putere. Tu chiar spui lucrurilor pe nume, nu-i așa?

Îmi făcu cu ochiul și își dădu ghiozdanul jos de pe umăr.

– Altfel unde ar mai fi distracția?

Dezorientat de această fată, am luat ghiozdanul pe care mi-l întindea și mi l-am pus pe umărul liber.

– Poftim! spuse ea cu un semn din cap aprobator, admirându-și ghiozdanul roz aprins de pe umărul meu. Asta ar trebui să fie suficient.

– Pentru?

– Pentru a le îndepărta pe celelalte fete.

– Să le îndepărteze pe celelalte fete? Am ridicat din sprâncene confuz. Tocmai *m-ai marcat* cu ghiozdanul tău?

– Sigur că da, răspunse ea, zâmbindu-mi dulce înainte de a se întoarce pe călcâie și de a se îndrepta spre școală. Acum să mergem, *iubitule!*

Am râs pentru că, sincer, ce altceva puteam face?

Îmi era clar că aveam să o urmăresc mult pe fata asta.

Totuși, picioarele mele o urmară.

Clasa a șaptea

MONȘTRII DE SUB PATUL MEU

30 noiembrie 1999

JOEY

Cu zgomotul propriului puls bubuindu-mi în urechi, mi-am ținut ochii ațintiți pe podeaua dormitorului meu și

m-am concentrat asupra respirației, asupra crăpăturilor din plintă, asupra găurii proaspăt făcute în șoseta mea, asupra oricărui alt lucru în afara nemernicului care bătea la ușă și cerea să intre.

– *Deschide ușa asta, băiete, și o să te învăț eu bunele maniere!*

– *Pacoste inutilă, la fel ca fratele tău!*

– *Acum nu mai ești așa de mare și tare, nu?*

– *Mișcă-ți fundul afară, nătăflețule, înainte să sparg ușa asta nenorocită!*

Inima îmi bătea cu putere în piept, fiecare centimetru al corpului meu era bătut și vânăt și, deși știam că mama era acolo și fără apărare, jur că nu aveam curajul să-l mai înfrunt pe bărbatul pe care îl numea soțul ei.

Nu după ce mă bătuse măr în seara aia.

Înghițind sângele care îmi curgea pe gât, am întors capul într-o parte și mi-am analizat opțiunile.

„Luptă!"

„Mori!"

„Fugi!"

„Mori!"

„Spune!"

„Mori!"

„Ascunde-te!"

„Mori!"

„Mori!"

„Mori!"

După ce am petrecut o perioadă egoistă de timp gândindu-mă să-mi tai venele, am închis ochii și mi-am încordat fiecare mușchi din corp până când am început să tremur din cauza tensiunii.

„Nu o face, băiete!"

„Nu ți-a venit vremea încă!"

„Nu-i da satisfacția de a pleca!"

„Gândește-te la ceilalți!"

Disperat să alung tentația, mi-am ținut respirația și m-am concentrat asupra motivului pentru care nu puteam părăsi acea casă.

Asupra motivului pentru care a trebuit să rămân.

„Shannon. Tadhg. Ollie..."

„Shannon. Tadhg. Ollie..."

„Shannon. Tadhg. Ollie ..."

Încet-încet, pe măsură ce mintea mea se resemna cu faptul că nu aveam cum să las trei copii nevinovaţi cu monştrii care ne creaseră, am simţit cum muşchii mi se deblocau, făcându-mă să mă afund şi mai mult în depresie.

Prinzându-mă în capcană...

Resentimentul se trezea la viaţă, mintea mea concentrându-se asupra unui chip.

Asupra unui nume.

Să-l ia dracu' pe Darren pentru că mă lăsase singur!

Mama plângea în camera ei, cu hainele împrăştiate peste tot, cu demnitatea ei mânjită pe scula lui, iar eu nu puteam face nimic pentru ea.

Şi la fel ca data trecută, nu am putut să o salvez.

Şi la fel ca de fiecare dată înainte de asta, nu l-am putut opri.

Timbrul profund al vocii tatălui meu răsună printre pereţii dormitorului meu, în timp ce ameninţările pe care mi le adresă până târziu în noapte se transformară încet în răcnete frustrate şi apoi, în cele din urmă, în înjurături de beţiv.

– Cretin nenorocit! fu ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte ca paşii lui grei să se retragă stângaci de la uşa mea.

Câteva minute mai târziu, vocea lui putu fi auzită din nou, dar de data aceasta la celălalt capăt al palierului, iar mama mea fu din nou ţinta crizelor sale de furie.

Cu inima bătându-mi violent în piept, m-am întins după ceasul deşteptător de pe dulapul de lângă pat şi am mijit ochii, încercând să văd ce oră era doar cu ajutorul luminii slabe a străzii din faţa ferestrei mele.

02.34.

La dracu'!

Lăsând ceasul la loc, am răsuflat frustrat, m-am lovit în piept şi am încercat să mă calmez.

Dar nu a fost uşor.

„Nu în seara asta."

Pentru că Darren încă era plecat, iar *el* încă era acolo.

Singura persoană de care depindeam în astfel de momente – în astfel de nopți – plecase fără să arunce măcar o privire înapoi.

„Ar fi trebuit *să știu.*"

„L-am privit plecând."

Tata nu îl lovise niciodată pe Darren aşa cum mă lovise pe mine.

El era primul născut, băiatul de aur.

Eu eram rezerva.

Darren fusese doar pălmuit.

Eu primisem lovituri cu pumnul strâns.

Darren era diplomat.

Putea să-l convingă pe tatăl nostru mai bine decât oricine altcineva din casă şi să-l readucă în simțiri – ei bine, de cele mai multe ori.

Uitându-mă la patul de jos gol, neatins de la plecarea lui, am simțit cum mă cuprindea un sentiment familiar de amărăciune, luând cu el altă bucată din copilăria mea.

Abia începusem clasa a şaptea, pentru numele lui Dumnezeu, aveam să împlinesc 13 ani abia peste o lună, ce şansă aveam împotriva unui bărbat de două ori mai mare decât mine?

Nu aveam, Darren știa asta, și totuşi mă lăsase acolo fără apărare.

Aveam 12 ani și eram un soldat de primă linie în războiul care făcea ravagii în casa familiei mele. Inamicul cu care mă confruntam era mai mare şi mai puternic, iar aliatul meu mă abandonase când aveam cea mai mare nevoie de el.

Știusem că era ceva în neregulă în dimineața în care mă condusese la şcoală. O simțisem în oase când îl privisem cum se îndepărtase de mine – când strigasem după el ca un copil nenorocit.

În primele câteva zile după plecarea bruscă a fratelui meu mai mare, așteptasem cu sufletul la gură, rugându-mă ca totul să treacă și Darren să intre din nou pe ușa din față.

Gestul fusese complet ieșit din comun pentru mine.

Eu nu *mă rugam.*

Dar în seara în care mă întorsesem acasă după prima mea zi de liceu și descoperisem că nu mai era, mă trezisem șoptindu-i jurăminte și promisiuni Omului din Cer, oferindu-i totul, orice lucru la care mă puteam gândi, în schimbul întoarcerii în siguranță a fratelui meu.

Aliatul meu.

Rugăciunile mele rămăseseră fără răspuns, iar eu pierdusem mai mult teren decât îmi permiteam în săptămânile care trecuseră de atunci.

Dezgustat de mine pentru că mă ascunsesem după o ușă încuiată, am încercat să fac pace cu mândria mea, știind în adâncul sufletului că a mă întoarce acolo în seara aceea ar fi fost echivalentul semnării condamnării mele la moarte.

„Abia ai scăpat cu viață..."

Sforăituri puternice umplură camera în acel moment, iar eu mi-am reprimat un bombănit, lăsându-mi capul să se lovească de ușa dormitorului pe care mă sprijineam, cu bâta în mână.

– Nu-l asculta! i-am spus fratelui meu – habar nu aveam căruia dintre ei, pentru că toți cei trei care încă locuiau în văgăuna aia se ascundeau sub plapuma mea. Blochează-l!

– E atât de înfricoșător, Joe! strigă Tadhg, apărând de sub plapuma mea de pe patul de sus. Dacă o rănește din nou pe mama?

– Nu o face! am răbufnit, mințindu-l printre dinți pe fratele meu de șase ani. Ea e mare. Acum du-te la culcare!

– Nu pot, pufni el.

– Trebuie! șopti sora mea de zece ani. Știi ce se va întâmpla dacă își dă seama că suntem treji.

– Taci din gură, Shannon! se tângui Tadhg. Mi-e frică...

– Știu că îți este, Tadhg, continuă ea încet, apărând de sub pătură cu fratele nostru de trei ani, Ollie, ghemuit în poala ei. De aceea trebuie să stăm liniştiţi.

– Voi toţi trebuie să vă culcaţi naibii odată! am ordonat, asumându-mi rolul de protector în care fusesem aruncat fără ceremonie. Suntem mari. Mama e mare. Toţi suntem mari. Totul e al naibii de grozav!

– Dar dacă o rănește din nou?

Nu aveam nici o îndoială că, de fapt, o *rănea* din nou.

Problema era că nu puteam face nimic în privinţa asta.

„Dumnezeu ştie că am încercat."

Nasul spart pe care îl aveam de la începutul serii dovedea cât de puţin puteam face în privinţa animalului pe care îl numeam tatăl nostru.

Din fericire, Tadhg și Shannon nu păreau să înțeleagă modul în care tatăl nostru o rănea pe mama noastră.

Eu, pe de altă parte, aveam zece ani când aflasem semnificaţia cuvântului viol.

Nu fusese prima dată când îl văzusem forțând-o și nici prima dată când auzisem acest cuvânt în conversaţie, dar *fusese* prima dată când reuşisem să leg cuvântul de acţiune și să înțeleg ce i se întâmpla mamei mele.

Să înțeleg la ce îi obliga trupul acel animal fără ca ea să vrea.

În mod repetat.

Intervenţia mea fusese inutilă și se terminase cu mama mea – bătută, vânătă, însângerată și goală de la brâu în jos pe podeaua bucătăriei – alungându-mă din cameră. Mă învinovăţise cu privirea pentru un lucru asupra căruia nu aveam nici un control, dar nu înainte ca tatăl meu să dea câteva lovituri bune în trupul meu preadolescentin.

După ce înţelesesem ce însemna violul, ce însemna cu adevărat, hotărârea mea de a nu spune nimic despre ceea ce se întâmpla acasă se întărise și mai mult.

Știam că Darren fusese violat când petrecuse cele șase luni ale copilăriei în plasament. Auzisem destule despre asta – și mă făcuseră să mă simt suficient de vinovat – ca să știu că era destul de rău pentru a ține gura închisă și a

păstra pentru mine chestiunile private ale familiei noastre.

„Aminteşte-ţi, Joey, aminteşte-ţi că, oricât de rău ar fi tata, nu va fi niciodată mai rău decât acum..."

„Crezi că e rău? Nu știi cât de norocos ești..."

„Tu ai primit înghețată și tort de la familia ta adoptivă, eu am fost distrus..."

„Tu nu ai de ce să te plângi, nu în comparație cu mine. Ți-a fost ușor, așa că nu-ți mai plânge de milă..."

„Știi ce se întâmplă în plasament? Vrei ca Tadhg să ajungă ca mine? Vrei asta pentru Shannon? Ține-ți gura închisă! Nimic nu este atât de rău în casa asta încât să merite să te întorci acolo. Nimic..."

Odată ce văzusem cu ochii mei, ştiusem că în nici un caz nu aveam să îmi pun fraţii într-o situaţie în care li se putea întâmpla asta.

Aş fi prefera să mor – și nu exagerez.

Am vorbit serios.

Ani întregi după aceea, nu am dormit noaptea. Nu îndrăzneam. Zgomotele – sunetele alea nenorocite ale ei – îmi rămăseseră întipărite în memorie, repetându-se la nesfârșit într-o buclă de distrugere mentală.

Şi, chiar şi când era linişte, eram pe muchie de cuţit. Tăcerea mă nelinişte a aproape la fel de mult ca ţipetele ei.

Pentru că ţipetele ei însemnau că încă respira. Tăcerea ei însemna că era moartă.

Îmi amintesc cum stăteam întins în camera mea, la fel ca în seara asta, cu corpul rigid, în timp ce mă străduiam să aud fiecare scârțâit de saltea, fiecare grohăit și gemete dezgustătoare venind dinspre uşa închisă de la celălalt capăt al palierului.

Atunci mă cuprindea panica şi, de nouă ori din zece, mă dădeam jos din pat și stăteam de pază în fața dormitorului surorii mele, îngrozit că ea avea ceva ce un animal ca tatăl nostru ar fi venit în cele din urmă să caute.

Cel puţin când eram toţi împreună sub acelaşi acoperiş, o puteam proteja, îi puteam proteja pe toţi, le puteam lua o parte din durere şi îi puteam lăsa să aibă parte de o umbră de copilărie.

Dacă aş fi spus, am fi fost luaţi în plasament. Şi dacă eram daţi în plasament, existau şanse mari să fim separaţi. Şi dacă eram separaţi, atunci nu-i puteam proteja de prădătorii despre care Darren mă avertizase că erau peste tot.

„Crezi că nu ţi se va întâmpla, dar ţi întâmplă. Se întâmplă tot timpul..."

„Nu are toată lumea noroc aşa cum aţi avut tu şi Shannon când aţi fost plasaţi la aceeaşi familie adoptivă..."

„Încă îl simt în corpul meu, sfâşiindu-mă, şi asta mă face să vreau să mor..."

Gândul că Shannon, Ollie sau Tadhg ar fi putut păţi ceva îmi făcea pielea de găină şi îmi bloca gura.

Eu puteam suporta presiunea.

Puteam suporta loviturile.

Puteam să mă descurc cu accesele lui de furie provocate de whisky.

Puteam să suport totul dacă asta însemna că ei nu ar trebui să o facă.

Ca un jurământ de sânge sacru, am reafirmat mental jurământul pe care mi-l făcusem în noaptea de după plecarea lui Darren, și anume acela de a-mi proteja frații și sora cu tot ce puteam.

Nu aveam să permit niciodată să fie bătuți așa cum fusesem eu, să fie abuzați ca mama noastră sau pângăriți ca fratele nostru.

Cu tot ce puteam, aveam să-i protejez și să-i apăr de rele.

Nu trebuiau să stea niciodată în spatele ușii unui dormitor baricadat, cu o bâtă în mână.

Aveam să fiu acolo ca să o fac eu pentru ei.

Știam ce însemna să fii abandonat de protectorul tău şi nu aş fi permis niciodată să li se întâmple asta şi lor.

„Mai bine aş muri."

Da, la dracu' cu Darren pentru că îi lăsase pe frații şi sora noastră să se apere singuri de un monstru!

Să-l ia dracu' pentru că mă făcuse sacul de box numărul unu al tatălui nostru.

„Întotdeauna ai fost aşa, băiete…"

La dracu' şi cu liceul, de altfel! Mi-am îndreptat privirea spre ghiozdanul nedeschis care conținea un munte de teme. Nu aveam nici cea mai mică intenție să termin rahatul dat de profesori a căror părere despre mine era cea mai mică dintre grijile mele.

Da, se putea spune cu siguranță că liceul era alt eşec.

„Eufemismul secolului, băiete…"

Potrivit noului meu director, domnul Nyhan, eram irascibil şi nu respectam regulile. Dacă ar fi trebuit să suporte jumătate din prostiile pe care le suportam eu, nici el nu ar fi respectat regulile.

Măgarul!

Mă bucuram să-l enervez.

Motivul pentru care nu-mi plăcea deloc de el era simplu: jucase hurling cu tatăl meu pe vremuri.

Hurling.

Mă străbătu un fior.

Era deopotrivă harul meu salvator și coşmarul meu.

Tatăl meu mă forțase să joc de la vârsta de patru ani şi, îngrozit de faptul că acea greutate ar fi căzut pe umerii lui Tadhg, aşa cum căzuse pe ai mei când Darren renunțase, mă forțase să continui.

Şi eram bun.

Am fost mai bun decât fuseseră vreodată tatăl meu sau Darren, și cred că asta îl făcea să mă urască şi mai mult – nu eram complet inutil, aşa cum îmi amintea constant.

„Nemernicul!"

Din cauza unor astfel de gânduri și a unor nopți de rahat precum cea de acum, când Shane Holland, un băiat cu câțiva ani mai mare decât mine de la BCS, îmi oferise

primul meu fum dintr-un joint în clasa a cincea, îl acceptasem.

Când îmi promisese că avea să îmi relaxeze mintea și să mă ajute să dorm, aspirasem rahatul ăla atât de adânc în plămâni încât aproape că mă sufocasem.

Și știți ce se întâmplase?

Funcționase.

M-am dus acasă în acea noapte și am dormit ca un bebeluș, neștiind nimic din ceea ce se întâmpla în afara ușii încuiate a dormitorului meu.

După prima mea noapte de somn neîntrerupt din ultimii ani, mă convertisem instantaneu și decisesem că iarba era pentru mine.

După o țigară, mă puteam relaxa mai bine ca niciodată. Puteam să închid ochii noaptea și să nu *o* aud în cap.

Puteam ignora durerea arzătoare a trădării și a respingerii care mă măcina de fiecare dată când mă gândeam că Darren mă lăsase să mă descurc singur cu familia sau la ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi încercat să plec.

Aveam parte de pace.

Sâmbăta trecută, după muncă, de exemplu, m-am întâlnit cu Shane și cu câțiva dintre băieții mai mari de la școală pentru câteva ore.

Îi cunoșteam deja pe majoritatea deoarece am crescut în aceeași zonă.

Erau cu toții destul de inofensivi; ei bine, cel puțin majoritatea dintre ei.

Nu eram atât de naiv încât să cred că Shane și oricare dintre prietenii lui ticăloși erau prietenii mei.

Îmi ofereau numai o cale de a scăpa de cel mai mare ticălos din lumea mea.

Tatăl meu.

În plus, perspectiva de a mă droga era mult mai atrăgătoare decât perspectiva de a mă ascunde de bătrânul meu pentru că ratasem un 65 – echivalentul unei lovituri de colț la hurling – în timpul meciului din acea dimineață.

Așadar, cu ultimii douăzeci de euro pe care îi mai aveam de la slujba pe care o găsisem recent, am profitat de șansa de a evada pentru o noapte.

Pentru a scăpa.

Pentru a face ca totul să înceteze...

Totul se dezlănțuise în dimineața următoare, când fusesem mustrat pentru aventura mea de la miezul nopții, dar nu am avut nici un regret. Nu-mi aminteam să fi ajuns acasă. Fusesem prea amețit de un amestec de iarbă, Devil's Bit și tablete pentru a observa.

Sau pentru a-mi păsa.

La naiba, aș fi făcut-o din nou fără să clipesc, dacă asta ar fi însemnat că aș fi scăpat de realitatea vieții mele – de ei – pentru câteva ore.

„Iisuse, aș vrea să fumez o țigară chiar acum..."

– Cred că o rănește din nou! strigă Tadhg, scoțându-mă din gânduri, când sunetul plânsului îndurerat al mamei noastre răsună în aer, urmat de grohăituri sălbatice.

„Oh, știu că o face."

– Pentru ultima oară îți zic, nu-i face rău.

– Ești sigur?

„Nu."

– Da!

– Promiți?

„Nu."

– Da.

– Mulțumim că ne lași să stăm cu tine, Joe.

– Cu plăcere.

– Vrei să te înghesui aici cu noi?

„Și doi dintre voi să se pișe pe mine în timpul nopții?"

– Nu, mulțumesc.

– Ești sigur că nu vrei să...

– Dormi! Acum.

Posomorându-mă, mi-am lăsat gândurile să se îndrepte din nou spre Darren, în timp ce mă pregăteam de somn, având doar resentimentele drept companie – resentimentele și crosa mea.

„Nemernicul!"

ORICINE ÎN AFARĂ DE EA

14 februarie 2000

JOEY

– Apoi trebuie doar să reconectezi firele așa, și e tot al tău, mi-a explicat Tony Molloy joi seară, după ore, în timp ce îmi dădea o pereche de clești de tăiat fire.

Motorul mașinii pe care o cablase reveni la viață. Am zâmbit.

– E o nebunie!

Ridică o sprânceană căruntă.

– Îți arăt asta doar în caz de urgență, nu pentru o plimbare la miezul nopții sau pentru alte prostii pe care le fac tinerii de pe aici.

– Evident.

– Hai, dă-mi aparatul de testare a suprafețelor plane!

Complet fascinat, am făcut ce îmi ceru bătrânul, absorbind tot ce mă învăța și simțindu-mă mai mult decât recunoscător pentru faptul că riscase pentru mine anul trecut – chiar dacă asta însemna că jobul pe care mi-l dăduse mă făcea lacheul suprem al lui Tony.

Alimentarea cu benzină în parcarea adiacentă a garajului nu era ceva tocmai palpitant, dar am descoperit că îmi plăcea să lucrez la motoare. Era mai mult decât plăcut, era *exact* distragerea de care aveam nevoie.

Banii nu erau mulți, doar cinci dolari pe oră, dar eram prea tânăr pentru a obține o slujbă la negru, ca să nu mai spun că eram prea încăpățânat pentru a mă angaja, chiar dacă eram destul de mare.

Se părea că nu mă puteam abține. Aveam o problemă în a-mi păstra calmul. Furia care se acumula în mine de fiecare dată când aveam o altercație cu un nemernic hotărât să se certe cu mine era incontrolabilă.

Era ceva în mine care îmi cerea să ripostez, indiferent cât de mic sau neimportant era motivul.

Nu mă puteam controla.

Era ca și cum un demon trăia chiar sub pielea mea, un demon care încasase prea multe lovituri și refuza să mai încaseze una.

În plus, ușurarea de pe fața mamei mele când îi dădeam salariul în fiecare vineri seară făcea ca totul să merite.

Dacă puteam să iau măcar o zecime din presiunea de pe umerii ei fragili, pusă acolo din cauza nenorocitului inutil cu care se măritase și care refuza să-și găsească o slujbă, atunci m-aș fi chinuit cu plăcere să fiu plătit cu ora.

Luând toate orele pe care mi le dădeau, lucram în majoritatea serilor după școală până pe la nouă sau zece seara și toată ziua de sâmbătă, cu excepția cazului în care trebuia să-mi iau câteva ore libere pentru meciuri.

– Deci cum merge școala, băiete? întrebă Tony, ridicându-se în picioare. Ții capul jos după suspendarea de săptămâna trecută, sper?

Nu eram un fan al școlii și șeful meu știa asta.

O urâsem în cele mai bune perioade, dar după ce îmi cântărisem opțiunile, aș fi locuit acolo – sau aici – dacă asta ar fi însemnat că nu trebuia să mă întorc acasă.

– Ți-am spus deja, am zis, urmându-l pe Tony în biroul care servea și drept cameră pentru personal. Nenorocitul ăla de Rice a întrecut măsura.

– Și tu ai fost mai mult decât dispus să-l pui la locul lui, spuse Tony. Punând ceainicul pe foc, arătă spre ochiul meu negru. Continuă să apari la muncă arătând așa și îi vei speria pe toți bătrânii care vin să bage benzina.

Am ridicat din umeri.

– Știi, Joe, chiar trebuie să înveți cum să-ți păstrezi calmul, continuă el, turnând două căni de ceai. Un temperament vulcanic ca ăsta te face o povară, băiete. Te va ține pe loc în viață!

„Sau mă va ține în viață suficient cât să mă maturizez și să plec din acest oraș."

– Poate, am încuviințat eu, trecându-mi limba peste tăietura recent vindecată de pe buza de jos.

– Deja te ține pe loc, spuse el, oferindu-mi una din căni, înainte de a îndrepta una dintre frecventele sale discuții în

direcţia „ai atât de mult potenţial".

M-am aşezat pe un scaun de la masa din faţa lui, am luat o înghiţitură din cană și i-am ignorat vocea, asigurându-mă că încuviinţam din cap și că eram de acord la semnalele potrivite, după ce auzisem fiecare cuvânt înainte, dar ştiind în adâncul sufletului că Tony nu era duşmanul meu.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea era unul familiar, care fusese repetat înainte.

De el.

De bunica Murphy.

De directorul meu de la BCS.

De antrenorii şi instructorii mei.

„Bla, bla, bla, al dracului bla..."

– Bună, tată, se auzi o voce feminină din uşa biroului, făcându-l pe Tony să se oprească în mijlocul prelegerii, iar inima să îmi bată cu putere.

Ochii îmi căzură pe blonda cunoscută, cu picioare lungi, care stătea în ușă, purtând aceeași uniformă pe care o purtasem și eu mai devreme, și mi-am reprimat un geamăt.

„La dracu'!"

Fata asta.

Da, fata asta era o pacoste.

– Aoife. Ochii lui Tony se aprinseră. Ce faci aici?

– Am învăţat la bibliotecă cu Paul, răspunse fiica lui, cu obrajii înroșiți, lăsându-și ghiozdanul pe podea și îndreptându-se spre tatăl ei. Avem parţiale săptămâna viitoare. Am pierdut noţiunea timpului, iar tu ai spus că nu trebuie să merg acasă pe întuneric. Zâmbindu-i angelic tatălui ei, flutură din genele ochilor mari și verzi și îl întrebă: E vreo șansă să mă duci acasă?

– Ai pierdut noţiunea timpului la bibliotecă? spuse Tony cu o privire neîncrezătoare. La șapte și jumătate în seara Sfântului Valentin? Crezi că m-am născut ieri?

Am pufnit, găsind și eu scuza ei al naibii de ridicolă.

Miji ochii ei verzi, avertizându-mă, iar eu am ridicat din umeri.

De parcă mi-ar fi păsat dacă se certa sau nu cu tatăl ei.
Ar fi trebuit să vină cu o minciună mai bună.
Aceea era patetică.

– Examene parţiale? Tony se uită la mine. Joey, fiule, eşti în acelaşi an cu gemenii mei. Ai auzit ceva la şcoală despre examenele parţiale?

– Nici un cuvânt, am răspuns, amintindu-mi vag că auzisem ceva despre examene viitoare, dar îmi plăcea prea mult disconfortul ei ca să-i dau lopata de care avea nevoie pentru a ieşi din groapă.

– De parcă ar şti! replică ea, pufnind. Nu băga în seamă nimic din ce spune, tată. Joey Lynch petrece mai mult timp în birou cu directorul decât în clasă cu…

– Cu tine şi cu *Paul?* i-am răspuns eu.

Sprâncenele lui Tony se ridicară mirat.

– Paul ăla este iubitul ei?

– Mai degrabă este Paul-nemernicul, am ironizat eu.

– Uau, Joey! Miji încă o dată privirea asupra mea. Sunt surprinsă că te-ai deranjat suficient de mult încât să înveţi numele colegilor tăi de clasă.

– Suntem în aceeaşi echipă de hurling.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

– Da, şi?

– Şi de aia îi ştiu numele, am spus, lăsându-mă pe spate. Nu e nevoie de nici un efort. Iar Paul Rice *este* un ticălos.

Tony râse şi se dădu în spate.

– Stai puţin, nu este băiatul cu care ai fost suspendat pentru că te-ai bătut săptămâna trecută?

– Ba da, am confirmat.

– Pentru că l-ai lovit fără motiv, bombăni Aoife, grăbită să-şi apere iubitul.

– Asta crezi tu, am ripostat.

– Aha, în fine! răbufni ea. Mă duci sau nu, tată? Trebuie să ajung acasă. Am o grămadă de teme de terminat.

– De ce nu le-ai făcut la bibliotecă? am ironizat-o eu, bucurându-mă să o enervez puţin mai mult decât ar fi trebuit. În timp ce parcurgeai toate acele cursuri importante cu Paul.

– De ce nu-ți ții gura? răspunse ea supărată. Și vezi-ți de treaba ta!

– Și, mai important, de ce nu te-a condus acasă acest tânăr Paul? interveni Tony, acum cu un ton serios. Ce fel de tânăr își lasă iubita singură în oraș noaptea?

– Mama lui l-a luat pentru antrenament, îi explică ea, ridicând din umeri.

Tony se uită la mine.

– Antrenament?

Am clătinat din cap.

– Nu e nici un antrenament de hurling în seara asta.

– *Tai chi,* mă corectă ea apăsat. Nu se învârte totul în jurul hurlingului.

– Tai chi? Tony se încruntă. Am crezut că are legătură cu decorarea casei.

– Asta e *feng shui,* tată.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Molloy se holbă la mine.

– Și mama lui nu te-a dus acasă?

Ea ridică din umeri, agitată.

– Nu i-am cerut.

Tatăl ei se încruntă.

– Și el nu i-a cerut?

– Vezi? am zis, aruncându-i tatălui ei o privire complice. Un cretin.

– Tată! izbucni ea, ignorându-mă intenționat. Poți să mă duci sau nu?

– Nu.

– Ce? Tată, trebuie să ajung acasă! Ți-am spus, am o groază de teme.

– Îmi pare rău, scumpo, dar am o Corolla care are nevoie de un service complet înainte să închid. Voi mai fi aici cel puțin câteva ore.

– Tată!

– Fiica mea!

– Tată!

– Fructul iubirii mele!

– Bine, pufni ea dramatic, luându-și ghiozdanul. Nu te obosi să-ți conduci fiica adolescentă lipsită de apărare acasă în întunericul nopții. Îmi voi asuma riscul și voi merge pe jos.

– Nu vei face așa ceva, îi ordonă tatăl ei. Stai jos! Îți poți face temele cât timp lucrez eu și apoi te duc acasă.

– Nu rămân aici până ce închizi, ripostă ea, ofensată de acest gând. E doar o plimbare de câțiva kilometri. Douăzeci de minute, cel mult. În plus, aici e frig și plictisitor și am nevoie să...

– Să-ți faci temele, completă tatăl ei în locul ei. Da, cred că ai spus deja asta. Ei bine, nu mergi singură.

– Ei bine, nu rămân, răspunse ea sfidătoare, coada ei blondă legănându-se pe umăr, în timp ce își ridică ghiozdanul și se îndreptă spre ușă. Voi fi bine.

– Doamne, Dumnezeule! bombăni Tony, clătinând din cap. Joey, fiule, fă-mi o favoare și asigură-te că fiica mea încăpățânată ajunge acasă întreagă! Poți să termini după aceea.

– Nu am nevoie de însoțitor, susținu Aoife, arătând îngrozită, dar tatăl ei o întrerupse.

– Ori te conduce el acasă, ori mă aștepți aici ca să termin treaba. E alegerea ta.

Ezitantă, păru că se gândea la opțiunile ei înainte de a mă fixa cu privirea.

– Ei bine, ai de gând să mă conduci acasă sau nu?

„La dracu'!"

Trebuia să învăț cum să înlocuiesc bujiile la vechea Corolla a lui Danny Reilly, dar, în schimb, conduceam o adolescentă furioasă acasă împotriva voinței ei.

Niciodată nu aveam să înțeleg cum ajunsesem să fiu implicat în rahatul ăsta.

Dacă Tony m-ar fi cunoscut, dacă m-ar fi cunoscut cu adevărat, și-ar fi dat seama repede că fiicei lui îi era mult mai bine singură decât cu mine.

Eram un pariu prost; mama îmi spusese asta în repetate rânduri.

Cu mâinile în buzunarul din față al hanoracului, am mers alături de Aoife Molloy, ascultând-o vorbind despre sexism, tratament diferențiat pentru că era fată, standardele duble ale faptului că noi eram de aceeași vârstă, iar tatăl ei nu avea nici o problemă cu faptul că mă întorceam singur, ca să nu mai vorbim de o mulțime de alte tâmpenii de când îl lăsasem pe tatăl ei la garaj.

Cu toată sinceritatea, delirul ei dramatic ar fi trebuit să mă înnebunească până acum.

În schimb, eram ușor amuzat de ea.

– Este o rușine, pufni ea, mergând apăsat în pantofii ei școlari cu toc înalt, cu coapsele goale la vedere sub bucata de stofă gri pe care o numea fustă. Este total nerezonabil...

– Pot să te opresc? am intervenit, ridicând o mână.

– Da! spuse ea, întorcându-se să se uite la mine cu o privire nerăbdătoare. De ce?

– Fără motiv, am răspuns. Am vrut doar să nu mai vorbești.

– Știi, Joey, uneori poți fi un nemernic. Frustrată, clătină din cap și merse în fața mea. *Atât* de dobitoc!

Mie îmi convenea.

Nu am accelerat ritmul și nu am urmărit-o așa cum bănuiam că era obișnuită să facă bărbații.

Când își dădu seama de asta, se întoarse ca să mă privească.

– M-ai aruncat în gura lupului în seara asta, când a fost vorba despre bibliotecă, izbucni ea, părând mai implicată emoțional în această discuție decât era necesar. Ai fi putut să mă susții sau să nu spui nimic. În schimb, l-ai întărâtat pe tata, l-ai făcut să se îngrijoreze din cauza relației mele cu Paul, ai insinuat că, în loc să învăț, îmi fac de cap cu el.

– Nu-i așa? am glumit, arătând spre semnul violaceu de pe gâtul ei – fără îndoială, făcut de buzele lui Paul.

– Nu asta e ideea! strigă ea, bătând din picior. Ai fi putut să nu spui nimic, ai fi putut să mă ignori, așa cum faci de obicei. În schimb, ai încercat să-mi faci probleme.

Am ridicat din umeri, nefiind total în dezacord cu afirmaţia ei.

– Nu vrei să fii aici cu mine. Este evident. Sunt ultima persoană pe care ai vrea să o conduci acasă, așa că de ce te mai obosești?

– Tatăl tău m-a rugat să o fac.

– Ei bine, eu îţi cer să nu o faci.

– Tu nu-mi plătești salariul.

– Aha! Pufni din nou frustrată. Ești atât de enervant!

– Și tu ești o prinţesă nesuferită, am ripostat fără să-mi cer scuze. Te plângi şi te lamentezi că tatălui tău îi pasă suficient de mult de tine încât să se asigure că ajungi acasă în siguranţă. Mi-am dat ochii peste cap. Da, văd că ai o zi foarte grea, Molloy.

Picioarele ei se opriră brusc şi se întoarse cu faţa la mine.

– De ce nu mă placi?

– Ce contează pentru tine?

Cuvintele mele o uimiră şi dădu din cap dezaprobator.

– Suntem în aceeaşi clasă de aproape un an, şi totuşi te porţi de parcă nu aş exista. Sunt o persoană drăguţă. Nu ţi-am spus niciodată un cuvânt urât, dar tu mă eviţi ca pe ciumă. Nu eşti niciodată drăguţ cu mine la şcoală şi nu înţeleg. Suflă din greu. Ce s-a schimbat?

– Nimic.

– Prostii, răbufni ea. Ţi-a plăcut de mine în prima zi, apoi brusc nu ţi-a mai plăcut. Deci ce s-a schimbat?

„Viaţa mea s-a destrămat şi mi-am dat seama că erai fiica şefului meu."

– Nimic.

– Eşti un mincinos! mă contrazise ea, nedorind să se retragă aşa cum aveam nevoie. Ne-am potrivit şi ştii că aşa a fost.

– Nu este o crimă ca un tip să se răzgândească, Molloy, am zis eu. Ia-o cum este şi las-o aşa, bine?

– Aş putea dacă nu m-ai evita intenţionat.

– Nu te evit.

– Mă eviți în mod *constant,* mă corectă ea. Vorbești cu mine doar când trebuie – și asta, de obicei, doar când tatăl meu e prin preajmă ca să râdă de mine și să mă tachineze. Vorbești cu toate celelalte fete din clasa noastră, Joey. Cu toate. Dar cu mine nu. Niciodată cu mine.

„Bucură-te!", am zis în sinea mea.

– Ai iubit, i-am amintit, gândul acela scârbindu-mă. De ce ai vrea să vorbesc cu tine?

– Ce ai zice dacă aș spune că ești drăguț?

– Eu nu sunt drăguț.

– Ba da, ești.

– Nu, sunt.

– Spune-mi ceva frumos!

– Molloy.

– Haide! insistă ea. Fă-o! Te provoc!

– Ai picioare frumoase, i-am zis categoric. Gata, ești mulțumită acum?

– Poți să fii drăguț cu celelalte fete din clasă, dar cu mine nu, se plânse ea.

– Molloy...

– Am văzut că te porți frumos cu Danielle Long, cu Rebecca Falvey și cu o mulțime de alte fete din anul nostru.

I-am aruncat o privire tăioasă, care spunea tot ce aveam de spus despre asta.

– Ai fost cu *toate?* întrebă ea, apoi oftă. Ce dezgustător!

– Nu mai dezgustător decât faptul că l-ai lăsat pe Paul Rice să-ți bage mâinile în chiloți săptămâna trecută.

Fața ei se făcu roșie ca focul.

– Poftim?

– Ce-ai auzit! Cu un amestec de sentimente nebunești care se umflau în mine, nu m-am putut abține să nu o tachinez. Tanga roz cu dantelă, din câte am auzit. De cât timp ieși cu el? De o săptămână? Cu siguranță a găsit destul de repede o cale să intre în chiloții tăi.

– El ți-a *spus?*

– Le-a spus tuturor, Molloy.

– Cui? Ea se schimbă la față, iar eu m-am simțit ca un rahat. Cui i-a spus?

Privirea ei tristă m-a făcut să vreau să-l lovesc din nou pe nemernic.

A meritat suspendarea.

Auzindu-l pe Ricey cum le povestea băieților de la ora de educație fizică că fiica lui Tony era atât de strâmtă încât abia reușea să bage un deget în ea, mi-am ieșit din fire în vestiar.

Am făcut-o pentru Tony – pentru că el nu era acolo să o facă. Cel puțin, asta am continuat să-mi spun.

– E un ticălos, Molloy, am zis. Ticăloșii vorbesc, așa că te avertizez: să nu faci niciodată ceva cu unul dacă nu vrei să știe tot cercul lui de prieteni.

– Tu nu o faci.

– Ce nu fac?

– Tu nu vorbești.

– Pentru că nu sunt un cretin. Sunt un dobitoc, îți amintești?

Pășind în fața ei, am traversat strada spre casa ei, fără să mă uit înapoi pentru a vedea dacă mă urma. Puteam să-mi dau seama după sunetul tocurilor ei înalte care făceau zgomot.

– Deci haide, din moment ce ești atât de direct în seara asta, spune-mi, de ce nu mă mai placi?

– Asta e o întrebare disperată pe care o adresezi unui tip.

– Adică unui dobitoc? Și știi că nu am vrut să spun asta.

– Tot disperată este.

– Răspunde-mi oricum!

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că…

– De ce? Haide, Joey! Te rog!

– Nu suntem compatibili, am spus frustrat.

– Pentru a purta o conversație?

– Pentru orice.

– Deci vrei să spui că practic tu crezi că ești prea bun pentru a fi iubitul meu? Își puse mâinile în șolduri. Să ieși sau să fii văzut cu mine?

„Dimpotrivă."

– Mi-ai pus o întrebare, i-am zis, deschizându-i poarta de la intrare și făcându-i semn să intre. Eu ți-am răspuns. Ia-o cum vrei!

– Nu e suficient de bine.

– Nu-mi pasă, i-am răspuns cu mâna pe poartă. Gata, te-am condus acasă în siguranță și ai suficient timp pentru a-ți face prețioasa temă. Cu plăcere!

Ea nu făcu nici o mișcare pentru a intra, alegând să stea sub felinar și să se holbeze la mine, în timp ce eu continuam să țin poarta deschisă pentru ea ca o unealtă.

– E din cauza tatălui meu, nu-i așa? insistă ea, cu coada fluturând în briza nopții. De asta te-ai răzgândit? De ce nici măcar nu vrei să fii prieten cu mine? A spus el ceva?

– Du-te înăuntru, Molloy!

– Nu-mi spune ce să fac, Joey!

– Bine. Cum vrei tu. Clătinând din cap, am dat drumul porții și m-am întors să plec. Ce-mi pasă mie?

– Știi ce? Cred că îți pasă! strigă ea după mine. De fapt, cred că *mă placi*. Mă placi și de aceea te porți așa. De asta l-ai enervat pe tata în seara asta vorbind despre Paul. Am dreptate, nu-i așa? Tu mă placi.

Bineînțeles că-mi plăcea de ea.

Fusese primul lucru asupra căruia mi se opriseră ochii când pășisem pe poarta Școlii Comunitare Ballylaggin în septembrie anul trecut și singurul chip pe care îl căutasem în mod constant de atunci.

– E o fată bună Aoife a noastră, spuse Tony, cu ochii negri care mă priveau cu precauție. Agitația lui crescuse încet de când ajunsesem la serviciu după prima zi de liceu și menționasem că eu și fiica lui fuseserăm repartizați în aceeași clasă. Este puțin rebelă, dar ce tânăr nu este în zilele noastre?! Este cam dintr-o bucată, dar este o fată bună la suflet. Și inocentă...

– Te-am înțeles, Tony, am răspuns rapid, având nevoie de slujba aia mai mult decât să mă implic în alte drame inutile. În plus, aveam responsabilități acasă, rahaturi care erau pe primul loc. Chiar înaintea blondelor drăguțe cu picioare lungi, lungi. Nu am nici o intenție să mă apropii de fiica ta.

– Bravo ție! veni răspunsul lui ușurat. Nu zic că nu te plac, băiete, știi că te plac. Doar că nu vreau ca voi doi să ieșiți împreună și să complicați lucrurile la serviciu. Mai ales când ea este...

„Prea bună pentru cei ca tine."

– Nu-ți face griji, l-am întrerupt eu. Știu cum merg lucrurile. Nu voi face asta. Nu ai de ce să-ți faci griji în privința mea.

Știam că lui Tony îi plăcea de mine. Eram un muncitor bun, dar nu suficient de bun pentru fiica lui...

– Bun băiat, spuse el râzând. Dar, dacă poți să stai cu ochii pe ea pentru mine, să te asiguri că nu se profită de ea sau că nu își pierde controlul, rămân dator.

– Așa voi face...

– Ești nebună, Molloy!

– Iar tu ești în faza de negare, Lynch. Punându-și mâinile în șolduri, îmi aruncă o privire plină de frustrare. Te-am așteptat, să știi!

Am ridicat o sprânceană.

– M-ai așteptat.

– Aha. Încuviință și își suflă o șuviță de păr de pe față. Am așteptat luni întregi să te aduni și să mă inviți în oraș. Mă privi drept în ochi când spuse: Paul nu a fost prima mea opțiune, să știi!

– Adică?

– Oh, *îmi pare rău!* spuse ea sarcastic. Nu știam că e nevoie să ți-o scriu, dobitocule!

„Rahat!"

Adevărul era că, dacă Tony nu ar fi fost tatăl ei, iar eu nu aș fi avut atât de multe de făcut, atunci ea nu ar fi

trebuit să aştepte nimic. Cu siguranţă nu şi-ar fi tras-o cu nemernicul ăla pretenţios, Paul Rice, asta era sigur.

Dar eu aveam responsabilităţi pe care ea nu le-ar fi putut înțelege niciodată. Aveam o soră pe care trebuia s-o protejez, fraţi pe care trebuia să-i hrănesc și o mamă care mă ţinea treaz până târziu în noapte cu grijile ei. Nu îmi permiteam luxul de a irosi timpul, aşa cum își permitea Paul, și nici nu aveam calităţile sau reputația pe care orice tată și le-ar fi dorit la un băiat pentru fiica sa.

Nu l-am învinovățit pe Tony pentru că a vrut să stau departe de fiica lui. Și eu aş fi simţit la fel în privința mea.

– Ei bine, se pare că te-ai plictisit să aştepţi, m-am auzit spunând, lovindu-mă mental pentru că nu am pus capăt conversaţiei şi nu am plecat aşa cum ştiam că ar fi trebuit. Ai reuşit să te cuplezi cu fiul unui poliţist dintr-o zonă frumoasă a oraşului, aşa că pot spune că ai câştigat, Molloy.

– Da. Pufni frustrată. Aşa se pare, nu?

Nu am *ştiut* cum să răspund la asta.

Ce să-i răspund ei.

„La naiba cu mine!"

– Du-te înăuntru și termină-ţi temele ca o fetiță cuminte ce eşti, am decis să zic în cele din urmă, ignorând durerea ciudată din piept în timp ce voiam să plec. Oh, și nu uita să scapi de mirosul nemernicului de Paul!

– Ha! Ştiam eu. Întinse mâna, mă apucă de braţ şi mă târî spre ea. Ştiam eu că mă placi.

– Hei! Smulgându-mi mâna din mâna ei, am băgat-o înapoi în buzunarul din faţă al hanoracului, simţindu-mă zguduit de atingerea ei. Să nu mai faci asta!

Confuzia îi umplu ochii.

– Ce să nu fac?

– Să mă atingi.

– De ce nu?

– Pentru că…

– Pentru că?

– Pentru că nu te plac.

– Mincinosule!

– Ce zici de faptul că nu ştiu unde au fost mâinile alea?

Ea miji ochii.

– Poftim?

Am mimat masturbarea.

„Retrage ce-ai zis!“

„Retrage ce ai zis, idiotule!“

– Hei! Am ridicat din umeri, nedorind să ascult de bunul-simț. Din câte știu eu, ai fi putut să tragi de sfântul tău iubit cu mâinile alea.

– *Nu* cred că tocmai mi-ai spus asta.

Da, am făcut-o, iar faptul că ea stătea şi mă provoca însemna că nu mai puteam da înapoi.

Iisuse, aveam probleme!

Ca un copil sfidător, Molloy se ridică şi mă mângâie pe piept, urcându-și mâinile pe gât până la față.

– Poftim, dobitocule, ia nişte germeni. Împingându-mi gluga în jos, îmi ciufuli părul înainte de a-şi lăsa mâinile pe pieptul meu şi în buzunarul din față al hanoracului. Mm, mm, mm, mă tachină ea, înainte de a-şi împleti degetele cu ale mele. E plăcut, nu?

– Eşti o răsfățată, am bombănit, clătinând din cap, în timp ce îmi reprimam tremurul trezit de la senzaţia minunată de a avea pielea ei caldă pe a mea.

– Și tu eşti o unealtă, răspunse ea imediat, nedorind să cedeze un centimetru. Acum ai de gând să mă conduci înăuntru sau trebuie să-i spun tatălui meu că m-ai abandonat în întuneric?

Am rămas cu gura căscată de dezgust.

– Te-am condus până la *poartă.*

– Poarta nu este uşa mea. Ridică o sprânceană provocator. Mi s-ar putea întâmpla orice.

– Sigur că da. Mi-am dat ochii peste cap. În cele zece secunde care îți vor lua să intri?

Când nu dădu nici un semn că avea să renunțe, am cedat cu un oftat frustrat.

– Bine. Clătinând din cap nemulțumit, am urmat-o în curte. O să te conduc până la uşă.

– Ce cavaler! mă tachină ea, zâmbindu-mi victorioasă. Și *drăguț*.

– Nu sunt drăguț.

– Și cavaler!

– Nici asta nu sunt asta – și dă-mi drumul la mâini!

Râzând răutăcios în sinea ei, Molloy întoarse mânerul ușii de la intrare și deschise.

– Intri?

Era nebună?

– Nu, Molloy, am zis. Nu intru.

– Ești sigur? Sprijinindu-se de ușă, ridică din sprâncene și continuă: În bucătărie este o cutie plină de cereale cu ciocolată cu numele meu, pe care sunt dispusă să o împart cu tine.

– Nu vin... Cuvintele mi se opriră când creierul meu înregistră ce spusese. Cereale cu ciocolată?

Încuviință.

– Din cele bune.

Rahat!

Frecându-mi ceafa, m-am auzit întrebând:

– Ai lapte în frigider?

– Întotdeauna.

Stomacul meu răsună puternic la ideea de a mă hrăni în seara aceea pentru că, să recunoaștem, șansele de a găsi ceva în bucătărie într-o luni seară la mine acasă nu erau în favoarea mea.

– Asta nu înseamnă că suntem prieteni, am avertizat-o în timp ce făceam un pas nesigur în holul ei. Asta nu schimbă nimic, Molloy!

CUCEREȘTE-MĂ CU OCHII ĂIA VERZI

14 februarie 2000

AOIFE

OK, deci să invit în casă un băiat care nu *era* noul meu iubit în noaptea de Sfântul Valentin putea să nu fi fost cea mai strălucită idee a mea, dar în apărarea mea, împărțirea unei cutii de cereale cu ciocolată cu Joey Lynch nu era exact crima secolului.

Fusese un act inofensiv, platonic, aleatoriu, de bunătate și recunoștință față de băiatul care mă condusese acasă pe întuneric.

„Vezi, și eu pot fi cavaler."

– Trage-ți un scaun, i-am spus, intrând în bucătărie înaintea lui. Aduc eu bolurile.

Cu un aer precaut și neîncrezător, colegul meu de clasă se târî spre masa din bucătărie și trase încet un scaun.

– Vorbesc serios, Molloy. Asta nu înseamnă că suntem prieteni.

– Da, da, am glumit, amuzată de încercarea lui patetică de a se proteja de farmecul meu irezistibil.

– Cum spui tu, Joey Lynch.

Punându-mă pe treabă, am luat boluri, linguri, lapte din frigider și o cutie de cereale din dulap înainte să le așez pe masă în fața lui.

– Dă-i bătaie!

El nu se mișcă nici un centimetru.

– Ceai? i-am oferit atunci.

Joey se uită la mine ca și cum mi-ar fi crescut un cap în plus.

– *Ceai?*

– Ceai, am confirmat, luptându-mă să nu zâmbesc văzându-i disconfortul. Este ceva ce noi, oamenii obișnuiți, bem din când în când.

– Știu ce este ceaiul, mormăi el, încuviințând din cap. Și nu, nu mi-e sete.

Dându-mi seama că nu avea nici o intenție să atingă ceva de pe masă până când nu mă alăturam și eu, chiar dacă nu încetase să se uite la cutia de cereale de când o așezasem în fața lui, am pus ceainicul jos și m-am îndreptat spre masă, așezându-mă pe locul din fața lui.

– Serios, Joe, l-am încurajat, turnând cereale în două boluri şi umplându-le apoi cu lapte. Mănâncă!

Cu o încruntare adâncă pe față, îndreptă castronul plin ochi spre el şi întinse mâna după o lingură.

– Mulțumesc!

– Cu plăcere, am răspuns cu o lingură de cereale în gură, simţind un gol ciudat în stomac, în timp ce îl priveam înfulecând din bolul de cereale ca şi cum nu ar fi mâncat de zile întregi. Mama a ieşit cu câteva fete în seara asta, iar eu nu gătesc, aşa că este cel mai bun lucru cu care te pot servi.

– Tu nu găteşti?

– Nu. Tu?

Joey ridică din umeri.

– Un pic.

Sprâncenele mi se ridicară de curiozitate.

– Ce ştii să găteşti?

Ridică iar din umeri.

– Depinde.

– Depinde? am insistat, în timp ce mă întindeam peste masă şi îi umpleam bolul gol. De ce?

– Mulțumesc, răspunse el, aşteptând cuminte să iau cutia înainte de a continua să devoreze. Depinde de ce e în dulap.

– Ei bine, ştiu că eşti destul de bun la economia casnică, am decis să adaug după ce fusesem în clasă cu el în ultimele câteva luni. Mâncarea pe care o pregăteşti este întotdeauna preferata profesorului.

– Doar pentru că e comestibilă, pufni el, ţinându-şi capul plecat în timp ce mânca. Am avut mult antrenament.

– Cu mama ta? am întrebat, complet fascinată de acest băiat, în timp ce îmi sprijineam cotul pe masă şi îl priveam. A gătit mult cu tine în copilărie?

– Ceva de genul ăsta, răspunse el, întinzând mâna după cutia de cereale. Te superi dacă...

– Dă-i drumul!

– Deci unde e fratele tău?

– Cunoscându-l pe Kev, probabil inhalează cărțile din camera lui.

– Este un pui de geniu, nu-i așa?

– Doar un pic, am recunoscut cu reticență, făcând o grimasă când m-am gândit la fratele meu geamăn și la strălucirea lui academică superioară. E băiatul de aur al mamei.

– Hm... Joey încuviință înțelegător. Cunosc sentimentul.

– Ce? insist eu. Îmi spui că nu ești preferatul casei?

Ridică din sprâncene confuz.

– Mai degrabă oaia neagră.

Am râs.

– Nu cred asta nici o secundă, domnule vedetă a hurlingului.

Zâmbi.

– Ai fi surprinsă, Molloy.

– Deci câți frați ai?

– Patru, murmură el înainte de a se corecta rapid și a spune: Trei.

– Patru, trei? am râs. Care din ele?

– *Am avut* patru, acum *am* trei, răspunse el pe un ton plat.

– Oh, Doamne! am strigat, simțind un fior de compasiune. A murit unul dintre frații tăi?

– Încă respiră, spuse Joey. Dar pentru mine e mort.

„Ce rahat!"

– Bine, am răspuns, privindu-l cu precauție. Spune-mi despre ceilalți!

Joey ridică din umeri.

– Doi frați, o soră.

– Câți ani au?

– Zece, șase și aproape patru.

– Tu ești cel mai mare?

– Acum sunt.

„Bine..."

– Cum e să ai frați mai mici? m-am auzit întrebând. Aici suntem doar eu și Kev.

– Este epuizant.
– Îmi pot imagina.
Se uită la mine printre gene.
– Habar nu ai.
– Care e preferatul tău?
Îmi aruncă o privire aspră.
– Nu poți să ai favoriți, Molloy.
– Prostii! am râs. Fiecare are un favorit. Asta nu înseamnă că îi iubești pe oricare dintre ei mai mult sau mai puțin decât pe celălalt. Înseamnă doar că ești mai compatibil cu unul și că preferi compania lui.
Se gândi mult la asta înainte de a mormăi:
– Cred că eu sunt cel mai apropiat de Shannon.
– Sora ta?
Încuviință.
– Ea este cea care are zece ani?
Încuviință iar.
– Va împlini 11 ani luna viitoare.
– Este următoarea în linie după tine, nu?
Încuviință din nou.
– Deci fratele mort trebuie să fie cel mai în vârstă?
Se holbă la mine.
– Nu insista!
– Oh, nu deveni irascibil cu mine!
– Nu mai pune atâtea întrebări și nu o voi face!
– Bine. I-am zâmbit dulce, știind că se prindeau mai multe muște cu mierea, așa că am continuat: Ai ochi frumoși.
– Ochi frumoși.
– Îhî. Întinzând mâna după cutia de cereale, i-am umplut castronul și apoi am adăugat puțin în al meu. Ai spus să nu mai pun întrebări, așa că în schimb îți fac un compliment.
– De ce?
– De ce nu?
– De ce, totuși?
– Pentru că e plăcut să fii drăguț, Joey.

– Ești o fată foarte ciudată, mormăi el, părând luat prin surprindere, înainte de a adăuga, cu părere de rău: Cu picioare frumoase.

Îi zâmbesc înapoi.

– *Mulțumesc!*

Mă privi neîncrezător.

– Cu plăcere.

– Dar restul familiei tale?

– Ce e cu ei?

– De cine ești cel mai apropiat?

– De mine însumi.

– Oh, haide! Mi-am dat ochii peste cap. Nu te poți numi pe tine!

– De ce nu? E adevărat.

– Ei bine, ai o mătușă bogată secretă sau vreun văr mișto cu care îți place să ieși la evenimentele de familie?

– Nu.

– Haide, Joe! Am zâmbit. Fă-mi pe plac! Trebuie să fie cineva.

Mă privi lung înainte de a răsufla din greu.

– Am un străbunic.

– Da?

Încuviință precaut.

– Cum îl cheamă?

– Anthony.

– La fel ca pe tata. Am radiat. Este bunicul mamei tale sau al…

– Al mamei mele.

– Și este drăguț?

Încă un semn lent din cap.

– Nu prea îl mai văd, dar am petrecut mult timp cu el în copilărie.

– De ce nu-l mai vezi des?

– S-a întâmplat o nenorocire în familie. Ridică din umeri. Iar eu am fost ocupat cu munca, cu școala și cu hurlingul.

De când ne cunoscuserăm, la începutul anului școlar, nu reușisem să-l fac pe Joey Lynch să stea de vorbă cu

mine și eram dispusă să fac orice pentru a-l ține în bucătăria mea – și pentru a-l face să vorbească.

A spune că mă simțisem atrasă de el ar fi fost un mare eufemism.

O simțisem chiar în prima zi a primului an – acel val epic de familiaritate, dorință și camaraderie – când ochii noștri se încrucișaseră, și o simțeam și acum.

Băiatul ăsta avea ceva ce mi se părea imposibil de ignorat și știam că și el simțea asta.

Joey n-avea decât să nege cât voia și să ridice toate zidurile pe care le dorea, dar nu mă păcălea cu indiferența lui de rahat.

Primirea glacială cu care mă întâmpinase în a doua zi a primului an – și în fiecare zi de atunci – nu avea de-a face cu faptul că nu mă plăcea, ci cu faptul că lucra cu tatăl meu și nu voia să-l enerveze.

Pe parcursul anului școlar, văzusem cum Joey își făcea drum printre fetele de la școală de parcă acestea nu mai erau la modă.

Danielle Long.

Amy O'Donovan.

Samantha McGuinness.

Laura Callaghan.

Denise Scully.

Nicole O'Leary.

Saoirse Dooley.

Neasa McCarthy.

Neasa *Murphy*.

Lista continua la nesfârșit – *și nu mă includea și pe mine.*

Nu flirtase nici măcar *o dată* cu mine și nici nu îmi făcuse avansuri după acea primă zi, iar asta mă enervase la culme.

Nu eram nicidecum o adolescentă egocentrică sau încrezută, dar aveam suficientă încredere în mine ca să știu că eram o partidă bună.

Supărată pe mine pentru că îmi irosisem aproape șase luni din viață așteptând ca Joey să se adune și să mă invite

în oraş, acceptasem oferta colegului nostru de clasă.

Fusesem din nou iritată, dar de data aceasta furia mea fusese îndreptată spre nenorocitul de simţ al raţiunii.

Nu dusesem niciodată lipsă de oferte din partea băieților de când începusem să studiez la BCS, dar fusesem de acord să ies cu Paul pentru că mă simţeam bine în preajma lui și era un pariu relativ sigur.

Joey era mai slab decât Paul – era și mai înalt. Avea muşchi, pot să garantez, pentru că l-am văzut de multe ori fără tricou după orele de sport, dar era foarte slab.

Ca un alergător.

Sau precum *cineva înfometat*...

Dar cu Paul știam că nu aveam să mă aleg cu inima frântă.

Și, deși inima mea cu siguranță nu fusese frântă, mândria mea cu siguranță fusese rănită.

Să știu că prietenii lui aflaseră ce făcuserăm și că și Joey aflase mă făcea să mă simt și mai umilită.

– Pari supărată, remarcă Joey, privindu-mă de la celălalt capăt al mesei cu acei ochi verzi ageri.

– Sunt.

– Pot să plec.

– Nu, nu din cauza ta, i-am răspuns. Sunt supărată pe Paul pentru că a vorbit despre mine.

– Oh! Așezându-și lingura în bolul gol, Joey se lăsă pe spate în scaun și mă privi dur. Ei bine, dacă te consolează cu ceva, nu va mai vorbi despre tine.

– Pentru că l-ai pus la punct, nu? am glumit.

Joey nu râse.

– Oh, Doamne! Atunci am înţeles. L-ai pus la punct, nu-i așa? am șoptit, simţindu-mi ritmul cardiac crescând, în timp ce mă gândeam la cearta lor de zilele trecute. De asta l-ai lovit, nu-i așa?

– Cineva trebuia să o facă.

– Și acel cineva erai tu, nu?

El ridică din umeri.

Inima îmi tresări.

– Joe...

– Mulțumesc pentru mâncare, Molloy! Își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare. Ar trebui să plec.

– Nu! Brusc am simțit cum se trezi în mine sentimentul de dezamăgire. Încă nu trebuie să pleci.

– Da, știu. Luându-și bolul și lingura, se îndreptă spre chiuvetă și le clăti rapid înainte de a le așeza pe strecurătoare.

Meticulos, se întoarse la masă cu o cârpă de vase în mână și șterse locul unde mâncase. Aruncând cârpa în chiuvetă după ce termină curățenia, se îndreptă spre ușa din față.

– Încă o dată, mulțumesc pentru mâncare!

– Cu plăcere, i-am răspuns, ținându-i ușa deschisă.

Își trase gluga pe cap, ascunzându-și fața, și păși în noapte.

– Ne mai vedem, Molloy.

– Da, Joey Lynch, am spus cu o voce tremurândă. Așa vom face.

EȘTI EXACT CA EL

25 februarie 2000

JOEY

Cele mai vechi amintiri ale mele erau din preajma celei de-a treia aniversări. Nu puteam spune cu siguranță dacă evenimentele care avuseseră loc înainte de acea zi fuseseră deosebit de bune, pentru că părea că îmi aminteam numai relele.

Și într-o vineri seară, la ora zece, după ce pusesem capăt altei altercații de rahat dintre părinții mei, tot ce-mi puteam aminti era răul.

Mă durea chiar și în locuri despre care nu știam că existau, dar tot nu mi-am putut opri creierul să retrăiască unele dintre cele mai tulburătoare amintiri din copilăria mea…

– Poţi plânge, Joey, şopti mama, cu degetele încolăcindu-se în jurul braţului meu slab. Atingerea ei era moale şi caldă şi mă făcu să simt un gol în stomac. E în regulă să simţi, scumpule!

Nu.

Se înșela.

Din nou.

Furios pe ea și pe întreaga lume, mi-am reprimat durerea, mi-am împins sentimentele într-un cotlon al minții și m-am concentrat asupra muncii mele – o muncă pe care eram aproape sigur că nici un băiat din școala mea nu o făcea pentru mama lor.

L-am legănat pe micuțul Ollie în brațe, i-am ținut biberonul la buze, urmărind cu atenție orice semn de vânt, așa cum îmi arătase mama să fac.

Nu putea să o facă singură.

Nu, bineînțeles că nu putea.

Hemoragie post-partum pe dracu'!

Mai degrabă hemoragie după bătaie.

O bătuse noaptea trecută pentru că bebelușul nu se oprea din plâns.

De ceva vreme, nu mai fusese atât de aproape de moarte.

Imaginea încă era în prim-planul minții mele.

Sângele.

Plânsul.

Sentimentul de lipsă de speranță.

– Unde sunt scutecele? am întrebat când rahatul ăla cu ochi plângăcios termină, în sfârșit, de înghițit biberonul de 120 de mililitri pe care i-l pregătisem. Miroase.

– Pot să o fac eu, începu să spună mama în timp ce se ridica în șezut.

– Stai jos, i-am ordonat, tremurând la amintirea a ceea ce văzusem ieșind din corpul ei cu doar câteva zile în urmă. Pot să am eu grijă de el. Uitându-mă la punga cu scutece din colțul camerei ei, mi-am ținut frățiorul în brațe și m-am întins după ea. Hai, dolofanule, am mormăit, lăsându-l înapoi pe patul ei și scoțându-i ușor trupul agitat din scutece. Hai să terminăm cu asta!

Se holba la mine cu ochii mari, drăgălaş, iar eu m-am încruntat.

– Nu te uita la mine aşa, l-am avertizat. De parcă aş putea să te țin în siguranță. Și nici nu te pișa pe mine!

– Vei fi un tată grozav peste ani, spuse mama cu un tremur în voce.

– Mai bine mor, doar atât i-am răspuns.

– Joey!

Mi-aş fi dorit să nu mai vorbească cu mine. Vocea ei făcea să mă doară.

– Joey, te rog!

Cu reticenţă, m-am forţat să mă uit la ea, simţindu-mi inima zbârcindu-se şi murindu-mi în piept când privirea căzu asupra mamei.

Era terminată.

Din nou.

De obicei o ascundea bine, dar nu şi astăzi. Ca un strat proaspăt de vopsea pe perete, tatăl meu o acoperise cu un strat proaspăt de vânătăi verzi-albastre.

Nu mai văzusem niciodată așa ceva, și asta nu era puțin lucru. Arăta ca un cadavru.

Vinovăția se agita în mine și, sincer, îmi doream să mor. Ce puteam să-i spun?

Cum aş fi putut să formez cuvintele pentru a-i spune cât de rău îmi părea și ce supărat eram dintr-o singură suflare?

Am vrut să o iau în brațe și să o scutur deodată.

În timp ce plămânii mei expulzau aerul pe care îl ținuseră captiv, am lăsat toate sentimentele și gândurile nocive legate de evenimentele din acea seară să se infiltreze în capul meu, în speranța că acestea ar putea cumva să aprindă flacăra autoconservării din mine.

Speram ca gândurile să-mi alimenteze furia, iar furia să mă ajute să apăs pe buton şi să nu-mi mai pese.

Pentru că grija mă omora și, sincer, nu credeam că mai puteam rezista prea mult.

– Ce vrei de la mine, mamă? m-am auzit întrebând, cu vocea răgușită și cu inima zdrobită.

Ochii ei albaștri se măriră.

– C-ce vrei să spui?

– Adică ce vrei? am izbucnit, trecându-mi o mână prin păr. M-ai chemat din pat să mă lupt cu el ca să te lase în pace? Am făcut-o. Să baricadez ușa? Am făcut și asta. Ce vrei de la mine acum, mamă? Ce vrei să fac?

– De data asta a plecat, șopti ea. Nu se va mai întoarce. Îți p-promit!

– Nici unul dintre noi nu crede asta, i-am răspuns, prea obosit ca să mă mai cert cu ea. Am avut nevoie de toată puterea de care eram capabil ca să mă lupt cu nemernicul ei soț mai devreme. Nu mai aveam nimic în rezervor, nici măcar ură. Se va întoarce și va fi mai rău data viitoare.

– Joey…

– O să te *omoare,* mamă, m-am înecat. Nu înțelegi asta? Nu mă poți auzi? O să mori în casa asta. Dacă nu te îndepărtezi de el, vei muri aici. O simt în oase… Vocea mi se frânse și mi-am înăbușit plânsul, căci nu voiam să vărs lacrimi. Nu te iubești? Nu mă iubești pe mine?

– Sigur că da, plânse ea încet, întinzându-se peste masă pentru a-și pune mâna mică pe încheieturile mele rănite. Îmi iubesc copiii atât de mult!

„Îmi iubesc copiii“, nu „Te iubesc, Joey“. Tipic.

Poate că ea credea că își iubea toți copiii, dar pe mine cu siguranță nu mă iubise sau nu mă putuse iubi.

Darren fusese primul ei născut și favoritul ei, Ollie fusese bebelușul ei dulce și afectuos, Tadhg fusese pungașul ei neastâmpărat, iar Shannon fusese singura ei fiică.

Rămăsesem eu.

Rezerva.

Limpezindu-mi ochii umezi, m-am holbat la mâna ei slabă ce încerca să mă consoleze cu un contact minim.

– De ce?

– De ce *ce?*

„De ce nu mă iubești?“

Înclinându-mi capul, am făcut un semn spre verigheta de pe al patrulea deget de la mâna ei stângă și am întrebat-o în schimb:

– De ce tot porți chestia aia?

Îndepărtându-și mâna, mama o lipi de pieptul ei și șopti:

– Pentru că asta trebuie să fac.

M-am înfuriat și i-am aruncat o privire.

– Și el ar trebui să nu te mai bată de nu te vezi. Sau nu ați avut această promisiune în jurămintele de nuntă?

– Nu face asta, Joey!

– Ce să nu fac? Am rânjit. Să-ți spun adevărul?

– Sunt prea obosită ca să mă cert cu tine.

– Și eu sunt prea obosit să mai curăț mizeriile tale, am zis răspicat. Tu ne ții în casa asta nenorocită de durere. Este alegerea ta – și îl alegi pe el de fiecare dată. Darren a avut dreptate să plece naibii din locul ăsta.

Tresărind de parcă aș fi lovit-o, mama se ridică încet de la masă, arătând ca și cum ar fi fost la un pas de a se prăbuși.

Împotriva voinței mele, am simțit că mă ridic, picioarele mergând direct spre ea.

– Ușor, i-am spus, sprijinind-o ușor cu mâna în jurul spatelui. O să te ajut să urci scările…

– Nu! Depărtându-se de atingerea mea ca și cum ar fi ars-o, respiră de câteva ori tremurat. Te rog, nu!

Dezorientat, am rămas cu palmele în sus, neștiind ce naiba făcusem ca să provoc o astfel de reacție din partea propriei mame.

– Mamă, am liniștit-o pe un ton cât se putea blând. Sunt eu, Joey. Nu am de gând să te rănesc. Știi asta.

– Știu exact cine ești, șopti ea, tremurând.

– Ce înseamnă asta? Mi-am trecut o mână prin păr, simțindu-mi tot corpul vibrând cu un amestec de disperare și resentimente. Uite, i-am spus, încercând să o liniștesc. Știu că nu sunt la fel de diplomat cum a fost Darren. Știu că el era cel cu care puteai vorbi despre

rahaturi de genul ăsta și îmi pare rău că ți-am aruncat în față plecarea lui, dar eu...

– Nu, se înecă ea, lacrimile căzându-i nestingherite pe obraji. Nu vorbi despre Darren! Nu semeni deloc cu Darren!

– Pentru că încă sunt aici? am zis, simțindu-mi resentimentul copleşindu-mi disperarea. Știre de ultimă oră, prețiosul tău Darren a plecat. Sfântul însuși a plecat. Ne-a părăsit. Dar eu încă sunt aici, mamă. Sunt chiar aici.

– Știu că ești aici! strigă ea. Țipi, ordoni şi faci legea ca... Închizând gura, clătină din cap. Nu contează.

– Exact ca cine? am insistat confuz, privind-o cum se îndrepta încet spre uşa bucătăriei. Sunt exact ca cine, mamă?

– Nu contează.

– Ba da. Spune-mi ce ai vrut să spui! Sunt doar ca cine anume, mamă? Tremurând din cap până-n picioare, am zis sugrumat: Ca el? Asta voiai să spui? Îți amintesc de el?

„Te rog, spune nu!"

„Te rog, spune nu!"

„Te rog, spune nu!"

– Da, confirmă ea îndurerată. Îmi amintești de tatăl tău. Tremurând, strânse ochii în timp ce o lacrimă îi cădea de pe obraz. Știu că nu e vina ta, știu, dar îmi amintești atât de mult de el. Din ce în ce mai mult în fiecare zi.

– În ce fel? M-am înecat, cu pieptul încordat. În ce privește aspectul? Pentru că, dacă e vorba de aspect, atunci nu e vina mea. Nu pot schimba felul în care arăt, dar nu semăn cu omul acela în nici un alt fel.

– Ba da, spuse ea înainte de a părăsi camera. În toate felurile.

Și cu aceste cuvinte, mama mă tăie mai adânc și mai rău decât o făcuse tatăl meu vreodată.

Decât ar fi putut-o face vreodată.

Și chiar în acel moment am ştiut, în adâncul sufletului, că era începutul sfârşitului pentru mine.

Întrerupătorul pe care încercasem cu disperare să nu-l apăs în ultimii ani în sfârşit se declanşase.

Și nu am simțit nimic.

Cu o mână tremurândă, am băgat mâna în buzunarul treningului și mi-am luat telefonul.

Formând numărul cunoscut, cel pe care încercasem să-l evit, am apăsat butonul de apel și am ținut telefonul la ureche.

El a răspuns la al treilea apel.

– Măi, măi, măi, puștiul meu preferat!

– Nu sunt un copil, am zis apăsat. Am nevoie de ceva.

Shane chicoti la celălalt capăt al apelului.

– Am crezut că ești pe calea cea dreaptă zilele astea, puştiule. Nu asta mi-ai spus ultima dată?

Închizând ochii, mi-am trecut o mână prin păr și am expirat.

– Da, ei bine, schimbare de planuri.

– Ne întâlnim la parcul de pe Casement Avenue într-o jumătate de oră.

Am cedat uşurat.

– Voi fi acolo.

– Și, puștiule? adăugă el, avertizându-mă. Gata cu gratuitățile!

ACUM ŞTII DE CE

25 februarie 2000

AOIFE

– Nu înțeleg, spuse Paul la telefon vineri seară, pe un ton nerăbdător. Ți-am spus că nu o voi mai face. De ce nu poți să treci peste asta și să te întâlnești cu mine?

– Pentru că ultima dată când m-am întâlnit cu tine, le-ai spus oamenilor despre treburile noastre intime, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap, conștientizând prostia lui fără margini. Încă sunt supărată pe tine. Mi-ai distrus

încrederea. Și dacă nu pot avea încredere în tine, atunci nu pot fi cu tine...

– Poţi! Poţi avea încredere în mine, insistă el, schimbându-şi rapid tonul din dur în umil. Îmi pare rău, iubito! Îmi pare rău! Nu se va mai întâmpla niciodată!

– Nu, am spus din toată inima, doar pe jumătate supărată pentru că adevărul era că îmi păsa doar pe jumătate. Nu se va mai întâmpla pentru că mâna ta nu se va mai apropia niciodată atât de mult de chiloţii mei, Paul Rice!

– Dar eu iubesc.

– Oh, Doamne! Mi-am ridicat ochii spre cer. Bagă-ţi minţile în cap! Ieșim doar de câteva săptămâni.

Urmă o pauză lungă înainte ca sunetul unui râset moale să-mi umple urechea.

– Am mers prea departe?

– Doar un pic, i-am răspuns, zâmbind. *Te iubesc,* am spus, imitându-i declarație anterioară. Prostule! Ce-ar fi dacă aș fi una dintre acele fete care chiar cred prostiile pe care le spun băieții?

– Atunci s-ar putea să fiu cu un pas mai aproape de a-mi băga din nou mâna în chiloții tăi? întrebă el cu speranță.

– Nici măcar degetul tău mic nu se va mai apropia de chiloții mei.

Râse înainte de a spune:

– Ascultă, azi este o seară distractivă pentru minori la pavilionul GAA. Vino cu mine! Lasă-mă să mă revanşez faţă de tine!

– Deci vrei să te revanşezi faţă de mine ducându-mă la o discotecă pentru minori, unde fetele se aliniază la perete pentru ca băieții să le pipăie? Am ridicat o sprânceană, confuză. Doamne, e atât de tentant, dar nu, mulțumesc!

– Chiar ai de gând să mă faci să sufăr, nu?

– Da, am recunoscut brusc. Da, asta fac.

– Ți-a plăcut colierul pe care ţi l-am cumpărat, nu-i așa?

– A fost în regulă, am zis, ridicând un deget pentru a atinge colierul strălucitor din jurul gâtului meu. Dar cumpărându-mi cadouri nu mă vei cuceri, Paul.

Suspină la celălalt capăt al liniei.

– Aoife.

– Du-te acum, sunt ocupată!

– Cu ce?

– Privesc oamenii.

– Ai ieşit? Tonul lui era curios şi plin de gelozie. Cu cine?

– Cu celălalt iubit al meu, am răspuns, atârnându-mi picioarele de peretele din faţa grădinii. Nu ţi-am mai spus de el? E foarte de încredere.

– Nu e amuzant.

– A fost o glumă.

– Cu cine ești, Aoife?

– Cu nimeni, am râs. Noapte bună, Paul.

– Nu, stai, cu cine ești de fapt…

Am închis, mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunarul halatului și am suspinat în timp ce mă cuprindea un val familiar de frustrare ciudată.

Trecuseră aproape două săptămâni de când Joey Lynch aruncase bomba cu tanga roz cu dantelă asupra mea, iar eu nu mai eram supărată pe Paul.

Nici măcar nu am fost atât de iritată de întregul dezastru.

Sigur, nu eram deloc mulțumită pentru că discuta despre mine cu amicii lui, dar știam destule despre băieții de vârsta mea ca să știu că asta făceau ei.

Vorbeau prostii.

Multe.

Cea mai bună prietenă a mea, Casey, credea că ar fi trebuit să fiu furioasă pentru ce făcuse Paul și poate că avea dreptate, dar nu părea să-mi pese suficient de mult de asta – sau de relația mea – pentru a-mi stârni sentimentele necesare.

În plus, era plăcut să fiu cu Paul. Arăta bine, era deștept și, în mare parte, ne distram foarte bine împreună.

Totuşi, nu mă puteam abţine să nu mă simt neliniştită. Din ce cauză, nu puteam să înţeleg.

„Ba da, poţi, mincinoaso..."

– Ce faci aici, Aoif? mă întrebă Katie Wilmot, vecina mea de alături, trezindu-mă din reverie.

Prietene din copilărie, drumurile noastre îşi schimbaseră cursul anul trecut, când o lăsasem în urmă la şcoala primară pentru a merge la BCS. În următorul an, ea avea să ridice ştacheta şi mai sus, mergând la Tommen, şcoala privată de lângă Ballylaggin, dar faptul că locuiam una lângă alta însemna că prietenia noastră avea să rămână intactă.

Ridicându-şi trupul mic pe zidul grădinii, lângă mine, îşi strecură braţul prin al meu şi îşi odihni capul pe umărul meu.

– E frig aici.

– Da, ştiu. Am oftat adânc şi mi-am sprijinit obrazul pe buclele ei roşii. Mă uit la oameni.

– Vrei să spui că te uiţi după *băiat,* mă corectă Katie cu un zâmbet ironic.

Fără să mă deranjez să neg ceva ce amândouă ştiam că era adevărat, mi-am îndreptat atenţia înapoi spre agitaţia de peste drum de şirul nostru de case.

Era unsprezece şi jumătate vineri seară, iar poliţia făcea o arestare – ceea ce nu era nimic nou pentru acea zonă a oraşului.

În ultima vreme, luaseră măsuri drastice împotriva consumului de alcool de către minori şi dăduseră lovitura de graţie unei bande de adolescenţi.

Îi ştiam pe toţi.

Unii erau de pe strada mea, mulţi erau de la şcoala mea şi mai era *el.*

– Hei, ăsta nu e băiatul care lucrează cu tatăl tău? întrebă ea, exprimându-mi gândurile cu voce tare, în timp ce vedeam cum unul dintre poliţişti îl lipea pe Joey Lynch de o parte a dubei.

În loc să-şi ţină gura, ca toţi ceilalţi, Joey râdea şi-l batjocorea pe poliţist, care îl lovea.

Îmbrăcat în ținuta sa obișnuită, un hanorac bleumarin supradimensionat care îi ascundea părul blond, continua să răspundă, determinându-l pe polițist să-și piardă răbdarea cu el.

– Joey Lynch, am răspuns oftând adânc. Și da. El este, fără îndoială. Smulgând țigara care stătea în echilibru între buzele lui Joey, polițistul o aruncă pe jos înainte de a o călca în picioare.

Mișcarea îi aduse o sumedenie de injurii din partea colegului meu.

– Ce idiot, am mormăit clătinând din cap, simțindu-mă dezamăgită de comportamentul său, mai ales pentru că știam că putea să nu fie așa.

De fapt, nu că putea să nu fie așa, ci că era mai bun de atât, la naiba!

Am crezut că faptul că împărțisem o cutie de cereale cu el în urmă cu două săptămâni topise cumva acele ziduri arctice ridicate în jurul lui, dar mă înșelasem amarnic.

Se prezentase la școală a doua zi, mai închis decât oricând, cu o vânătaie urâtă și o atitudine și mai urâtă.

Joey nu le spusese asta nici prietenilor săi, lucru pe care îl știam sigur, pentru că Paul și-ar fi pierdut mințile dacă ar fi aflat de întâlnirea mea cu colegul nostru de clasă.

– Este un pericol public, recunoscu Katie, înainte de a adăuga: Nu este un pic cam tânăr pentru a fi umbla cu Shane Holland? Shane parcă are 17…

– Shane are 18 ani, am corectat-o eu, uitându-mă la cel mai mare ticălos din Ballylaggin.

Shane era oaia neagră și toată lumea știa asta. Era într-a douăsprezecea la BCS și era genul de om cu care nu ai fi vrut să fii asociat.

Era de notorietate că era traficant, iar dacă el era unul mic, frații lui nu erau. Se părea că frații Holland mai în vârstă erau în relații strânse cu unii dintre traficanții importanți din oraș.

Joey era doar într-a șaptea.

Dacă umbla cu Shane, atunci se juca cu focul.

Era o mișcare proastă.

O mişcare foarte proastă.

I-am văzut pe poliţişti împingându-i pe trei dintre băieţii mai mari în spatele dubei şi am răsuflat uşurată când nu l-au luat pe Joey – vârsta lui fragedă fiind, fără îndoială, factorul decisiv.

– De ce crezi că face asta? am întrebat, verbalizând întrebarea pe care mi-o pusesem de când îl văzusem prima dată.

În seara aceea nu era prima dată când îl vedeam pe băiat încolțit de autorități.

Se întâmpla frecvent.

– De ce crezi că se autodistruge?

Autodistrugere. Era singurul mod în care îi puteam descrie comportamentul nesăbuit.

– Cine? întrebă Katie. Joey?

– Da, am răspuns, cu ochii ațintiți asupra dubei poliției, care trecea pe lângă casa mea.

– Pentru că e adolescent? zise Katie, ridicând din umeri.

– Da, dar trebuie să fie mai mult decât atât, am răspuns eu, privirea întorcându-se la colegul meu, care se holba după duba poliției cu o expresie de frustrare gravată pe față. Tocmai ai văzut cum a reacţionat în fața poliției, Katie. A fost aproape ca și cum ar fi vrut ca ei să îl ia.

– Ce? râse vecina mea. Astea sunt vorbe nebunești. Nimeni nu vrea să fie luat de poliţişti.

– Majoritatea nu, am şoptit. Dar el o face.

– Nu știu, Aoif, zise ea, frământându-și buza. Mie mi se pare un tip rău.

Am dat din cap dezaprobator.

– Nu e un tip rău.

– Cum poți fi atât de sigură?

„Habar nu am."

– Pur şi simplu sunt.

– Cum?

– Bine, uite care-i treaba, m-am auzit spunând. Știu că e un dezastru ambulant, bine? Știu că ia droguri și se bagă în bătăi, se întâlneşte cu toți oamenii nepotriviţi și poate fi un adevărat ticălos, aşa cum tocmai am văzut.

– Dar? interveni Katie cu un zâmbet tachinator.

– Doar uită-te la el, Katie! Suspinând, am ridicat o mână și am făcut un gest spre el. Uită-te bine!

– Da, aprobă ea în liniște. E destul de frumos.

– Mai mult decât destul, am corectat-o cu un fior. Dar e mai mult decât atât. Mușcându-mi buza de jos, am încercat să găsesc cuvintele pentru a-mi explica sentimentele: E ceva la el care mă fascinează. Nu știu ce este, dar din prima zi în care l-am văzut, am fost într-un fel... curioasă?

– Bineînțeles că ești, râse Katie. Este povestea tipică. Întotdeauna există un motiv pentru care fata cea bună tânjește după băiatul cel rău dependent de droguri.

Am râs.

– Amuzant!

– Ei bine, fascinant sau nu, să te încurci cu un tip ca el este calea spre dezastru, adăugă ea. Serios, Aoif, pare periculos. Ar trebui să te ferești de el dacă nu vrei să fii rănită!

Și atunci capul lui se întoarse în direcția noastră; ochii verzi îi întâlniră pe ai mei.

Și, ca de fiecare dată când îi simțeam ochii ațintiți asupra mea, inima mea, trădătoare nemernică, bătea cu putere în piept.

Nu părea fericit să mă vadă.

Niciodată nu părea.

Stătea la colțul străzii mele, nemișcat, cu ochii lipiți de ai mei.

Cu nările umflate, continuă să mă privească cu îndrăzneală.

Cu ceea ce știam că nu era o țigară între buze, își înclină capul într-o parte, cu ochii sticloși, dar încă ageri și plini de neîncredere.

– Îți place să te holbezi, Molloy?

„Bine, deci ne-am întors la aruncat insulte."

Am ridicat din sprâncene.

– Iar tu ai o problemă de atitudine.

Se încruntă.

– Îți place spectacolul?

– Mai degrabă circul, i-am răspuns. Și, hei, se pare că ai obținut unul dintre rolurile principale. Felicitări! Interpretare remarcabilă!

– Ce faci, Aoife? șopti Katie, împungându-mă cu cotul ei ascuțit în coastă. Nu vorbi cu el! Parcă am stabilit că e piază rea... Oh, grozav, vine la noi!

Am știut că aducea probleme sau poate că doar avea probleme.

Oricum, știam că nu avea să fie cavalerul în armură strălucitoare al nimănui.

Casey spunea mereu în glumă că Joey Lynch nu avea să ajungă niciodată la vârsta de 25 de ani. Ultimele sale pozne nu făceau decât să sporească și mai mult șansele împotriva lui. Ar fi trebuit să fie un avertisment suficient. Și totuși, ceva la acest băiat mă făcea să vreau să risc.

Cu stomacul făcând tumbe, l-am văzut pe Joey traversând strada și reducând spațiul dintre noi.

Buzele lui erau umflate și roșii. Nu-mi dădeam seama dacă era un atribut natural sau de la luptele constante, dar buzele acelea erau aproape prea frumoase pentru a aparține unui băiat.

Și atât de al naibii de tentante...

– E cam târziu să fii afară, spuse el, oprindu-se în fața mea. Din cauza avantajului de înălțime pe care îl aveam stând cocoțată pe zid, a trebuit să se uite în sus la mine, iar când a făcut-o, jur că am simțit cum aerul îmi fugea din plămâni.

Nu pentru că era incredibil de sexy – ceea ce era –, ci pentru că partea stângă a feței sale era de un violet-închis, cu ochiul stâng umflat aproape complet.

– Fața ta, oftă Katie, dând glas gândurilor mele. Ce s-a întâmplat cu tine? Ochii ei se îndreptară spre mâna lui. Oh, Doamne, fumezi?

– Ai pus prea multe întrebări, o întrerupse el, aruncându-i prietenei mele o privire amenințător de rece. Și tu faci asta?

Am simțit-o pe Katie cum se ofili lângă mine.

– Nu, scânci ea. Doar că sunt prin preajmă polițiștii și nu vreau să fiu văzută cu… droguri.

– Droguri? Joey se holbă la ea ca și cum ar fi avut două capete. E un joint, nu o linie. Relaxează-te, bine?

– Hei! L-am privit cu ochii mijiți, în semn de avertizare. Nu fi dobitoc!

– Mă duc înăuntru, șopti Katie, în mod clar neliniștită de cuvintele lui, după care sări și practic alergă spre ușa din față. Noapte bună, Aoif!

– Chiar era nevoie de asta? am întrebat când prietena mea se grăbi să intre. Ai speriat-o.

Ridică din umeri nepăsător și îndreptă conversația spre ținuta mea.

– Frumos halat de casă, bunico!

– Frumoasă față, Rocky, i-am răspuns, strângându-mi nodul de la halat.

O urmă slabă de zâmbet îi tachină buzele.

– N-ar trebui să fii înăuntru, să te uiți la toate serialele tale?

– Nu, i-am răspuns calm. Nimic din *Fair City* nu ar putea fi la fel de distractiv ca spectacolul tău de mai devreme.

– Mă bucur că-ți sunt de folos.

– Deci ce cauți pe aici cu Shane Holland și ceilalți idioți?

– Ce-ți pasă ție?

Am ridicat din umeri.

– Sunt curioasă.

– Știi ce s-a întâmplat cu pisicuța curioasă, răspunse el cu răceală, aruncându-mi o privire prin care-mi spunea să-mi văd de treaba mea.

– Nici măcar nu te obosi cu tacticile astea de speriat, am răspuns, simțind o scânteie de căldură sub buric. Eu nu sunt prietena mea. Nu mă sperii ușor.

– Bravo ție! bombăni Joey. Trăgând pentru ultima dată din țigară, expiră un fum dubios cu miros dulce-amărui înainte de a arunca mucul. Îndesându-și mâinile în

buzunarul din față, se retrase câțiva pași. Nu-i spune tatălui tău despre seara asta!

– Bine, am zis, sărind de pe zid pentru că fundul meu era amorțit de la betonul rece, dar mai ales pentru că am vrut să-l împiedic să plece. Ce ai de gând să faci pentru mine în schimb?

Făcând o pauză, se întoarse cu fața la mine.

– Ce vrei?

„Atenția ta", m-am gândit în timp ce reduceam spațiul dintre noi, oprindu-mă doar când am ajuns în fața lui.

Era mult mai înalt decât mine acum, după ce îmi pierdusem avantajul zidului.

– Încă nu știu.

Înclinându-și capul într-o parte, Joey se holbă la mine mult timp.

Neîncrederea, reticența și curiozitatea erau emoții evidente pe fața lui când întrebă:

– Ce faci, Molloy?

Nu eram sigură sută la sută.

Pe de o parte, aveam un iubit care, în afară de momentul în care fusese slobod la gură, se purta destul de bine cu mine. Dar, pe de altă parte, mă simțeam atrasă de acest băiat mai mult decât ar fi trebuit.

Simțisem acea atracție ciudată chiar din prima zi în care intrase în lumea mea, și de atunci nu se diminuase.

– Prietena mea crede că ești periculos, i-am spus zâmbind. Crede că trebuie să mă feresc de tine. Înclinându-mi capul într-o parte, am adăugat: Crede că, dacă se încurcă cu băieți ca tine, o fată ca mine va fi rănită.

– Înțeleaptă prietenă, răspunse el cu răceală. Ar trebui să o asculți.

– Aici e problema mea, Joe, i-am spus, adăugând: Nu-mi place să mi se spună ce să fac.

L-am privit cum se uita la mine, privirea lui urmărindu-mi corpul.

Când ochii lui se fixară asupra alor mei, jur că am văzut ceva schimbându-se în el.

– Atunci cred că avem ceva în comun până la urmă.

– Da, am tras aer în piept. Cred că da.

Cu o privire întunecată gravată pe chipul său frumos vânăt, făcu un pas spre mine, iar eu am încercat cu disperare să mă prefac nonșalantă în timp ce mă străbătea un fior.

– Dar asta tot nu ne face prieteni.

– Am înțeles, i-am răspuns, cu respirația întretăiată, în timp ce continuam să îl ațâț. E prea greu pentru tine să fii prieten cu cineva când îl vrei la fel de mult cum mă vrei pe mine.

– Chiar așa? Zâmbind, se mai apropie un pas și m-am trezit că mă dau înapoi cu fiecare pas pe care îl făcea, până când m-am lovit cu spatele de peretele grădinii mele. Sprijinindu-și o mână de peretele de lângă mine, se aplecă mai aproape. Crezi că te plac, Molloy?

– Știu asta, am șoptit, cu inima galopându-mi nebunește în piept.

Cu mâna liberă, îmi dădu o șuviță de păr după ureche și îmi șopti:

– Crezi că te vreau?

Aerul îmi părăsi plămânii zgomotos și am știut că mă aflam în fața pericolului.

Acest băiat poseda toate trăsăturile teribile asupra cărora mamele își avertizau fiicele.

Probleme.

Ar fi trebuit să fie al doilea său nume.

Fiecare caracteristică a adolescentului rău, nepotrivit și pervers înfășurată într-un pachet perfect, distrus.

Fizic, mă întrecea în toate privințele.

Mai înalt.

Mai puternic.

Mai întunecat.

Mai rău…

Totuși, am vrut să se *apropie*.

– Du-te înăuntru, Molloy, spuse el pe un ton mai blând acum, în timp ce ochii lui verzi căutau și găseau în ai mei

ceva care stinsese focul pentru el. Locul tău nu e aici, în întuneric, cu cineva ca mine.

– Da, știu, m-am grăbit să spun, înainte de a adăuga rapid: Locuiesc pe strada asta, îți amintești?

– Aoife! Vocea tatălui meu răsună din fața ușii noastre. Ce faci afară la ora asta din noapte? Poliția face razie pe toată strada, scumpo.

– Iisuse!

Desprinzându-se de trupul meu ca și cum l-aș fi opărit, Joey își băgă mâinile în buzunar și bombăni o serie de înjurături, în timp ce clătina din cap și răsufla greu.

Privirea confuză a tatălui meu se îndreptă spre Joey, iar acesta clipi un moment înainte de a-și așeza pe față o expresie de resemnare.

– Joey, îl recunoscu el cu un suspin greu. Sper că nu erai în mulțimea aia pe care am văzut-o ridicată de poliție. Ești un băiat bun și știi că țin la tine, dar băieții ăia sunt o piază rea. Nu mă simt în largul meu dacă cineva care preferă așa ceva vorbește cu…

– Nu era cu ei, am răspuns înainte ca Joey să o poată face. O ducea pe Katie acasă, am adăugat rapid, simțind cum minciuna îmi ieși surprinzător de ușor din gură. Au fost la cinema împreună, nu-i așa, Joey?

– Hm, da. Joey încuviință încet, cu ochii lui verzi prudenți și fixați pe ai mei. Exact.

– Tu și tânăra Katie? Tata se încruntă la Joey. Pe asta ai ținut-o ascunsă.

Joey ridică din umeri.

– Suntem la început.

– Ah, chestii profunde. Ești un băiat bun, spuse tata cu un zâmbet vesel înainte să se întoarcă în casă. Aoife, să nu stai mult afară, ai auzit? Numai cei răi sunt afară la ora asta din noapte.

– Da, tată, vin în două minute, i-am răspuns și apoi m-am relaxat când ușa se închise în urma lui.

– Ai mințit pentru mine. Tonul lui Joey era rece și plin de acuzații nespuse. M-ai acoperit.

– Da. Inima îmi bătea în piept, ca și cum ar fi încercat să iasă din corp și să-și unească forțele cu ale lui. Așa am făcut.

– De ce? Ochii lui verzi erau străbătuți de un amestec de căldură, enervare și curiozitate reticentă. Ce vrei de la mine?

– Încă nu sunt sigură. Mi-am fixat privirea pe tăietura recent vindecată de pe buza lui de jos. Cred că va trebui să-mi rămâi dator pentru moment.

– Pentru moment? Respirând greu, se apropie până când nu mai rămase nici un centimetru de spațiu între trupurile noastre. Nu-mi place să le fiu dator oamenilor.

– Păcat, am răspuns, scoțându-mi limba pentru a-mi umezi buzele. Pentru că nu controlezi situația asta.

El și-a înclinat capul într-o parte și fantoma unui zâmbet îi străbătu buzele pline.

– Și tu o faci?

– Răspunsuri, am rostit atunci, simțind căldura privirii lui mult prea fierbinte pentru a o suporta. Vreau răspunsuri.

– Dacă e vorba de răspunsuri la teme, atunci latri la copacul greșit, spuse el leneș. În caz că nu ți-ai dat seama, Molloy, sunt departe de a fi un învățat.

– Asta e o minciună.

Nu îmi scăpase nimic care să aibă legătură cu Joey Lynch, știam că era mult mai inteligent decât îi făcea pe profesorii de la școală să creadă.

– Crezi sunt un savant?

– Cred că ești mai deștept decât lași să se vadă.

Poate că avea o atitudine oribilă și rareori își preda temele la timp sau chiar deloc, dar avea o minte ageră.

– Cum ți-ai dat seama de asta, Molloy?

– Lucrările tale în clasă nu sunt niciodată greșite, temele tale sunt cele care lipsesc, am afirmat fără rușine. Niciodată nu ai o problemă în a rezolva vreun exercițiu care ne este dat la oricare dintre materii. Matematică, engleză, științe, economie domestică. Nimic din toate

astea nu te pune în dificultate. Atunci când eşti în clasă, vreau să zic.

Ceea ce părea să îi lipsească nu era creierul. Era timpul.

– Iisuse! bombăni el, frecându-și maxilarul. Mă urmăreşti?

– Ai dat-o în bară, nu? Am ripostat înainte de a adăuga: Și se numeşte a fi perspicace. Deci nu, nu vreau să-ţi copiez temele, am un frate de la care să le copiez, dar ştiu ce vreau.

– Și anume?

– Vreau să ştiu de ce insişti cu vehemență că nu mă placi când amândoi ştim că mă placi. Vreau să-mi explici de ce sunt singura fată din anul nostru cu care te dai peste cap să nu flirtezi. Și dacă tot am deschis subiectul, vreau să recunoști motivul real pentru care m-ai ignorat în septembrie.

– Doamne, Dumnezeule! Frecându-și cu o mână fața vânătă, Joey bombăni o serie de înjurături. Iar începi cu prostiile astea?

Am ridicat din umeri.

– Ori îmi spui de ce nu mă placi, ori recunoști că mă placi.

– Nu te mai plac, bine?

– Asta spune că m-ai plăcut cândva.

– Oprește-te! Aruncându-și mâinile în sus, se dădu câţiva paşi înapoi, punând spaţiu între noi. Am crezut că te plac, dar m-am răzgândit. Nu mă interesezi deloc. Deloc. Și ultima dată când am verificat, asta nu era o crimă. Așa că las-o baltă – și nu te mai uita la mine! Doamne, parcă aş avea un hărțuitor pe urmele mele!

– Iar eu un ratat în viața mea. Am recuperat spațiul pe care îl pusese între noi. Deci hai să dăm cărţile pe față! Adevărul, de data asta. De ce l-ai lovit pe Paul dacă nu mă placi? Am ridicat o sprânceană. Mi-a spus că l-ai amenințat că-i tai degetele şi i le bagi în fund dacă-l prinzi că vorbeşte din nou despre băgatul mâinii în chiloții mei. Am scos această mărturisire de la Paul când se târa și îmi cerea iertare. Ei bine, Joe? Răsuflând sacadat, am adăugat:

De ce ai făcut asta dacă nu te interesează deloc persoana mea? De ce să te deranjezi să te bați pentru mine, să-mi aperi onoarea dacă nu-ți pasă?

– Am făcut asta pentru tatăl tău, răspunse el, strângând din dinți. Pentru că a fost bun cu mine.

– Și pentru că ți-a spus să nu te dai la mine, nu?

Dădu din cap dezaprobator, dar nu răspunse.

– Am dreptate, nu-i așa? am insistat, nedorind să las lucrurile așa. De asta nu te uiți la mine la școală. De aceea ești atât de hotărât să pretinzi că nu exist. Ei bine, nu am de gând să-ți fac viața mai ușoară.

Furia îi dansa în ochi în timp ce se îndrepta spre locul în care mă aflam.

– Ascultă-mă cu atenție, spuse el pe un ton rece ca moartea, în timp ce mă dădea înapoi până când spatele meu fu din nou lipit de peretele grădinii mele. Când l-am lovit pe nemernicul tău iubit, apăram onoarea tatălui tău, nu pe a ta. Cu ochii mijiți, se aplecă atât de aproape încât nasul lui îl atinse pe al meu, iar mișcarea provocă un șoc electric care îmi traversă corpul, predominând părțile de la sud de buric. Mă gândeam că tatăl tău este un om bun, care nu merită să afle că fiica lui este atât de...

– Termină-ți fraza, l-am avertizat, mai mult decât furioasă, în timp ce mă întindeam și-i strângeam partea din față a hanoracului. Te provoc!

– Ușuratică, spuse el apăsat. Vrei să știi de ce nu te plac, Molloy? Încruntându-se, adăugă: Pentru că ești prea ușuratică. Te-aș fi putut avea așa din prima zi. A pocnit din degete pentru a sublinia. Știi cât de plictisitor este? Știi cât de incredibil de neinteresantă te face asta?

Împingându-l brusc, mâna mea se ridică de la sine, lovindu-l puternic peste față.

– Du-te dracului, Joey!

Capul i se răsuci într-o parte din cauza contactului și pentru o clipă mi-am ținut respirația, fără să îndrăznesc să mă mișc un centimetru, așteptând ca el să riposteze.

Nu o făcu.

Nu mă atinse.

În schimb, clătină brusc din cap, mai mult pentru el decât pentru mine, și șopti:

– Acum ai înțeles. Îndepărtându-se încet, mă privi în ochi și spuse: De aceea, Molloy.

– De aceea, ce? am strigat după el. De asta nu mă placi?

– Nu, strigă el peste umăr, în timp ce se îndepărta de mine. De aceea nu ar trebui să mă vrei nici tu.

Și apoi dispăru.

Clasa a opta

EA NU ESTE PROBLEMA TA, BĂIE-TE!

10 octombrie 2000

JOEY

La ora nouă și jumătate, într-o seară de miercuri, la mijlocul lunii octombrie, mă gândeam la locuri mai bune decât să-mi înghețe boașele în tricou și pantaloni scurți, luptând cu cincisprezece jucători adversari mai mult decât mediocri pentru dominația asupra unei mingi de piele.

Proiectoarele care înconjurau terenul GAA erau atât de strălucitoare încât luminau ploaia care se abătea asupra noastră, în timp ce noi jucam ultimele minute ale partidei, deși meciul era de mult câștigat.

Nu mai știam scorul încă din prima repriză, când conduceam cu șaisprezece puncte.

În acel moment, era inconfortabil să joci tare când terenul era atât de alunecos.

Totuşi, am pasat mingea cu colegii mei de echipă, ştiind că ar fi fost o insultă şi mai mare pentru băieţii din echipa adversă să renunţăm la joc.

La urma urmei, încă aveau mândria lor.

– Lynchy, aici, aici! strigă Paul Rice, făcându-se de râs cerând mingea de parcă am fi jucat în finala All Ireland. Sunt liber, omule!

„Ce bufon!"

Încuviinţând din cap, mi-am reprimat impulsul de a-i spune să se ducă dracului și am împins mingea de hurling spre el, dispus să renunţ la control în acest caz.

Dorința de a câştiga un meci competitiv era ceva cu care mă hrăneam.

Dorința de a anihila şi de a umili o echipă inferioară nu-mi făcea nici un fel de plăcere.

Primind mingea în aer, coechipierul meu străbătu terenul, depăşindu-și numărul advers, înainte de a înfige mingea în fundul porţii şi de a sărbători de parcă ar fi fost ceva ieșit din comun.

„Bleah!"

Mi-am reprimat un geamăt și mi-am lăsat capul în jos, simţind o doză uriaşă de ruşine pentru prostul care purta tricoul de aceeaşi culoare ca mine.

– Care-i treaba cu el, șase? mă întrebă băiatul care mă marca, folosind numărul meu de pe tricou pentru a mi se adresa, în timp ce părea la fel de neimpresionat de Ricey ca și mine. Suntem clar în afara jocului. Nu e nevoie să ne scoată ochii.

Nu puteam să-i dau un răspuns sincer fără să dezvălui discordia dintre noi, aşa că am mormăit ceva neinteligibil și am ridicat din umeri, hotărând să las lucrurile aşa pentru binele echipei.

Fluierul final răsună o clipă mai târziu, iar eu am alergat spre linia laterală, căci nu doream să particip la bucuria de pe teren.

Mi-am smuls casca, am aruncat-o pe iarbă împreună cu crosa și am căutat o sticlă de apă.

Din fericire, câțiva dintre coechipierii mei simțiseră la fel și, după câteva strângeri de mână, se îndreptară spre vestiare pentru a se dezbrăca.

– Spirit sportiv, șase! spuse antrenorul celeilalte echipe, venind să mă bată pe umăr. Un joc de hurling fantastic, băiete!

– Mulțumesc. Reprimându-mi dorința de a-i smulge mâna de pe umărul meu, am încuviințat forțat și am înghițit câteva guri de apă înainte de a adăuga: Apreciez.

– Tu ești băiatul lui Teddy Lynch, nu-i așa?

Acum chiar i-am îndepărtat mâna de pe umăr.

– Așa e.

– Rasat ca tatăl tău pe vremuri, spuse bărbatul, oftând melancolic. O adevărată legendă. Am jucat și eu împotriva lui de câteva ori. Cork a pierdut unul dintre cei mai buni hurleri când și-a rupt genunchiul.

– Da, am spus, știind foarte bine că dependența de alcool a tatălui meu, ca să nu mai vorbim de incapacitatea lui de a-și ține scula în pantaloni, avusese mult mai mult de-a face cu ieșirea lui din hurling decât cu vreo rană la genunchi.

– Văd că te-a antrenat, continuă bărbatul, enervându-mă. Ești un tânăr norocos să ai un tată ca el.

– Da, am spus eu, întorcându-i spatele pentru a-i spune că terminasem conversația. Sunt al naibii de norocos!

Din fericire, înțelese și plecă înapoi la echipa lui, lăsându-mă singur ca să-mi înăbuș resentimentele.

Știind că nu avea rost să-mi urmez restul echipei în afara terenului până când *legenda* în persoană nu își primea laurii, am așteptat pe margine, știind că în cele din urmă avea să își arate capul hâtru.

Dacă meciul din acea seară ar fi avut loc într-o zi de joi sau vineri, nu ar fi trebuit să suport prezența lui. I se plătea ajutorul social în fiecare joi și ar fi fost prea ocupat să se ia la bătaie în cârciumă pentru a mă deranja.

Oricât de bolnav ar fi sunat, preferam așa.

Faptul că se afla acolo, treaz și rupt în bucăți, având doar performanța mea pe care să se concentreze până

când își lua următoarea doză, nu făcea decât să înrăutăţească totul de zece ori.

– Joey!

Sunetul familiar al vocii lui îmi străpunse urechile, iar eu am tresărit, simțind cum fiecare mușchi din corpul meu se încordă în anticamera panicii.

Întorcându-mă cu reticență pentru a înfrunta mulțimea de pe dealul verde de pe marginea terenului, mi-am canalizat atenția asupra tatălui meu, care se îndrepta direct spre mine.

Era greu să-l ratezi, am recunoscut cu părere de rău, căci toată lumea știa cine era și se oprea să-i strângă mâna și să-l salute.

– Ce a fost asta? întrebă el, deschizând poarta și venind spre mine pe teren.

– Ce a fost ce? am întrebat categoric.

– Aia era mingea ta, bombâni el, apropiindu-se de mine. Era golul tău și i l-ai pasat acelui idiot din avanposturi.

– Am marcat trei goluri, tată, i-am amintit pe un ton dur și plin de amărăciune. Și douăsprezece puncte. Ridicând din umeri, am adăugat: A fost suficient.

– Suficient? S-a uitat la mine ca și cum aș fi fost nebun. Suficient?

– Da, suficient! am răbufnit. Doamne, Dumnezeule, te-ai uitat la meci! Tadhg și cei sub șase ani ne-ar fi dat mai multă bătaie de cap.

– Ascultă-mă, băiete, se răsti tatăl meu, punându-și mâna grea pe umărul meu. Aici nu e loc pentru conștiință. Când ești pe teren, continuă să-i dai înainte, m-ai auzit? Degetele lui săpau în carne în timp ce vorbea. Îți bagi picioarele alea în pământ. Nu te oprești până când corpul tău nu cedează. Până când nu vomiți și sângerezi și picioarele nu te mai pot ține. Miji ochii când spuse: Și cu siguranță *nu-ți plângi de milă!*

Mi-am încleștat maxilarul.

– Jocul *se terminase.*

– Nu se termină până ce nu sună fluierul final, spuse el. Dacă vrei să-ți faci un nume în acest sport, trebuie să ții cont de avertismentul meu, băiete. Știu despre ce vorbesc.

– Eu nu sunt ca tine.

– Și nu vei fi niciodată dacă nu începi să fii mai necruțător pe teren.

– Atunci cred că nu voi fi niciodată.

– Unde e instinctul ucigaș, băiete?

„La păstrare pentru când voi avea nevoie de el împotriva ta."

Îmi eliberă umărul și îmi mai aruncă o privire înainte de a clătina din cap, dezamăgirea lui fiind evidentă.

– Nu ești destul de mare.

– Sunt cel mai înalt din echipa asta nenorocită, am ripostat, urându-mă pentru că îi dădeam apă la moară. Ce vrei de la mine?

– Ești al naibii de slab, răbufni el. Eram de două ori mai puternic decât tine la vârsta ta. Trebuie să începi să te îngrași, băiete. Sora ta are mușchi mai mari decât tine.

„Minunat!"

– Fratele tău era cu mult mai greu decât tine când juca la echipa celor sub 16 ani.

„Bineînțeles că era."

– Darren avea o pregătire fizică serioasă la vremea aceea.

Furios, mi-am îndreptat umerii și am oftat în tăcere, în timp ce insultele continuau să vină.

– Darren nici nu părea că l-ar putea doborî vântul, spre deosebire de tine.

„Evident."

– Poate că ai înălțime și viteză, băiete, dar ești prea ușor.

Ignorându-i vocea, m-am concentrat asupra a ceea ce se întâmpla chiar în spatele lui.

De acolo de unde eram, o vedeam perfect pe Molloy, care avea o conversație aprinsă cu Ricey.

Nu părea fericită.

De fapt, părea de-a dreptul nefericită.

Fie complet inconştient de proasta dispoziţie a iubitei sale, fie pur şi simplu indiferent, Ricey flutura o mână în timp ce vorbea, întorcându-se spre o maşină plină cu coechipierii noştri. Dând din cap dezaprobator când auzi ce spusese ea, se apropie să o sărute, dar ea, furioasă, îl întâmpină cu o mână în piept, avertizându-l. Ridicându-şi mâinile în semn de frustrare, spuse ceva drept răspuns înainte de a alerga spre maşină și de a se urca pe bancheta din spate, lăsând-o singură.

Cu braţele încrucişate la piept, am privit-o urmărind cum se îndepărta maşina şi am clătinat din cap frustrat. Nu înțelegeam de ce era încă cu acel ticălos egoist, şase luni mai târziu. Nu era nici pe departe bun cu ea şi cu siguranţă nu era nici loial. Ştiam din surse sigure că, în timpul verii, cel puţin în două ocazii își făcuse de cap pe la spatele ei. De fapt, Podge il văzuse cu ochii lui cum săruta pasional o tânără de la şcoala generală a mănăstirii.

Dacă Molloy nu ştia, era proastă.

Dacă ştia şi totuşi rămânea cu el, atunci era patetică.

– Mă asculţi, băiete? strigă tatăl meu, atrăgându-mi atenția de la blondă la el.

– Te ascult, am spus, fără să am habar ce tocmai spusese, în timp ce îi întâlneam privirea cu reticenţă.

Uram să mă uit la el. Îi dispreţuiam ochii. Avea ochi reci, morţi, care nu simţeau nimic şi care prindeau viaţă doar când făcea rău cuiva.

– Ia-ţi lucrurile! ordonă el. Poţi face duş acasă. Putem termina discuţia asta în maşină.

„Ca să mă prinzi singur?"

„Da, cum să nu!"

Să te urci în maşină cu tatăl meu când era într-o astfel de dispoziţie era echivalentul cu a te duce cu un străin în spatele camionetei sale cu promisiunea de a primi dulciuri. Ştiam exact cum termina el conversaţiile şi întotdeauna ieşeam mai rău. Cu siguranţă nu aveam de gând să mă ofer ca un miel de sacrificiu urcându-mă în maşina lui, fără ca nimeni să îl oprească.

Putea să mă scutească de un drum spre casă.

Nu aveam instincte sinucigaşe.

– Nu pot, m-am auzit minţind când l-am ocolit şi m-am îndreptat spre poartă. Trebuie să trec pe la serviciu înainte să mă duc acasă.

– De ce? strigă el după mine, părând nerăbdător. Ai de încasat salariul sau ceva de genul ăsta? Pentru că pot să te duc eu.

„Oh, ți-ar plăcea asta, nu-i așa?“

– Nu, mi-am lăsat ghiozdanul la garaj.

– Atunci n-ai decât să te duci singur, strigă el. Nu sunt lacheul tău, băiete!

Ignorându-l, am continuat să merg şi m-am îndreptat spre vestiare, având nevoie să pun ceva distanţă între pumnii lui şi corpul meu.

– Hei, dobitocule! strigă Molloy când am trecut pe lângă ea, fiind clar că încă nu mă iertase pentru că o făcusem uşuratică într-a șaptea.

Aruncasem acel cuvânt ca un obstacol, o diversiune, ca să o fac să fugă în direcţia opusă mie.

Nu funcţionase.

În loc să mă evite, așa cum aş fi vrut eu, aşa cum ar fi făcut orice fată normală, îmi făcuse zile negre. Cu comentarii deştepte şi ingenioase, Molloy continuase să-mi arunce în faţă aversiunea ei, încercând să se răzbune pentru că o jignisem.

– Molloy, am recunoscut cu un mic semn din cap.

– Frumos joc!

– Frumoase picioare!

– Vrei să fii un gentleman şi să duci picioarele astea frumoase acasă?

– De ce? Cu mâna pe ușa vestiarului, m-am întors să o privesc. Nu se întoarce pentru tine?

Roşie la faţă, clătină din cap.

Mă cuprinse furia.

– Te-a lăsat aici?

Încuviinţă.

– E un dobitoc.

Un alt semn din cap, stânjenită.

– Unde e tatăl tău?

– A ieşit cu mama în seara asta. Îşi flutură telefonul spre mine. Telefonul e închis.

– Iisuse! Am pufnit frustrat. Ce naiba faci cu un individ ca el, Molloy?

– Mă conduci acasă sau nu?

„Nu."

„Nu."

„Nici vorbă."

„Ea nu e problema ta, băiete!"

„Pleacă!"

– Dă-mi zece minute să fac duş şi să mă schimb, m-am auzit mormăind, lovindu-mă mental în boaşe.

Ochii ei străluceau de uşurare.

– Mulţumesc, Joey.

– Hm, fu tot ce am răspuns înainte să mă strecor în vestiar şi să mă îndrept direct spre duşuri. „Fără plăcere!"

ÎNSOŢITORI RETICENŢI

10 octombrie 2000

AOIFE

Stând pe gardul de piatră al pavilionului GAA, am aşteptat ca însoţitorul meu reticent să iasă din vestiar, în timp ce îi scriam cu furie un mesaj dobitocului care renunţase şi mă lăsase singură în întuneric.

Aoife: Sper sincer că te bucuri sărbătorind victoria cu amicii tăi, pentru că nu vei mai sărbători nimic cu mine niciodată, dobitocule!

Paul: *Nu fi supărată, iubito! O să mă revanşez faţă de tine! Pupici.*

Aoife: *Să te revanşezi faţă de mine? M-AI LĂSAT SINGURĂ că să mergi la bowling cu colegii tăi, Paul! Nici măcar nu te-ai oferit să mă duci acasă.*

Paul: *Nu e vina mea că nu era loc în mașină, Aoif! Nu mai face atâta caz! Nu e ca și cum ai locui la țară. Cunoști orașul mai bine decât mine. Vei fi bine. Ne vedem mâine la școală, da? Fac cinste cu prânzul. Pupici.*

– Ah!

Furioasă, mi-am închis telefonul, nedorind să mai am de-a face cu el nici o secundă.

Nu am vrut să-mi cumpere prânzul sau altceva.

Am vrut *să mă conducă acasă.*

Nu mi s-a părut că ceream prea mult, având în vedere că singurul motiv pentru care traversasem orașul fusese că mă bătuse la cap să vin să-l văd jucând.

Era un drum de patruzeci de minute de la terenurile GAA până în cartierul meu din cealaltă parte a orașului și, deși părinții mei erau destul de calmi, dacă tatăl meu ar fi aflat că mă întorceam singură acasă, aș fi fost pedepsită o lună. *Cel puțin.*

În nici un caz nu aveam să îmi pierd libertatea din cauza unui băiat tâmpit.

Când Joey ieși în sfârșit din spatele clădirii, ostilitatea lui era evidentă.

Cu o geantă sport pe umăr, casca și crosa în mână și o țigară între buze, făcu un semn cu capul spre locul în care stăteam și spuse:

– Să mergem!

Rezistând impulsului de a-l tachina sau de a-l provoca, așa cum făceam de obicei, am coborât de pe pervaz și m-am dus spre el, știind că, dacă îl lăsam să mă conducă până acasă, era cea mai sigură cale de a scăpa de perdaful tatei.

Tata îl iubea pe Joey.

Mai mult, avea încredere în el.

În ochii tatei, era mai bine să mă ducă Joey acasă decât Paul. Arătându-se total neimpresionat de poziția în care îl pusesem, colegul meu de clasă bătu trotuarul de lângă mine, fumegând în tăcere, în timp ce își consuma țigara.

– Nu ești un pic cam tânăr ca să te apuci de fumat?

– Nu ești un pic cam băgăcioasă să ceri răspunsuri la întrebări care nu sunt treaba ta?

– Serios? Am râs fără amuzament. Ești atât de supărat pentru că te-am rugat să mă conduci acasă?

– Nu, Molloy! spuse el apăsat. Sunt supărat pentru că nenorocitul ăla te-a pus într-o situație în care *a trebuit* să mă rogi să te conduc acasă.

Răspunsul său fu tranșant, tăios și exact la obiect.

– Ascultă, sunt destul de jenată de asta, m-am auzit recunoscând. Nu e nevoie să mi-o arunci în față, Joe.

– *Ar trebui* să-ți fie rușine, răbufni el, aruncându-și mucul de țigară. Rușinată că i-ai dat unui ticălos ca Paul Rice șansa de a te trata ca pe o opțiune.

– În fine, am mormăit. Nu mă cert cu tine pe tema asta.

– Pentru că știi că am dreptate.

– Ce-ți pasă ție? l-am întrebat.

– Nu-mi pasă, zise el pe un ton plin de venin. Nu-mi pasă deloc, Molloy.

Ba da, îi păsa.

Îi păsa *foarte mult,* la fel cum îmi *păsa* și mie de el, dar era prea încăpățânat ca să recunoască vreodată.

– Atunci încetează cu asta! am izbucnit cu brațele încrucișate la piept, protector. La naiba!

Joey tăcu o jumătate de minut, până când răsuflă ușurat și spuse:

– Tot ce vreau să spun este că, dacă un nemernic s-ar fi purtat cu sora mea așa cum am văzut eu că s-a purtat cu tine în seara asta, cu siguranță nu ar mai avea ocazia să-i facă asta din nou.

– Uau! am făcut eu. Ține-o tot așa, Joe, și o să încep să cred că ai sentimente *reale!*

– Am, răspunse el imediat. Pentru oamenii de care chiar îmi pasă.

– Ca sora ta.

– Ca sora mea, confirmă el fără nici o urmă de jenă, ceea ce nu era ceva ce majoritatea băieților de vârsta

noastră ar fi recunoscut. Deși Shan nu e atât de proastă ca să se încurce cu un idiot ca Rice.

Am mijit ochii spre el.

– De parcă tu ai fi un sfânt când vine vorba de fete.

Joey ridică nonșalant din umeri.

– Nu mi-am lăsat niciodată iubita singură într-o parte dubioasă a orașului ca să mă pot distra cu amicii.

– Pentru că refuzi să ai o iubită.

– Ceea ce este un lucru bun pentru Ricey, răbufni el. Având în vedere că se pare că îmi petrec cea mai mare parte a timpului având grijă de a lui.

– Oh, scutește-mă! Mi-am dat ochii peste cap. Da, m-ai condus acasă de câteva ori. Mare scofală!

– *Câteva?* Poate vrei să numeri din nou. Îmi aruncă o privire dură. De câte ori m-a pus tatăl tău să te conduc acasă de la garaj?

„De vreo șase ori sau mai mult."

– De câte ori te-a tratat nenorocitul ăla ca pe ceva de mâna a doua?

Obrajii mi se înroșiră.

– Oh, taci din gură!

– Să te gândești la felul în care te-a tratat în seara asta. Mai ales când va veni mâine la școală cu niște scuze de rahat și cu o brățară nouă strălucitoare sau cu orice porcărie cu care te împacă.

– Nu sunt o coțofană, Joey, am răbufnit, serios enervată acum. Nu pot fi cumpărată cu bijuterii noi și strălucitoare.

– Nu, ești doar o păpușă, veni răspunsul lui dureros. Manechinul personal al lui Ricey, pe care îl îmbracă în bijuterii și stă lângă el, arătând frumos și fără să spună *nimic.*

M-am oprit din mers.

Am încetat să mai respir.

Cuvintele lui mă tăiară până la os.

– Mișcă-ți fundul, Molloy, bombăni el, câțiva metri mai sus, în timp ce se întorcea să mă privească. Nu aștept toată seara. Am rahaturi de făcut după asta, să știi!

– Idiotule!

– Eu?
– Da, tu.
– De ce sunt eu nemernicul?
– Pentru că mi-ai rănit sentimentele.
– Nu, n-am făcut-o.
– Ba da, ai făcut-o, Joey!
– Bine! bombăni el. Sunt un dobitoc. Acum să mergem!
Am clătinat din cap.
– Molloy.
– Eu *nu* sunt o păpusă!
– Bine. Joey clătină din cap. Retrag ce am spus. Nu ești o păpușă.
– Asta chiar m-a durut.
Se holbă la mine lung, înainte să ofteze.
– Da, știu.
– Cere-ți scuze!
– Pentru ce?
– Pentru că m-ai făcut păpușă.
– *Tocmai* am spus că nu ești o păpușă.
– Asta nu a fost o scuză.
– Ba da, a fost.
Am rămas cu gura căscată la el.
– Nu, nu a fost, Joey.
– De ce nu a fost o scuză?
– Pentru că nu conținea cuvântul scuze, dobitocule!
Privind complet confuz – și complet plictisit –, colegul meu de clasă pufni furios.
– Hai să mergem, bine? Mișcă-ți picioarele, Molloy! *Te rog!*
Cedând pentru că rostise „te rog", m-am apropiat și am pășit iar alături de el.
– Nu ți-ai cerut niciodată scuze cuiva? l-am întrebat, devenind foarte curioasă.
– Tocmai am făcut-o.
– Oh, Doamne! I-am studiat profilul. N-ai făcut-o!
Cu o încruntare adâncă pe față, Joey se concentră asupra drumului din fața noastră, dar nu răspunse.

Am mers în tăcere restul drumului și, abia când am ajuns la colțul străzii mele, l-am auzit murmurând:
– Îmi pare rău!
– Uau! Inima îmi sări în piept. Este prima dată când spui asta cuiva?
Ridică din umeri, simțindu-se în mod evident inconfortabil.
– Probabil.
– Ei bine, mulțumesc, i-am răspuns, împingându-l cu umărul când am ajuns la poartă. Te iert.
– Hm, mormăi el drept răspuns. Sunt încântat.
Un zâmbet reticent îmi apăru pe față și am întrebat:
– Vrei să intri?
– Nu e o idee bună, răspunse el, conducându-mă conștiincios până la ușă. Poate că băiatul ăsta era irascibil, dar învăța foarte repede și nu mă mai lăsase la poartă din seara în care îl pocnisem.
– De ce nu? am întrebat, deschizând ușa de la intrare și pășind în hol pentru a aprinde lumina.
– Știi de ce.
– Nu, nu știu.
– Ai un iubit.
– Și? am întrebat. Te-am întrebat dacă vrei să vii înăuntru, nu să te căsătorești cu mine. Faptul că am un iubit înseamnă brusc că nu pot fi prietenă cu băieții?
– Nu sunt prietenul tău, Molloy.
Pufnind frustrată, i-am prins mâna și l-am târât în casă.
– Ei bine, eu sunt prietena ta, dobitocule! Închizând ușa în urma noastră, am ridicat mâna și i-am dat gluga jos. Vezi, nu a fost așa de greu, nu-i așa?
– Nu.
– În plus, ai fost în casa mea de un milion de ori cu tata.
Scrâșni din dinți.
– Asta e altceva.
– Pentru că el este *prietenul tău?* l-am tachinat eu. Taci și hrănește-mă!
– Să te hrănesc?

– Nu ştiu să gătesc, îţi aminteşti? Conducându-l de mână în bucătărie, l-am dus la frigider şi i-am zâmbit. Dar tu ştii.

Joey rămase cu gura căscată la mine.

– Crezi că am de gând să gătesc pentru tine?

– Pentru noi, l-am corectat, oferindu-i cel mai dulce zâmbet al meu.

– Nu face asta, mă avertiză el.

– Ce să fac?

– Să-mi oferi zămbetul ăla care ar topi şi untul, bombăni el, arătând cu degetul spre mine. Nu va funcţiona cu mine, Molloy. Sunt imun.

Bineînţeles că urma să funcţioneze.

– Îmi place friptura.

– Friptura?

Am încuviinţat.

– Aha.

– Ai friptură.

– Am două fripturi.

Mă privi lung, evaluându-și în mod clar opţiunile, înainte să răsufle frustrat.

– Adu tigaia!

– Ura! Bătând din palme încântată, am făcut un mic dans tremurat înainte de a sări în direcţia dulapului în care mama ţinea oalele și tigăile. Îmi place carnea bine făcută.

– O să mănânci carnea cum o s-o fac, bombăni Joey, scotocind în frigiderul meu după ce avea nevoie. Asta nu înseamnă nimic, Molloy, adăugă el. Nu ai câștigat runda asta.

Mi-am lăsat capul pe spate și am râs.

– Eu câștig întotdeauna, Joe.

ACEASTA NU ESTE O ÎNTÂLNIRE

10 octombrie 2000

JOEY

Nu mă întrebaţi cum se întâmplase, dar stând pe canapeaua şefului meu în faţa unui foc puternic, cu stomacul plin şi o farfurie goală în poală, cu umărul fiicei sale atingându-l pe al meu era exact modul în care m-am trezit încheind ceea ce fusese o zi de rahat.

Nu numai că gătisem pentru fată, dar ea mă convinsese cumva să aduc găleţi de cărbune şi să aprind focul pentru ea.

Persuasiunea era cu siguranţă o abilitate pe care Molloy o dezvoltase la perfecţie.

Deşi ştiam că nu ar fi trebuit să fiu acolo, nu voiam să mănânc şi să fug ca un nemernic, aşa că am decis că o jumătate de oră este un timp rezonabil pentru a zăbovi.

– Bine. Când s-au scurs cele treizeci de minute, mi-am aşezat farfuria pe braţul canapelei şi m-am lovit coapsele cu palmele. Mă duc acasă.

– Nu, nu te duci, bombăni ea, prinzându-şi braţul de al meu.

– Molloy!

– Nu. Mutându-se mai aproape, îşi sprijini obrazul pe umărul meu şi îşi întoarse atenţia la filmul care rula la televizor. Acum taci!

– Nu pot fi aici când se întorc părinţii tăi, i-am zis eu, încercând în zadar să-mi eliberez braţul din strânsoarea ei ciudat de puternică.

– De ce nu?

– Pentru că tatăl tău îşi va ieşi din minţi.

– Nu, nu o va face, mă ironiză ea. Suntem prieteni, Joe. Am voie să primesc prieteni în vizită oricând vreau.

– Nu suntem prieteni, Molloy. Şi nu mă mai îmbrăţişa!

– Prietenii se giugiulesc.

– Prietenii nu se giugiulesc.

– Eu mă strâng în braţe cu Casey tot timpul.

– Ei bine, te asigur că nu m-am giugiulit niciodată cu Podge.

– Atunci poţi să exersezi cu mine. Mutându-se mai aproape, se ghemui ca o minge şi îşi băgă capul sub braţul meu. Vezi? Eşti deja un profesionist.

– Bine, ţi se pare normal? am întrebat, uitându-mă la braţul meu pe care ea reuşise cumva să-l treacă peste umerii ei. Eşti tare alunecoasă, nu-i aşa?

– Calmează-te, Joe! zise ea, sprijinindu-şi acum capul de pieptul meu, în timp ce îşi trecea braţul peste trunchiul meu. Uită-te la film!

– Eu nu mă uit la filme.

– Ba da, te uiţi.

– Ba nu, nu mă uit.

– Ei bine, acum o faci.

– Bine. Am oftat frustrat. Cum se numeşte filmul?

– Este un thriller macabru, se numeşte *Drum interzis,* este despre un grup de tineri având puţin peste 20 de ani care o iau pe un drum greşit şi ajung să fie vânaţi de nişte canibali înfiorători. Este numai cu sânge şi carnagiu, cu puţine secvenţe sexy, dar este un film bun.

– Cam cum am luat-o eu pe un drum greşit în seara asta şi am sfârşit într-un coşmar, am spus sarcastic. Nu la fel de macabru ca în filmul tău, dar când şeful meu va ajunge acasă şi mă va vedea îmbrăţişându-i fiica, sunt sigur că va fi o baie de sânge.

– Ascultă aici, Joey Lynch! Stând în picioare, mă apucă de bărbie şi îmi întoarse faţa ca să mă uit direct la ea. Eu te-am văzut prima. Tu eşti prietenul *meu,* nu al lui. Aşa că nu-ţi mai face griji în privinţa tatălui meu şi concentrează-te asupra mea.

– Teoretic vorbind, tatăl tău m-a văzut prima dată…

– Eşti *al meu,* bine?

– Nu sunt al tău, dar mă rog! Răsuflând uşurat, am încercat să-mi încrucişez braţele la piept, dar Molloy îşi drese vocea, aşteptând. Sunt aici, aşa cum doreşti, rămân pentru filmul ăsta nenorocit, aşa cum doreşti, dar am tras linie la giugiuleală.

– Îmbrăţişează-mă!

– Nu.

– Fă-o!
– Nu se va întâmpla, Molloy.
– Strânge-mă în brațe, Joey!
– Am spus *nu*.
– Strânge-mă în brațe sau țip!
– Pentru numele lui Dumnezeu, bine, am izbucnit, ridicându-mi brațul pentru ca ea să se cuibărească lângă mine. Așa! Ne cuibărim. Ești fericită acum?
– Voi fi, bombăni ea, mutându-se mai aproape pentru a-și pune picioarele lungi peste poala mea. După ce mai faci un lucru pentru mine.
– Dumnezeule, ce mai e?
– Spune-mi că suntem prieteni!
– Molloy.
– Spune-o, Joe!
– De ce?
– Pentru că e important.
– Pentru cine?
– Pentru mine.
„Doamne, Dumnezeule!“ Foindu-mă incomod, mi-am lăsat umerii să cadă înainte să mormăi:
– Suntem prieteni.
– Ce-ai zis?
– Suntem *prieteni*.
Ea râse.
– Speram mai mult să aud ceva de genul „Aoife, ești cea mai dragă, cea mai sexy, cea mai adorabilă și cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume“.
– Nu-ți forța norocul!
– Dar eu sunt preferata ta, nu? Cu vocea îmbietoare, adăugă: Prietena ta preferată?
– Da, bine. În fine. Doamne! am bombănit, dându-mi ochii peste cap. Ești prietena mea preferată, cu picioarele mele preferate.
– Ei bine, nu a fost așa de greu, nu? râse ea, ridicându-se să-mi mângâie obrazul. Și doar ca să știi, Joe – se apleacă mai aproape și îmi sărută obrazul –, ești prietenul meu preferat și-mi place tot la tine!

„Rahat!“

UȘOR, OMULE, NU E ATÂT DE SERIOS!

11 martie 2001

JOEY

Cunoașteți zicala conform căreia mâinile leneșe sunt atelierul diavolului?

Da, m-am gândit că putea fi adevărat.

Duminica era singura zi din săptămână în care nu aveam serviciu, școală sau antrenament. În afară de meciurile ocazionale, eram liber.

Problema era că nu-mi venea ușor să nu fac nimic.

Niciodată nu fusesem mai puțin stăpân pe situație decât când nu aveam nimic de făcut.

Cu mâinile atârnând și fără nimic care să-mi ocupe mintea, am căutat necazuri și le-am găsit sub forma împărțirii câtorva linii de cocaină cu Shane și băieții.

Emoția temporară era fantastică. M-am simțit în vârful lumii.

Am simțit că puteam alerga la un maraton și să-l *câștig*.

Am simțit că nu exista nimic ce nu puteam face.

Singurul inconvenient pentru o duminică perfect planificată era că uitasem de meciul pe care trebuia să-l joc.

Și câteva ore mai târziu, după ce m-am prăbușit, mă simțeam ca naiba.

Pe tot parcursul jocului, inima mea continuase să bată violent, bătând atât de tare și de puternic în piept, încât o puteam auzi în urechi.

Distrat și la limită, am dat-o în bară pe teren, fie lovind mingea prea mult, fie neaflându-mă în poziția potrivită pentru apărare, și am reușit să înscriu doar două puncte amărâte în toate cele șaizeci de minute.

În tribună se afla un selecţioner pentru echipa de juniori din comitatul Cork, iar eu am dat-o în bară.

Să ştiu că şi tatăl meu era undeva în tribune, urmărind prestaţia mea jalnică şi plănuind să mă pedepsească pentru că îl dezamăgisem, nu făcea decât să mă facă să mă simt de zece ori mai rău decât mă simţeam deja.

Complet deprimat și al naibii de stresat, mi-am scos casca în momentul în care arbitrul fluieră finalul și am plecat în direcţia vestiarelor, ignorând câteva bătăi pe umăr din partea coechipierilor mei.

Aruncându-mi crosa și casca în geanta sport, am ridicat o mână la ceafă și mi-am dat tricoul jos, ignorând toate discuţiile din jurul meu.

Înfierbântat rău de tot după ce alergasem în jurul terenului în ultima oră, am răsuflat din greu și mi-am luat sticla de apă.

– Grozav, băieţi! declară Eddie, antrenorul clubului nostru, aplaudând, când intră în vestiar câteva minute mai târziu. A fost o victorie solidă. Băieții de la St. Pats sunt o echipă dură. Nu aveau de gând să cedeze fără luptă, așa că fiți mândri de voi pentru o victorie câștigată cu greu!

Deşurubând capacul sticlei, mi-am turnat conținutul pe faţă şi pe gât, simţind o uşurare imediată când apa începu să-mi răcorească pielea supraîncălzită.

– Bine jucat! spuse o voce cunoscută, iar eu am întors capul suficient cât să-l văd pe nimeni altul decât pe iubitul lui Molloy, Paul Rice. Se aşezase pe banca de lângă mine, proaspăt spălat și cu un prosop în jurul taliei. Am crezut că o să marchezi golul ăla în repriza a doua.

– Da, am fost de acord, aruncându-mi sticla înapoi în geantă și căutând un prosop. Și eu. Mingea pe care am aruncat-o prea departe se va întoarce împotriva mea când voi ajunge acasă, fără îndoială.

– Totuşi, ai jucat bine, spuse Ricey în timp ce se îmbrăca. Frumoasă lovitură la final! Am crezut, la un moment dat, că aveau de gând să fugă cu ea…

apucat mânerul și i-am aruncat o privire furioasă. Te am în vizor, pervers mic!

– De ce te-ai uitat prin telefonul lui Danielle?

– Ea mi le-a arătat, am răspuns. Cam tot când m-a rugat să-ți scriu un mesaj din partea ei. Aruncându-i o privire amenințătoare, i-am spus: Vrei să-ți explic mesajul în detaliu sau ai înțeles esențialul?

– Acele mesaje au fost doar o glumă, se apără el cu un râs fals. O glumă cu băieții.

– Sigur că au fost, am zis eu. Ți-am mai spus că tatăl lui Molloy îmi este un bun prieten. Dacă-i faci ceva, o voi lua ca pe o insultă personală.

– Ușor, omule, nu este chiar atât de serios! pufni Ricey în defensivă.

– Aoife știe asta? i-am răspuns.

– Nu am făcut nimic rău, bombăni el. Au fost câteva mesaje. Nu am călărit fata și, în plus, eu și Aoife eram despărțiți în acel moment.

– După mesajele pe care i le-ai trimis prietenei ei, cred că este destul de clar că tu și Aoife ar trebui să vă despărțiți definitiv.

– Ah, da, pentru că ți s-ar potrivi de minune, nu-i așa? răspunse el. Ți-ar plăcea, nu-i așa, Lynchy?

– Știe despre *numeroasele* fete cu care ți-ai făcut de cap pe la spatele ei?

Miji ochii.

– Prostii!

– E adevărat, am zis apăsat, arătând cu degetul spre el. Sunt cu ochii pe tine, Ricey! *Știu* ce-ți poate pielea, dobitocule.

– Și eu pe tine, strigă el, ridicându-se în picioare. Măcar ai curajul să recunoști de ce ești atât de interesat de viața mea amoroasă.

Încrâncenat, am pășit spre el, apoi a trebuit să trag aer în piept ca să mă opresc din a mă năpusti, din a mă arunca în față și a-l sugruma pe nenorocit, dar nu-mi era ușor.

– Am jucat prost, l-am întrerupt eu. Nu încerca să o deghizezi în altceva!

– Care e problema ta? întrebă el, trecându-și o mână prin părul negru. Am câștigat, nu-i așa?

– Tu ești problema mea, i-am spus direct, iritat de tensiune. Am crezut că am clarificat asta anul trecut.

– Ce naiba?

– Nu-mi place de tine, dobitocule! Nu-mi place cum vorbești, nu-mi place cum te porți și cu siguranță nu-mi place cum te porți cu iubita ta. Poate că suntem în aceeași echipă și în aceeași sală de curs, dar asta e tot, am adăugat. Nu interpreta greșit toleranța mea față de prezența ta ca pe o invitație de a vorbi cu mine despre orice altceva în afară de hurling.

– Serios? Pe fața lui se vedea că îl iritau spusele mele. Încă nu ai uitat cearta aia pe care am avut-o?

Bineînțeles că da.

– Iisuse, Lynchy! Clătină din cap frustrat. Asta a fost acum un an, iar Aoife a lăsat-o baltă, așa că de ce tu nu poți?

– Mare prostie din partea ei, am răspuns categoric. Cred că nu te cunoaște la fel de bine ca mine.

Fruntea i se încruntă.

– Ce ar trebui să însemne asta?

– Înseamnă că știu că ești un câine, i-am răspuns, hotărând să nu fac duș. La naiba, aveam să fac duș acasă, mai târziu. Îndesându-mi echipamentul în geantă, am luat treningul și l-am tras pe mine. Și nu unul foarte discret.

Ochii lui întunecați se lărgiră ca niște farfurii când își dădu seama.

– Vorbești despre Danielle Long? Pentru că nu s-a întâmplat nimic cu ea, jur…

– Doar pentru că ea nu a vrut să se întâmple. Mi-am pus alt tricou, am încălțat pantofii sport și mi-am aruncat geanta peste umăr. Da, tâmpitule, am văzut mesajele sexy pe care i le-ai trimis în februarie. *Multele* mesaje pe care i le-ai trimis. Mi-am strecurat crosa prin urechile căștii, am

– E al naibii de evident, frate. Miji ochii. Eşti gelos pentru că sunt cu ea.

– Ține-o tot aşa! l-am avertizat respirând tot mai accelerat pe măsură ce mă înflăcăram. Te provoc!

– Uşor, uşor! zise Eddie, observând în mod clar tensiunea, când veni şi se aşeză între noi, iar câţiva membri ai echipei i se alăturară – inclusiv Podge. Ce se întâmplă aici, băieţi?

– Nimic din ranchiuna pe care mi-o porţi nu are de-a face cu faptul că eşti prieten cu tatăl ei, spuse Ricey zâmbind. Ai o problemă cu mine pentru că eu am fata pe care ţi-ai dorit-o din prima zi. Ea e cu mine, nu cu tine, şi asta te scoate din minţi.

– Ajunge, băieţi, suntem toţi în aceeaşi echipă aici.

Furia îmi emana din fiecare por al corpului, în timp ce îmi strângeam pumnii la nivelul coapselor şi îmi doream să nu reacționez.

– Dacă aş fi vrut-o pe prietena ta, dobitocule, ar fi fost cu mine.

– Ea ar fi *cu tine?* Rice își dădu capul pe spate și râse. Acum făcea pe curajosul pentru că antrenorul și jumătate din echipă erau în jur ca să-l salveze. Ți-e ciudă, Lynchy. Aoife a mea nu s-ar uita vreodată la un ratat ca tine. E una dintre fetele drăguțe, uneori prea drăguță pentru binele ei. Așa că nu confunda prietenia ei cu faptul că i se face milă de fiul jalnic al unui bețiv. E destul de rău că tatăl ei îți aruncă resturi; carne pentru un vagabond pe jumătate înfometat…

– Ești un om mort!

– Nu o face! se grăbi Podge să spună, pășind în fața mea și îndepărtându-mă de nemernicul care-și dorea să moară. Nu merită, Joe!

„Nu, dar ea da."

La naiba, de unde venise gândul ăsta?

– Haide, băiete! interveni Eddie, apucându-mă de ceafă cu mâna lui musculoasă și îndreptându-mă spre ușă. Trebuie să te răcorești.

– Nu face asta! am bombănit, eliberându-mă din strânsoarea lui, cu pieptul zvâcnind, în timp ce mi se înfiora pielea din cauza valului de amintiri provocat de o atingere ca aceea. Să nu mă mai atingi niciodată așa! l-am avertizat, tremurând în timp ce mă întindeam și îmi masam ceafa. Niciodată.

– E în regulă, Lynch, răspunse Eddie calm, ridicându-şi mâinile în semn de retragere. Vreau doar să ieşi afară şi să iei o pauză, băiete. Pentru binele tău, asta-i tot. E un selecţioner afară care vrea să vorbească cu tine, iar şansele tale de a fi selecţionat la juniori nu o să arate bine dacă vede că-ţi ieşi astfel din fire.

– De parcă mi-ar păsa de liga secundă, am zis apăsat, îndreptându-mă spre uşă. Ridicând mâna cu care încă îmi ţineam crosa, am îndreptat-o spre Ricey. Data viitoare când mă vezi, nu vei mai avea o cameră plină de oameni care să te protejeze.

– Uite cum tremur!

– Nu trebuie să tremuri, dobitocule. Fă pace cu Dumnezeu, pentru că o să te îngrop!

După ce am spus asta, m-am întors pe călcâie și am ieșit din vestiar, trântind uşa puternic în urma mea.

M-am întors de trei ori spre vestiar, de două ori ca să mă întorc să-l omor pe Ricey, iar ultima oară ca să mă duc să vorbesc cu selecţionerul după ce am reușit, în sfârșit, să mă calmez.

Pufnind furios, am lovit pietrişul cu piciorul şi m-am forţat să mă îndepărtez.

Nu aveam răbdarea sau capacitatea mentală de a purta vreo conversație despre viitorul meu.

În plus, hurlingul era un sport de amatori și, deși înțelegeam cât de mare era onoarea de a fi ales să joci pentru comitatul tău, asta nu avea să-mi plătească facturile.

Acum, dacă m-aş fi născut cu bani, aş fi putut juca rugby ca acei fraieri eleganţi de la Tommen şi aş fi avut ocazia să fac nişte bani decenţi pentru că îmi puneam corpul la bătaie.

– Deci ai supraviețuit meciului fără să mutilezi pe nimeni, strigă o voce cunoscută, scoțându-mă din gânduri. Ai reușit să și înscrii. Ce realizare!

Mi-am întors privirea doar pentru ca ochii mei să aterizeze pe picioarele fantastice ale lui Molloy, care atârnau de zidul pe care era cocoțată.

Protejându-mi ochii de razele soarelui la apus, am mijit ochii spre ea.

Îmbrăcată într-un pulover alb supradimensionat și blugi mulați, sugea o înghețată roșie și-mi zâmbea.

– Apropo, frumos scor câștigător!

– Frumoase picioare!

Râzând, mai gustă o dată din înghețată, înainte de a spune:

– Ai vreun plan pentru restul serii?

– De ce?

– Cum adică de ce?

– De ce înseamnă de ce, Molloy.

– Vrei să ieșim împreună?

– Cu tine și cu *el?* Am pufnit. Nu, mulțumesc.

– Haide, Joe, spuse ea pe un ton jucăuș, ochii verzi dansând machiavelic. Paul poate fi a treia roată.

– Amuzant!

Își dădu ochii peste cap și râse.

– Oh, nu fi atât de irascibil!

– Joey! răsună un cor de voci tinere, iar eu am văzut cum frații mei mai mici, Ollie și Tadhg, veneau în fugă spre mine.

– Ai avut clasă, băiete!

– Da, ai fost cel mai bun! fu de acord Ollie, înfășurându-și brațele în jurul taliei mele. Bună treabă, Joe!

– Mulțumesc, băieți!

L-am bătut pe umăr pe micul Ollie și am dat drumul crosei pentru ca Tadhg să o poată lua și să verifice dacă era crăpată sau deteriorată – ceva ce făcea după fiecare meci.

– Cine sunt aceste minicopii ale tale? întrebă Molloy, cu ochii verzi curioşi fixaţi pe fraţii mei. Să nu-mi spui că mi-ai ascuns că ai o soţie şi o familie secretă.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Sunt fraţii mei, geniule.

– Eu sunt Ollie, interveni frățiorul meu înainte să am ocazia să răspund. Iar el este Tadhg, adăugă el, arătând spre locul unde Tadhg se juca cu crosa. Acesta este Joe. El este fratele nostru mai mare. Dându-și capul pe spate, întrebă: Tu cine ești?

– Eu sunt Aoife, răspunse ea râzând discret. Și, da, îl cunosc deja pe fratele tău mai mare. Suntem în aceeaşi clasă.

– Este prietena ta, Joe? întrebă Ollie, uitându-se înapoi la mine. E drăguță.

– Sigur că sunt prietena lui, Ollie. Ești adorabil spunându-mi că sunt drăguță. Privirea ei se îndreptă spre mine și îmi făcu cu ochiul. Și Joey crede că sunt drăguță.

– Și destul de enervantă, am bombănit printre dinţi.

– Asta pentru că e adevărat, spuse Ollie cu un zâmbet strâmb. Uau, e foarte-foarte drăguță, Joe!

– Linişteşte-te, armăsarule! am bombânit, căutând în buzunarul din faţă al genţii sport bancnota de zece euro de urgenţă pe care o ţineam mereu acolo. Poftim! i-am spus, dându-i-o și încercând să-mi cumpăr un minut de liniște. Du-te la magazin și ia pentru tine și Tadhg un baton de ciocolată!

– Uau, mulțumesc, Joe. Hei, Tadhg! strigă Ollie, fugind în direcția celuilalt frate al nostru, care lovea cu mingea în perete. Joey ne-a dat zece euro!

– Drăguţ, l-am auzit pe Tadhg spunând, cu crosa uitată, în timp ce el şi Ollie alergau în direcţia magazinului din pavilion.

– Îmi vreau restul înapoi, am strigat după ei.

– Sunt adorabili, spuse ea, atrăgându-mi atenţia înapoi la ea. Nu au venit aici singuri, nu-i aşa?

– Sunt în regulă, am murmurat, ochii mei cercetând mulțimea care se risipea, în timp ce sentimentul familiar

al unei condamnări iminente mi se instala adânc în stomac. Și nu, au venit cu tatăl nostru.

– Tatăl tău este tipul ăla mare cu care te văd vorbind uneori după meciuri?

– El este.

– Iubito? L-am auzit pe Ricey strigând, și amândoi am întors capul la unison pentru a-l găsi stând în fața vestiarului, cu o privire aspră. Vii sau nu?

– Da, dă-mi o secundă, strigă ea, sărind de pe zid și aterizând mult prea aproape de mine pentru a mă simți confortabil.

– Ești sigur că nu vrei să vii?

– Da, Molloy, sunt sigur.

– Dar eu vreau.

„Și eu te vreau…"

– Nu mă interesează.

– Cum zici tu, Joe. Suspinând adânc, mă bătu pe umăr. Ne vedem mâine la școală, bine?

– Da. Ne vedem atunci.

M-am încruntat și m-am holbat după ea în timp ce se îndrepta în direcția din care tocmai venisem.

La el.

Care se întâmpla să fie aceeași direcție din care venea acum tatăl meu, cu o expresie fulgerătoare pe chip.

„La dracu'!"

FELICITĂRI

15 mai 2001

JOEY

Vremea era de rahat, iar eu voiam să mor…

Cerul era negru, iar eu eram furios…

Nimic din toate astea nu contează, pentru că nu va pune mâncare pe masă…

Aruncându-mi caietul de engleză prin cameră, am

renunțat la eseul pe care încercasem să îl scriu.

Uitându-mă la caietul meu de teme de parcă era diavolul întruchipat, mi-am stăpânit dorința de a urla.

Ce naiba făceam?

Stând pe pat, făcându-mi temele alea afurisite, m-am uitat la peretele din fața patului și am suspinat înfrânt.

Pe cine încercam să păcălesc?

Nu conta dacă terminam sau nu eseul în seara aceea. Nu mergeam la facultate, nu mergeam nicăieri, iar profesorii nu aveau cum să mă facă să mă simt mai rău decât mă simțeam deja.

Zgomotul stomacului meu protestând înfometat mă scoase din gândurile deprimante și m-am ridicat, știind că trebuia să dau ochii cu el mai devreme sau mai târziu.

În plus, trebuia să fiu la serviciu într-o oră.

„Mai târziu, Joey."

„Mai târziu este întotdeauna mai bine când vine vorba de el."

– La naiba! am bombănit în sinea mea, oricum o să mori tânăr, așa că nu-ți mai rămâne decât să-ți pui o ștampilă pe frunte.

Schimbându-mi uniforma școlară, mi-am pus hainele de lucru înainte de a păși pe palier. Ignorând mirosul de urină și de whisky, am coborât scările, încercând să par cât mai detașat și neafectat cu putință în fața părinților.

Era harul meu salvator.

Singurul meu mod de a mă proteja de nenorocitul care mă concepuse.

„Dacă nu-ți pasă, atunci nimic din ceea ce face nu te poate răni."

În momentul în care am coborât de pe ultima treaptă a scării, i-am auzit certându-se în bucătărie.

Surprinzător, nu eram eu subiectul fierbinte al dezamăgirii. Astăzi, era rândul lui Shannon.

– Nu pleacă, Marie, urlă tatăl meu, strângând o grămadă de hârtii și aruncându-le peste masă spre mama. Nici nu se pune problema.

– Dar e atât de tăcută, Teddy, încercă mama să îl convingă. Atât de timidă! Nu se va descurca niciodată. Deja se luptă să facă față școlii primare.

– Va trebui să treacă peste asta, răspunse tata fără să clipească. Nu e cu nimic mai bună decât ceilalți. Nu o voi trimite la o școală privată când băieții sunt la o școală publică.

– Pot să fac ture suplimentare la serviciu, se grăbi mama să spună. Nu mă deranjează. Voi plăti eu pentru ea...

– Am spus nu! urlă tata. Nici vorbă! Scoate-ți asta din cap!

– Ce se petrece? am întrebat, intrând în bucătărie.

– Mama ta crede că sora ta trebuie să meargă anul următor la o școală privată când termină școala primară, îmi spuse tata, care, culmea, era treaz. Crede că e prea sensibilă pentru BCS.

Era.

Lui Shannon îi era greu să se integreze printre oameni, foarte greu, și mă întrebam adesea ce avea să se întâmple cu ea când urma să înceapă liceul.

Ca să fiu sincer, era un gând care mă îngrozea la culme, așa că am încercat să nu mă gândesc la asta.

Pentru că o ținuseră mai mult la grădiniță, Shannon era cu trei ani sub mine la școală, așa că, atunci când aveam să ne despărțim la porțile școlii BCS în anul următor, ea într-a șaptea și eu într-a zecea, nu ar fi avut pe nimeni care să aibă grijă de ea – ceva de care avea mare nevoie.

Fetele din clasa ei de la școala primară erau malițioase și îi făcuseră zile fripte încă de mici, iar acelea erau fete aflate la pubertate.

Adolescentele cu care avea să se confrunte când avea să înceapă liceul aveau să fie și mai rele.

Sora mea avea câțiva prieteni – îmi amintesc în special de o fată drăguță pe nume Claire, care, fără îndoială, urma să meargă la Colegiul Tommen după școala primară pentru a se alătura fratelui ei, Hughie, care juca rugby.

Din nefericire pentru Shannon, ea s-ar fi îndreptat spre BCS cu mine.

Nu puteam face prea multe pentru ea, în afară de a fi suspendat pentru a-i apăra onoarea, ceea ce nu aveam nici o îndoială că avea să se întâmple.

Într-una din zilele astea, sora mea trebuia să riposteze.

– Cât costă Tommen? am întrebat, scotocind prin frigider după un pachet de şuncă.

– Câteva mii pe an, răspunse mama. Dar pare să fie o şcoală fantastică. Și am la dispoziţie un an întreg pentru a strânge bani pentru taxa de şcolarizare. Abia acum termină clasa a cincea, așa că am destul timp să mă descurc. Chiar cred că ar fi cel mai bun loc pentru ea...

– Nu e nimic în neregulă cu şcoala comunităţii locale, replică tata cu un rânjet. E gratuită și amândoi am fost acolo, Marie. Și uită-te la Joey! Se descurcă de minune acolo. Se descurcă de minune cu hurlingul. Se antrenează deja cu echipa de juniori și nu a avut nevoie de o educaţie extravagantă la Tommen pentru a ajunge acolo.

– Da, spuse mama precaută. Dar Shannon nu este Joey.

– Slavă Domnului pentru asta! bombăni tata.

M-am încordat, neliniștit de complimentul rar, înainte să termin de pregătit un sendviș cu șuncă și să iau o cutie de cola din frigider.

Am încercat să-mi păstrez mintea limpede, o dispoziţie calmă și să-mi stăpânesc temperamentul. Totuși, niciodată nu mi-a fost uşor şi devenea din ce în ce mai greu cu fiecare secundă în plus pe care o petreceam în compania lui.

Nu-mi plăcea când tatăl meu mă complimenta sau vorbea ca o fiinţă umană civilizată.

Într-un fel ciudat, preferam insultele lui de beţiv şi palmele furioase. Cel puţin ştiam cum să reacţionez.

Era nebăut de trei săptămâni și ştiam că era doar o chestiune de timp până să o ia de la capăt.

Pentru că tatăl meu era un alcoolic.

Dependenţa îi dominase viaţa.

Acesta fusese modelul vieţii lui și îl uram pentru asta.

Dar nu la fel de mult cum mă uram pe mine pentru că îi călcam pe urme.

Un fum pentru a dormi, o linie pentru a funcţiona şi orice altceva pe care puteam pune mâna pentru a evada.

Aceasta fusese mantra mea o lungă perioadă.

Ştiam că eram prea tânăr pentru a merge pe această cale, dar, sincer să fiu, nu aveam alte opţiuni.

În capul meu, fie muream, fie mă drogam.

Şi aveam prea mulţi oameni care depindeau de mine ca să mor.

La dracu'!

Îndepărtându-mi toate gândurile de dispreţ faţă de mine înainte de a face ceva necugetat, m-am întors spre părinţii mei şi le-am spus:

– Cred că ar trebui să o trimiteţi.

– La Tommen? întrebă mama, pe un ton plin de speranţă.

– Da. Am încuviinţat, luând o gură din sendviş. Ar fi bine pentru ea. Ai dreptate, mamă. Shannon va fi înghiţită la BCS.

– Şi cum propui să finanţăm această şcoală privată de „câteva mii de euro în fiecare an"? întrebă tata, întorcându-şi privirea asupra mea.

– Doamne, nu ştiu! i-am răspuns, arătând cu mâna spre hainele mele pătate de ulei. Poate afli dacă ieşi din văgăuna ta şi-ţi găseşti o slujbă ca noi, ceilalţi.

– Oh, Joey, suspină mama, lăsându-şi capul în mâini, în timp ce tata se ridică în picioare atât de repede încât scaunul pe care stătea alunecă pe gresia bucătăriei.

– Ce naiba mi-ai spus, căcat cu ochi?

– Ai nevoie de un aparat auditiv? Ţi-am spus să ieşi din văgăuna ta şi să-ţi găseşti o slujbă. Reticent sau pur şi simplu incapabil să îmi ţin gura, am continuat să îmi semnez propriul certificat de deces. Crezi sau nu, sunt destule. De acord, încă nu am auzit de una care să plătească bine pentru calificările tale. Presupun, în apărarea ta, că nu va fi uşor să găseşti o cârciumă care să te plătească să le susţii barul – doar eşti expert.

Nu m-am ferit și nu am încercat să evit pumnul care mi-a zdrobit maxilarul.

N-avea rost.

Nu avea să se oprească până ce nu urma să își capete porţia de carne.

Ori luam bătaia acum, ori mai târziu.

Am ales să termin cu asta acum.

Cu toate astea, am regretat că nu mi-am pus mai întâi doza de cola jos, deoarece îmi zbură din mână prin bucătărie.

Rahatul ăla era scump.

Mi-am dat capul pe spate din cauza forţei, durerea provocată de pumnii lui lăsându-mă fără aer, dar nu l-am lăsat să vadă asta. Aş fi preferat să mor decât să-mi expun o fărâmă de vulnerabilitate în faţa bărbatului pe care aveam ghinionul să-l numesc tatăl meu.

Respirând sacadat și repede, mi-am trecut rapid limba peste dinți, evaluând pagubele, în timp ce gustul familiar și picant al sângelui îmi umplea gura.

Corpul meu era o hartă de tăieturi şi vânătăi, cicatrici şi distorsiuni. Nimic nu s-ar fi schimbat. Nimeni nu m-ar fi întrebat, iar eu nu aş fi spus – nu aş fi putut.

Acceptarea părea să fie o regulă pentru mine. În plus, dacă eu eram cel mai afectat de proasta lui dispoziţie, însemna că ei erau cruțați – că ea era cruțată.

Tatăl meu era un om puternic şi exista o forţă al naibii de mare în spatele pumnilor pe care îi dădea. Erau suficient de puternice pentru a mă trânti, dar nu suficient pentru a mă face să tac.

– Asta e tot? Ca un masochist sinucigaş, i-am râs în faţă. Te-ai înmuiat, bătrâne!

– Teddy, nu! imploră mama, grăbindu-se să intercepteze braţul soţului ei înainte ca acesta să se mai poată retrage o dată. E doar un băiat.

– Nu-mi face nici o favoare, am rânjit, urând-o pentru că mă apăra.

Nu mă iubea deloc. Credea că eram la fel ca el.

– Nu am nevoie să faci nimic pentru mine.

– Ai grijă cum vorbeşti, nenorocitule! mă avertiză tata, înnodându-şi mâna solidă în tricoul meu. Nu vorbi aşa cu mama ta! Nu în starea ei!

– Aşa cum? Ca tine? Am râs, îndepărtându-l cu brutalitate, dar oprindu-mă brusc după ce am înregistrat ce spusese. Stai, cum adică în starea ei… Am ridicat o mână, simţind că mă sufocam brusc în timp ce zidurile se închideau în jurul meu. Nu spune asta! Simţindu-mă ameţit, le-am aruncat o privire înainte ca ochii mei să se aşeze reticent pe abdomenul ei. Nu spune asta!

Mama îşi puse mâna pe mica umflătură a burţii, iar eu am vrut să mor.

– Vom mai avea un copil, Joey.

„Nu."

– Trebuie să nasc în noiembrie.

„Nu."

– Doctorii cred că este tot băiat.

„Te rog, Dumnezeule, nu!"

– Va fi diferit de data asta, Joey, se grăbi mama să adauge, aproape tresărind de fericire când tata îşi trecu braţul în jurul ei. Tatăl tău nu mai bea. Pentru totdeauna, de data asta. Lucrăm la toate… Respiraţia i se întrerupse şi îşi drese vocea înainte de a şopti: Copilul ăsta este noul nostru început.

„Mincinosule!"

„Mincinosule!"

„Mincinosule!"

Bebeluşii nu trebuiau să fie făcuţi pentru a astupa crăpăturile din căsnicii, dar el ar fi făcut asta. Fiecare dintre noi fusese asta, nişte tencuieli temporare pentru a acoperi fisurile din relaţia disfuncţională a părinţilor noştri.

Amorţit, am privit chipul mamei mele, în timp ce un nou nivel de devastare mă copleşea.

– Tu ai plănuit asta?

Mama vru să răspundă, dar el i-o luă înainte.

– Amândoi am făcut-o, răbufni tata. Acum nu ai de gând să ne spui nimic mamei tale şi mie?

– Felicitări, am răspuns pe un ton mort – la fel cum mă simțeam în acel moment. Clătinând din cap, i-am ocolit și m-am îndreptat spre ușă, luându-mi geanta de antrenament în timp ce mă mișcam. Lucrez până la șase jumătate și am un meci după aceea, așa că voi întârzia.

– Va fi diferit de data asta, Joe, strigă mama în urma mea, cu vocea plină de emoție. Îți promit!

– Da, am zis eu, înainte de a închide ușa din față în urma mea. Pentru că de data asta nu aveam nici o intenție să-mi amintesc ceva din toate astea.

Nici măcar o secundă.

Când am ajuns la muncă, starea mea de spirit se întunecase până în punctul în care, sincer, nu credeam că mai puteam suporta un gram de tâmpenii.

Cu toate acestea, exact asta am primit în momentul în care am intrat în garaj și am văzut-o pe nimeni alta decât pe Molloy, mână în mână cu câinele ei de companie, iubitul ei.

Minunat!

Pur și simplu, *minunat*.

– Bună, Joe, spuse Molloy cu un zâmbet, remarcându-mă imediat ce am intrat în clădire.

Am salutat cu o mișcare rigidă a capului.

– Molloy.

– Joey, spuse Tony cu un zâmbet cald. Ce mai faci?

– Grozav, Tony. Îmi pare rău că am întârziat, am bolborosit, trecând pe lângă ei pentru a-mi lăsa crosa, casca și geanta cu echipament în birou.

Nu aveam chef să joc în seara aia, dar uneori meciurile pe care nu eram în formă să le joc ajungeau să fie cele mai bune.

Fără îndoială, eram prea nervos pentru asta.

Revenind la conversația ei, Molloy râdea și vorbea cu tatăl ei, în timp ce Paul-nemernicul stătea lângă ea ca un… ei bine, ca un nemernic de rezervă.

Părul ei blond era lăsat liber, curgându-i liber până mijlocul spatelui, și jur că nu mai văzusem niciodată ceva

asemănător.

Ca un înger cu aripi murdare, își flutura genele lungi spre tatăl ei, ascunzându-și limba ascuțită pe care știam că o poseda, în timp ce juca rolul de fiică iubită și de fată cuminte.

Dar ea știa mai bine. La fel știam și eu.

Îmi amintea de una dintre acele păsări exotice, frumoase, în colivie, pe care le vedeai într-un magazin de animale de companie; nelalocul ei și dornică de libertate.

Cumva, mă îndoiesc că obținea asta plimbându-se și ținându-se de mână cu un înțepat ca Paul Rice.

La început, am presupus că Molloy încerca să mă ațâțe ieșind cu coechipierul meu. Lipsa mea de atenție o scosese din sărite, iar ea nu era genul de fată care să se plece în fața nimănui. Am fost sigur că relația lor era modul ei de a mă provoca.

Problema era că trecuseră cincisprezece luni de când fusese de acord să iasă cu el și, deși se despărțeau mai mult decât se înțelegeau, iar el o trata ca pe un rahat, ea se întorcea mereu la el.

Asta mă tulbura. Durea al naibii de tare.

Știam că nu aveam dreptul să mă simt în nici un fel în legătură cu asta, dar nu mă împiedica să o fac.

Ce naiba făcea ea cu un tip ca Paul Rice?

Era prea plictisitor pentru ea și avea o lovitură de dreapta de rahat.

Avea nevoie de emoție și să fie provocată.

Era scris pe fața ei.

„Te-a așteptat, îți amintești?"

„El nu a fost prima ei alegere."

N-am avut de ales și a trebuit să mă prefac că nu mă durea să o văd cu el.

Prin urmare, așa cum făceam de fiecare dată când venea în garaj, etalându-și iubitul fantastic, am gestionat senzația de cuțit în burtă ca un soldat și mi-am văzut de treabă.

Încordat, m-am apucat repede de treabă și am sortat o grămadă de anvelope a căror bandă de rulare trebuia

testată.

Ignorând cuplul care se juca de-a familia fericită în spatele meu, mi-am lăsat gândurile să se ducă la mama.

Încă un copil.

Urma să se nască în noiembrie.

Asta însemna că el sau ea urma să aibă doar trei ani când eu aveam să împlinesc 18.

Aş fi lăsat un copil mic în urmă când aş fi plecat naibii din casa aia.

Iisuse!

Mă cuprinse un fior și am scrâşnit din dinţi până când începură să mă doară.

Făcusem o înțelegere cu mine însumi; îmi promisesem că aveam să rezist până ce urma să termin şcoala. Aş fi avut 18 ani şi jumătate până atunci. Aveam să rămân în casă și să am grijă de fraţii şi de sora mea până atunci. Puteam s-o fac. Puteam rezista până atunci. Dar după aceea, după ce aveam să îmi iau diploma de absolvire, voiam să plec naibii de acolo.

Aveam un întreg plan în minte.

Mi-aş fi luat a doua slujbă, ceva cu normă întreagă și cu un salariu bun, şi cu banii ăştia aş fi depus un avans pentru un apartament ieftin cu un dormitor. Shannon ar fi venit cu mine. Ea ar fi putut avea dormitorul, iar eu aş fi luat canapeaua. Ar fi fost mic şi simplu, dar ar fi fost al nostru.

După câteva luni, puteam să fac mai mulţi bani şi ne-am fi mutat într-un loc mai mare, unde Ollie şi Tadhg ni s-ar fi alăturat. Ar fi avut 11 şi 13 ani până atunci, fiind destul de mari ca să aibă grijă de ei înşişi.

Nicăieri în planul minţii mele nu mi-am imaginat că puteam avea de îngrijit încă un frate sau o soră, darămite un potențial copil mic.

Nu aş fi fost în stare să o fac.

Ar fi trebuit să lucrez în timpul zilei, poate şi noaptea.

Nu puteam avea grijă de un bebeluş.

Dar nu-i puteam lăsa nici să aibă grijă de copil.

Pentru numele lui Dumnezeu!

Clasa a noua

BĂI NOI, GREȘELI VECHI

1 septembrie 2001

AOIFE

– Unde vrei să o arunc pe cea veche?

Trezindu-mă brusc la auzul vocii familiare, m-am ridicat în pat și am întors capul ca să aud mai bine.

– Arunc-o în curte! Era vocea tatălui meu. O s-o încarc în dubă mai târziu și o s-o duc la groapa de gunoi.

– Eşti sigur? Am făcut ochii mari, îngrozită. E o cadă din fontă. Ar putea valora ceva dacă o duci la Timmy Murphy în Glenmore. Are afaceri cu fier vechi.

– Are o fată în același an cu tine și cu gemenii, nu-i așa?

– Neasa. Da, e în clasă cu mine. Aş putea să-i dau un semn, dacă vrei. S-ar putea să-ți dea un preț bun pentru asta.

– Nu, chestia asta e pe ducă. E ruginită pe dedesubt. Nu ar face prețul motorinei care m-ar costa să o duc până acolo.

„Oh, Doamne!"

– Corect.

„N-a făcut asta!"

– Joey, băiete, dacă ești bun, poți să duci asta jos singur?

„Ba da!"

– Da, Tony, nu e nici o problemă. Totuși, azi va trebui să plec pe la trei. Am un meci la club.

„Tata l-a adus acasă."

– Iisuse, fiule, ești puternic ca un taur. Și nu e nici o problemă. O vom rezolva până atunci.

„Din nou!"

Și eu arătam precum un lucru care fusese târât printr-un șanț.

„Perfect."

Perspectiva de a-l vedea pe Joey, după o vară întreagă în care nu îi văzusem chipul în fiecare dimineață la ore, mă făcu să arunc cuvertura de pe mine și să sar din pat, doar ca să cad în nas într-un mod epic, lovindu-mă în cădere cu degetul de colțul metalic al patului.

– Iisus, Maria, Iosif și măgarul! am strigat, împreună cu o serie de înjurături colorate. Întorcându-mă pe spate, am scos un sunet straniu, în timp ce îmi apucam piciorul și îl țineam la piept. Au, au, au...

În acel moment se deschise ușa dormitorului meu și apăru tatăl meu, care stătea în ușă, părând îngrijorat.

– Pentru Dumnezeu, ce faci, Aoif? întrebă el, ducându-și o mână la piept. După zgomotele pe care le făceai, am crezut că în camera ta era o pisică în călduri.

– Nici o pisică în călduri. Doar... eu, am mormăit, lăsându-mi capul să cadă pe covorul din dormitor, cu mândria și degetul rănite. Ce faci?

– Joey îmi dă o mână de ajutor pentru a înlocui cada veche, explică tata. Mama ta vrea să scoată cada și să pună un duș electric.

– Pare scump, am răspuns, întrebându-mă cum ne puteam permite o baie nouă. Ce este în neregulă cu ce avem deja?

– O cunoști pe mama ta, spuse tata oftând obosit.

Da, o cunoșteam – și îl cunoșteam și pe tata.

Ceea ce dorea mama obținea tata pentru ea, indiferent dacă își permitea sau nu, de obicei ca o formă de compensare pentru ultima lui abatere.

„O baie nouă era un preț mic pentru ochii lui *rătăcitori,* presupun."

Nu mi-ar fi fost de nici un folos să știu numele ultimei greșeli a tatălui meu.

Nu când știam deja numele a prea multe dintre cele care veniseră înaintea acesteia.

Încruntându-se, tata spuse:

– Ah, Iisuse, Aoife, pune niște haine pe tine! Arătă spre picioarele mele goale. Fratele tău e jos cu prietenii lui, iar

eu l-am adus pe tânărul de la serviciu.

– Eram în pat, am ripostat defensiv, trăgând de tivul topului cu şnur într-o încercare jalnică de a-mi ascunde coapsele. Și sunt în camera mea. Nu-mi stă în obicei să mă plimb în chiloți, tată.

– Totuşi, bombăni el, părând jenat, în timp ce se întorcea repede pe călcâie și dispărea în baie. Ai auzit vreodată de pijamale? Și e ora zece dimineața. N-ar trebui să te dai jos din pat și să faci ceva productiv?

„Tu ai auzit vreodată de ceva productiv, cum ar fi să-ți ții scula în pantaloni?"

– În cazul în care ți-a scăpat, sunt vreo douăzeci şi trei de grade afară, ceea ce este extrem de rar pentru noi, de aceea sunt în chiloți, i-am răspuns. Și în ceea ce priveşte lipsa de productivitate, am două zile rămase din vacanța de vară înainte ca şcoala să înceapă din nou luni, mă concentrez să recapitulez pentru diploma de studii secundare, dragul meu tată, și intenționez să profit de aceste zile.

– Și? l-am auzit strigând din baie. Asta nu e o scuză să lenevești tot weekendul. Ar trebui să găseşti ceva productiv de făcut.

– Și tu ar trebui să-ți găseşti o busolă morală.

– Ce-a fost asta, scumpo?

– Nimic. Simțind cum mi se urcă inima în gât, m-am ridicat în picioare. Absolut nimic, tată.

„Ce mod frumos de a încheia vacanța de vară", m-am gândit abătută, în timp ce traversam camera pentru a închide uşa. „Tatăl tău o dă iar în bară, iar în loc să se ocupe de infidelitatea tatălui tău, mama ta cheltuieşte economiile pe o baie nouă."

– Asta e încărcată în dubă, Tony. Vrei să scoți şi linoleumul, dacă tot ne-am apucat? Așa facem doar un drum până la groapa de gunoi...

Vocea lui Joey se stinse când se opri brusc pe palier, chiar în fața ușii dormitorului meu și chiar în fața subsemnatei.

În clipa în care ochii lui se opriră asupra picioarelor mele goale, am simțit cum mă cuprinse un val de căldură. Nu simțeam nevoia să-mi ascund corpul, nu când eram încântată că, în sfârșit, se uita la mine.

În plus, nu eram rușinoasă de fel. Aveam un corp frumos și nu aveam de gând să mă conving că nu era așa, mai ales când restul lumii era mai mult decât dispusă să știrbească din stima de sine a unui adolescent.

– Îți place ce vezi? l-am tachinat, punându-mi mâinile în șolduri, când ochii lui continuară să mă urmărească.

Mi s-a părut destul de poetic că i-am răspuns la aceeași întrebare sarcastică pe care mi-o pusese înainte.

La fel de dezinvolt, îi luă mult timp ca să-și ridice privirea la fața mea.

– Chestia asta este mai bine decât să vezi fundul tatălui tău, asta e clar.

Am ridicat o sprânceană.

– Chestia asta?

Amuzamentul i se citea în privire, o schimbare rară față de privirea obișnuită, generică, de ducă-se dracului lumea și tot ce e în ea, pe care o arunca aproape tuturor.

– Tu.

Nu era ca și cum nu ne-am fi văzut în timpul verii. Trecusem pe la garaj de multe ori ca să-l chinui când lucra cu tata și fusesem la majoritatea meciurilor lui și ale lui Paul, dar eram înconjurați de prieteni sau de tatăl meu.

Oricât de ridicol părea, îmi lipseau micile noastre momente în care eram doar noi.

Sigur, poate că uneori se întâmplau împotriva voinței lui, dar știam că se bucura de glumele mele la fel de mult cum mă bucuram și eu de ale lui.

Cu inima zvâcnind mai tare decât era necesar, dat fiind faptul că doar ochii băiatului erau ațintiți asupra mea, nu și mâinile lui, am întins mâna și mi-am trecut degetul mare peste buza lui umflată de jos, căci îmi plăcea să-l chinui.

– Ce ai la gură, Joe. Salivă?

– Nu face asta! Ochii lui verzi se întunecară. Nu aici.

– Să nu fac ce? Pe un ton plin de sarcasm, i-am urmărit buza de jos cu degetul mare și am râs. Asta?

– Să nu te joci când tatăl tău este peste drum!

– De ce nu? l-am tachinat, hotărâtă să mă joc. Te temi că o să te prindă că te uiți la fiica lui de parcă ai vrea să o mănânci? M-am apropiat, așteptând să cedeze și să fie primul care se îndepărtează. Așa-i, Joe? Vrei să mă mănânci?

Ridicându-se, Joey mă prinse de încheietura mâinii cu mâna lui mare, dar în loc să mă îndepărteze, așa cum mă așteptam să facă, m-a tras spre el – atât de aproape încât corpul meu era lipit de al lui.

– Nu încerca să te joci cu mintea mea, Molloy! Vocea lui era gravă și înfierbântată și avea o urmă de avertisment. Îți fac pe plac cu micile tale jocuri, dar nu-ți forța norocul!

– Norocul meu? am pufnit, cu inima bătând violent, în timp ce îl priveam uitându-se la mine.

– Norocul tău, confirmă el. Până aici!

Nu puteam decât să mă holbez la fața lui și să rezist impulsului de a-l plesni – sau de a-l săruta.

Nu știam sigur ce anume.

– Eu nu sunt Ricey. Nu-ți voi săruta obrazul și nu te voi ține de mână, adăugă el pe un ton încins. Mă tot provoci să te ating și exact asta o să fac. Pupilele lui se dilatară, iar inima mea nesăbuită bătea puternic. Poate crezi că ești destul de curajoasă să îmi ții piept, să te confrunți cu mine, dar nu te înșela în privința mea! Aplecându-se mai aproape de mine, își lipi buzele de urechea mea și-mi șopti: Nu ești tu lupul din povestea noastră, Molloy. Respirația lui îmi atinse obrazul, făcându-mi pulsul să crească vertiginos. Tu ești mielul.

– Ce-ai zis, Joey, băiete? strigă tatăl meu din baie, unde stătea îngenuncheat, cu spatele la palier.

– Nimic, Tony, îi răspunse Joey, fără să miște un mușchi, în timp ce își îndrepta atenția spre mine. Tu ești mielușelul dulce și nevinovat care vrea neapărat să se joace cu focul, spuse el, împingându-mă înapoi până când

picioarele mele loviră patul. Aşa că poate ai vrea să nu mă mai vânezi, Molloy. Mâinile lui se mutară pe şoldurile mele și mă aruncă efectiv pe saltea. Și dacă nu o faci? Cu încheieturile mâinilor imobilizate de saltea, deasupra capului meu, păşi între picioarele mele şi se apleca atât de aproape încât nasul lui îl atinse pe al meu. Atunci, într-una din zilele astea, am de gând să te vânez înapoi.

„Oh, la dracu'!"

– Ai înțeles? Eliberându-mi o încheietură, îmi prinse rapid bărbia şi mă forţă să mă uit la el. *Prieteno?*

– Am înțeles. Rămasă fără aer și simțindu-mă leşinată, m-am trezit încuviințând. *Prietene.*

– Ce fată bună!

Am mijit ochii.

– Nemernicule!

Îmi zâmbi victorios înainte de a-mi da drumul şi de a ieşi din camera mea pentru a se alătura tatălui meu în baie.

Cu picioarele tremurânde, m-am grăbit spre uşa dormitorului și am trântit-o, trăgând apoi aer adânc în piept.

– Sfinte Sisoe!

Chiar se întâmplase asta?

Câteva ore mai târziu, după o mulţime de introspecţii şi prea puţine căutări de joburi, m-am trezit întinsă pe un prosop pe gazonul din grădina noastră din spate, bucurându-mă de ultimele raze de soare din valul de căldură neobişnuit, cu câinele familiei ghemuit pe iarbă lângă mine.

Încă mă gândeam la altercaţia mea anterioară cu colegul meu de clasă când tatăl meu îmi ceruse să cobor şi să nu le stau în cale.

Tatăl meu îşi atinsese limita în acea dimineaţă, când eu continuasem să stau în uşa băii, făcând comentarii deştepte despre munca lor de proastă calitate şi chinuindu-l pe preţiosul său ucenic.

Nu era vina mea.

Băiatul era prea atrăgător ca să nu mă holbez la el şi avea o limbă prea ascuţită ca să nu mă joc cu el, dar asta nu conta pentru tata.

Alungată din uşa dormitorului meu pentru că îi distrăgeam atenţia tatălui meu și, citez, a „bietului tânăr", mă retrăsesem în grădină cu câinele.

„Of!"

– Ce crezi, Spud? Aplecându-mă, i-am mângâiat gâtul. Hm? Nu sunt un miel, nu-i aşa?

Spud, care era o corcitură de boxer şi de cel puţin alte trei rase, gemu mulţumit, rostogolindu-se pe spate şi dând frenetic din picioare când i-am scărpinat urechea.

– Exact! am pufnit eu. Un miel nu te-ar putea mângâia niciodată atât de bine. Băiatul ăla vorbeşte prostii. Dar e *al naibii de sexy!*

– Te superi? O umbră întunecată căzu asupra mea, blocând soarele. Prietenii mei sunt aici.

– Și? am glumit, folosindu-mi piciorul pentru a-mi îndepărta fratele din calea soarelui.

– Iar eu încerc să joc WWE, bombăni Kevin, împingându-mă înapoi cu piciorul. Dar ei continuă să coboare la parter pentru băuturi.

– Nu mă atinge cu picioarele tale ciudate cu ciuperci, l-am avertizat. Și ce dacă? Ce treabă au prietenii tăi înfiorători cu mine?

– Se numeşte picior de atlet, ripostă Kev defensiv. Și nu coboară să bea, cretino, coboară să se holbeze la tine.

Scoţându-mi ochelarii de soare, m-am ridicat pe coate și m-am uitat la rahatul ăla sfrijit.

– Nu mă mai face cretină, cretinule.

– Aoife, haide! spuse el, arătând spre locul unde eram întinsă. Nu poţi face asta înăuntru?

– Să fac plajă înăuntru? Nu, Kevin, îmi pare rău, dar nu pot. Nu se face plajă aşa, am spus fără să vreau, aranjându-mi breteaua sutienului galben al costumului de baie.

– Atunci acoperă-te!

– Nici aşa nu se face plajă, Kev.

– Aoife! bombăni el, pe un ton plângăcios. Haide, mă faci de râs. Du-te înăuntru sau pune-ţi nişte haine pe tine!

– Câte zile însorite avem în Irlanda, Kev? mi-am întrebat jumătatea geamănă.

Da, poate că împărţisem un uter timp de nouă luni, dar asta era tot ce aveam în comun. Adevărul era că nu am fi putut fi mai diferiți.

– Răspunsul este *nu suficiente,* i-am spus. Nici pe departe. În plus, tata e sus, construieşte o baie nouă cu Joey, iar eu am fost deja alungată.

– Da, am văzut că l-a adus din nou, bombăni fratele meu. Ar fi putut să mă roage să-l ajut cu baia.

– Ha! am râs. De parcă te-ai pricepe la munca manuală.

– Ar putea să-mi arate, răbufni Kev pe un ton defensiv. Învăț mai repede decât nenorocitul ăla prost de la etaj.

– Nu-l face prost! l-am avertizat, simţind cum mă enervam. Știe mai multe despre viaţă decât vei şti tu vreodată.

Kev îşi dădu ochii peste cap.

– Oh, da, pentru că trebuie să fii un adevărat geniu ca să ştii de unde să faci rost de droguri.

– Și ce? Fumează iarbă ocazional, m-am auzit apărându-l. Mare scofală, Kev! La fel fac mulţi alții din anul nostru. Asta nu-l face o persoană rea.

– Asta nu-l face nici una bună, ripostă el. De ce îl aperi mereu?

– Pentru că e prietenul meu, Kevin.

– Da? Ei bine, prietenul tău face mai mult decât să fumeze iarbă.

– De parcă ai şti!

– De fapt, chiar ştiu, răspunse el. Și eu sunt în an cu el, nu uita! Știu ce se întâmplă la fel de bine ca tine.

– Da, în clasa de deştepți, am pufnit. Și sigur că ştii, Kev. Ești în gaşca celor mari, nu-i aşa? Domnul Popularitate în carne şi oase.

– Crezi că aspectul tău şi popularitatea te vor duce departe în viaţă? râse el. Ești atât de proastă încât mi-e milă de tine.

– Uită-te la tine, te-ai enervat şi te-ai aricit. Am râs ironic. Nu trebuie să-ți fie milă de mine, dragă frate, pentru că mă descurc foarte bine și singură.

– Nu, Aoife, *eu* sunt bine. *Eu* sunt cel care merge undeva. Singurul mod în care poți ieşi din cartierul ăsta este să te măriți, râse el batjocoritor. Pentru că sigur nu vei reuşi singură. Aşa că ar fi bine să-l păstrezi pe Paul Rice, pentru că el pare să fie cea mai bună șansă a ta.

– Oh, cum zici tu, fraiere.

– Ăsta e adevărul.

– Continuă să mă jigneşti și s-ar putea să fiu nevoită să-mi dau bluza jos și să le ofer amicilor tăi un spectacol cu adevărat special.

Miji ochii.

– N-ai îndrăzni.

– Pune-mă la încercare! Mijind ochii spre el, am pus mâna pe șnurul de la ceafă şi i-am spus: Mi s-a zis că am niște sfârcuri vioaie.

– Eşti o scorpie, rosti el apăsat înainte de a se întoarce în casă.

– Cine se aseamănă se adună, fătălăule! am strigat după el şi apoi am oftat mulțumită, încântată că reușisem să-l înving. Bine, nu? am pufnit, gâdilându-l pe Spud pe burtă. Da, ştiu că și tu crezi că e un idiot. Nu am nevoie de un băiat, nu-i aşa? Nu, nu am nevoie. O să-mi fac singură drumul în viață.

– Aoife Christina Molloy! strigă mama câteva minute mai târziu. Deschizând fereastra bucătăriei, se aplecă afară și flutură o lingură de lemn spre mine. Intră în casă şi acoperă-te înainte să ies afară și să te târăsc înăuntru!

– Vorbeşti serios? am bombănit, mângâindu-l pentru ultima oară pe Spud pe burtă, înainte de a mă ridica cu reticență în picioare. M-a pârât?

– Sunt băieți adolescenți în casa asta, Aoife, răspunse mama. Iar tu eşti întinsă în grădină ca Pamela Anderson în persoană. Vrei să li se scoale din cauza ta?

– Știu câți ani au, mamă. Cei mai mulți dintre ei sunt în an cu mine. Am râs. Şi ți-e teamă că li se va scula? Mai

degrabă o să…

– Să nu îndrăznești să termini fraza asta, mă avertiză mama, încă agitând lingura de lemn ca o gospodină dementă.

– Da, ei bine, tata mi-a spus să nu-i stau în cale, am ripostat. Deci ghici ce fac?

– Destul cu obrăznicia, domnișoară. Înăuntru chiar acum sau ești pedepsită tot restul lunii. Și asta include prietenii invitați. Fără telefon, de asemenea. Și nu…

– Iisuse, bine! am pufnit, îndreptându-mă spre ușa din spate. Relaxează-te, te rog! Nu este atât de grav.

– Mulțumesc! spuse mama când intram în bucătărie. Acum, du-te sus și îmbracă-te, ca o fată cuminte, înainte ca fratele tău să aibă o criză de nervi.

– E în regulă dacă beau ceva înainte să fiu exilată din casa familiei pentru că am o pereche de sâni? am întrebat bosumflată, în timp ce am băgat mâna în frigider și am luat o cutie de suc de portocale. Sau și rehidratarea este o crimă acum?

– Regina dramei. Dându-și ochii peste cap, mama râse și se întoarse la călcat. Toarnă-mi și mie un pahar!

Luând două pahare din dulap, am turnat un pahar de suc de portocale și am băut repede, înainte de a-mi umple paharul și de a turna unul și pentru mama.

– Mulțumesc, scumpo!

– Nu pot să zic că e cu plăcere, am tachinat-o, așezând un pahar pe blatul de lângă ea.

– Trish, baia e aproape gata, dragă. Mă duc la groapa de gunoi cu cada aia veche înainte să închidă, strigă tatăl meu din holul din față. Nu va dura mult.

– Ne mai vedem, Trish. Mulțumesc pentru sendviș!

– Cu plăcere, Joey, scumpule!

Rezistând impulsului de a ieși pe hol și de a-l privi pentru ultima dată pe Joey Lynch înainte să plece cu tatăl meu, am rămas acolo și am mai luat o gură de suc de portocale.

– Asigură-te că iei linoleumul ăla vechi cu tine, Tony, îi răspunse mama, fără să se deranjeze să-și ridice privirea

de la masa de călcat. Și mai sunt câțiva saci de gunoi în partea laterală a casei care ar putea fi duşi.

– Deja m-am ocupat de ei.

– Bun băiat!

– Ar fi fost drăguţ să mă anunţi că vine Joey, am spus când uşa de la intrare s-a închis în urma lor.

– Ah, este un băiat minunat, nu-i aşa? Atât de harnic, exclamă mama, zâmbind în timp ce călca. M-am gândit că vei fi încântată să-l vezi. Voi doi sunteți foarte buni prieteni la şcoală, nu-i aşa?

– Da, suntem prieteni, am recunoscut, reprimând un râset. Dar ar fi fost frumos să mă avertizezi.

– Păcat că el şi fratele tău nu par să se înţeleagă, adăugă mama, oftând.

– Nu e vina lui Joey, mamă. Kev nu se înţelege cu nimeni, am pufnit, sprijinindu-mi şoldul de blat. E prea încrezut.

– Aoife!

– Ce? Am aruncat o mână în sus. E adevărat.

– Fratelui tău nu i-ar strica să mai lase calculatorul și să petreacă ceva timp la garaj. Sunt sigură că, dacă i-ar da o șansă, ar găsi ceva în comun.

– Ceva în comun cu cine? Cu tata sau cu Joey? Pentru că, fără supărare, mamă, dar iubitul tău băieţel crede că e mai presus de amândoi. Kev nu are nici o intenţie să-şi murdărească mâinile. Are o părere prea bună despre el însuşi ca să se amestece cu noi, oamenii normali.

– Nu are, mă certă ea. Nu fi rea!

– Deci care e treaba cu noua baie? m-am decis să schimb subiectul, nedorind să-i mai dau fratelui meu prea mare importanță.

– Ce vrei să spui?

– Știi ce vreau să spun, mamă.

– Nimic, scumpo! Mama, care semăna foarte mult cu ceea ce presupuneam că ar fi fost versiunea mea de 40 şi ceva de ani, zâmbi luminos. Prea luminos. Doar venise timpul pentru o schimbare.

– Mamă! am oftat, întinzându-mă să-i mângâi piciorul cu al meu. Ești bine?

Știam că nu era.

Inima ei fusese frântă de tatăl meu pentru a patra oară în câțiva ani – din câte știam eu.

– Voi fi, răspunse ea pe un ton exagerat de vesel, în timp ce își dădea o șuviță de păr blond după ureche. Abia aştept să fac un duş fierbinte în seara asta.

– Deci cine a fost de data asta? am întrebat, insistând. Nu prea voiam să ştiu sau cel puţin nu ar fi trebuit să vreau să ştiu, dar am întrebat-o oricum, pentru că o căutam cu lumânarea. Am căutat în grămada ei de rufe călcate, bine împăturite, stivuită pe masa din bucătărie, am scos un tricou şi l-am îmbrăcat. A fost o singură dată sau a durat ceva timp?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Aoife, răspunse mama liniștită. Și nici nu vreau să ai o părere proastă despre el. E un om bun în adâncul sufletului și un tată minunat.

– Da, este un tată bun, am fost de acord, punându-mi paharul gol în chiuvetă. Dar e un soţ de rahat, mamă.

Ea, pe de altă parte, era o soţie bună şi o mamă grozavă, dar asta nu schimba faptul că fluxul ei constant de iertare semăna foarte mult cu slăbiciunea în ochii mei.

Sigur, păreau să aibă o relaţie decentă – când tata nu-și lăsa ochii rătăcitori să-i stea în cale. Într-un mod ciudat, aveau o relaţie destul de stabilă și nu păreau să lase nici o problemă din căsnicia lor să interfereze cu viața mea sau a lui Kev.

– Face multe greşeli, recunoscu mama, întinzându-mi pantalonii scurţi din denim pe care tocmai îi călcase.

– Prea multe greşeli, i-am zis, îmbrăcând pantalonii scurți și trăgându-i pe șolduri. De prea multe ori.

– Știu că ai propriile gânduri și opinii despre cum ar trebui să reacţionez, spuse ea pe un ton calm. Dar este mult mai uşor să spui ce trebuie să faci când judeci viața altei persoane.

– Mie mi se pare că e albă sau neagră.

– Asta pentru ești tânără. Zâmbi. Lumea asta nu este albă și neagră, Aoife. Există o mulțime de gri la mijloc.
– Nu înțeleg, am recunoscut cu un suspin frustrat. Nu înțeleg cum poți rămâne cu el când a dovedit că nu poate fi de încredere. Am clătinat din cap și am arătat spre ea. Uită-te cât de mișto ești, mamă!
– Mișto?
– Adică arătoasă, am explicat. Frumoasă, superbă, foarte sexy…
– Bine, râse mama discret. Mulțumesc pentru compliment, dar ajunge cu limbajul urât.
– Ei bine, e adevărat. Ești uimitoare, mamă, am insistat. Kev crede că amicii lui ciudați coboară să mă vadă, când jumătate din timp vin să arunce o privire la tine.
– Aoife! chicoti ea.
Suspinând, am întrebat:
– De ce suporți asta, mamă?
– Îl iubesc, răspunse ea. Am învestit mai mult de douăzeci de ani din viața mea în acest om și am făcut copii cu el. Și crezi sau nu, și el mă iubește.
– Atunci poate că trebuie să te iubească mai mult, i-am spus. Pentru că vorbele și faptele lui nu se prea potrivesc, mamă.
– Nici o căsnicie nu este perfectă.
– Nu, am recunoscut eu. Dar nu toate soțiile sunt înșelate.
– Cum rămâne cu Paul? întrebă mama, îndreptând conversația spre mine, pe un ton defensiv. Îl iubești, nu-i așa? Imaginează-ți că ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții clădind o familie împreună și apoi trebuie să…
– Nu.
Mama a clipit surprinsă.
– Nu?
– Nu am confirmat, clătinând din cap. Nu-l iubesc pe Paul și nu am de gând să schimb acest statut.
– De ce nu?
– Pentru că nu am nici o intenție să dau unui băiat o asemenea putere asupra mea, am răspuns simplu. Din

punctul meu de vedere, bărbații te dezamăgesc – nici măcar cei buni ca tata nu pot fi de încredere. Așa că de ce m-aș expune vreodată la o asemenea durere? Ar fi o sinucidere emoțională.

Mama părea uluită, dar râse discret.

– Aoife, dacă nu ai sentimente pentru bietul băiat, atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai ieșit cu el în ultimul an și jumătate?

– Pentru că așa *vreau,* am explicat. Nu pentru că *trebuie.*

– Și Paul? întrebă ea. Te-ai gândit la sentimentele lui?

– Nu am spus niciodată că nu-mi pasă de el, mamă, bineînțeles că-mi pasă. Ridicând din umeri, am adăugat: Sunt atașată de el, evident. Doar că nu am acele sentimente nebunești profunde care întunecă rațiunea.

Ea ridică din sprânceană.

– Atașată?

Am ridicat din umeri.

– Ce e în neregulă cu atașamentul?

– Atașamentul nu este un cuvânt pe care o fată îl folosește în mod normal pentru a-și descrie sentimentele față de iubitul ei.

– Ei bine, asta e tot ce am, mamă.

– Dar...

– Și dacă tu crezi că Paul Rice este îndrăgostit de mine, atunci te înșeli, m-am grăbit să precizez. Sentimentele lui sunt la fel de ușor de înlocuit, la fel ca mine. Dacă ne-am despărți de dimineață, îți pot garanta că nu i-ar lua mai mult de o săptămână, maximum două, să se îndrepte spre altcineva.

– Aoife! suspină mama.

– Ce? E adevărat. Râzând, am fluturat o mână în aer, nepăsătoare. Atât de efemere sunt sentimentele băieților – și nu mă refer doar la Paul. E vorba de toți băieții. Sigur, el ar putea fi rănit în mândrie, dar m-ar uita destul de repede.

– Dar...

– Haide, mamă, este aşa cum tocmai ai spus. Ai fost căsătorită cu tata timp de douăzeci de ani, iar asta nu l-a împiedicat să uite de tine de fiecare dată când se rătăceşte.

– Deci acest mod de a gândi este din cauza căsniciei noastre?

– Poate? Am ridicat din umeri. Nu ştiu.

– Sper că nu.

– Dar, chiar dacă este aşa, mă bucur pentru că m-a pregătit pentru inevitabil. Dacă nu ai sentimente, nu vei fi rănit. Am zâmbit. Simplu.

– Deci spui că nu vrei să te îndrăgosteşti şi să nu te căsătoreşti niciodată?

– Nu e ca şi cum aş fi o sută de milioane la sută împotriva ideii de căsătorie şi maternitate. Dacă tipul potrivit ar veni și mi-ar dovedi că mă înșel, atunci sigur, aş putea să o fac, am recunoscut. Dar n-aş putea niciodată să fac faţă rahatului cu care a trebuit să te confrunți. Nu aş putea face asta niciodată, mamă. Și cu siguranță nu cu grația ta. Dacă aş iubi un bărbat, dacă l-aş iubi cu adevărat, nebuneşte, profund, nu aş putea suporta niciodată să ştiu că este cu o altă femeie. M-ar distruge. Aş înnebuni. Nu aş putea ierta niciodată un asemenea nivel de trădare. De aceea, riscul ăsta mi se pare prea periculos. Aşa că da, probabil că voi rămâne fără inel pentru următorii patruzeci și ceva de ani.

– Deci nu ţi-ar păsa dacă Paul s-ar duce cu altă fată? întrebă mama. Din moment ce nu-l iubeşti, aşa cum ai zis?

– Sincer, probabil aş fi enervată, dar mai ales uşurată.

Mama rămase cu gura căscată.

– Uşurată?

– Da, am răspuns. Pentru că ar dovedi ceea ce am ştiut tot timpul: că nici un om nu poate fi de încredere.

– Oh, nu ştiu, Aoife dragă, spuse mama, muşcându-şi buza. Ăsta e un mod de gândire teribil de cinic.

– *Pragmatic*. I-am făcut cu ochiul. Este un mod *pragmatic* de a gândi – şi clar modul corect de a gândi, având în vedere zvonurile pe care le-am auzit.

Mama îmi aruncă o privire nedumerită.
– Ce *fel* de zvonuri?
Am ridicat o sprânceană și i-am aruncat o privire care spunea „tu ce crezi?".
– Te-a *înșelat?* întrebă ea, înțelegându-mă imediat. Atunci ce faci cu el?
– Ha! Mi-am încrucișat brațele la piept. Râde ciob de oală spartă!
Oftă adânc.
– Aoife dragă, nu trebuie să suporți astfel de lucruri.
– Știu că nu trebuie, am recunoscut eu. Și nu-ți face griji, l-am confruntat pe Paul când am auzit zvonurile.
– Și?
Am ridicat din umeri.
– Zice că sunt minciuni sfruntate.
– Dar tu nu-l crezi?
– Tu l-ai crede?
Mama îmi aruncă o privire compătimitoare.
– Nu cred nici un cuvânt care iese din gura unui băiat, i-am spus.
„Teoretic, nu e chiar adevărat."
„Tu crezi un băiat."
– Și de cât timp circulă aceste zvonuri?
Mai mult decât am vrut să recunosc în fața mamei.
– De o vreme.
– Știi sigur că nu te-a înșelat?
– Poate cineva să știe asta sigur?
– Nu, cred că nu.
– Exact.
– Atunci de ce ai sta cu el, Aoife?
– Tu de ce stai cu tata?
– Nu e o comparație corectă, răspunse ea. Suntem căsătoriți.
– Exact, am zis. Sunteți *căsătoriți, implicați, îndrăgostiți, dedicați* unul celuilalt și încă se întâmplă. El încă îți trage țeapă în mod repetat. Deci dacă am învățat ceva de la tine și de la tata, este că nici un bărbat, oricât de perfect ar părea, nu poate fi de încredere.

– Nu ar trebui să-ți fie teamă să iubești un băiat, Aoife. Tristețea îi umplu vocea în timp ce vorbea. Te rog să nu lași ca greșelile noastre să te rețină în viață. Mi s-ar frânge inima să cred că relația noastră te-a afectat până în punctul în care să refuzi să-ți dai inima cuiva.

– Nu mi-e frică să iubesc un băiat, i-am spus sincer. Mi-e teamă să mă pierd într-unul.

– Urăsc să îți spun asta, dar de cele mai multe ori, cele două merg mână în mână.

– Știu. *Asta mă sperie.*

– Aoife.

– Ajunge cu problemele! Bătând-o pe umăr, i-am zâmbit larg înainte să mă îndrept spre ușă. Mi-e cald și sunt lipicioasă, așa că am mare nevoie de un duș.

– Să nu îndrăznești să folosești dușul ăla înaintea mea! strigă mama după mine. Vorbesc serios, domnișoară, voi fi prima care îl va folosi.

– Am înțeles! am răspuns în timp ce urcam scările în grabă, cu intenția de a face exact asta.

Mi-am dat jos tricoul, am luat un prosop de pe calorifer și l-am dus în baie, chicotind malițios.

– Vorbesc serios, Aoife Molloy, nici să nu te gândești la asta!

– Nu o voi face, am râs, închizând și încuind ușa înainte ca mama să își poată termina amenințarea.

Simțindu-mă încrezătoare, m-am dezbrăcat de restul hainelor și mi-am frecat mâinile într-o anticipare veselă, în timp ce intram sub noul duș elegant și il porneam.

Motorul dădu semne de viață, dar nu ieși nimic. Nici măcar o picătură de apă.

– Ce naiba? am bombănit, răsucind și învârtind robinetul din fața mea. Funcționează, lua-te-ar naiba, funcționează!

Atunci se auzi o bătaie în ușa de la baie, așa că am răsuflat ușurată.

Mi-am luat prosopul, l-am înfășurat rapid în jurul corpului și am deblocat ușa înainte de a o deschide.

– Știu că așa pare, dar jur că nu aveam de gând să îl folosesc înainta ta…

Mi-am pierdut cuvintele când am dat cu ochii de Joey.

– Te-ai întors.

– M-am întors.

– Foarte bine. Strângându-mi mai tare prosopul, m-am agățat de ușă și am încercat să par relaxată. Pentru că ai făcut o treabă de rahat instalând dușul ăsta. Chestia aia stupidă nici măcar nu funcționează.

– Știu, răspunse el, în timp ce mă ocolea și trecea pe lângă toaletă. De aceea m-am întors. Ghemuindu-se în fața toaletei, băgă mâna în spatele rezervorului. Am uitat să deschid din nou valva.

– Valva? Am râs. Ce naiba e aia?

Răsucind butonul unei valve, Joey se ridică și trase apa la toaletă, apoi rămase deasupra vasului, privind cum se învârtea apa. Aparent mulțumit de asta, se ridică și merse spre duș, pornindu-l. De data aceasta, când porni motorul, fu însoțit de un jet constant de apă.

– Ta-da!

– Ura!!! Am aplaudat încântată. Eroul meu.

– E ușor să-ți fac pe plac, Molloy.

– E impresionant, Joe.

El pufni.

– Am dat din nou drumul la apă.

– Nu aș fi știut cum să fac asta.

Ridică din umeri și se îndreptă spre chiuvetă, deschizând robinetul pentru a se spăla pe mâini.

– Ei bine, bucură-te de duș!

– Oh, nu îți face griji, am de gând să o fac. Mulțumesc din nou, Joe!

– Oricând.

Închizând robinetul, se uită în jur după un prosop și, cum nu găsi nici unul, se apropie de mine și își șterse mâinile pe partea de jos a prosopului meu.

– Hei! am bombănit eu, plesnindu-i mâinile. E nepoliticos.

– Frumos prosop, răspunse el, făcându-mi obraznic cu ochiul înainte de a se îndrepta spre ușă. Ne mai vedem, Molloy.

– Așteaptă! Inima îmi bătea tare în piept când l-am urmat până la ușă, strecurându-mă pentru a-mi lipi spatele de lemn. Și ca să-l rețin un pic mai mult. Acum te duci la meci?

Nu părea fericit când spuse:

– Ăsta e planul.

– Chiar vrei să joci?

Întrebarea mea păru să-l deruteze, pentru că se încruntă confuz.

– De ce întrebi asta?

– Pentru că nu pari niciodată fericit pe teren, i-am răspuns, aranjându-mi prosopul. Uitându-mă la fața lui, i-am oferit un zâmbet trist. Tu nu pari fericit nicăieri.

– Și tu știi totul despre asta, nu-i așa? se grăbi el să riposteze, trecând imediat în defensivă, în timp ce zidurile se ridicau în jurul lui. Urmărești tot ce fac, ca o obsedată.

– Lasă arma jos, Joe! Cunoscându-i toate trucurile, mi-am păstrat tonul chiar și când am spus: Nu sunt eu dușmanul.

Joey mă privi lung înainte ca ostilitatea din ochii lui să cedeze locul resemnării.

– Știu. Clipind, oftă adânc și clătină din cap. Știu, Molloy.

– Știu că știi, i-am răspuns, ridicându-mi mâna pentru a mângâia umărul acestui șmecher zburlit. Nu-i nimic. Te iert.

Căldura îi cuprinse ochii întunecați când spuse:

– Nu-mi pare rău.

„Ba da, îi părea."

– Știu. Ridicându-mă, i-am ciufulit părul blond și am zâmbit. Dar eu tot te iert.

Neputându-și ascunde disconfortul sau starea de agitație, își trecu o mână prin păr și făcu un gest către locul în care mă aflam.

– Poți să te dai laoparte ca să pot pleca? O să întârzii la meci.

– Mă dau laoparte, am spus. Dacă promiți să mă aștepți.

Se încruntă.

– Să te aștept?

– Da. Am zâmbit. Vin cu tine.

– Vii cu mine? O altă încruntare. Unde?

Te duci la terenul GAA. Eu mă duc la terenul GAA. Ne putem ține companie unul altuia pe drum.

– Nu.

– Ba da.

– Nu vii cu mine.

– Ba da, vin.

Joey se holba la mine îngrozit, pereții ridicându-se din nou într-un ritm rapid.

– În ce univers alternativ ți-am dat impresia că aș vrea să vii cu mine?

– Ce zici de universul în care încetezi să mai pretinzi că simpla mea prezență te irită și să recunoști că adori pământul pe care pășesc?

Rămase cu gura căscată.

– Ba nu.

– Ba da, am zis, bătându-l pe umăr. *Prietene!*

– Nu sunt...

– Nici să nu te gândești să termini fraza asta!

Închizând rapid gura, înghiți în sec. Se holbă lung la mine, înainte de a bombăni:

– Ai cinci minute și apoi plec.

Cu un zâmbet victorios, i-am mângâiat pieptul înainte să mă dau laoparte și să mă îndrept spre duș.

– Voi fi gata în douăzeci de minute.

– Zece, zise el apăsat, deschizând ușa de la baie. Sau plec fără tine.

– Douăzeci, am strigat peste umăr când mi-am aruncat prosopul și am intrat la duș. Poți aștepta în camera mea.

Ușa băii se trânti în urma lui, dar apoi l-am auzit spunând:

– Cincisprezece și cu asta basta!

– Douăzeci! am strigat, bucurându-mă din plin de cât de agitat era.

– Eşti o pacoste.

Am râs.

DUELUL CROSELOR

1 septembrie 2001

JOEY

Eram peste măsură de agitat, iar cel mai rău era că ştiam că nu prea avea legătură cu bătaia pe care o primisem în prima jumătate a meciului, ci cu *ea*.

Nervozitatea mea nu era provocată de faptul că Molloy se băgase din nou în viaţa mea, venind cu mine la stadion.

Nu era provocată nici de descrierea pe care mi-o făcuse în timpul excursiei de o zi în care mersese cu Casey la începutul verii, la Aqua Dome din Tralee.

Da, se părea că Molloy mă considera un prieten destul de bun pentru a mă supune unei relatări detaliate a aventurii ei cu un şnur de tampon.

Cea mai mare parte a conversaţiei vizase pericolele piscinelor, menstruaţii neaşteptate şi bikini albi sumari şi mă făcuse să mă simt uşor deranjat şi veşnic recunoscător că posedam o sculă.

Factorul declanşator al agitaţiei mele era faptul că, atunci când ajunsese el, ea îi permisese iubitului ei de rahat să-i vorbească de parcă ar fi fost un copil.

Când am ajuns pe terenul GAA, Ricey era foarte nervos.

Nu o voia în preajma mea. Nu l-aş fi învinovăţit că simţea asta dacă ar fi tratat-o cât de cât bine.

Dar nu o făcea.

Era lupul moralist care, când nu vorbea peste ea, îi vorbea de sus sau o abandona de parcă ar fi fost o valiză care nu încăpea în maşină şi de care nu mai avea nevoie.

Ricey se uita la Molloy și vedea o față drăguță și un corp incredibil.

Și pentru el asta era suficient.

Nu îi păsa să vadă dincolo de aparențe.

Eu, pe de altă parte, o cunoşteam bine şi o citeam ca-n palmă. Iubita lui era o fată amuzantă, sigură pe ea, cu un spirit liber, o fată veselă, sinceră şi cu tendinţa de a provoca probleme.

Degajarea și natura ei jucăușă o făceau să nu pună la inimă prea mult glumele lui, dar eu o făceam.

Le puneam eu la inimă în locul *ei.*

Mă enerva la culme să o văd cum tolera tratamentul lui nu tocmai strălucit față de ea.

Îmi trezea în piept sentimente care nu aveau ce căuta acolo de la bun început.

– Lynch! izbucni Eddie, atrăgându-mi atenţia de la ecranul telefonului meu, unde încercam să joc „şarpele" pentru a mă calma și a-mi distrage atenţia de la dorința arzătoare de a traversa vestiarul și de a-i trage una nemernicului de Paul.

– La naiba! am bombănit, căci, întrerupându-mă, am pierdut jocul. Aşa că am ridicat rapid capul ca să mă uit la antrenorul meu, care se plimba pe podeaua vestiarului: Da?

– Lasă telefonul! ordonă el. Timpul tău e al meu acum. Îi poţi trimite mesaje iubitei tale după meci.

– Iubită. Am clătinat din cap confuz. Care iubită?

– Tânăra aia blondă cu care te ciondănești mereu, răbufni Eddie. Cea care stă cocoțată pe banca de rezerve și mă înnebunește cu toate încurajările. Fă-mi o favoare, băiete, și las-o acasă la următorul meci! Îți distrage atenția. Îţi trimite mesaje şi te chinuie când tu încerci să joci. N-aveţi decât să vă iubiţi în timpul tău liber – *după* ce câştigi acest joc pentru mine.

– Oh, rahat! râse Alec, ducându-și mâna la gură, în timp ce cu mâna liberă gesticula între mine și Ricey. Crede că este...

– Taci dracului din gură! răcni Ricey, aruncându-i casca

lui Alec înainte de a se ridica în picioare și a ieși din încăpere.

Toți din vestiar izbucniră în râs.

Simțind o schimbare imediată în starea mea de spirit, am zâmbit în sinea mea, încântat că Eddie îl enervase pe Paul fără să vrea, părându-mi-se chiar și mai amuzant faptul că el crezuse că ea era a mea.

„Ea este a ta."

– Mi-a scăpat ceva? întrebă Eddie, uitându-se în jur la fiecare dintre noi. Care e problema cu Rice?

– Fata aia sexy care distrage atenția despre care vorbești? Alec strâmbă din nas. Da, este iubita lui Ricey. Ridică din sprâncene curios, apoi adăugă: Dar nu-ți face griji, Eddie, băiete, cred că Lynchy se va *iubi* mult cu ea în viitorul apropiat.

– Doamne, Dumnezeule, Al! am chicotit, în timp ce echipa râdea și sporovăia în jurul nostru. Pur și simplu, nu te poți abține, nu-i așa?

– Bine, bine. Suficient, bombăni Eddie, părând jenat. Mișcați-vă fundurile pe teren și puneți-ne în cursa pentru niște trofee.

Iritat și simțindu-mă inconfortabil, mi-am pus casca la loc, mi-am luat crosa, am ieșit din vestiar și m-am întors pe teren.

– Hei! Ce fund are numărul șase! strigă o voce cunoscută când m-am strecurat prin poarta metalică a gardului care separa suporterii de teren și m-am dus să mă alătur restului echipei mele.

Stând deasupra băncii tehnice a echipei noastre, în interiorul gardului unde nu avea ce căuta, Molloy îmi făcu cu ochiul.

– Frumoase mișcări!

– Frumoase picioare, am răspuns, simțindu-mă mult mai satisfăcut acum decât în urmă cu zece minute.

Mă privea de sus, picioarele ei lungi atârnând pe marginea băncii tehnice de oțel.

– Ferește-te de probleme, da?

Am încuviințat.

– O să fac tot ce pot.

– Fă-o bine! râse ea. Pentru că am depus o grămadă de efort pentru a te salva, șase.

Am râs confuz.

– Ce vrea să însemne asta?

Molloy îmi făcu cu ochiul.

– Înseamnă ce înseamnă, prietene. Acum, du-te și joacă-te cu crosa și mingea ta…

– Aoife! se răsti Ricey, îndreptându-se spre ea chiar când arbitrul fluieră. Ce naiba faci?

Reticent, am alergat înapoi pe teren și mi-am ocupat poziția când începu a doua repriză.

Totuși, nu mă puteam concentra.

Nu și când privirea mi se tot îndrepta spre locul în care Ricey, care fusese eliminat pentru a doua repriză, se certa cu Molloy.

– Aleargă, Joey, băiete! strigă Eddie de pe margine, când am prins o minge în aer.

De obicei, nu aveam nevoie să mi se spună să fac ceva. Când aveam o minge în mână, mă mișcam din instinct.

Dar nu și în acea zi.

Nu când l-am văzut pe nemernicul ăla cum o prinse de braț pe Molloy și o trase de pe acoperișul băncii tehnice.

Ea a căzut în genunchi, iar eu mi-am ieșit din minți.

Abandonând mingea, m-am îndreptat spre ei, smulgându-mi casca în mers și simțind un nivel de furie aproape inuman.

Îi prinsese mâna la spate și încerca să o tragă spre poartă, strigând ceva ce eram prea departe de ei ca să aud.

– Joey! țipă Eddie. Ce faci? Du-te înapoi!

– Lynchy!

– Numărul șase, întoarce-te pe teren sau ești eliminat!

Ignorându-i pe toți, am continuat să mă mișc, fără să mă opresc până când nu m-am apropiat de nenorocitul ăla.

Aruncându-mi crosa, l-am prins de partea din spate a tricoului și l-am smuls de lângă ea.

– Ce dra... începu Ricey să mă avertizeze, dar fu rapid redus la tăcere de pumnul pe care i l-am tras în maxilar.

Dând înapoi, se ţinu de maxilar şi încercă să-şi revină.

– Care naiba e problema ta?

– Tu! am strigat.

– Doamne, Dumnezeule! strigă Ricey la mine. Când o să-ţi intre în cap că e iubita mea, dobitocule, nu a ta!

– Să nu o mai atingi niciodată aşa, mă auzi?

– Sau ce?

– Sau te voi băga într-un sac pentru cadavre.

– Oh, du-te dracului de putoare!

– Joey, nu! ţipă Molloy, grăbindu-se să se bage între noi, dar era prea târziu.

Pentru că îmi pierdusem cu adevărat minţile.

PRIETENI ŞI IUBIŢI

3 septembrie 2001

AOIFE

– Ce ai făcut? întrebă Casey, prea vioaie şi matinală pentru o luni dimineaţa, aşezându-se pe scaunul de lângă mine în timpul cursului. Toată şcoala vorbeşte despre asta.

Era prima noastră zi de şcoală după vacanţa de vară, profesorul nostru întârziase, iar în clasă era haos.

Toţi vorbeau tare unii cu alţii, în timp ce eu mă foiam încet pe scaun.

– Oh, Doamne! Lăsându-mi capul pe birou, am rezistat dorinţei de a plânge. Te referi la bătaie, nu?

– Evident, răspunse Casey, cu ochii mari. Spune tot!

– De unde să încep? am oftat.

Bătaia care izbucnise între Paul şi Joey în weekend putea fi descrisă doar ca o luptă de câini feroce care, dacă nu ar fi fost traşi unul de lângă celălalt, nu mă îndoiesc că ar fi dus la evacuarea cuiva cu ambulanţa.

Şi nu exagerez.

Niciodată în viaţa mea nu văzusem atâta violenţă de aproape.

Încă îmi amintesc sunetul oaselor care se sfărâmau.

Tricoul alb pe care îl purtam era acum în coşul de gunoi, după ce fusese stropit cu sânge pe care mama nu-l mai putuse scoate la spălat.

Al cui sânge nu aş putea spune cu siguranţă, pentru că în momentul în care fuseseră despărţiţi, ambii băieţi sângerau destul de mult.

La două bănci în stânga mea, se afla Paul, plin de vânătăi, iar la şase rânduri în spatele meu, în spatele clasei, se afla Joey, ceva mai puţin vânăt.

Nici unul nu se uita la celălalt – sau la mine.

– Nu ştiu cum a scăpat atât de mult de sub control, Case, am suspinat, după ce i-am oferit celei mai bune prietene un raport detaliat al întâmplărilor din weekend. Dar se pare că e numai vina mea.

Amândoi fuseseră suspendaţi din echipa de hurling, lucru care îi înfuriase, iar vina era aruncată asupra mea.

– Ei bine, într-un fel este, râse cea mai bună prietenă a mea, fără să arate vreo urmă de compasiune faţă de calvarul meu.

– Uau! am bombănit. Mulţumesc mult, nemernico!

– Oh, opreşte-te! spuse ea, pufnind. Ştii că am dreptate. Spun cu voce tare ceea ce ştii deja.

– Aha, am zis, ştiind că avea dreptate. Doar că…

– Vrei să le ai pe toate şi să-l laşi şi pe Joey să profite? mă tachină ea.

– Îmi este numai prieten, Case.

– Da, e doar prietenul tău atrăgător care nu se poate comporta civilizat cu iubitul tău la fel atrăgător, mă corectă ea râzând. În tot acest timp, cea mai atrăgătoare prietenă a ta – adică eu – a trebuit să-şi petreacă ultimul weekend de vară ascultând cum tăblia patului mamei ei se izbeşte de peretele dormitorului, pentru că tu eşti prea ocupată ca să alergi după băieţi şi nu să stai cu cea mai bună prietenă a ta.

Am strâmbat din nas.
– Îmi pare rău.
– Cum zici tu, nemernico!
Își dădu ochii peste cap din nou.
– Dar ia-mă cu tine data viitoare! Aș fi dat bani buni ca să-i văd pe băieții ăia încăierându-se. Rânjind, adăugă: A fost interesant? A fost, nu-i așa? Și-au rupt tricourile? Li se vedea pielea? Ai văzut abdomene? Spune-mi!
– Ești o ciudată perversă.
– Iar tu ești o nemernică lacomă care îi păstrează pe amândoi pentru sine.
M-am holbat la ea o clipă, apoi am pufnit resemnată.
– S-a văzut piele.
Ochii ei albaștri se aprinseră de emoție.
– A cui?
– A lui Joey.
– Da. Se prefăcu că își mușcă pumnul. Spune-mi mai multe!
– Antrenorii i-au rupt tricoul încercând să-l dea jos de pe Paul, am șoptit, aplecându-mă mai aproape ca să nu fim auzite de vreun băgăcios. Nu am mai văzut așa ceva, Case. A fost nevoie literalmente de trei bărbați în toată firea ca să-l tragă de acolo.
– E un băiat înfricoșător, Aoif, răspunse ea. Sexy, da, dar de-a dreptul terifiant.
– Nu, nu este.
– Ba da, este, mă corectă, acum cu un ton serios. Știi că și eu sunt din cartierul Elk. Am crescut vizavi de el. La naiba, chiar am fost la aceeași școală. De fapt, îmi amintesc că era pus la colț din cauza bătăilor aproape în fiecare zi. L-am văzut în acțiune în mult mai multe ocazii decât tine, scumpo, așa că ai încredere în mine când îți spun că Joey Lynch este un băiat foarte înfricoșător.
– Nu și pentru mine, m-am auzit șoptindu-mi. Pentru mine, el e doar Joey.
– Și Paul?
– Paul este… Paul.

– Te joci cu focul, Aoif, răspunse ea, cu ochii plini de îngrijorare. Trebuie să încetezi această prietenie cu Joey sau să o închei cu Paul. Asta nu mai poate continua.

– *Nu* fac nimic cu Joey. Îmi pasă de el, bine? E în regulă să îți pese de o persoană.

– Poate că nu faci nimic fizic cu el.

– Fizic este linia. Nu am depășit limita, Case.

– Ar trebui să fie linia, recunoscu ea, neîncrezătoare.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ești cea mai bună prietenă a mea și nu vreau să te văd rănită, spuse ea. Și dacă te joci cu Joey Lynch, vei suferi.

– Nu sufăr…

– *Încă* nu suferi, mă întrerupse ea. Dar o vei face dacă nu începi să-ți protejezi inima. Oftă înainte de a șopti: Nu știu dacă e important, dar nu te învinovățesc că ai rămas cu Paul. Nu e chiar un cavaler în armură strălucitoare, dar să sari de pe nava lui Paul pe cea a lui Joey e ca și cum ai sări din tigaie în foc. Știu că ții la el, Aoif. Am înțeles asta, bine? Dar astfel de băieți nu se pot îndrepta. Nu cu prietenie, sau dragoste, sau orice altceva, pentru că pur și simplu nu se pot îndrepta.

– Nu pot pleca de lângă el, am recunoscut, cu vocea sfâșiată. Nu știu de ce, dar pur și simplu nu o pot face.

– De lângă cine? De lângă Paul? Privirea ei se îndreptă spre banca din spatele nostru și tresări înainte să spună: Sau de lângă Joey?

Urmându-i privirea, m-am întors în scaun și am văzut-o pe Neasa Murphy strecurându-și mâna sub biroul pe care îl împărțea cu Joey.

Răsucindu-se pe scaun, se aplecă aproape de el și îi șopti ceva la ureche.

Orice i-ar fi șoptit, Joey îi aruncă o privire aprigă, iar Neasa se ridică de pe scaun și ieși din clasă.

Fără să piardă o clipă, Joey se ridică în picioare și o urmă afară, ignorându-mă complet când trecu pe lângă banca noastră.

Am simțit cum mi se frânse inima.

Nu mi se frânse! Mi se sparse complet în mii de bucăți!

Nu trebuia să fii un geniu pentru a ști unde se duceau sau ce plănuiau să facă acolo.

– Tot nu poți pleca de lângă el, Aoif? întrebă Case cu tristețe. Pentru că el nu pare să aibă aceeași problemă.

O DISPUTĂ MINORĂ

24 septembrie 2001

JOEY

– În al cui pumn ți-a intrat fața? au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat Podge Kelly, când m-am așezat în banca de lângă el, în spatele clasei, la cursurile de luni dimineață. Arăți de parcă te-ai duelat zece runde cu Tyson.

Da, așa mă și simțeam.

Încă îmi aminteam senzația cizmei cu toc de oțel a tatălui meu când mi-o înfipsese în cutia toracică vineri seară. Îmi puteam aminti mirosul, senzația, durerea, totul. Erau întipărite în memoria mea în culori vii.

– Așa, nenorocitule! râse el cu cruzime. Ascunde-te după o ușă încuiată ca sora ta! Am un fiu sau două fiice acolo?

– Du-te dracului! am strigat, în timp ce mă ridicam clătinându-mă pe picioare, o viață întreagă de bătăi îndemnându-mă să merg mai departe.

– Nu, Joey, nu! strigă Shannon, în timp ce încerca și nu reușea să mă tragă în siguranță. Nu te duce acolo!

Trăgând comoda departe de ușă, am deblocat-o cu stângăcie și am deschis-o, știind că nu eram suficient de mare pentru a-l învinge pe nenorocit, dar nici nu-mi păsa.

Aș fi preferat să mai suport o viață întreagă de bătăi decât să-l las să creadă că pusese stăpânire pe mine.

Refuzând să mă încolăcesc ca un animal rănit, așa cum

ar fi făcut mama, mă împinsesem în palme şi în genunchi, încercând, dar nereușind să mă ridic la fiecare lovitură puternică a cizmei sale.

Cu o mână întinsă peste pieptul care mă durea, mă liniştean simţindu-mi bătăile frenetice ale inimii în cutia toracică, numărându-mi în tăcere dinţii cu limba.

Forţându-mă să înghit şuvoiul constant de sânge care îmi curgea de pe buză, am rămas perfect nemişcat, în timp ce mintea îmi reflecta nebuneşte la situația mea dificilă.

Când mă pusese la pământ, bătut măr, ticălosul mă scuipase în faţă.

Frânt și abia respirând, mă întinsesem pe podeaua dormitorului meu ca un copil, ascultând cum pașii lui se retrăgeau încet din camera mea.

„Poţi să pleci", șoptea o voce din adâncul minţii mele, „nu trebuie să mai suporţi rahaturile lui nici o secundă. Fă-ţi bagajele, fă ca Darren și fugi!"

Refuzând ideea, am dat din cap dezaprobator și am gemut de durere, simțindu-mă buimac ca naiba și la trei lovituri de picior în cap distanță de mormânt. „Dacă nu ieși din casa asta, vei muri în ea..."

Mda, avusesem un weekend de excepţie.

Ridicând din umeri, mi-am lăsat ghiozdanul pe podea, lângă mine, și mi-am scos rapid hanoracul, știind că, dacă nu o făceam, aş fi ajuns iar în biroul deja familiar.

– M-am ales cu ea la un meci.

– Nu am avut meci în weekend.

– Atunci la un antrenament.

– Nu am avut nici antrenament, băiete.

– Și tu cine te crezi, maică-mea? am izbucnit, iritat. Vrei o listă cu locurile în care am fost? Du-te dracului cu întrebările tale cu tot, şmecherule!

Aplecându-se peste mine, mă trase de gulerul cămășii.

– Doamne, Dumnezeule, Joe, ai gâtul vânăt!

– Dacă mă mai atingi o dată, o să rămâi fără mâna cu care te masturbezi, l-am avertizat, îndepărtându-i mâna înainte de a-mi aranja rapid gulerul cămășii gri de la uniformă.

Încruntându-se, Podge își trecu o mână prin părul roșcat și bombăni.

– Liniștește-te, frate, te-am întrebat doar pentru că îmi fac griji, zise el în șoaptă. Iartă-mă că-mi pasă!

– Ei bine, să nu-ți mai pese!

– Ce? Să nu-mi fac griji pentru prietenul meu? Să nu pun întrebări când vii la școală arătând de parcă ai fi văzut moartea cu ochii?

– Exact, am ripostat, căutându-mi în ghiozdan caietul cu teme. Nu întreba și nu-ți face griji!

– Bine! răbufni el, întrebându-mă preț de o clipă ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi spus adevărul, înainte de a tresări când cuvintele de avertizare ale lui Darren îmi reverberară în minte.

– N-ai decât să-i spui profesorului tău. O să vezi tu ce se va întâmpla atunci! O să vezi atunci ce se va întâmpla cu ei. Ne vor lua! Ne vor despărți! Conștiința ta poate trăi cu faptul că le este furată inocența, dar a mea cu siguranță nu poate.

„Sunt prins în capcană", mi-am zis, simțind cum hotărârea îmi revenea în vene într-un ritm rapid. „Sunt singur cuc."

Mă simțeam captiv, încolțit.

Înconjurat de mincinoși și trișori, nu puteam să mă întorc cu spatele nici măcar o secundă.

Epuizat de lupta dusă într-un război pe care nu aveam să îl câștig niciodată, suferind din cauza trădării, m-am luptat să-mi țin în frâu gândurile tumultuoase.

Nimic nu mai avea sens.

Simțeam că toată lumea voia să mă prindă.

Nu puteam avea încredere în nimeni, asta era sigur.

Ajutorul nu era disponibil pentru oameni ca noi, cu familii ca ale noastre.

Eram terminați, terminați rău de tot, iar eu eram prea distrus ca să-i mai țin în viață pe acești copii.

Nu cât timp voiam să mor.

Exact în acel moment îmi vibră telefonul, semnalând un mesaj. Scoțându-l din buzunar, m-am uitat rapid la ecran.

Holland: Un fum la prânz?

Simțindu-mă ușurat, am tastat mesajul și l-am trimis.

Lynchy: Voi fi acolo.

Clătinând din cap, băteam în genunchi în timp ce scriam rapid alt mesaj.

Lynchy: Mai ai ceva?
Holland: *Cum ar fi?*
Lynchy: *Ceva mai puternic. Ceva care să-mi pună creierul pe pauză.*
Holland: *Ai noroc azi. Am un lot de 512 fix pentru tine.*
Lynchy: *512? O să mă ajute cu ce am nevoie?*
Holland: *Și încă cum, amice!*
Lynchy: *Atunci mă bag.*

Undeva în mintea mea, știam că mă comportam într-un mod autodistructiv, provocându-mi dureri inutile, făcând rău propriului corp și propriei minți, dar nu mă puteam opri – depresia care mă măcina din interior îmi interzicea să o fac.

Corpul meu era pe pilot automat. Mă mișcam doar pentru a ajunge de la A la B prin orice mijloace necesare.

O țigară obișnuia să mă ajute, dar nu și acum. Simțeam cum relația mea amoroasă cu canabisul începe să se stingă, pentru că, pe măsură ce bătăile tatălui meu continuau să se intensifice, controlul meu continua să

scadă, iar nevoia mea disperată de a evada creştea la proporţii epice.

Aveam nevoie de ceva mai puternic.

Ceva care să oprească totul.

Ceva care să mă ajute să fac faţă zilei.

– Care este povestea cu voi doi? întrebă Podge, încercând în mod evident să limpezească apele, gesticulând prin clasă. Și nu-mi spune ce le-ai zis și celorlalți!

– Cu cine? am răspuns ferm, strecurându-mi telefonul înapoi în buzunar.

– *Cu cine?* întrebă Podge, aruncându-mi o privire de genul „nu mă lua de prost şi nu te face că plouă". Cu Aoife, băi, prostule! Cu cine altcineva?

În momentul în care îi rosti numele, m-am trezit căutând părul ei blond familiar, surprinzând-o holbându-se la mine.

Încruntat, m-am uitat la ea şi am murmurat un singur cuvânt: „Hărţuitoare".

Dovedind încă o dată că nu semăna cu nici o altă fată din anul nostru, care roşea şi se uita în altă parte când era studiată, Molloy ridică o sprânceană spre mine şi-mi trânti un „Du-te dracului!".

I-am făcut cu ochiul. „Frumoase picioare!"

Rânjind, se scobi în nas cu degetul mijlociu. „Nenorocitule!"

Abţinându-mă să nu râd, am clătinat din cap şi m-am întors, ştiind prea bine cât de mult îmi putea distrage atenţia. În unele zile, îmi irosea ore întregi de curs cu prostiile şi şotiile ei.

Deşi nu ne împăcaserăm după bătaia cu preţiosul ei iubit cu câteva săptămâni în urmă, îşi croise cumva drum înapoi în graţiile mele. Ceva ce jurasem că nu avea se întâmple niciodată după ce o văzusem din nou întorcându-se *la el*.

Încercarea mea de a o ignora durase trei zile, pentru că, sincer să fiu, îmi era la fel de greu să stau departe de Aoife Molloy pe cât îmi era să fiu supărat pe ea.

Era fiica şefului meu şi ne petreceam şapte ore pe zi în aceeaşi clasă. La unele ore aveam locuri fixe, unde nu aveam de ales decât să-i suport glumele ingenioase timp de patruzeci de minute la rând.

Miercurea, aveam patru ore în care eram parteneri. Îmi era al naibii de greu să o ignor, motiv pentru care am rezistat numai trei zile.

Nu ştiam ce să cred despre ea, dacă e să fiu complet sincer. Era precum cel mai dulce miros care nu voia să dispară.

O parte din mine era îngrozită că putea continua să sape, că putea reuşi cumva să treacă prin pereţii mei, prin fiecare dintre straturile mele putrezite, până când avea să ajungă în miezul meu hâtru şi apoi să o ia la fugă.

Pe de altă parte, refuzam să îmi pese.

De ce ar fi trebuit să-mi pese?

Ce naiba conta dacă pleca sau nu? N-aveam să-mi pierd somnul din cauza ei.

Refuzam.

Nu însemna nimic pentru mine şi nu avea să însemne niciodată.

Chinuit de o imensă responsabilitate din momentul în care mă dădeam jos din pat dimineaţa până când mă prăbuşeam din nou seara în el, mă străduiam să menţin ceva mai mult decât o prietenie sau o întâlnire ocazională în viaţa mea personală, ceea ce era în regulă pentru mine.

Nu ştiam cum să am încredere în oameni şi nici nu voiam să învăţ. Aveam o mulţime de cunoştinţe, de aşa-zişi prieteni cu care să mă distrez la şcoală şi la antrenamente.

În plus, nu aveam nevoie de alţi oameni care să-mi stoarcă energia şi aşa scăzută.

Familia mea făcea destule în fiecare zi.

– Nu e nici o poveste, Podge, am spus, limpezindu-mi gândurile. I-a intrat în cap că suntem prieteni.

– Şi nu-i aşa?

Nu ştiu ce suntem.

Scoţând un stilou din toc, am falsificat semnătura mamei cât pentru o săptămână pe caietul de teme, pe carnetul disciplinar, semnând fiecare notă de avertizare pe care o primisem de la profesorii mei și de la şeful de an, apoi mi-am admirat munca manuală: *Marie Lynch*.

Am ridicat o sprânceană şi am zămbit în sinea mea.

„Nu este rău."

– Te-ai culcat cu ea?

– Cu cine? am întrebat eu distrat, în timp ce îmi scrijeleam iniţialele pe birou cu compasul lui.

– Cu Fecioara Maria! răspunse Podge. Tu cu cine crezi?

– Cu cine s-a culcat? întrebă Alec Dempsey, întorcându-se pe scaun ca să vorbească cu noi. Se uită curios când la mine, când la Podge. Cu cine te-ai culcat, Lynchy?

– Cu nimeni.

– Cu Aoife Molloy.

– Oh, rahat, frate! Am crezut că a fost doar o glumă. Chiar i-ai tras-o? Alex făcu ochii mari. Din cauza asta a izbucnit bătaia?

– Nu.

– Nu?

– Nu? am repetat încet. Ce parte din cuvântul *nu* este atât de greu de înțeles?

Privirea mea se îndreptă atunci spre Ricey, iar el își îndreptă rapid atenția spre partea din faţă a clasei, evitând contactul vizual.

Am rânjit, bucurându-mă de disconfortul lui.

Pe rahatul ăsta putusem să-l ignor şi, cu excepţia câtorva comentarii trecătoare când trebuise să jucăm împreună, mi-am văzut de treabă prefăcându-mă că nu exista.

Îi arătasem cu pumnii mei ce simţeam pentru el în acea zi, iar de atunci avusese bunul-simţ să se ferească de mine.

– Cum să nu! acuză Podge, făcându-i cu ochiul lui Alec. De aceea se holbează mereu la el.

– Frate, este de departe cea mai frumoasă fată din anul nostru, şopti el. Poate din toată şcoala.

Nu exista nici un dubiu în această privință.

Pretenția lui Molloy de a primi acest titlu special era de necontestat.

– Ăsta este motivul pentru care Ricey este atât de obsedat de ea. Trebuie să aibă tot ce-i mai bun din toate şi să fie cel mai bun la toate. Nu o scapă aproape niciodată din ochi pe fată, spuse Alec, făcând ochii cât cepele. Serios, băieți, e destul de obsedat de Aoife și și-ar pierde mințile dacă ar face-o pe la spatele lui... Sfinte Sisoe, i-ai tras-o la garaj? Acolo lucrezi cu tatăl ei, nu-i așa?

– Acolo e fără Ricey, zise Podge. E o ocazie bună să petreacă timp singură.

– Doamne, frate, e perfect, recunoscu Alec, dând entuziast din cap. Așa i-ai tras-o fără ca el să te prindă, nu-i așa?

Am mijit ochii cu dezgust.

– Vezi, exact așa pornesc zvonurile pe aici.

– Sunt surprins că i-ai putut deschide picioarele, râse Mike Maloney, care se alătură conversației. Din câte am auzit, e mai strâmtă decât...

– Termină fraza! am spus rece. Continuă, te provoc! Vezi ce se întâmplă!

– Și tu știi multe despre cum să deschizi picioarele unei fete, nu-i așa, Mike? Cu capul ăla mare și prost, râse Podge, încercând să îndrepte conversația înapoi spre ape mai calde – înapoi spre siguranță. Dacă spui că nu ai fost cu ea, atunci o să te cred pe cuvânt, Joe.

– Nu există altă cale de a accepta adevărul, am spus categoric.

– Iisuse, dar e o partidă bună, adăugă Mike, oftând. Ricey e tare șmecher dacă a reușit să o convingă să iasă cu el.

– Mie-mi spui, omule! recunoscu Alec. Jur că i-am visat picioarele!

– În toată splendoarea lor.

– Și fusta aia.

Înghițind un val de amărăciune, m-am forțat să le blochez vocile, pentru că, dacă nu o făceam, existau șanse

foarte mari să-mi pierd minţile.

Pentru prima dată, norocul fu de partea mea.

– Joseph Lynch, strigă doamna Falvey, şefa noastră de an, când intră în clasă o clipă mai târziu. Eşti chemat în birou. Scoase un sunet care se potrivea cu nemulțumirea ce i se citea pe față. Și adu-ți carnetul roşu cu tine!

– Ce ai făcut de data asta? şopti Mike, băgăreţ, ca de obicei.

– Să fiu al dracului dacă ştiu! am bombănit, ridicându-mă repede în picioare.

Încântat să mă îndepărtez de conversaţia care continua în jurul meu, mi-am luat ghiozdanul și m-am îndreptat spre uşă.

– Sunt atât de dezamăgită de tine, spuse doamna Falvey când am trecut pe lângă biroul ei. Am crezut că am rezolvat problemele tale de comportament anul trecut. Și cum era un nou trimestru, eram dispusă să-ţi dau o bilă albă, dar apoi, după patru săptămâni, am aflat că te-ai certat din nou.

– Cu *cine?* am întrebat, pe un ton plin de confuzie, în timp ce mă scărpinam la ceafă.

– Marcus Shorten.

– *Care* Marcus?

– Este de la Colegiul comunitar Kilcock, zise ea apăsat. Îți sună cunoscut?

Am privit în gol.

– *I-ai rupt* degetul, Joey, spuse ea oftând frustrat. Cu crosa. *Intenționat.*

– Când?

– Vinerea trecută, zise ea. Mama lui a sunat la şcoală în această dimineață. După cum îţi poţi imagina, era foarte supărată din această cauză. Vrea să se adreseze consiliului de administrație.

– Oh, da, m-am gândit, amintindu-mi vag incidentul de pe teren de vinerea trecută, când şcolile noastre se întâlniseră într-un meci de campionat. Mama lui chiar a sunat la şcoală?

– Da, a făcut-o. Era foarte supărată.

– Asta nu a fost o bătaie, am pufnit disprețuitor.

„Ce idiot! M-a pârât maică-sii!"

Profesoara miji ochii.

– Dar ce-a fost?

Se uită iar la mine cu neîncredere.

Nenorocitul aproape că îmi smulsese încheieturile cu banda de oțel de la baza crosei sale. Eu doar îi întorsesem favoarea.

– O dispută minoră.

– Ei bine, această dispută minoră ți-a adus prima suspendare din acest an şcolar, răbufni ea. Felicitări! Bătând din palme cu dispreț, mă întrebă: Ai ceva de spus în apărarea ta?

– Da. Am câştigat meciul vinerea trecută, am răspuns ridicând din umeri. Și am fost vedeta meciului!

SUSPENSII ȘI PANTOFI STILETTO

18 octombrie 2001

AOIFE

– Cincizeci de euro, tată! am încercat să-mi pledez cauza joi seară, după şcoală. E pentru o cauză bună.

– De când este o pereche nouă de pantofi o cauză bună?

Am ridicat din umeri.

– Ai prefera să te mint şi să-ți spun că voi pune banii în cutia săracilor?

– Aoife!

– Te rog, tată! l-am implorat. Nu-ți voi mai cere niciodată altceva.

– Asta până când vei avea nevoie de o fustă care să meargă cu pantofii? Ca de fiecare dată când mi-ai cerut bani.

– Bine, corect, am recunoscut, ridicând o mână. Dar nu înțelegi cât de mult am nevoie de aceşti pantofi, tată. Sunt

perfecţi pentru costumul pe care plănuiesc să-l port de Halloween.

– Ce spune mama ta despre asta?

Mi-am dat ochii peste cap.

– O ştii pe mama.

Tata se încruntă.

– Dacă mama ta nu crede…

– Haide, tată! am insistat, apoi am scos asul din mânecă. Kev primeşte orice joc pe calculator pe care îl cere şi nici nu trebuie să treacă vreodată prin asta. E ca şi cum voi nu m-aţi vrea.

Se auzi un râset de sub maşina de care eram sprijinită. M-am uitat în jos la vinovat, care era întins pe o platformă, având la dispoziţie doar jumătatea inferioară a corpului pentru a lovi.

– Aoife! oftă tata. Bineînţeles că te vrem.

– Îţi cer doar o pereche de pantofi, tată! m-am tânguit eu pe un ton foarte slab şi blând. Te rog?

–Dumnezeule! bombăni tata, ştergându-şi mâinile pe o cârpă cu ulei. Bine. O să-mi iau portofelul. E în birou.

– *Eşti* cel mai bun! Jur că vei locui cu mine pentru totdeauna şi că nu vei vedea niciodată interiorul unui azil de bătrâni, am spus, încolăcindu-mă în jurul lui cu bucurie. Dar, da, ia-ţi portofelul! am adăugat, îndreptându-l spre biroul său. Pentru că este ultima pereche de pe rafturi şi voi muri dacă Danielle Long va ajunge la ea înaintea mea.

Aşteptând până când tatăl meu dispăru în biroul său, mi-am îndreptat din nou atenţia către Joey.

Cu un picior de o parte şi de alta a corpului său, m-am întins în jos, i-am prins partea din faţă a salopetei şi am tras tare, făcându-l să se rostogolească de sub maşină, cu cheia în mână.

– Te deranjez? spuse el, uitându-se la mine din poziţia în care stătea, cu şapca de baseball pusă invers şi cu ulei pe un obraz. Sunt cam ocupat.

– *Te* deranjez? am ripostat eu, cu mâinile în şolduri, în timp ce stăteam deasupra lui şi îl priveam. Ai fi putut să-

mi strici combinaţia cu chicotelile tale.

– Eşti o vrăjitoare manipulatoare, nu-i aşa? Râse din nou. Aşa te joci cu tatăl tău?

– Doar când trebuie, am pufnit, fără să vreau să mă simt prost din cauza asta. Nu ai văzut *pantofii.*

– Pantofii, comentă el, clătinând din cap. Și te întrebi de ce nu suntem compatibili.

– Oh, uite cine vorbeşte, domnul „Nu am nici o problemă în a-mi arunca banii pe iarbă“! i-am răspuns. Îţi garantez că, dacă m-ai vedea purtând pantofii ăia, ai înțelege.

– Dacă arată la fel de bine pe tine ca tanga galbenă pe care o porţi, atunci va trebui să fiu de acord, răspunse el, arătând spre priveliştea perfectă pe care i-o oferisem fără să vreau.

– Închide ochii!

– Închide-ţi picioarele!

– Nu. Simţeam cum mă aprindeam pe interior. Nu sunt jenată.

– Nici eu nu sunt.

– Te uiţi sub fusta mea.

– Îţi arăţi păsărica în faţa mea.

– Oh, Doamne! m-am înecat. *Nu* ai zis asta!

Râzând uşor, se rostogoli înapoi sub mașină.

– Aşteaptă! Împiedicându-l să dispară sub maşină apăsându-l cu piciorul pe abdomen, l-am tras înapoi, căci nu voiam să-l las să câştige această rundă specială de glume. Deci îţi place culoarea galbenă?

– A devenit recent preferata mea.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa, Molloy.

– Și culoarea mea preferată este tot galbenul.

– Te prinde bine culoarea.

– Arăt şi mai bine când o dau jos. Simţindu-mă năstruşnică, am rostit: Eşti atât de sigur că suntem incompatibili, dar mă întreb dacă asta s-ar schimba dacă

m-aş aşeza în poala ta. Hm? Crezi că am găsi un teren comun acolo, Joe?

– De ce nu stai jos şi vom vedea.

– C-ce? Dezorientată de atacul său cochet, m-am încruntat. Ce faci?

– Ce faci *tu?*

– Flirtezi cu mine.

– *Tu* flirtezi cu mine.

– Și? am pufnit.

– Întotdeauna flirtez cu tine.

Zâmbi.

– Ei bine, poate că am decis să schimb tactica.

– Flirtând?

– Da. Ridică din umeri. Nu pare să funcţioneze în favoarea mea să mă comport ca un nemernic, nu-i aşa?

– Dar te pricepi atât de *bine* să fii un ticălos.

– Vino mai aproape și o să-ți arăt cât de bun pot fi şi în alte moduri!

– Bine, acum mă sperii, m-am înecat eu, sărind de lângă el. Opreşte-te chiar acum ticălosule!

Râzând, Joey se băgă înapoi sub mașină.

– Ai pierdut runda asta, Molloy.

– Nu am pierdut, am răbufnit. Tu ai schimbat regulile.

– Da, da, strigă el de sub mașină. Du-te și cumpără-ţi pantofii, prinţeso!

COSTUMUL MEU ESTE MAI FRUMOS DECÂT AL LUI

31 octombrie 2001

JOEY

– Încă o stradă, Joe, mă imploră Ollie, cu mâinile împreunate, în timp ce mă privea cu acei ochi mari şi căprui care de obicei mă făceau să cedez şi să-i dau tot ce voia.

„Nu și în seara asta."

În seara aceea se organiza o seară distractivă pentru minori la pavilionul GAA pentru a sărbători Halloweenul și, de îndată ce i-am dus pe cei doi nătăfleți acasă la culcare, am avut intenția de a participa – și de a mă îmbăta.

Era singurul lucru care mă făcea să merg mai departe – gândul că mă așteptau un pahar cu vodcă și un joint în cealaltă parte a orașului.

– Ai o plasă plină de dulciuri, puștiule! Sprijinit de zidul grădinii cuiva, la întâmplare, am jucat altă rundă pe telefon, ignorând hoardele de colindători care alergau în sus și în jos pe stradă. Ai destule.

– Tadhg are mai multe decât mine, se plânse Ollie. Are o pungă întreagă în plus. Vezi, Joe? Arătă spre fratele nostru care căra într-o mână o pungă de plastic plină ochi cu dulciuri și o față de pernă la fel de plină aruncată pe umăr. Nu este corect.

– Las-o mai moale, plângăciosule! răspunse Tadhg, râzând batjocoritor.

– Poate că, dacă nu mai încercai să conversezi cu fiecare bătrână care îți răspunde la ușă, treceai pe la mai multe case.

– Am fost drăguț! ripostă Ollie, rănit. Îmi foloseam bunele maniere.

– Iar eu mi-am folosit creierul, răspunse Tadhg. Așa că nu te mai plânge!

– Dar el are mai multe decât mine! se plânse din nou Ollie. Uite, Joe, uite…

– Asta înseamnă doar că Tadhg va fi mult mai gras decât tine, am răspuns eu, distras, înjurând printre dinți când am fost ucis la joc.

– Da, și costumul meu este mai frumos decât al lui, bombăni Ollie, arătând spre pelerina și masca improvizate pe care i le făcuse Shannon. Eu sunt Robin.

– Nu te lăsa dus de val, Ols, ripostă Tadhg. Ai un sac negru de gunoi înfășurat în jurul umerilor. Arăți mai mult

ca un sac de rahat scos de cineva dintr-un tomberon decât ca Robin.

– Tadhg! l-am avertizat. E mai mic.

– Da, eu arăt mai bine decât tine, pufni Ollie, încrucișându-și brațele slabe peste pieptul la fel de slab. Eşti un Batman de rahat.

– Poate că sunt, recunoscu Tadhg. Dar tot am mai multe dulciuri decât tine.

– Bine! am spus, băgându-mi telefonul în buzunar. Haideți, băieți, am fost afară aproape două ore. E timpul să vă duc acasă. Am treabă!

– Ce treabă? întrebă Tadhg, uitându-se la mine cu teamă în timp ce îi conduceam pe drum, apucându-l de mână pe Ollie când aproape că fugi în fața unei mașini.

Zâmbind, i-am făcut cu ochiul.

– Un polițist nu ar pune întrebarea asta.

– Oh, bolborosi Ollie, ținând cu greu pasul alături de mine. Sună a belele.

„Habar nu ai, puştiule."

– Oricum, știu deja unde te duci, răbufni Tadhg. La seara aia distractivă din pavilion.

– Atunci de ce ai întrebat?

Ridică din umeri.

– Nu știu.

– Trebuie să te îmbraci cu un costum? Fața lui Ollie se lumină. Are costum?

– *Ai* costum, nu *are*, pufni Tadhg. Învață să vorbești!

– Tadhg! am spus pe un ton aspru înainte de a-i răspunde lui Ollie. Nu știu, puştiule. Presupun că unele fete se vor costuma.

– În costume înfricoşătoare?

„Mai degrabă ca îngeri și diavolițe uşuratice."

– Unele dintre ele, i-am zis eu, distras de această posibilitate.

Fără permisiunea creierului meu, fantezia mea evocă o imagine fantastică a lui Molloy; cu picioarele ei lungi la vedere, în ciorapi roşii de plasă şi sânii strânşi într-o

rochie albă de asistentă, cu una dintre acele bonete cocoţate pe părul ei lung şi blond.

„Doamne!"

Dar apoi fantezia mea se transformă în Iuda, imaginându-mi-l pe nenorocitul de Paul peste ea pe ringul de dans, și pur şi simplu m-am blocat.

Complet dezgustat, am îndepărtat toate gândurile despre Molloy și m-am concentrat să-i duc pe băieți acasă.

Când mi-am adus frații acasă după ce am mers cu ei la colindat, Shannon ne întâmpină la uşa din faţă, aşteptând răbdătoare partea ei din pradă – o înțelegere pe care ea şi băieții o încheiaseră când acceptase să le facă costumele.

Lăsându-i să se certe, m-am grăbit să urc scările pentru a face un duş şi a-mi schimba hainele.

Când am intrat în bucătărie, douăzeci de minute mai târziu, mama stătea la locul ei obişnuit la masă.

– Miroşi frumos, spuse ea, punându-și o ceaşcă de ceai. Ai de gând să ieși?

– E o seară distractivă în pavilion în seara asta. Mă întâlnesc acolo cu Podge şi cu câţiva băieţi de la şcoală, am răspuns pe un ton civilizat, un lucru care era întotdeauna mai uşor de făcut când bătrânul nu era acasă.

Cu o săptămână în urmă, o explozie de proporții îl făcuse pe tata să plece temporar.

– Ai vreun semn de la el? am întrebat-o, căutând în frigider o cutie de cola. A sunat?

Pentru că, să fim serioşi, ştiam cu toţii că avea să o facă.

Odată ce se plictisea de captura săptămânii despre care decisese că era mai bună decât mama copiilor săi, se târa înapoi.

Întotdeauna o făcea.

– Nu. Clătinând din cap, oftă discret. Ți-am spus săptămâna trecută, a plecat...

– ... de data asta pentru totdeauna, am încheiat în locul ei, reluând aceeaşi replică pe care o auzeam de cel puțin șase ori pe an de când mă știu. Vei fi bine singură cu

copiii? I-am privit burta umflată şi am simţit un gol de îngrijorare în stomac. Pot sta acasă dacă ai nevoie de mine.

– Nu, ar trebui să mergi, spuse ea, ridicându-se în picioare. Voi fi bine.

– Mamă, dacă ies, voi întârzia. „Cu alte cuvinte, nu mă voi întoarce dacă te răzgândeşti şi decizi că ai nevoie de mine.“ Eşti sigură că vei fi bine? M-am încruntat, reticent. Cum rămâne cu, hm, copilul?

– Ar trebui să nasc abia peste trei săptămâni, răspunse ea. Și o am aici pe Shannon să-mi țină companie. Zâmbind, lucru mare zilele acelea, adăugă: Am putea să comandăm ceva de la un restaurant chinezesc și să ne uităm la un film după ce se culcă băieții.

– Da, nu m-aş baza pe faptul că vor adormi prea curând, i-am spus, gândindu-mă la pungile cu dulciuri pe care le adunaseră. Poftim... Făcând o pauză, am băgat mâna în buzunarul blugilor și am scos o bancnotă de douăzeci de euro. Comandați mâncare cu banii ăştia.

– Nu, nu, nu! se opuse mama, clătinând din cap. Sunt ai tăi. Eu am destui bani.

Ba nu, nu avea.

Ştiam asta pentru că o văzusem mai devreme cum îşi cheltuise ultimii zece euro pe contorul electric.

– E în regulă. Ieri am primit salariul, i-am spus, punându-i banii în mână. Mi-au rămas bani și pentru mine.

Se uită lung la banii pe care îi avea în mână, înainte de a-i băga, tremurând, în buzunarul halatului.

– Mulțumesc, Joey!

– E în regulă, Asigură-te doar că Shannon mănâncă, am spus, luându-mi cheile și îndreptându-mă spre ușa din față. E piele și os zilele astea. „Amândouă sunteți.“

– Așa voi face, promit, răspunse mama, conducându-mă până la ușa din față și apoi rămânând stânjenită în prag când ieşeam. Să ai o seară frumoasă!

– Da, am răspuns eu. Și tu, mamă.

– Joey, strigă ea când eram deja lângă zidul grădinii.

Înfășurându-și strâns halatul în jurul ei, mama se grăbi spre mine.

Încremenit pe loc, nu am mișcat nici un mușchi când se întinse și își lipi mâna mică de obrazul meu.

Cu ochii albaștri plini de lacrimi nespuse, se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz.

– Ai grijă de tine!

– Da, i-am răspuns morocănos, dregându-mi vocea și simțindu-mă vinovat pentru păcatele pe care amândoi știam că aveam să le comit în seara aceea. O voi face, mamă.

DANSURI PROVOCATOARE ȘI CO-CKTAILURI

31 octombrie 2001

AOIFE

Pavilionul era plin până la refuz în noaptea de Halloween, oamenii dansând și transpirând unii pe lângă alții în căutarea distracției, iar eu nu făceam excepție de la regulă.

Dansând energic pe melodia *Shake Ya Shimmy* de la Flip & Fill în pantofii mei noi și eleganți – un cadou de la iubitul meu tată – cu cea mai bună prietenă alături, m-am lăsat dusă de val și m-am abandonat distracției.

Cu costumele noastre asortate, Casey era diavolița provocatoare, iar eu eram îngerul, la fel de provocator. Cu coarnele ei și aureola mea, făceam pereche pe ringul de dans, bucurându-ne de atenția băieților din anul nostru aproape la fel de mult ca de muzică.

– Fii serioasă, Aoife, bombăni o voce furioasă în urechea mea, în timp ce un corp masiv se lipi de mine în spate, iar o pereche de mâini mari îmi apucă șoldurile. Toată lumea se uită la tine.

– Și?

– Asta e ideea! râse Casey.
– Și nu-mi place! răbufni Paul. Eşti cu mine, ceea ce înseamnă că eu trebuie să mă uit la tine, nu fiecare tip din locul ăsta. Destul cu spectacolul ăsta nenorocit!
– Unu: nu sunt proprietatea ta, am bombănit, îndepărtându-mă de el. Doi: nu fac decât să dansez.
– Da, ca o curvă.
– Vorbeşti serios?
– Da, vorbesc serios, strigă el. Vrei ca toată lumea să creadă că ies cu o curvă?
– Oh, Doamne! Am clătinat capul furioasă și m-am întors cu fața la el. *Nu* cred că mi-ai zis asta!
– Toată echipa mea nenorocită se uită la tine, zise el, roșu ca racul. E jenant pentru mine ca iubita mea să-şi mişte fundul aşa.
L-am privit mijind ochii.
– Du-te dracului, Paul!
– Nu, iubito, aşteaptă…
Trăgându-mă din strânsoarea lui, am apucat-o de mână pe Casey și am dansat sexy spre ea, ignorându-l pe plicticosul din spatele meu.
– Care e problema lui? strigă Casey peste muzica din fundal, arătând spre locul unde Paul stătea încruntat în spatele meu.
– Se pare că îl stânjenesc.
Mijind ochii, își supse degetul mijlociu înainte de a-l folosi pentru a i-l arăta.
– Cretinule!
The Whistle Song al lui DJ Alligator Project răsuna în jurul nostru, atrăgând pe ringul de dans toți adolescenții de pe o rază de cincisprezece kilometri.
– Să-l ia dracu'! zise Casey categoric, târându-mă mai adânc în mulţime. Hai să petrecem o noapte ca între fete!
– Un plan excelent!
Amețite de distracție – și de vodca băută, care ne curgea prin vene –, ne mişcam provocator una lângă cealaltă, scuturându-ne șoldurile de parcă ne luptam pentru locul următoarei membre a trupei Destiny's Child.

Spionându-l pe unul dintre băieţii din clasa noastră, care era îmbrăcat în cea mai amuzantă Marilyn Monroe pe care o văzusem vreodată, dansând energic în mijlocul ringului de dans, ne-am apropiat rapid de el.

– Picioare de înger! Sâni de diavoliță! aclamă Alec, aruncându-și brațele peste umerii noştri când am ajuns la el.

Ameţit de băutură, droguri și chef de prostii, se mişca provocator pe ritmurile melodiei neoficiale a sexului oral, fără să îi pese cât de ridicol arăta în copia ieftină a celebrei rochii albe din *Șapte ani de căsnicie* și peruca blondă, cu picioarele păroase la vedere.

– Nu mai pot după el, bombăni Casey uşor amuzată, făcând un gest spre idiotul care își mişca fundul provocator spre noi. Nu-mi dau seama dacă vreau să-l plesnesc sau să-l sărut.

– Amândouă, am zis printre hohote de râs, în timp ce Alec își rupea jumătatea de sus a rochiei într-o manieră dramatică și își ciupea sfârcurile, cu ochii rotindu-se într-o manieră la fel de dramatică.

– Acoperă-ți țâțele, Marilyn, râse Casey, întinzând mâna pentru a acoperi sfârcurile colegului nostru cu mâinile ei mici.

Fără să piardă o clipă, mâinile lui Alec săriră să cuprindă sânii abia ascunși ai lui Casey.

– Chiar îmi atingi țâțele?

– Și tu le atingi pe ale mele, răspunse Alec, fluturându-și genele spre ea. Mi se pare un schimb corect.

– Ce tupeu ai, omule!

– Eram pe cale să-ți fac același compliment.

– Acum e momentul în care se pupă, strigă o voce familiară peste muzică, iar când m-am întors, l-am văzut pe Podge, amuzat. Ți-am spus eu! Făcându-mi cu ochiul, arătă spre locul unde Casey și Alec se devorau din priviri și se sărutau cu pasiune. Ce previzibil!

Râzând, m-am apropiat de unul dintre băieții mei preferați din clasă și i-am întins mâna.

– Dă o mână de ajutor unei singuratice, Podge!

– Uite ce fac pentru prieteni, chicoti el, luându-mă de mână şi trăgându-mă la dans. Să nu-ţi faci iluzii, ai auzit?

– O să mă străduiesc. Zâmbind, mi-am înfăşurat braţul în jurul gâtului lui şi am dansat pe muzică. Deci unde e prietenul tău în seara asta?

– Care prieten, Aoif? mă tachină el, ştiind foarte bine la cine mă refeream.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Amuzant!

– Lynchy e pe aici, pe undeva.

– Deci chiar ştie să danseze?

– Nu ştiu ce să zic despre dans, dar cu siguranţă ştie cum să strecoare o sticlă de vodcă printre paznici.

– Aoife! Smulgându-mă cu totul din brațele lui Podge, iubitul meu mă strânse de braţ şi mă trase brusc înapoi la el. Vino aici o secundă!

– Hei! am izbucnit, smulgându-mi brațul în timp ce mă întorceam spre el. M-a durut. Am întins mâna să-mi frec brațul. Nu face asta!

– Nu mai dramatiza! protestă el, dându-și ochii peste cap. Vino afară cu mine! Mă prinse din nou de braţ. Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu. Eliberându-mi încă o dată brațul, m-am uitat la el. M-ai făcut curvă.

– Nu am vrut să sune așa! zise și, trăgându-mă în brațele lui, se aplecă şi mă sărută. Haide, iubito, mi-a scăpat! Nu te certa cu mine din cauza asta!

– Ai spus că arăt ca o curvă, am zis apăsat, împingându-l în piept pentru a scăpa de strânsoarea lui.

– Uită-te la tine! strigă la mine, pierzându-și calmul. Practic porți lenjerie intimă și te freci de alt tip.

– Hei! îl avertiză Podge, venind în apărarea mea.

– Nu te băga în asta, Podge!

– Nu o brusca așa, frate!

– E în regulă, Podge, sunt bine, i-am spus înainte de a-mi întoarce privirea spre Paul. Acesta este un costum de Halloween, iar Podge este prietenul meu. Am voie să am prieteni, Paul.

– E prea revelator, zise el. Îți pot vedea fesele sub chestia aia pe care o numești rochie. Te face să arăți ca o curvă. Ești mai bună de atât.

– Curvă? Beată și furioasă, l-am împins în piept. Nenorocitule!

– Aoife…

– Dansam cu prietenul meu, mă simțeam bine. Nu făceam nimic greșit, iar tu m-ai insultat. M-am holbat la el. De două ori. Mi-a cam ajuns, Paul.

– Da, dar ai băut.

– Și?

– Și nu mă simt confortabil cu asta.

– Cu ce anume? am întrebat, bâlbâindu-mă. Cu faptul că beau sau că dansez? Paul deschise gura să răspundă, dar i-am tăiat-o repede: Știi ce? Nu-mi răspunde! Nici măcar să nu vorbești cu mine! De fapt, ce-ar fi să te consideri scutit de îndatoririle de iubit în noaptea asta? Măcar așa nu te vei mai simți rușinat cu mine.

– Nu face asta, Aoife! mă avertiză el, trăgându-mă de mână. Nu aici. Nu așa.

– Tu ai început, Paul. Trăgându-mi mâna înapoi, i-am fluturat un deget în față. M-ai făcut ușuratică, îți amintești? Și curvă. Clătinând din cap, am dat înapoi un pas sau doi, lovindu-mă de un piept tare. Ups!

– Ce mai faci, Aoife? întrebă Mack, unul dintre băieții din clasa mea, oferindu-mi un zâmbet prietenos. Arăți bine.

– Hei, Mack! I-am zâmbit, apoi i-am aruncat iar o privire aspră iubitului meu. O să-ți regreți cuvintele, idiotule!

Și astfel m-am întors să dansez cu colegul meu zâmbitor, care păru foarte fericit să danseze cu mine.

– Bine, fato! strigă Casey în semn de susținere, în timp ce ea și Alec dansau spre noi. Arată-i nemernicului cine e șeful!

– Doamne, Dumnezeule! bombăni Paul, apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi spre el. Ești o bețivă nenorocită.

– Și tu ești pur și simplu un mizerabil, am răbufnit. Acum lasă-mă în pace înainte să-mi strici toată noaptea!

– Las-o în pace, Ricey, omule! spuse Mack pe un ton îngrijorat. Doar dansam. Suntem prieteni, frate. Nu s-a întâmplat nimic rău.

– Da, cretinule, interveni Alec, cu rujul roșu al lui Casey împrăștiat pe toată fața. N-aș pune mâna pe ea dacă aș fi în locul tău.

– Se dă în spectacol! răcni Paul înainte să mă tragă departe de prietenii noștri. Eu aș zice că e destul de rău.

– Hei! strigă Casey după noi. Dă-i drumul la braț, Paul!

– Nu! zise el apăsat, croindu-și drum prin mulțime și trăgându-mă după el. O să te trezești și o să vorbim despre asta.

– Nu vreau să vorbesc, m-am plâns, înfigându-mi călcâiele în podea. Vreau să dansez.

– Ca să râdă și mai mult de mine? Dădu din cap dezaprobator și continuă să mă tragă spre ieșire. Asta nu o să se întâmple, iubito!

– Oprește-te! am spus, încercând zadarnic să mă eliberez din strânsoarea lui. Îmi strivești aripile… Haloul meu! Oprește-te, mi-am scăpat aureola pe podea.

Am început să trag din toate puterile ca să mă eliberez din strânsoarea lui Paul, iar în clipa următoare, eram în palme și în genunchi pe podea, pierzându-mi echilibrul când mi-a dat brusc drumul la braț.

– Aureola mea! am strigat ușor panicată, dar și ușor bucuroasă, întinzând o mână să o recuperez. Nenorocitule! am suspinat, când fu călcată în picioare de cineva, plasticul rupându-se în două. Mi-ai rupt aureola!

– Dacă o mai bruschezi așa, o să vezi tu, amenință o voce familiară în timp ce proprietarul ei îmi prindea un braț în jurul taliei și mă ridica în picioare. Nu e o nenorocită de păpușă de cârpă, idiotule!

Cu ochii încețoșați, mi-am lăsat privirea să se îndrepte spre proprietarul vocii și am radiat când ochii lui verzi familiari se opriră asupra mea.

– Hei, bună, Joe.

– Molloy! salută el cu timbrul său obișnuit. Iar cauți probleme?

– Întotdeauna. Rânjind ca un lup, mi-am agățat un braț în jurul gâtului său pentru a mă echilibra, simțindu-mi pulsul crescând la vederea lui. Ce faci aici?

– Se pare că am grijă de tine, bombăni Joey, susținându-mă cu brațul său puternic.

– E a mea, cretinule, dă-te înapoi! bombăni Paul, trecându-și o mână prin păr. O să am eu grijă de ea.

Joey se încruntă.

– Se pare că ai făcut o treabă magnifică până acum.

– E beată. E o pacoste când e...

– Deci asta e scuza ta pentru că aproape că i-ai smuls brațul?

– Cineva mi-a rupt aureola, Joe! m-am tânguit, fluturând aiurea o bucată ruptă în fața lui. Acum sunt un înger căzut.

– Nu-ți face griji pentru asta, răspunse el, ridicând din umeri. Nimeni nu suportă sfinții, Molloy.

– Aoife, haide!

– Deci în ce te-ai deghizat? am întrebat, fluturând din mână, în timp ce privirea mi se îndrepta spre cămașa albă mulată și blugii albaștri pe care îi purta Joey. Lasă-mă să ghicesc! l-am tachinat, ridicându-mi mâna pentru a-i atinge părul perfect aranjat și apoi lăsând mâna să ajungă la lănțișorul argintiu ascuns sub gulerul cămășii sale. Și tu ești un înger căzut.

– Haide, Aoife! mă întrerupse Paul, prinzându-mă de talie și trăgându-mă brusc la pieptul lui. Plecăm! Acum!

– Nu! am bombănit, pufnind. Nu vreau să merg cu tine. Vreau să rămân și să dansez cu Casey.

– Acum, Aoife!

– Se pare că nu vrea să meargă nicăieri cu tine, interveni Joey cu răceală, trecând în fața noastră când Paul mă târa spre ieșire.

– Nu vreau! am insistat, clătinând energic din cap în timp ce alunecam din strânsoarea lui. Vreau să rămân.

– Nu te băga, Lynchy! îl avertiză Paul, apucându-mă din nou de braţ. E iubita mea, nu a ta. O să am eu grijă de ea.

– Atunci de ce nu începi prin a o întreba ce vrea? răspunse Joey, făcând un pas protector în faţa mea. Nu săi impui. Ochii verzi pătrunzători se fixară asupra mea când se întoarse spre mine şi întrebă: Molloy, vrei să pleci cu el?

– Nu! am răspuns, apoi am sughiţat zgomotos. M-a făcut curvă.

– Ai făcut-o curvă?

– Nu am făcut-o curvă, se apără rapid Paul, trăgându-mă de braţ. I-am spus că dansează ca una.

– Acelaşi lucru, am ripostat, smulgându-mi braţul din strânsoarea puternică a lui Paul şi sprijinindu-mă cu încredere de trupul înalt al protectorului meu. N-am chef să-mi bat capul cu tine în seara asta, aşa că pleacă şi lasă-mă în pace!

– Aoife!

– Nu, opreşte-te! Nu vin cu tine, Paul.

– Eşti beată şi cretinul ăla cine ştie ce a prizat, strigă Paul. Dacă tu crezi că te las singură cu el, atunci ţi-ai pierdut minţile.

– Nu plec cu tine! am ţipat, pierzându-mi răbdarea. Sunt supărată pe tine, îţi aminteşti?

– Şi ce? întrebă el. Ai prefera să stai aici? Privirea lui dezgustată se îndreptă spre Joey. Cu el?

– De ce nu? am bâlbâit, mângâindu-i obrazul bărbos. E prietenul meu.

– *Prietenul* tău? zise Paul apăsat. Nu e prietenul tău, Aoife. E un drogat nenorocit care vrea doar să se distreze. *Eu sunt* prietenul tău. Eu sunt cel căruia îi pasă de tine. Eu sunt *iubitul tău*. Eşti a mea, la naiba!

– Nu sunt proprietatea ta, Paul, am strigat peste versiunea dansantă a melodiei *I'll Tell Me Ma* a lui Mickey Modelle, care se auzea din cabina DJ-ului.

Îi ieşeau ochii din orbite şi arăta de parcă era pe cale săşi piardă minţile.

– Ba da, ești, să mergem! strigă el, pierzându-și calmul. Pentru că în nici un caz nu-ți permit să stai aici cu el.

– *Să îmi permiți?* am zis indignată. Nu ai dreptul să-mi permiți să fac nimic, Paul. Cine naiba te crezi? Sunt independentă. Eu decid pentru mine.

– Bine, încercă el să mă convingă. Putem vorbi despre toate astea și multe altele afară.

Întinse din nou mâna spre mine, dar de data aceasta băiatul de care mă sprijineam fu cel care îi îndepărtă mâna lui Paul – și nu cu blândețe.

– Ai auzit-o, îl avertiză Joey pe un ton periculos de rece, îndepărtându-mi mâna de pe obrazul lui. Cum ajunsese acolo, habar n-aveam. Pleacă!

– Oh, îți place asta, așa-i? miji ochii Paul.

– Cred că-ți dorești foarte mult să mori, cretinule! răspunse Joey înfierbântat, făcând un pas amenințător spre Paul. Pleacă dracului de aici înainte să repornești ceva ce eu voi fi foarte fericit să termin!

– Încearcă numai, bombăni Paul. Îți amintești cine este tatăl meu, nu-i așa?

– Mă amenințí cu tatăl tău, polițistul? Joey își lăsă capul pe spate și râse. De parcă mi-ar păsa!

– E sus în ierarhie, nu e doar un simplu polițist, zise Paul apăsat. Ai face bine să-ți amintești asta data viitoare când te gândești să te iei de mine, Lynchy.

– Uau, uau, uau, am bolborosit, clătinând din cap și, punându-mă între ei și simțind căldura emanată de ambii băieți în timp ce apăsam o mână pe pieptul fiecăruia dintre ei. Nici să nu vă gândiți să vă luați la bătaie aici!

– Cine încearcă să provoace o ceartă aici, Aoife? zise Paul spre mine, pe un ton acuzator. Pentru că, din punctul meu de vedere, tot ce încerc să fac este să-mi duc iubita beată acasă. Tu ești cea care face o scenă – te întinzi peste ratatul școlii de parcă el ar fi salvatorul tău. Elegant, Aoif, al naibii de elegant! Trecându-și o mână prin păr, Paul se uită urât la Joey. Dacă tu crezi că m-ai învins în seara asta, Lynchy, te înșeli. Pentru că tot ce se întâmplă acum – făcut o pauză pentru a flutura o mână între noi, râzând

batjocoritor – nu contează. Ea nu gândeşte limpede, iar dacă ai o fărâmă de decenţă în tine, nu vei profita de situaţie.

– Hei! Joey îşi ridică mâinile şi zâmbi diabolic. Tot ce fac este să fiu un *prieten* bun pentru *prietena* mea preferată.

– Nu e nimic pentru tine.

– Aaaa, ba da, sunt.

– Ai auzit asta, Ricey? răspunse Joey, cu un zâmbet de mâncător de rahat gravat pe faţă. Fata ta de aici este orice pentru mine.

– Hei! am izbucnit, uitându-mă la Joey. Nu e OK.

Ridică din umeri drept răspuns, fără să-mi ceară scuze.

– Şi cu ăsta vrei să rămâi în loc să mă laşi să te duc acasă? întrebă Paul, aruncându-mi o privire atât de dezgustătoare încât mă făcu să mă pleoştesc. Un an şi jumătate, Aoife. Un an şi jumătate şi tu îl alegi pe rahatul ăsta în locul meu?

– Nu, Paul, nu-l aleg pe el în locul tău, mă aleg pe mine în locul tău, am răbufnit pe un ton tremurat, clătinând din cap şi îndepărtându-mă de amândoi. S-a terminat, Paul. Felicitări, eşti liber! S-a terminat.

– Aoife! strigă Paul după mine, dar nu m-am întors.

„Să-l ia dracu'!“

„Să-i ia dracu' pe amândoi!“

Făcându-mi loc prin mulţime, am încercat să mă întorc la Casey, regretând decizia de a veni în seara aceea aproape la fel de mult cum regretam alcoolul care îmi curgea prin vene.

Telefonul vibra lângă mine.

Mijind ochii, m-am uitat la telefon și am respins repede apelul când numele lui Paul apăru pe ecran.

Nu avea decât să intre căsuța vocală, împreună cu celelalte zeci de apeluri fără răspuns, ca să nu mai vorbim de cele şapte mesaje necitite.

Foarte deprimată, m-am aşezat pe capota unei maşini oarecare din faţa pavilionului, ţinând în poală o pungă de

chipsuri, în timp ce picioarele mele îmbrăcate în plasă atârnau lejer.

Înghețată până la os, dar prea beată pentru a aprecia cu adevărat cât de rece era aerul nopții, bombăneam furioasă și ronțăiam chipsurile cu oțet ca o lunatică.

Eram atât de nervoasă încât puteam simți gustul furiei pe limbă și îmi mișcam picioarele atât de frenetic încât îmi alunecă un pantof.

– La dracu'! am bombănit, uitându-mă deznădăjduită la pantoful meu alb și strălucitor când ateriză într-o băltoacă noroioasă. N-ai decât să rămâi acolo, nemernic trădător! am vociferat, uitându-mă în jos la imitația de piele. Gata, am zis-o! E numai vina ta.

– Ia te uită, îngerul căzut în persoană, se auzi o voce familiară, iar eu am oftat adânc.

„Superb."

„Efectiv superb."

Întorcându-mi capul, privirea mi se blocă pe nimeni altul decât pe Joey Lynch, care, cu telefonul în mână, se avânta spre mine.

– Iar te lupți cu umbra ta, Molloy?

– Mă voi lupta cu tine, am bombănit, întinzând mâna în spate pentru a verifica dacă aripile mele încă erau intacte. Aripile mele sunt bine, dobitocule.

– Ți-a mai rămas vreun chips?

– Nu, nu pentru tine, am mormăit, băgându-mi un pumn de chipsuri în gură într-un mod foarte puțin feminin. Sunt toate ale mele.

– Ce cauți aici singură?

– Ce ți se pare că fac, dobitocule? E clar că sunt bosumflată, am strigat, cu vocea încă ușor tulbure de la alcoolul din burtă. Ce faci?

Ridicând din umeri, își strecură telefonul în buzunarul blugilor.

– Aștept un prieten.

– Oh, deci ai prieteni? Mi-am dat ochii peste cap. Am crezut că te opui ideii.

Cu o expresie amuzată întipărită pe chipul lui enervant de frumos, Joey veni agale până la mine.

– Ah, nu e chiar adevărat. Făcându-mi cu ochiul, băgă mâna în pungă şi fură un chips. Mă opun doar ţie, Molloy.

Acest furtişag provocă în mine un val nerezonabil de violență.

– Oh, uită-te la mine! m-am auzit mormăind în timp ce făceam o încercare teribilă de a-i imita vocea. Eu sunt Joey Lynch. Sunt mare şi tare. Nu sunt prieten cu fetele, chiar dacă îmi place să le fur chipsurile şi să mă bat cu iubiții lor. Încruntându-mă, am ridicat o mână şi m-am corectat rapid. Cu fostul. Exact. E fostul meu iubit pentru că sigur nu e cel actual. Nemernicul!

Râzând de reacţia mea, Joey dădu din cap dezaprobator și spuse:

– Eşti o beţivă aiurită, nu-i aşa?

– Nu, l-am corectat eu, îndepărtându-i mâna de pe chipsul meu când vru să înşface altul. Sunt o femeie disperată.

– Drama e atât de profundă, nu?

– Da, şi iată de ce! am răbufnit, luându-i alt chips din mână când trecu lângă mine. Am fost în mod public etichetată drept o curvă în seara asta de către fostul meu iubit, asta-i drept... Am făcut o pauză pentru un efect dramatic, înainte de a continua: *Fostul meu iubit* care, dacă vrei să ştii, nu a avut niciodată privilegiul de a fi nici pe departe uşuratic cu mine. Răsuflând uşurată, am zis: Şi asta nu pentru că nu ar fi încercat. *Constant.*

Joey ridică din sprâncene, surprins, stând în faţa mea.

– Tu și Ricey nu...

– Nu, nu ne-am culcat împreună, am zis apăsat, mijind ochii. Doamne, drept cine mă iei? M-am întins rapid şi i-am astupat gura cu mâna. Ştii ce, nu răspunde! N-am nevoie de sfaturi despre relaţii de la tine.

Dându-şi ochii peste cap, Joey se întinse şi-mi îndepărtă mâna de la gura lui.

– Doamne, Molloy! bombăni el, trecându-şi limba peste buza de jos. Cât oţet ai pus pe chipsurile alea?

– Cantitatea perfectă, am răspuns, strecurându-mi un deget în gură pentru a gusta ceea ce gustase şi el în mod clar când îmi pusese mâna peste gura lui. Bine, am recunoscut, ridicând un deget. S-ar putea să fi fost un pic prea generoasă cu sticla.

– Nu, zău!

Tonul lui era înţesat de sarcasm.

– Hei, nu mă judeca! m-am apărat, supărată. Ți-am spus deja că sunt o femeie disperată. Nu pot fi trasă la răspundere pentru lipsa mea de discernământ când vine vorba de cantitatea de oţet turnată. Evident, dacă e să ne luăm după seara asta, nu prea ştiu să judec lucrurile.

– Ei bine, judecata mea este perfectă, Molloy, şi pot să-ţi spun că iubitul tău este cel care se comportă ca un nesimţit în această situaţie. Băgându-şi mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor, Joey adăugă: Dacă te presează, atunci pleacă! Ai tot timpul din lume pentru prostiile astea.

– Fostul. Faţa mi se înfierbântase. Și prin prostii te referi la sex?

– Ai prefera să spun sex? zise el imediat. Uite, fă ce vrei, dar, dacă vrei sfatul meu, nu ar trebui să te dai pe mâna unuia ca el.

– Unuia ca el?

– Unul căruia ar trebui să-i pese de tine, dar care te bruschează şi te numeşte târfă când nu iese cum vrea el.

– Spre deosebire de băiatul care m-a numit odată *uşuratică?*

– Sunt câteva diferenţe mari între noi, veni răspunsul lui amuzat în timp ce se apleca mai aproape, atât de aproape încât am putut simţi parfumul distinct al deodorantului său. Uite, tot ce spun este că poţi găsi pe cineva mai bun decât Paul Rice.

– Oh, da? Încercând cu disperare să rămân calmă şi să nu dezvălui cât de profund mă afecta acest băiat, l-am fixat cu privirea când l-am întrebat: Ei bine, din moment ce eşti atât de vorbăreţ, te-ar deranja să-mi explici aceste *diferenţe?*

– Dacă asta vrei.
– Asta vreau.
– Bine! răspunse el fără să ezite. Prima diferență: e posibil să fi avut un moment de slăbiciune în judecata mea când te-am numit ușuratică. Își puse mâinile în stânga și în dreapta mea în timp ce vorbea. E ceva ce am ajuns să regret de multe ori, într-o oarecare măsură.
– Uau! Este un fel de scuză? am zis pe nerăsuflate, simțindu-mi trupul alunecând mai aproape de el. Pentru că e la fel de jalnică precum ultima.
– Nu mă scuz, se corectă el. Mai degrabă e o recunoaștere rară a greșelii.
– Bine, am zis, simțindu-mi inima zvâcnindu-mi nebunește în piept și sprijinindu-mă pe coate. Dacă este o recunoaștere rară, atunci probabil te-a durut să o spui.
– Și încă cum! recunoscu el, cu mâinile așezate de o parte și de alta a corpului meu, privindu-mă cu ochii întunecați. Să continui?
Am încuviințat.
– Da.
– A doua diferență, zise el. Nu sunt iubitul tău, Molloy. *Nu ar trebui* să-mi pese de tine, îți amintești?
– Nu, *nu ar trebui,* am recunoscut eu înfiorându-mă în timp ce mă imobiliza de capota mașinii. Entuziasmul din mine se trezea la viață. Dar totuși o faci.
Căldura îi strălucea în ochi, dar nu făcu nici o mișcare pentru a nega.
Ce naiba era în neregulă cu mine?
Să-l provoc pe acest băiat era ca și cum aș fi intrat în gura lupului.
„O mișcare riscantă."
– Există și a treia diferență? am zis.
– Da, există, răspunse el. Vrei să o auzi?
– Vreau.
– Ești sigură?
– Sunt sigură.
– A treia diferență, șopti el, aplecându-se atât de aproape încât îi puteam simți respirația parfumată cu

alcool pe fața mea. Nu te presez să-ți depărtezi picioarele pentru mine. Făcând un pas în spate, privi cu subînțeles între noi. Ai făcut-o singură.

I-am urmărit privirea, rămânând fără aer când mi-am dat seama că trecuse cu abilitate între picioarele mele.

Nu numai asta, dar picioarele mele se înfășuraseră în jurul șoldurilor lui de la sine.

– La naiba! am șoptit, respirând greu și repede, în timp ce îl priveam cum se uita la mine. Habar n-am cum au ajuns acolo.

– Da, recunoscu el, apropiindu-se iar, buzele lui fiind la un fir de păr de ale mele. Nici eu.

„Te va săruta."

„Doamne, Aoif, își va pune gura pe a ta!"

„Fii calmă, nu te speria!"

Sunetul cauciucurilor care scârțâiră îi smulse atenția de la mine și îmi veni să plâng.

Nu, Doamne, *de ce?*

Cu piesa *Control* a trupei Puddle of Mudd răsunând din sistemul audio al mașinii, am privit cum o Honda civic neagră, tunată, venea în viteză spre noi, aruncând pietriș din cauza vitezei cu care conducea.

Claxonând insistent, șoferul ne făcu semn cu farurile, simțind un gol în stomac când am văzut cine era la volan.

Shane Holland.

– Rahat! bombăni lăsându-și o clipă capul pe umărul meu. Mai bine plec, zise el în cele din urmă, cu vocea încordată. E aici pentru mine.

– Stai, nu, Joey, nu te duce cu el! am zis gâtuită de groază, prinzându-i mâna când se îndreptă și făcu un pas înapoi. Te rog, nu pleca nicăieri cu el! l-am îndemnat, ridicându-mă în picioare, în timp ce ne împleteam degetele și le strângeam. Rămâi cu mine!

– Ascultă, Molloy! În legătură cu noi, începu el să spună, apoi făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit cu atenție ce avea să spună mai departe.

Toată atenția lui era concentrată la mâinile noastre împreunate, iar degetul lui mare îmi trecea ușor peste

încheieturi.

– În legătură cu noi? am zis, tremurând din cauza senzației degetului lui mare care îmi urmărea pielea.

– Ești prietena mea, zise el în cele din urmă.

– În sfârșit recunoști fără să fii constrâns?

Încuviințând, râse fără amuzament.

– A durat doar câțiva ani, nu?

– Doar vreo doi.

– Da. Dregându-și vocea, privi în spate, unde aștepta mașina, și apoi înapoi la mine. Te plac.

– Uau! am zis. Încă o recunoaștere.

– Cea mai grea de până acum.

– Sunt sigură.

– Știu ce vrei să fim, adăugă el, pe un ton aspru. Dar asta nu se poate întâmpla.

– Joe…

– Nu, ascultă-mă! mă îndemnă el, strângându-mi puțin mâna. Pot fi prietenul tău, bine? Pot face asta. Dar trebuie să știi că am niște gene proaste care-mi circulă prin sânge. Un ADN foarte…

– Nimeni nu e perfect, Joe.

– Nu e vorba despre perfecțiune, Molloy. Mi-a eliberat mâna, iar eu l-am privit cum se apleacă și îmi scoase pantoful din noroi. Este vorba despre pericol, adăugă el, ștergându-l cu partea laterală a blugilor săi înainte de a-l lăsa să alunece înapoi pe piciorul meu. Și asta sunt eu, bine? Sunt un pariu prost.

– Nu, nu ești.

– Ba da, sunt.

– Atunci nu-mi pasă, am bolborosit.

– Ar trebui.

– Ei bine, nu îmi pasă.

– Frumoși pantofi, spuse el cu o voce blândă, lovindu-mi ușor piciorul. Ai avut dreptate, merita să-l hărțuiești pe tatăl tău pentru ei.

– Vezi? Am zâmbit forțat, deși îmi venea să plâng. Ți-am zis.

– Nu sunt un prieten bun pentru tine, adăugă el încet,

încă aplecat, cu mâna pe piciorul meu. Nici nu aş şti de unde să încep.

– Eşti mai bun la asta decât crezi.

– Am nevoie de slujba mea, Molloy.

Şi gata!

„În sfârşit!"

– Deci în sfârşit recunoşti? m-am auzit şoptind. M-ai lăsat baltă din cauza tatălui meu?

– Şi pentru că poţi găsi pe altul mai bun decât mine. Eliberându-mi piciorul, se ridică. Dar poţi găsi pe cineva mai bun şi decât el.

– Joe.

– Lynchy! strigă unul dintre băieţi, deschizând portiera din spate a maşinii. Să mergem, omule!

– Da, vin, strigă el peste umăr, provocând un val de panică în mine.

– Ascultă, putem doar să vorbim, m-am grăbit să spun. Să petrecem timp împreună, orice. Ca prieteni. E bine să fim prieteni. Dar te rog să nu te duci cu el, Joey!

„Te rog, nu-l lăsa să-şi înfigă ghearele în tine."

Eliberând o respiraţie chinuită, se apropie şi îmi sărută fruntea.

– Aş putea înnebuni din cauza ta, Molloy. Buzele lui îmi atinseră fruntea, spunând: Nu te mai băga în capul meu acum, ai auzit?

– Nu, Joey! am strigat după el, cu vocea înăbuşită de o emoţie nesăbuită, privindu-l cum se îndepărta de mine. Nu te duce cu ei!

Întorcându-se, ochii lui verzi se îndreptară spre ai mei, şi era clar că obloanele fuseseră bine închise, blocându-ne pe mine şi pe restul lumii afară.

– Ne mai vedem, Molloy.

CE AI LUAT?

31 octombrie 2001

JOEY

Într-o zi normală, Molloy îmi distrăgea atenția.

Dacă adăugai la asta un costum de înger sexy și o burtă plină de băutură, fata asta era rețeta dezastrului.

M-am trezit uitându-mă la ea aproape toată noaptea din două motive.

Primul motiv, fiindcă era o încântare să o privești. Picioare lungi, șolduri curbate, păr blond și sâni fără sutien abia ascunși sub acea bucată de mătase albă pe care o numea rochie, în timp ce dansa de parcă nimeni nu se uita la ea – ceea ce mă adusese la al doilea motiv pentru care îmi atrăgea atenția.

Toată lumea se uita.

Ei bine, oricine avea o sculă și o atracție pentru păsărică.

Nu fusesem singurul care observase atenția pe care o primea.

Întotdeauna crezusem că era prea bună pentru el, iar felul în care se purtase în seara aia îmi dăduse dreptate. Bătuse din picioare ca un copil mic nenorocit pentru că iubita lui atrăgea mai multă atenție masculină decât putea suporta egoul lui.

Comportamentul lui Ricey nu inspira prea multă încredere în Molloy – sau în relația lor – când năvălise pe ringul de dans ca și cum ar fi fost poliția distracției și făcuse o scenă memorabilă.

Știam că Molloy era departe de a fi o floare firavă și că putea face față oricui, dar când am văzut cum iubitul ei cretin o brusca pe ringul de dans, mi-am pierdut cumpătul.

Știam că nu era treaba mea să intervin, că nu aveam de ce să-mi bag nasul în relația lor, dar pur și simplu nu m-am putut abține să nu fac exact asta.

Am făcut ceea ce făceam întotdeauna, m-am aruncat cu capul înainte și am ignorant consecințele.

Și, ca întotdeauna, totul se întorsese împotriva mea.

Pentru că fusesem atât de *aproape* să distrug totul.

Și, sincer să fiu, dacă nu ar fi fost Shane și băieții, nu m-aș fi gândit la asta.

Aş fi făcut mai mult decât să-i sărut buzele alea roșii.

Aş fi luat de la ea ceva ce nu aveam dreptul să iau.

În cele din urmă, fusese bine că ne întrerupseseră, pentru că, atunci când m-am întors la pavilion după ce am încheiat socotelile cu Shane, ea era cu *el*.

După aceea, starea mea de spirit s-a întunecat fără cale de întoarcere.

Numai Iisus însuşi știa cât de irațional de gelos și de lipsit de speranță mă simțeam când am zdrobit și am tras pe nas oxicodona pe care o luasem de la Shane, dar care îmi oferise exact ceea ce îmi doream.

O evadare.

Mai înalt decât Everestul, mă legănam de pe o parte pe alta, în timp ce mintea mea intra și ieşea din realitate. Sentimentul fantastic al nimicului îmi acapară conştiința, ducându-mă într-un loc pe care nu voiam să-l părăsesc niciodată.

Respiram?

Nu puteam să-mi dau seama.

Nu mi-ar fi păsat nici dacă aş fi vrut. Și nu voiam.

Voiam doar să nu mai simt.

Să nu-mi mai pese.

Să se oprească, punct.

– Ești atât de frumoasă!

Cu ochii închişi, m-am sprijinit cu totul de betonul rece din spatele meu, cu mâinile atârnându-mi șovăielnic pe lateral, în timp ce mâinile unei străine trăgeau de carnea mea.

– Pătrățelele tale sunt incredibile!

În seara aia, voiam să plutesc, să dispar și să nu depind de nimeni pentru câteva ore, dar vocea îmi tot șoptea la ureche și mă trăgea departe de uitare.

– Joey… eşti cu mine?

Nu, nu eram cu ea.

– Credeam că îți place asta.

Pluteam ca naiba.

– Joey.

Nimic.

– Joey.

Amorțeală.

– Joey!

„Lasă-mă să plec!"

– Joey, nu este mama ta?

– Oh, Doamne, ce caută mama lui aici?

– Hei! Revino-ți, idiotule!

O plesnitură puternică îmi vibră prin gânduri, dându-mi o senzație de arsură pe o parte a feței.

– Ce e în neregulă cu el?

– Nimic, e în regulă.

– În regulă? Uită-te la el! Și-a ieșit din minți... Pleacă de lângă fiul meu!

– Adună-te, Joe!

– Joe, băiete, mama ta e aici.

– Joey, trezește-te, am nevoie de tine!

Strângând din buze, mi-am forțat ochii să clipească și am privit cum o față cunoscută intra și ieșea din centrul atenției mele.

– Ce ai luat? am auzit-o pe mama întrebând în timp ce-mi ținea fața între mâinile ei mici. Ce ai luat, Joey! Scoțând un oftat de durere, respira greu și repede timp de un minut sau două, înainte de a-și îndrepta din nou atenția către mine. Ce ți-ai făcut?

Să fiu al dracului dacă îmi aminteam!

– Sunt în regulă, am bolborosit, bucurându-mă de senzația fantastică de căldură care îmi străbătea corpul. Unde ești... Mamă, ești aici!

– Da, sunt aici, izbucni ea, prinzându-mă de mână ca pe un copil mic, așa cum nu mai fusesem de foarte mult timp. Am venit să te iau pentru că trebuie să merg la spital, zise gâtuit și mă trase după ea. Am vrut să ai grijă de frații tăi, ca Shannon să poată fi cu mine, dar este clar că nu poți avea grijă nici măcar de tine.

Am lăsat-o să mă conducă oriunde decisese ea că trebuia să fiu.

Nu-mi păsa unde era.
Nimic nu mai conta acum.
– Vei naște, mamă? am întrebat-o, strângând din buze în timp ce încercam și nu reușeam să-mi scot părul din ochi. Încă unul?
– Da, Joey, nasc. Sunetul portierei unei mașini care se deschise îmi răsună în urechi, apoi am fost împins înăuntru, aterizând cu fața în jos pe bancheta din spate. Ești o rușine!
– Știu, am încuviințat somnoros, simțind-o cum alunecă pe scaun lângă mine. Îmi pare rău, mamă…
– Nu vorbi! răbufni ea înainte de a-i da indicații celui despre care am presupus că era șofer de taxi să ne ducă la spital.
– Nu mai plânge, mamă! M-am chinuit să mă ridic în fund și am încercat să-mi trag centura de siguranță înainte de a renunța complet și de a o lăsa pe ea s-o facă pentru mine. Tu, ah, totul e în regulă…
– Îmi frângi inima. Vocea ei cedă. Te sinucizi.
Sentimentele pe care știam că ar fi trebuit să le am nu erau prezente în golul din pieptul meu. Eram terminat. Nu avea rost să neg asta. Nici nu avea rost să lupt. Nu când propria mamă nu avea încredere în mine.
– Ești exact ca el. În toate felurile.
Ce rost avea să mă lupt cu ADN-ul meu?
Ăsta eram eu și aveam sentimentul oribil că nu puteam fi reparat sau recuperat.
Nu-mi puteam reseta viața. Eram paralizat și prins într-un corp care semăna cu persoana pe care o disprețuiam cel mai mult.
Ei bine, aproape.
Începusem să mă disprețuiesc un pic mai mult zilele acelea.
Totuși, mă ucidea să știu că o râneam pe mama.
Să știu că o făceam să se simtă la fel cum o făcuse el.
– Da. Închizând ochii, mi-am lăsat capul pe umărul ei și am oftat. Bine, mamă.

ÎNGER CĂZUT

31 octombrie 2001

AOIFE

– Îmi pare al naibii de rău pentru ce s-a întâmplat acolo. Prinzându-mă de mână, Paul mă îndepărtă de mulțimea de petrecăreți din apropiere, încercând să-mi intre iar în grații.

Cu coada ochiului, am văzut cum o Honda Civic neagră se întorcea spre intrarea în pavilion, făcându-mi inima să bată cu putere.

Se întorsese.

Portiera mașinii se deschise și din ea ieși Joey, râzând, cu o țigară în gură și cu o cutie de Dutch Gold în mână.

Clătinându-se, lovi capota mașinii pentru a-și lua rămas-bun, înainte de a-i face semn să plece.

Râzând, trase un fum din țigară și privi în jur, ochii aterizându-i în cele din urmă asupra mea, fixându-mă.

I-am făcut cu mâna.

Ridică o mână să mă salute, dar se opri când îl zări pe Paul.

Zâmbetul îi dispăru.

– Nu făceai decât să dansezi, continuă Paul, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui. Am înțeles acum. Am fost un prost. Îmi pare rău, Aoif! Îmi pare rău! Oftând frustrat, îmi eliberă brațul, trecându-și mâna prin păr. Sunt un nemernic gelos. Nu mă pot abține. Uită-te la tine!

– Să mă uit la mine? Încrucișându-mi brațele la piept, m-am sprijinit de mașina parcată în spatele meu și i-am aruncat o privire dură. Ce naiba ar trebui să însemne asta?

– Înseamnă că ești frumoasă și îmi pierd capul în preajma ta.

– Lingușeala nu te va ajuta să scapi, l-am avertizat, aruncând o privire în spate, doar pentru a descoperi că Joey dispăruse din peisaj. M-ai făcut ușuratică și curvă.

– Aoife, haide! încercă el să pledeze. Știi că nu am vrut să spun asta. Nu cred cu adevărat asta despre tine.

– Dacă nu vorbești serios, nu ar trebui să o spui, am răbufnit, incapabilă să-mi maschez emoția din voce.

Pentru *că duruse.*

Faptul că gândea așa despre mine nu era un sentiment plăcut.

Relația noastră era o epavă nenorocită, dar mă duruse să-l aud spunându-mi acele lucruri pentru că, înainte să ne cuplăm, fuseserăm prieteni.

Întotdeauna am știut că Paul era materialist și vanitos. Nu mă deranjase niciodată atât de mult, pentru că și eu aveam destule defecte.

Eram guralivă și directă, puteam intra în conflict chiar și cu un călugăr tăcut – așa cum îi plăcea tatălui meu să-mi amintească – și eram deosebit de reticentă când venea vorba de relații intime.

Întotdeauna îmi tolerase defectele și, prin urmare, și eu le tolerasem pe ale lui.

Dar, în ultima vreme, începusem să cred că faptul că eram capabili să ne tolerăm reciproc nu era un motiv suficient de bun pentru a rămâne într-o relație.

Mai ales când relația respectivă începea să mă împovăreze.

– Uite, cred că e destul de clar că nu ne înțelegem, m-am auzit în sfârșit făcându-mi curaj să-i spun. Eu nu sunt fericită, iar tu nu ești fericit, așa că nu văd de ce ar trebui să continuăm…

– Nu o spune! mă avertiză el, cu ochii înnebuniți de panică, în timp ce mă prindea de mâini și mă trăgea spre el. Nu ne despărțim, Aoife. Nu se va întâmpla, așa că scoate-ți asta din cap!

– Să mi-o scot din cap? I-am îndepărtat mâinile cu o palmă. Nu ai nici un drept să iei doar tu deciziile, Paul. Am și eu un cuvânt de spus dacă vreau sau nu să fiu în această relație. Nu mă poți forța.

– Îl vrei.

– Despre ce vorbești?

– Știi exact despre ce vorbesc. Miji privirea. Despre *cine* vorbesc.

Am oftat adânc.

– Nu e vorba despre Joey.

– Întotdeauna este vorba despre el, Aoife! strigă el, pierzându-și calmul. Întotdeauna va fi vorba despre el, pentru că doar el există pentru tine. Nu te obosi să negi asta! E scris pe fața ta.

– E prietenul meu, Paul.

– Prostii!

– Nu mă cert cu tine pe tema asta, am bombănit. Sunt prietenă cu Joey și nu renunț la asta pentru nimeni.

– Vrei să spui că nu renunți la el, mă corectă, apoi râse fără amuzament. Isuse Hristoase, cât de oarbă poți să fii? Nenorocitul nu te vrea. Când are de gând să-ți intre în cap? Nu dă doi bani pe tine și e al naibii de patetic să te văd așa de topită după el.

– Paul!

– Privește! zise el atunci, întorcându-mă astfel încât să am o vedere perfectă asupra laturii pavilionului. Uită-te la el! îmi ordonă Paul, prinzându-mi bărbia și forțându-mă să privesc cum Danielle Long îl lipea pe Joey de peretele pavilionului și își băga limba în gura lui. Și chiar dacă mâinile îi atârnau leșinate pe lângă corp, tot își legăna șoldurile și o săruta înapoi.

Oh, da, cu siguranță îi plăcea.

O plăcea.

Am rămas fără aer și am avut nevoie de toată puterea ca să rămân pe poziție și să *nu* cedez.

– Privește! repetă Paul, forțându-mă să mă uit. Atât de mult se gândește la tine, Aoife. Nu-i pasă deloc.

VOI RĂMÂNE CU TINE

31 octombrie 2001

JOEY

– Poţi fi atât de… idiot, Joey! strigă mama, cuprinsă de durere în timp ce se agăţa de bara laterală a patului şi scotea un ţipăt ascuţit, sălbatic. Eşti… pur și simplu… ca… el… câteodată.

– Am spus că îmi pare rău, am zis gâtuit, euforia în care mă aflam cedând rapid locul unui caz sever de tremurături. Nu te mai uita așa la mine!

Realitatea se prăbuşea în jurul meu în valuri uriaşe de mărimea unui tsunami, eu continuând să mă prăbușesc înapoi pe pământ.

Totuși, eram acolo, așa-i?

Eu eram cel care o ţinea de mână. Unde naiba era el?

– Bine, Marie, la următoarea contracţie, vreau să împingi puternic, spuse moaşa. Mă împinse din calea ei, aşezându-se între picioarele mamei cu o serie de materiale și instrumente medicale pe care mintea mea nu le putea înțelege. Eşti aproape gata, puiule. Îţi pot vedea capul. Încă o împingere puternică și vei ieși!

– Doar, ah… Simţindu-mă ameţit, m-am îndepărtat de patul de spital al mamei mele, având nevoie să fac ceva, având nevoie să fiu oriunde altundeva decât acolo. Mă voi întoarce…

– Nu, Joey, nu pleca! strigă mama, prinzându-mă de mână cu o strânsoare mortală. Te rog, nu mă lăsa singură!

– Mamă, eu nu… Clătinând din cap pentru a-mi limpezi vederea, am simţit-o strângându-mi mâna. Am încercat să înțeleg ce mă înconjoară, străduindu-mă să nu vomit. Eu sunt doar, ah…Clipind rapid, mi-am şters fruntea cu mâneca şi m-am forţat să mă concentrez asupra chipului ei. Te rog, nu mă obliga să fac asta!

– Am nevoie de tine! zise ea, tremurând. Nu am pe nimeni altcineva.

Prin ceaţa sevrajului, am putut să văd teroarea din ochii ei albaştri – și fu ceva care îmi dădu de gândit.

– Te rog… Mi-e frică!

– Bine. Întorcându-mă lângă ea, i-am dat mâna, fără să spun un cuvânt când îmi strânse degetele atât de tare încât aproape că se frânseră. Nu te voi părăsi.

– Vine! țipă mama și fața i se schimonosi de durere.

– Respiră, Marie, respiră!

„Doamne, Dumnezeule..."

Ce să-i mai spun eu să respire? Mai aveam puțin și leșinam.

– A ieșit capul, anunță moașa. Bravo ție! La următoarea contracție se va naște.

– Joey, nu pleca, te rog, nu pleca! strigă mama pe un ton panicat. Sunt singură. Am nevoie de tine... te rog...

– Da. Înghițind cu greu în sec, mi-am întărit hotărârea care rămăsese în mine și am zis, gâtuit: Bine, mamă.

După mai puțin de un minut, fața mamei se contorsionă de durere.

Se înroși și tot corpul îi fu cuprins de spasme.

Și apoi l-am auzit.

Sunet de jale ascuțită.

Uimit, am privit cum moașa a scos dintre picioarele ei un copil mic, plin de mucus însângerat.

– Felicitări! spuse ea zâmbind. Este alt băiat.

Am privit cum i s-a tăiat cordonul ombilical care îl lega de mama noastră și m-am întrebat dacă cordonul care mă legase de ea fusese vreodată cu adevărat tăiat. Era invizibil, dar încă mă conecta profund de femeia care îmi dăduse viață. Am vrut să las totul. Să las durerea și presiunea să cadă de pe umerii mei.

Moașa șterse copilul care țipa înainte de a-l înfășura într-un prosop și de a-l așeza pe pieptul mamei.

– Dumnezeule! am zis gâtuit, simțindu-mi propriul corp tremurând când mă uitam în jos la micuța creatură purpurie din brațele ei. E micuț.

– Este bine?

Ținând micuțul la piept, mama continua să plângă și să întrebe dacă era bine, lipindu-și obrazul de capul lui.

– Este perfect, Marie, o asigură moașa. Cam micuț, dar, la urma urmei, a venit cu câteva săptămâni mai devreme. Dar are niște plămâni puternici, care compensează.

– Ce faceți? am întrebat atunci, privind cu groază cum moașa înfigea o seringă în coapsa mamei mele, în timp ce

o asistentă începea să împingă tare pe stomacul ei. Încetați! Abia a născut un copil. O veți răni.

– E în regulă, Joey, spuse mama. E normal.

– Ce naiba?

– Îți garantez că mama ta este perfect sănătoasă, explică moașa calm. Totul este foarte normal. Îi ajutăm uterul să se contracte astfel încât să poată scoate placenta cât mai repede și mai ușor posibil.

– Pla… Ce? Am rămas cu gura căscată la asistentă și apoi mi-am îndreptat privirea spre mama. Mai e ceva? Am scuturat din cap, îngrozit. Cum naiba poate fi *mai mult?*

M-A FĂCUT GRASĂ

18 decembrie 2001

AOIFE

– Nu este adevărat!

– Asta ai spus și data trecută.

– Nu era adevărat nici data trecută.

– Nu te cred.

– Ascultă, vino la mine acasă după școală! Putem vorbi acolo.

– Ca să te poți gândi la altă minciună de rahat pe care să mi-o torni?

– Aoife, haide! Ar trebui să trecem peste asta. Cum putem face asta dacă nu vrei să vorbești cu mine?

– De ce nu mă târăști la tine acasă? Devii destul de bun la forțat lucrurile.

Pufnind frustrat când am refuzat să cedez, Paul se îndreptă spre banca sa din partea opusă a clasei.

Trecuseră aproape două luni de la seara distractivă de Halloween organizată la pavilion, iar a spune că eu și Paul eram din nou pe drumul cel bun ar fi fost o exagerare – asta dacă fuseserăm vreodată pe drumul cel bun.

Dorisem să se termine în noaptea de Halloween, dar Paul nu voise.

În cele din urmă, fuseserăm de acord să luăm o pauză, ceea ce ne ajutase timp de trei săptămâni, până când eu am cedat și am fost de acord să încercăm din nou.

După aceea, totul redevenise exact ca înainte.

În câteva zile, ne întorseserăm la vechile obiceiuri, iar eu eram destul de sătulă de toată chestia asta nenorocită.

Știam că lui Paul îi părea rău că fusese dur cu mine în seara aceea, că mă jignise și încercase să îndrepte lucrurile. Problema era că nu reușeam să adun energia necesară pentru a mă implica și eu în repararea relației noastre.

Pentru că nu eram sigură dacă mai voiam să am o relație cu el.

Îmi era dor de băiatul Paul.

Am vrut să rămân pentru băiatul ăla.

Nu îmi era dor de Paul-iubitul meu.

Voiam să fug de ticălosul ăla posesiv și autoritar.

Singurul moment în care mi se păruse că mă întâlneam cu fosta versiune a lui Paul fusese când eram pe cale să ne despărțim.

Abia atunci îmi arătase afecțiune, se interesase de ceea ce aveam de spus și, cel mai important dintre toate, mă tratase cu respect.

Când era *acea* versiune a lui, devenea un tip destul de grozav.

Singura problemă era că tipul ăla grozav dispăruse în momentul în care îmi lipise pe frunte eticheta de iubită.

În momentul în care îi dădusem ceea ce își dorea, nemernicul obsedat de control și absorbit de sine reapăruse.

Furioasă pe mine pentru că nu mă ținusem tare, ci îl lăsasem să mă convingă să mă întorc într-o pseudorelație, mă luptasem cu comportamentul lui de rahat la fiecare pas. În adâncul sufletului meu, știam că trebuia să mă maturizez și să pun capăt relației pentru totdeauna, să

ignor consecințele. Pentru că eram nefericită fiind blocată în această stare de suspensie, așteptând ca lucrurile să se schimbe.

Cea mai recentă dovadă de nesimțire a lui Paul, și problema care mă frământa în prezent, era faptul că în relația noastră exista o regulă pentru mine și una complet diferită pentru el.

Își ieșea din minți dacă îi zâmbeam prea mult unuia dintre băieții din clasă, dar el nu avea nici o problemă să facă la fel cu fetele.

Dubla măsură și ipocrizia mă scoteau din sărite.

Nu mă credea când îi spuneam că nu îmi făceam de cap pe la spatele lui, dar eu trebuia să întorc capul imediat și să înghit toate minciunile pe care mi le turna când apărea încă un zvon despre el.

În acea dimineață, de exemplu, Casey aflase de la Mack, care știa de la Dricko și Sam, că Paul fusese văzut combinându-se cu o fată de la Colegiul Tommen când eram în pauză.

Când il confruntasem în legătură cu acest zvon, jurase că erau minciuni, ceea ce dusese la cearta noastră actuală.

Nu mai știam ce să cred, dar dacă era adevărat, știam că l-aș fi respectat mai mult dacă ar fi fost *sincer.*

Acest ultim zvon era picătura care umplea paharul pentru relația noastră. Dacă Paul săruta pe furiș alte fete, iar eu îmi țineam inima în frâu, prea speriată să renunț la ea de teamă să nu ratez o relație cu Joey, care nu fusese și nu avea să fie niciodată, atunci eram sortiți eșecului.

Prin urmare, se putea spune că ajunsesem la concluzia că mi-ar fi fost mai bine singură.

În adâncul sufletului meu, știam că dorința de a renunța la a mai da o șansă relației noastre avea mai mult de-a face cu nemernicul care trebuia să stea lângă mine decât cu oricare dintre proclamațiile apologetice ale lui Paul.

Și, când am spus „nemernic“, m-am referit la Joey.

După ce ne despărțiserăm la discotecă în acea seară, se aruncase cu capul înainte în cursa pentru premiul de

nemernicul şcolii.

Nu mai era ca înainte, când păruse să aibă puţină clasă şi discreţie în ce priveşte cuceririle sale. Din acea seară, părea să nu-i mai pese cine îl privea.

Sau că îl priveam.

În săptămânile care urmaseră după seara distractivă de Halloween, ne reluaserăm rutina confortabilă de a ne ironiza şi de a face schimb de glume.

Joey nu adusese niciodată vorba despre ceea ce *aproape* că se întâmplase și se comporta atât de convingător, încât uneori mă întrebam dacă nu cumva visasem totul.

Totuși, ştiam că nu o făcusem.

Imaginea lui sărutând-o pe colega noastră de clasă îmi era imprimată pe retină.

Conform zvonurilor de la şcoală, Joey şi Danielle se culcaseră împreună în noaptea când avusese loc petrecerea de Halloween.

Ei bine, presupun că a compara „să şi-o tragă până la epuizare sprijiniţi de zidul de cărămidă din spatele Pavilionului GAA" cu „culcatul împreună" era puţin cam exagerat.

Când auzisem prima dată despre asta, simţisem mai mult decât amărăciune.

Mă simţisem de parcă mi se frânsese inima. Aproape.

Zvonurile continuau să circule pe holurile de la BCS, zvonuri oribile şi vicioase despre modul în care se cuplau regulat. Zvonuri care mă sfărâmau de fiecare dată când veneau spre mine.

Bolnavă de gelozie de fiecare dată când eram nevoită să mă uit la ea cum se dădea la el în timpul orelor, nici măcar nu încercam să lupt cu sentimentul ucigaş care se aprindea în pieptul meu când îi vedeam împreună.

Pentru că adevărul era că simțeam ceva pentru el.

Ceva ce nu ar fi trebuit să simt și ceva care cu siguranță nu era bun pentru mine.

Dar era ceva ce tot simțeam.

Spre meritul lui Joey și contrar zvonurilor, era tăcut. Se putea să fi fost un fustangiu, dar cel puţin nu-şi dădea

drumul la gură, ceea ce însemna că, oricât de departe ar fi mers în acea noapte, nu avea să fie niciodată confirmat din partea lui.

De fapt, era la fel ca întotdeauna.

Era același Joey ușor distant, un pic cochet și supărat.

Și, deși prietenia noastră rămăsese destul de neafectată de la Halloween, nu puteam să-mi ascund ezitarea – sau durerea.

Faptul că îl văzusem sărutându-se cu altă fată mă paralizase și mă alertase în același timp, spunându-mi că trebuia să mă opresc.

„Nu-ți mai dori!"

„Nu mai spera!"

„Nu te mai întreba!"

„Nu mai dori!"

Trebuia să mă opresc când venea vorba de acest băiat.

Conștientizarea faptului că Joey putea într-adevăr să provoace un carnagiu serios asupra inimii mele mă făcuse să resping orice sentiment care încerca să iasă la suprafață.

Hotărâtă să trec peste obsesia mea ciudată pentru colegul de clasă, am evitat locurile în care știam că mă puteam întâlni cu el în afara școlii și mi-am păstrat luciditatea când eram în prezența lui.

Reconcilierea cu Paul fusese mult mai ușoară când aveam un gust atât de amar în gură. În plus, poate că uneori spunea lucruri greșite, dar cel puțin nu trebuia să-mi fac griji că Paul avea să își decimeze celulele creierului cu toate drogurile cunoscute de omenire.

Nu mă putea răni astfel.

Doar o singură persoană avea capacitatea de a face asta.

O umbră căzu asupra băncii mele, urmată de o pereche de mâini perfect îngrijite care aterizară pe ea.

– Unde e Joey?

– Bună și ție, Danielle.

– Scuze! Roși și îmi zâmbi stânjenită. Am vrut să îți zic *bună.*

Fără să mă deranjez să-i răspund, mi-am reluat mâzgălitul în caietul de teme, desenând pânze de păianjen drăguțe, în timp ce aşteptam să apară profesoara noastră.

– Știi unde este? întrebă ea pe un ton mult mai convingător. Stă cu tine la istorie, nu-i așa?

– Sigur că da.

– Deci unde este?

– Joey nu este aici acum, dar pot să-i transmit un mesaj și să mă asigur că îl primeşte. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am arătat locul gol. Haide, Danielle! De unde naiba să ştiu eu? Nu sunt paznicul lui.

– Îmi pare rău, am crezut că ştii de vreme ce sunteţi...

– Prieteni, am completat sec. Ei bine, nu ştiu. Spuneam minciuni. Habar nu am unde este.

Și mai multe minciuni.

– Nu s-a întors la ore după pauza mare.

„Nu mai spune, Sherlock!"

– Nu ştiu ce să-ți spun. Trebuia doar să arunce o privire prin spatele magaziilor ca să-și găsească iubitul. Fără îndoială era acolo, împreună cu Rambo, Dricko, Alec şi toți ceilalţi drogaţi din anul nostru. Va apărea el.

– Dar asta este ultima noastră oră pe ziua de azi.

„Nu-ţi scapă nimic, este?"

– Știu la fel de multe ca tine.

Exact atunci omul momentului decise să intre în clasă şi nu fu nevoie să mă uit în ochii lui pentru a şti că era drogat rău. Mirosul de iarbă care se degaja din uniforma lui era suficient de puternic pentru a-mi da o stare de ameţeală.

Danielle îi zâmbi larg.

– Hei, Joey.

– Dan, o salută Joey, lăsându-și ghiozdanul pe biroul nostru înainte de a trece pe lângă mine pentru a lua loc.

Se aşeză pe scaunul de lângă mine, își sprijini cotul de spătarul scaunului meu şi mă trase de coadă pentru a-mi atrage atenţia.

– Molloy.

– Joe, l-am salutat, păstrându-mi privirea ațintită asupra caietului meu de teme.

– Te-am căutat, Joe, spuse Danielle. Am vrut să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

– Eşti liber după şcoală?

– Nu sunt niciodată liber după şcoală.

„Opaaa!"

M-am abținut să râd.

– Oh, e în regulă. Tonul ei avea o veselie forțată. Poate mâine la prânz.

– Poate, răspunse Joey înainte de a mă trage din nou de coadă.

– Mai ai ciocolată din aia pe care o ţii în penar?

– Nu ştiu de ce tot întrebi când ştii deja răspunsul.

Încercă să-mi ia penarul, dar i-am îndepărtat rapid mâna cu o palmă.

– Nu te atinge de Rolosurile mele!

– Iisuse! bombăni el, trăgându-și mâna înapoi. Nu te poți lipsi de una?

– Aş putea, i-am răspuns, concentrându-mă din nou la desenul cu pânză de păianjen. Dar nu pentru tine.

– Nu pentru mine? Luându-mi creionul, mă întrebă: De ce nu pentru mine?

– Pentru că nici măcar nu-ţi place ciocolata, am bombănit, smulgându-mi creionul din mâinile lui. Ai chef să ronţăi ceva, iar eu refuz să-ți hrănesc sau să-ți încurajez metehnele.

– Ne vedem mai târziu, Joe, bolborosi Danielle înainte de a se retrage de la banca noastră.

– Da, sigur. Mă împunse în umăr. Metehnele? Râzând ca un drogat, lucru care se întâmpla de obicei când se întorcea din pauza mare cu drogații, se aplecă mai aproape și mă atinse cu umărul. Haide, Molloy, nu refuza un prieten!

– Am un baton cu cereale în ghiozdan. E al tău dacă îl vrei, dar stai departe de penarul meu.

– Un baton cu cereale? Joey îmi aruncă o privire dezgustată. Nu, mulţumesc! Mai degrabă mor de foame.

– Atunci n-ai decât, prietene.

– Iisuse, cine te-a călcat pe nervi?

„Tu, dobitocule."

– Îmi pare rău, Joe, te-am atins unde te doare? Căutam doar o modalitate să-ți închid gura.

Ridică din sprâncene şi râse înecat.

– Rahat, bună asta!

– Știu. Un zâmbet reticent îmi apăru pe față. Am păstrat-o toată ziua.

– Pentru mine?

– Poţi să numeşti altă persoană pe care aş prefera să o las mută?

Un alt râset.

– Doamne, ești în formă!

– Păi, mă calci pe nervi.

– Care-i problema, Molloy? Eşti la ciclu sau ceva?

– Oh, Doamne! Mi-am îndreptat privirea spre el. *Nu* cred că ai zis asta.

Zâmbi timid.

– Nu ne împărtăşim aceste detalii?

Decizându-mă să-l fac să sufere, l-am privit mijit şi i-am zis:

– Da, Joe. De fapt, sunt la ciclu. Zâmbindu-i drăgălaş, am adăugat: De fapt, îmi este foarte greu să-mi scot tamponul – cu tot cu sânge. Vrei să ajuți o prietenă, din moment ce ăsta e domeniul tău de expertiză?

– Aş putea face o încercare.

M-am holbat lung la capul lui tâmp înainte de a izbucni în râs.

– Ești bolnav.

– Tu ai spus-o, nu eu, zise el, încă rânjind ca un idiot.

– Încercam să te sperii, idiotule!

– Nu mă poţi scoate din minți, Molloy. Sunt imun la poznele tale, răspunse el cu amuzament în privire. Dar tu cu siguranță sperii pe cineva.

Am întors capul în direcția în care se uita Joey și am dat cu ochii de Paul, care părea furios.

„Minunat!“

„Pur și simplu minunat!“

– Se pare că nenorocitul de Paul e pe cale să facă un infarct acolo.

– Scuze pentru întârziere, anunță doamna Falvey, grăbindu-se să intre în clasă cu un teanc de cărți în brațe. Am vorbit la telefon cu un părinte.

Cum să nu!

Mai degrabă nu se deranjase să apară.

– Deschideți manualele la pagina 112. Astăzi vom recapitula *Răscoala de Paști* din 1916. *Va fi* subiect la examenul din iunie și *va trebui* să învățați pe de rost Proclamarea Republicii Irlandeze.

Scoțându-mi cartea, am așezat-o pe masă, între noi, știind foarte bine că Joey nu avea exemplarul la el, ca de obicei.

Rareori ajungea la școală cu lista de cărți necesare și își petrecea cea mai mare parte a timpului șterpelind copii de la profesori sau împărțind manualul cu colegul de bancă.

Totuși, nu mă deranjase niciodată să-l împart cu el, pentru că, oricât de nesăbuit era cu corpul său, avea un scris de mână clar și îngrijit și lua notițe mult mai utile și mai la obiect decât orice aș fi furat eu vreodată din ghiozdanul fratelui meu.

Faptul că putea să rămână atât de eficient în clasă în timp ce creierul său era în mod clar într-o stare alterată mă făcea și mai invidioasă.

– Joe, am șoptit, după ce am petrecut douăzeci de minute revizuind și luând notițe într-o liniște plăcută.

– Hm?

– Dacă ți-aș pune o întrebare, mi-ai spune adevărul?

– Depinde.

– E ceva important pentru mine.

– Așa cum am spus, Molloy, depinde, șopti el, fără să-și ridice privirea din caiet, în timp ce mâzgălea ceva, apoi întoarse pagina.

– Depinde de ce?
– Dacă trebuie sau nu să ştii adevărul.
– Bine! am bolborosit. Las-o baltă!
Joey oftă şi se întoarse către mine.
– Pune întrebarea!
– O să-mi spui adevărul?
– Pune odată întrebarea, Molloy!
– Ai auzit zvonuri?
– Zvonuri?
– Despre Paul. Oftând tremurat, am adăugat: S-a încurcat cu o fată de la Tommen.
Joey se încordă o clipă înainte de a-şi îndrepta privirea spre locul unde stătea Paul. Trecu o clipă până când îşi îndreptă din nou atenţia spre mine.
– Nu.
Am simţit cum îmi iese inima din piept.
Era evaziv.
Ştiam asta.
– Nu credeam mă vei minţi în faţă, Joe, am mormăit, simţindu-mă foarte dezamăgită de el. Doare mai rău decât am crezut.
– Nu am minţit, se grăbi el să răspundă pe un ton dur. M-ai întrebat dacă am auzit ceva despre Ricey încurcându-se cu vreo fată de la Tommen şi nu am auzit nimic despre vreo fată de la Tommen.
– Ce înseamnă asta?
– Înseamnă ce am zis, Molloy.
M-am holbat la el îndelung înainte de a înțelege în cele din urmă eschiva lui.
– Vorbeşti în dodii.
Îşi îndreptă din nou atenţia către cartea deschisă din faţa noastră.
– Vrei să iau notiţe şi pentru tine?
– Vreau să fii sincer cu mine, am șoptit. Joe, dacă ştii ceva și nu-mi spui, atunci voi fi foarte rănită.
Oftând frustrat, își frecă ceafă și își luă creionul.
– Nu e treaba mea.
Am simţit un gol în stomac.

– Păi, e treaba mea. M-am întins peste bancă și i-am apucat antebrațul. Spune-mi, Joe!

Rămase împietrit când spuse:

– Nu sunt un turnător, Molloy.

– Dar ești *prietenul meu.*

Aruncând creionul înapoi, bombăni ceva neinteligibil înainte de a se întoarce cu fața la mine.

– Nu știu despre nimeni de la Tommen și nu am de gând să confirm ceva ce nu am văzut cu ochii mei, dar știu că a schimbat câteva mesaje cu una dintre fetele de aici.

– Ai văzut asta? Am rămas fără aer. Cu ochii tăi?

Încuviință încet.

– Cu cine?

– Molloy.

– Cu cine, Joe?

– Cu Danielle.

Mi se frânse inima.

Dintre toate fetele din anul nostru, mă simțeam cel mai amenințată de ea.

Era dezgustător să știu că nu doar Joey, ci și Paul cedase farmecului ei.

– Ce s-a întâmplat între ei?

– Nimic.

– Nu mă minți, Joe!

– Nu s-a întâmplat nimic, repetă el. Au schimbat câteva mesaje pe telefon cu ceva timp în urmă, dar asta e tot.

– Și nu mi-ai spus?

– Ce naiba trebuia să spun?

– Ce zici de „Hei, Aoife, iubitul tău te înșală".

– Cum am mai spus, bombâni el, nu era treaba mea.

– Ba da, era, am izbucnit. Ești prietenul meu, Joey. Ești mai prieten cu mine decât ești cu ea. Loialitatea ta ar trebui să fie față de mine.

– Nu știu ce să-ți spun, Molloy.

– Adevărul, am răbufnit. Dar se pare că nu poți face asta, așa că ai putea la fel de bine să nu vorbești deloc cu mine.

– Nu am trimis nici un mesaj pe la spatele tău, zise Joey, cu ochii aprinşi de furie, începând să-şi piardă cumpătul. Aşa că scuteşte-mă şi înfurie-te pe persoana potrivită! Nu-ţi descărca nervii pe mine, Molloy! Te-am avertizat în privința lui. Ți-am spus ce fel de ticălos era, dar l-ai primit înapoi în repetate rânduri, așa că nu te lua de mine!

Da, îmi spusese, dar asta nu făcea lucrurile mai uşoare.

Scoțându-mi telefonul din buzunarul fustei, am tastat rapid un text şi m-am uitat în încăpere până când nenorocitul destinatar îmi răspunse.

Aoife: Danielle?

Paul: *Ce e cu Danielle?*

Aoife: *I-ai trimis mesaje.*

Paul: *Ba nu.*

Aoife: *Nu nega! Am mai auzit asta înainte.*

Paul: *Aoife, jur pe Dumnezeu că nu am atins-o nici cu un deget pe Danielle.*

Aoife: *Nu zic că ai atins-o, cretinule! Zic că i-ai trimis mesaje.*

Paul se uită spre mine şi clătină din cap.

Am mijit ochii, ameninţător, ca şi cum aş fi vrut să spun să nu îndrăznească să mă mintă de data asta.

Paul: Ascultă, nu s-a întâmplat nimic cu ea. Acele mesaje au fost în glumă. Le-am trimis cu mult timp în urmă. Nu au însemnat nimic, iubito. Îţi pot explica totul. Jur! Pupici.

Am clătinat din cap şi mi-am băgat telefonul înapoi în buzunar, ignorându-l când vibră ca să mă avertizeze că primisem alt mesaj.

– Eşti bine? şopti Joey lângă mine.

– Nu! am izbucnit, simţindu-mă rănită, trădată şi un milion de alte emoţii. Iubitul meu este un fustangiu mincinos şi prietenul meu cel mai bun este unul şi mai mare!

– N-ar trebui să-i spui aşa lui Casey, Molloy!

– Mă refeream la tine, dobitocule.
– Nu te-am minţit.
– Nici nu mi-ai spus adevărul.
– Nu era...
– Dacă îmi mai spui o dată că nu era treaba ta, jur pe Dumnezeu că o să ţip, am zis pe un ton gâtuit, simţindu-mi ochii umezi.
– Să nu îndrăzneşti! mă avertiză Joey, eliberând un mârâit frustrat. Nici să nu te gândești să faci pe domnişoara şi să verşi lacrimi!
– Nu-ți face griji, dobitocule, lacrimile pe care le voi vărsa nu se vor irosi, am răbufnit, strâmbând din nas când am întins mâna să îndepărtez o lacrimă trădătoare. Am de gând să le păstrez pentru a te îneca pe tine cu ele.
– Mi-ai cerut să-ți spun adevărul și am făcut-o, șopti el. Și acum ești supărată pe mine pentru că am făcut ceea ce ai vrut să fac de la bun început.
– Pentru că în primul rând ar fi trebuit să-mi spui când s-a întâmplat, am zis cu un nod în gât, împungându-l cu cotul în coaste. Nu să mă lași să nu știu nimic, să pic de proastă!
– Nu ai nevoie de mine pentru asta, zise el apăsat. Ai destul exerciţiu de fiecare dată când te întorci la iubitul ăla nenorocit.
– Oh, du-te și sufocă-te cu un clitoris!
– Du-te dracului, Molloy!
– Du-te tu!
Simţindu-mă răzbunătoare, am ridicat mâna și am aşteptat ca profesorul să mă observe.
– Da, Aoife?
– Joey m-a făcut grasă. Suspinând, mi-am îndepărtat altă lacrimă. Sunt foarte supărată din cauza asta. Pot să ies?
Râmase cu gura căscată.
– Nemernico!
– Du-te dracului! am zis printre dinţi.
– Joey! izbucni doamna Falvey, arătând îngrozită. Da, Aoife, du-te afară şi ia puţin aer!

– Nu am făcut-o grasă, l-am auzit apărându-se, în timp ce ieşeam pe uşa clasei. Nu cu greutatea are o problemă. Este doar dorința aia nebună de răzbunare din ea.

Zăboveam în afara toaletei fetelor, pierzând ultimele minute de curs, până sună clopoţelul final, când Joey, posomorât, veni spre mine pe coridor.

– Mulţumesc mult, Molloy! strigă, mijind ochii verzi, apropiindu-se. Falvey m-a pus din nou pe lista roşie pentru perioada următoare.

– Oh, te rog! Mi-am dat ochii peste cap. Când nu e numele tău pe un carnet disciplinar?

– Știi ce pacoste e carnetul ăla? Să trebuiască să fie semnat înainte şi după fiecare curs nenorocit și apoi să trebuiască să te întâlneşti cu Nyhan la sfârşitul fiecărei zile pentru a fi certat?

– Nu, am spus eu, pe un ton plin de sarcasm. Pentru că, spre deosebire de tine, eu ştiu cum să mă comport.

– Ba nu, mă corectă el, oprindu-se brusc când ajunse la mine. Ești suficient de șireată ca să nu fii prinsă.

– Și asta.

– Ia! Îmi lăsă ghiozdanul la picioare. Ți-ai uitat ghiozdanul.

– Mulțumesc.

– Te-am lăsat fără rezerva de ciocolată din penar.

Am tras aer în piept îngrozită.

– Idiotule!

– Ei bine, nu-mi pare rău, răspunse Joey ridicând din umeri. Ai meritat-o pentru că mi-ai făcut farsa aia. Pufnind frustrat, adăugă: Dar îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme despre nemernicul ăla.

Furia se risipi şi, simţindu-mă ruşinată, m-am apropiat și l-am împins cu umărul.

– Și mie îmi pare rău că i-am spus doamnei Falvey că m-ai făcut grasă.

– Și? insistă Joey.

– Și pentru că ai primit iar carnetul disciplinar.

– Și?

Am tras aer în piept şi am bolborosit.

– Şi pentru că ţi-am urat să te sufoci.

– Hm, bombăni Joey, împingându-mă şi el în umăr. Dacă ar fi fost altcineva, Molloy. Dacă ar fi fost altcineva…

– Dar sunt eu.

– Eşti tu, confirmă el. Durerea mea de cap.

AI UN COPIL

7 ianuarie 2002

AOIFE

Joey întârzie în prima zi de şcoală după vacanţa de Crăciun. Când în sfârşit apăru, la cincisprezece minute după a treia oră, cearcănele de sub ochii lui îmi provocară anxietate într-un ritm rapid.

– Dumnezeule! am șoptit, când se prăbuși lângă mine. Arăți ca naiba!

– Mulțumesc, bombăni el, lăsându-şi coatele pe bancă și capul în mâini. Arăţi ca o cină.

Auzind complimentul, mă trecu un fior.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Aruncând o privire prin clasă, am verificat dacă profesorul nostru se uita în altă parte, înainte de a mă apleca şi de a şopti: Iar eşti drogat?

– Nu, Molloy, bombăni el, prăbușit peste bancă. Nu sunt drogat. Doar obosit.

– De ce?

– Pentru că nu am închis un ochi toată noaptea.

– Repet, de ce?

– Pentru că… făcu o pauză pentru a căsca. Lui Sean îi dă un dinte.

– Sean? M-am holbat în gol la capul lui. Cine e Sean?

– E copilul…

– E *copilul* tău? l-am întrerupt, făcând ochii mari.
– E fratele meu. Își ridică privirea. Ai puțină încredere, da?
– Îmi pare rău! Am strâmbat din nas. Eu doar... nu știam că mama ta a mai făcut un copil.
– Mda.
– Când?
– De Halloween.
– De Halloween? Am rămas cu gura căscată. Joe, efectiv vorbim în fiecare zi și nu mi-ai spus niciodată că mama ta a mai făcut un copil.
– De ce aş face-o? întrebă el, confuz.
– Pentru că acesta este genul de lucruri pe care prietenii și le împărtăşesc, i-am explicat. Prietenii își spun unul altuia detalii personale de genul ăsta.
– Molloy, mama a mai avut un copil.
Am făcut ochii mari.
– Nu la două luni după eveniment.
El ridică din umeri ca răspuns.
– Deci îmi spui despre Sean? l-am întrebat, sprijinindu-mi cotul pe bancă și întorcându-mă într-o parte pentru a-l privi.
– Ce să-ți spun? răspunse Joey, reflectând poziția mea. E micuț, e drăguț, își face nevoile peste tot și țipă de zor.
– Și te-a ținut treaz noaptea trecută plângând?
– Ți-am spus, bombăni el. Îi dă un dinte. Nu e vina lui.
– Știu asta, l-am liniştit, sprijinindu-mi mâna pe antebrațul lui. Nu îl învinovăţeam. Mă gândeam doar că pereţii casei tale trebuie să fie subțiri ca hârtia dacă te-a ținut treaz toată noaptea.
Joey se uită lung la mine înainte de a încuviința.
– Ce? am întrebat. Ce înseamnă privirea aia?
– Nimic.
– Mincinosule!
– Poate că îți voi spune peste două luni.
Mi-am reținut un zâmbet.
– Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva să te învioreze.
– Da, ştiu, dar abia vineri îmi primesc salariul.

– Vorbeam despre ciocolată, Joe.
– Ai?
– Întotdeauna am câte ceva.

ÎNAPOI LA EL

23 ianuarie 2002

JOEY

– Te duci la discotecă în weekend? mă întrebă Sam, una dintre fetele din cartierul meu, miercuri la prânz. Își sprijini șoldul de balustrada din spatele sălii de sport și trase încă un fum dintr-un joint înainte de a mi-l da înapoi.

– La pavilion? am întrebat, trăgând un fum adânc, în timp ce mă sprijineam de balustrada metalică.

– Da. Expiră un nor de fum. Din câte am auzit, blonda aia din clasa ta are planuri mari pentru tine.

– Cine? Am simțit că-mi sare inima din piept. Aoife?

– Mda, pufni Sam. Ai vrea tu.

Da, voiam.

Constant.

– Nu, cum o cheamă... Danielle, zise Jason O Driscoll, poreclit Dricko, luând și el un fum. Ți-a pus gând rău, Lynchy.

– Doamne! am bolborosit, frecându-mi maxilarul când valul familiar de căldură și amețeală mă învălui ca o pătură caldă. Atunci nu, nu voi merge la pavilion în weekend.

– Ești nebun, frate? râse Dricko. O ai asigurată cu tipa asta.

– Frumos, Jason, răbufni Sam, dându-i un cot prietenului ei în coaste. Foarte frumos.

– Ce? zise el, încolăcind-o cu un braț și trăgând-o la pieptul lui. El e cel care i-o trage. Iubita mea e chiar aici.

– Nu mă culc cu ea, am bombănit, foindu-mă incomod.

– Nu te *mai* culci, zise Alec, luând jointul de la Dricko. Pentru că ai făcut-o deja, nu-i așa, omule?

– Ai făcut-o, Joe? râse Sam, intrând în luptă. Ai făcut sex cu Danielle?

– Nu! am zis apăsat, mințind printre dinți. Așa că încetați!

– Pentru că despre culcat nu prea a fost vorba, zise Dricko. Când i-o trăgea în spatele pavilionului în noaptea de Halloween.

– Frumos, dobitocule, am bombănit.

– Oh, Doamne, nu ai făcut-o!

– A făcut-o și nici măcar nu poate nega pentru că jumătate din școală a fost acolo. Alec izbucni într-un hohot de râs lângă mine, iar eu m-am aplecat rapid peste balustradă și i-am dat una peste ceafă. Au, frate, pentru ce a fost asta?

– Pentru că ești un prost.

– Am auzit că a apărut mama ta, frate! continuă Dricko să mă chinuie. Halal noroc, așa-i?

– Ah, nu, nu cred! zise Sam, acoperindu-și fața cu mâna. Oh, Doamne, Joe, bietul de tine!

– Ei bine, eu am plecat. Dezgustat mai mult de mine decât de subiectul conversației, am sărit de pe balustradă, mi-am aruncat ghiozdanul pe umăr și am plecat cu degetul mijlociu în aer. Să vă ia dracu' pe toți!

Ignorând râsetele și batjocura din spatele meu, m-am întors la școală, ignorându-i pe Molloy, zâmbitoare, și pe Paul, încruntat, în timp ce treceam.

Să știu că se împăcase iar cu cretinul ăla mă făcea să vreau să erup ca un vulcan.

Nu mă puteam uita la ea când era cu el.

Nu puteam suporta asta.

Îmi venea să-mi scot ochii când o vedeam cu el.

Suferеam al dracului de tare!

– Hei! Gâfâind, Molloy mă ajunse din urmă la dulapul meu câteva minute mai târziu. Nu m-ai văzut acolo? întrebă ea, întinzându-se să mă apuce de braț pentru a se sprijini, gâfâind.

– Iisuse, trebuie să faci ceva în legătură cu condiția ta fizică, am spus. Ai alergat doar de la intrare până la dulapuri.

– Deci m-ai văzut?

– Da, te-am văzut. Am luat ce-mi trebuia din dulap, am trântit ușa și am fixat lacătul argintiu la locul lui. Dar nu te aștepta să vorbesc când ești cu el. Mi-am închis ghiozdanul, l-am aruncat peste umăr și m-am întors spre ea. Refuz să încurajez acest comportament.

Acum zâmbea.

– Îmi răspunzi cu propriile mele replici, Joey Lynch.

– Absolut, i-am răspuns. Și ar trebui să-ți urmezi propriul sfat.

– Joe! Oftă adânc. În legătură cu Paul...

– Nu vreau să aud asta, i-am tăiat-o repede. Te-ai întors la el. Foarte bine, Molloy. Mă bucur pentru tine. N-o să mai spun nici un cuvânt ca să încerc să te descurajez, dar nu te aștepta să te încurajez. Nu-mi place de el și nu mă voi preface că-mi place.

– Nici mie nu-mi place când schimbi fetele ca pe șosete, dar eu nu-ți întorc spatele.

– Cine a spus că îți întorc spatele? am întrebat-o. Pentru că eu sigur nu am făcut-o.

– Mă urăști.

– Nu.

– Ești supărat pe mine.

– Da.

– Vrei să țipi la mine.

– Pentru că... Oprindu-mă brusc înainte să fac o criză de nervi, am bombănit furios, încercând să-mi recapăt controlul înainte să vorbesc din nou. Nu-ți întorc spatele, Molloy.

– Dovedește-o!

– Cum?

– Îmbrățișează-mă!

– Molloy.

– Îmbrățișează-mă, Joe!

Oftând, am cuprins-o cu brațul în jurul umerilor și am

tras-o la pieptul meu, știind că nu avea nici un rost să mă lupt cu fata asta când își punea în gând ceva. Obținea tot ce voia.

– Nu mă urî pentru că încerc să merg mai departe, șopti ea, înfășurându-și brațele în jurul taliei mele și îngropându-și fața în pieptul meu. Fac ceea ce trebuie ca să trec peste *asta*. Suspină, tremurând. La fel ca tine.

– Da, Molloy. Simțindu-mi furia dizolvată, am oftat și mi-am lăsat bărbia să se odihnească pe părul ei blond. Știu.

IA-O PE-ASTA!

1 februarie 2002

AOIFE

– Oh, Doamne, ce dezgustător! Încercând să nu vomit, am privit cu groază cum partenerul meu de economie domestică își flexa încheietura mâinii în așa fel încât partea din spate a degetelor îi atingea încheietura. Ce naiba ai pățit la mână?

Râzând ușor, Joey își fixă încheietura la loc cu un pocnet puternic care mă făcu să mă înec.

– Bleah! L-am apucat de umăr și am încercat să nu vomit. Bleah!

– Ce-i asta, Molloy? mă tachină el, chiar înainte de a-și scoate *din nou* încheietura mâinii din articulație, cu o pocnitură puternică de os. Vrei s-o fac din nou?

– Oprește-te, dobitocule! am zis tare. Oprește-te, eu... bleah!

– Aoife! Joseph! strigă doamna Adams în timp ce degusta un chili con carne care arăta groaznic în bucătăria de vizavi de a noastră, în timp ce Podge, cu un aer extenuat, stătea deasupra umărului ei, așteptând verdictul final. Nu așa sună degustarea de mâncare.

– Haideţi, băieţi, răbufni Dricko, care stătea lângă Podge, arătând la fel de agitat precum partenerul său, analizându-şi castronul cu lături. Ne notează farfuria. Acesta este antrenamentul pentru examen.

– Mâncarea ta e de rahat. Nu aş da-o nici câinelui meu, zero stele pentru prezentare şi un F pentru efort, interveni Alec, legănând şnurul care atârna de capătul şorţului său roz, cu volane. Şi nu, domnişoară, acesta este sunetul de sufocare pe care îl auziţi din picioarele sexy de acolo. Deci Lynchy cu siguranţă i-a băgat ceva pe gât ca să o facă să se înece aşa…

– Ia-o p-asta, dobitocule! chicoti Joey, aruncând în prietenul său o lingură de supă plină din propria noastră porţie de chili con carne prin clasă.

Ardeii tocaţi şi carnea tocată zburau peste tot, în timp ce chili roşu păta pereţii şi podeaua.

– Joseph Lynch, mişcă-ţi fundul aici chiar acum şi curăţă-ţi mizeria! strigă doamna Adams, străbătând încăperea pentru a confisca polonicul. Chiar în clipa asta, tinere! Să nu mai arunci niciodată cu ustensilele tale în alţi elevi în clasa mea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să o mai faci pe biata fată să se înece, vrei? Nu este foarte cavaleresc.

– Uau! strigă Alec, inconsolabil acum, aruncându-se peste Paul, care nu arăta prea impresionat şi râdea în hohote.

Mi-am fixat ochii pe Paul şi i-am aruncat o privire dură, provocându-l să deschidă gura şi să-mi spună prostii.

În schimb, se abţinu şi îmi zâmbi reticent.

Am încuviinţat.

După ultima noastră ceartă, pusesem totul pe masă, spunându-i fără echivoc că nu aveam să-i mai permit să mă controleze. Că eram prietenă cu Joey şi că, dacă nu putea accepta asta, atunci trebuia să mă lase să plec. De asemenea, i-am spus foarte clar că nu aveam nici o intenţie să îl reţin dacă dorea să umble cu alte fete şi că nu i-aş fi purtat pică. Tot ce trebuia să facă era să se despartă de mine înainte.

și îi curăța piciorul.

– Frumoase picioare!

„Oh, nu, n-a zis asta!"

Ba da.

„Să-l ia dracu', a zis-o!"

Îmi venea să țip.

Îmi venea să vărs.

Gelozia care mă cuprinse era atât de intensă încât simțeam cum îmi creștea temperatura corpului.

De fapt, dacă mi-ar fi luat cineva temperatura în acel moment, nu m-ar fi surprins să aflu că aveam febră.

„Păstrează-ți calmul", mi-am zis în gând. „Nu ridica oala asta de chili și nu o arunca în ei! Nu o face, Aoife! Ești prea delicată pentru închisoare. Gândește-te la unghiile tale! Continuă să amesteci!"

– Deci spuse însuși ticălosul cochet când se întoarse la bancul nostru. Care este trucul tău la petrecere?

Hotărând că era mai sigur să rămân tăcută decât să explodez în fața tuturor, m-am concentrat din nou la oala de chili con carne în care încercasem să amestec și am zis, tăios:

– Hm?

– Trucul tău la petrecere, repetă Joey, venind să stea lângă mine. Și să nu spui că vomiți la cerere, pentru că voi ieși în semn de solidaritate.

Dându-mi părul după ureche, am încercat să-mi păstrez calmul și i-am zis pe un ton blazat:

– Nu am.

Venind lângă mine, luă sarea și presără un vârf de cuțit în oală.

– Nu cred asta nici pentru o secundă. Pieptul lui se frecă de spatele meu în timp ce vorbea, iar mirosul de iarbă și de parfum îmi inundă simțurile. Întotdeauna mirosea atât de bine! Era atât de *enervant!* O fată ca tine are întotdeauna un truc în mânecă.

– O fată ca mine? am zis pe un ton impasibil, încercând să țin unghiile proaspăt făcute *departe* de lichidul roșu

În mod surprinzător, Paul fusese acord cu termenii mei şi, de atunci, îmi urmase regulile. Zvonurile se potoliseră, odată cu tendința lui de a deține controlul, şi nu-şi mai pierdea minţile de fiecare dată când vorbeam cu un băiat.

Era un progres.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către partenerul meu de curs, care evitase la limită o nouă călătorie în gura lupului.

Singurul motiv pentru care Joey nu era trimis la birou de profesoara noastră în vârstă era că devenise cel mai bun elev al ei.

Arătând ridicol de adorabil în șorțul său cu dungi, cu boneta aruncată pe spate, Joey se furişă până la locul unde stătea profesoara noastră şi luă cârpa de vase din mâna întinsă a acesteia.

– Bun băiat! spuse bătrâna pe un ton aprobator când partenerul meu se aşeză în genunchi și șterse mizeria.

Dacă cineva din clasa noastră avea vreo speranță să ia nota maximă la examenul de economie domestică la examenul final, atunci acela era băiatul melancolic de lângă mine, care se întorsese la chiuveta de la bancul nostru mic pentru a clăti o cârpă de vase pătată de chili.

Știind că era o idee groaznică, m-am uitat în partea de sus a clasei, unde Danielle făcea pereche cu Mack. Da, ea era acolo, lăsând o porţiune de piele aurie expusă, în timp ce Joey îşi întindea braţul să şteargă chili de pe peretele clasei.

Mai mult decât frustrată, am luat repede o lingură şi am amestecat în vasul nostru de chili, hotărând în acelaşi timp că era un lucru bun că doamna Adams ne confiscase polonicul. Altfel, aş fi fost înclinată să arunc încă o porție în capul blond decolorat al lui Danielle.

Bleah!

Sunetul râsetelor îmi ajunse la urechi și, din păcate, m-am întors la timp pentru a-l vedea pe aşa-zisul meu partener ștergându-i un strop de chili de pe piciorul gol.

– Bine ţintit, Joey! râse Danielle, ţinându-se de umerii lui pentru a se echilibra, în timp ce el se ghemuia în faţa ei

care se prelingea, în timp ce încercam să-mi stăpânesc emoţiile.

– Opreşte-te! Fixându-mi încheietura mâinii cu mâna lui, Joey luă linguriţa pe care o ţineam cu cealaltă şi o înlocui cu o lingură de lemn cu mâner mai lung. Foloseşte asta!

Am mijit ochii şi m-am holbat la lingura de lemn din mâna mea.

– De ce?

– Pentru că s-ar putea să şi reuşeşti să amesteci ceva aşa.

– Dobitocule! am bombănit, împingându-l cu şoldul.

Râse în barbă.

– Ce-i cu dispoziţia asta, Molloy?

– Nu sunt în toane bune.

– Spune fata cu faţa posomorâtă. Mă lovi cu umărul. Acum un minut erai numai lapte şi miere.

– *Nu* am chef.

– Bine. Ţinându-şi mâinile ridicate, clătină din cap şi se îndreptă spre chiuvetă. Cum vrei tu.

– Aşa voi face.

– Aşa să faci.

– Asta am de gând să fac.

– Bine.

– Idiotule!

– Nervoaso!

– Nenorocitule!

– Vrăjitoareo!

– Tacă-ţi gura! am zis furioasă. Vorbesc serios. Să nu mai vorbeşti cu mine!

– Bine, ripostă el şi apoi mă stropi cu o mână de apă murdară de la vase. Nici tu să nu mai vorbeşti cu mine!

– Părul meu! am ţipat, aranjându-mă. Ai idee cât timp îmi ia să îl spăl şi să îl usuc?

– *Părul meu!* mă imită el pe un ton ascuţit. Relaxează-te! E apă. Vei supravieţui.

Mai furioasă ca niciodată, puteam să văd repercusiunile acţiunilor mele desfăşurându-se în faţa ochilor înainte să

se întâmple şi am decis că nişte zile de pedeapsă merită din plin pentru a-l pune la punct pe acest nemernic.

Renunţând să-l stropesc cu chili, m-am dus la chiuvetă și am trecut pe lângă Joey pentru a recupera sticla de detergent verde.

Fără un cuvânt, mi-am luat taburetul, l-am aşezat în spatele lui şi m-am urcat în linişte pe el.

Bucurându-mă de drama pe care urma să i-o provoc, am deşurubat capacul, l-am scos, i-am ţinut sticla deasupra capului şi am aruncat conţinutul sticlei peste el.

În momentul în care mâzga verde căzu în capul lui, Joey rămase încremenit.

– Ești moartă, bombăni el, întorcându-se încet, în timp ce mâzga verde îi picura pe păr, față și umeri.

– Să te văd, nemernicule! am zis eu, bătând pe fundul sticlei pentru a mă asigura că se scurge fiecare gram de lichid.

– Aoife! țipă doamna Adams. În numele lui...

– Lasă-mă jos! am țipat, dând violent din mâini şi din picioare, când Joey mă aruncă peste umăr și se întoarse la chiuvetă. Să nu îndrăzneşti... Aaa!

– Paul, du-te și adu-l pe domnul Nyhan imediat!

– Dar ea e...

– Acum, Paul! Grăbeşte-te!

– Vrei să te iei la trântă? Aşezându-mă cu fundul în chiuveta plină cu apă murdară, Joey îşi ridică mâinile şi se mânji cu detergentul de vase pe care-l avea în păr înainte de a-mi acoperi bietul păr cu soluţia vâscoasă, verde. Atunci să te văd, Molloy.

În jurul nostru izbucniră aplauze şi râsete, dar eram prea furioasă pentru a lua în considerare altceva decât setea mea de răzbunare.

– Joey! am zis, cu dinții clănțănind când încercam și nu reușeam să mă ridic din chiuvetă. Ești un om mort!

– Sunt chiar aici, mă provocă el, ferindu-se la limită de unghiile mele când încercasem să îl zgârii pe piept. Vino și prinde-mă, vrăjitoareo!

– Opriți-vă chiar în clipa asta!

– Jur pe tot ce am mai sfânt că, atunci când voi ieşi din chiuveta asta, te voi face să suferi în chinuri, Joey Lynch!

– Aoife Molloy!

– Se pare că trebuie să te răcoreşti, Molloy, răspunse el, înainte de a apuca robinetul de apă rece și de a-l deschide la maximum, udându-mi părțile corpului care fuseseră până atunci ferite de atacul lui. Mai bine?

– Joseph Lynch!

– Doamne, ajută-mă, ticălosule! am țipat, cu fundul bine înfipt în chiuvetă, în timp ce apa stropea şi ricoşa în toate părțile. Sunt blocată.

– Bine! îmi răspunse el, curățându-și pieptul și fața de șiroaiele de detergent. Acolo să rămâi!

– L-la dracu', J-Joey. Gâfâind și vociferând, m-am străduit să închid robinetul care pulveriza apă rece ca gheața peste mine. Mi-e frig.

– Și mie mi-e cald? Aruncând mâzga pe podeaua din gresie a clasei, repetă mișcarea de mai multe ori, încercând și nereușind să scape de mâzga verde. Ești o pacoste, Molloy.

– Jo-Jo-Joey! am țipat, dinții clănțănind violent. A-ajută-mă!

– Bine, izbucni el exasperat, venind spre mine. Dar te avertizez... Alunecând pe podea, se redresă înainte să cadă și își recăpătă echilibrul. Doamne, Dumnezeule, podeaua este o capcană mortală.

– Taci și salvează-mă, idiotule!

– Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, mă avertiză el, arătând cu degetul spre mine, grăbindu-se să patineze până la mine. Te avertizez, Molloy, dacă mai faci cascadorii, te întorci direct în chiuvetă.

Ignorându-i pe colegii noştri care se bucurau cu toții de nenorocirea mea, mi-am înfăşurat brațele în jurul gâtului lui Joey și am încercat să-l ajut să mă elibereze de chiuvetă.

– Rahat! bombăni el. Chiar ești blocată.

– Ți-am spus, am zis gâtuit, agățându-mă de el ca o pisică înecată. Scoate-mă de aici!

– Încerc, zise el apăsat. Fundul tău e de vină.
– Dacă spui că fundul meu este mare, o să țip.
– Fundul tău este perfect. Întinzând mâna pentru a-și unge mâinile cu lichidul de spălat din păr, încercă zadarnic să-mi miște șoldurile. Problema e afurisita asta de chiuvetă.
– Jo-Joe...
– Stai o secundă! Am o idee.
– Ce naiba faci? am zis gâtuit când își împinse mâna între coapsele mele încleștate și mă cuprinse de *acolo.* Joey!
– Greșeala mea. Foarte încruntat, își băgă mâna mai adânc până când mă apucă de fesă. Bine, acum strânge.
– Ce?
– *Strânge* fundul, Molloy. Tu strângi și eu trag. La trei, bine? Unu, doi, trei...
– Au! am țipat, strângându-mi fesele atât de tare încât au intrat în spasm. Din fericire, funcționă și am fost propulsată afară din chiuvetă și în brațele lui.
– Uraaa! făcură câțiva dintre colegii noștri, izbucnind într-un cor de aplauze.
– Sunt liberă. Am oftat ușurată. Oh, slavă Domnului!
– Da, m-am gândit că ar putea funcționa... Pierzându-și echilibrul pe podeaua care devenise un adevărat patinoar, Joey se prăbuși la pământ, luându-mă cu el.
Existau doar trei opțiuni pentru mine în acel moment: să râd, să plâng sau să continui să lupt.
Am ales-o pe prima și, surprinzător, la fel făcu și partenerul meu de crimă.
– La naiba! râse sub mine. Asta a fost...
– Stupid. Ridicându-mă pe coate, i-am zâmbit. Am câștigat.
– Nu, eu am câștigat.
– Cine a ieșit învingător?
– Tu, Molloy. Clătinând din cap, mă privi și oftă amuzant. Tu câștigi mereu.
– *Ce* au făcut? răsună o voce puternică de bărbat, iar eu mi-am reprimat un geamăt, când directorul nostru dădu

buzna în clasă, înnebunit.

– Și așa știi că ai dat de dracu'! râse Alec.

– De ce nu mă surprinde să vă văd pe amândoi dând de belea... *din nou?* răbufni directorul nostru, roșu la față, uitându-se la noi. În biroul meu. Acum!

– Rahat, am oftat, lăsându-mi capul pe pieptul lui. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Joe!

– Da. Joey oftă și mă mângâie pe cap. Și mie, Molloy.

NOI SUNTEM... NIMIC!

1 februarie 2002

JOEY

Îmbrăcați în treninguri gri uni asortate – cele pe care le țineau în birou pentru elevii care făceau pe ei – și arătând de parcă am fi fost eliberați din închisoarea Cork în concediu de compasiune, eu și Molloy stăteam în primul rând al sălii de detenție, fără ca vreun alt elev să ne ia strălucirea.

Cu brațele încrucișate la piept și cu părul lung și umed tras pe spate într-o împletitură încâlcită, Molloy se holba la tabla din fața noastră, în mod clar reînviind ranchiuna față de mine.

Ea primise o săptămână de detenție la prânz, în timp ce mie Nyhan îmi spusese să mă prezint la fiecare pauză de masă în viitorul apropiat. Cu alte cuvinte, tot restul anului.

Mirosind a chili și a detergent ieftin, m-am apropiat și am adulmecat-o, neștiind care din noi mirosea mai rău.

– Tu miroși, zise Molloy, citindu-mi gândurile.

– Nu, clar e de la tine.

Am simțit un mic regret pentru părțile din părul ei blond care aveau culoarea acelei mâzgi verzi, dar nu suficient pentru a-mi cere scuze.

Ea începuse.

Își ieșise din fire fără nici un motiv evident.

Și deși acum eram mai mult amuzat decât supărat, nu aveam de gând să cedez.

Era rândul ei să cedeze.

Bătând cu degetele în masă, am aruncat o privire în jurul camerei, în timp ce-mi storceam creierii în căutarea unui posibil declanșator pentru cearta noastră.

Nu am făcut nimic diferit.

Era fericită, zâmbea, *se simțea bine.*

Râdeam împreună, apoi ea își *ieșise din minți.*

Latura sfidătoare a personalității mele îmi cerea să nu acord atenție prostiilor ei.

„Nu este problema ta."

Alimentarea dramei ei ar fi înrăutățit lucrurile.

Problema era că, deși trebuia să o ignor, *nu voiam.*

După ce petrecusem foarte mult timp încercând să o îndepărtez, să o văd plecând nu fusese o senzație plăcută.

Deloc.

– Cum îți sunt șoldurile, Aoife? întrebă doamna Adams, ridicându-se încet de pe scaunul ei, din fața sălii. Cred că nu a fost foarte confortabil.

– Mă dor.

M-am simțit imediat ca un prost.

– Te doare?

Ignorându-mă, Molloy se concentră asupra profesoarei noastre când spuse:

– Voi supraviețui.

– Pe vremea mea, le spuneam șolduri pentru făcut copii, zise doamna Adams, făcându-mă să râd înăbușit, iar pe Molloy să se încrunte.

– Mă faceți grasă, doamnă?

– Doamne ferește! se grăbi profesoara noastră să o liniștească. Nu am spus nimic de genul ăsta.

– Retrage-ți ghearele, Molloy, am interveni, compătimind-o pe bătrână. Îți făcea un compliment.

– Cum? zise Molloy aspru. Insinuând că am șolduri late care se potrivesc cu fundul meu și mai lat?

„Da, și arăți al naibii de sexy din cauza asta."

– Exact, zise doamna Adams, oferindu-mi un zâmbet recunoscător. Credeți că vă puteți purta frumos timp de cinci minute, cât mă duc eu la baie?

– Da, doamnă, am răspuns, fluturând o mână indiferent. Cum vreți.

Îmi aruncă o privire îngrijorată.

– Joseph!

– Vorbesc serios. Mi-am ridicat mâinile. Voi fi cuminte.

– Bun băiat, zise ea înainte să iasă din clasă, lăsându-ne singuri.

– Preferatul profesoarei, bombăni Molloy, încă holbându-se la tablă.

– Vrei să-mi spui ce am făcut? am întrebat, răsucindu-mă în scaun ca să o privesc. E clar că am făcut ceva ca să te enervez.

– Nu. Suspinând resemnată, își lăsă capul în mâini și oftă. E în regulă. Eu sunt doar… E în regulă. Trebuie să mă controlez.

– Ce s-a întâmplat?

– E o prostie.

– Spune-mi!

– Vei crede sunt nebună.

– Deja cred ești nebună, Molloy.

– Ei bine, mai nebună decât de obicei.

– Pune-mă la încercare!

– Nu.

– Molloy. Întinzând mâna peste birou, am apucat-o de umeri și am întors-o cu fața la mine. Pune-mă la încercare!

Mă fixă cu ochii ei mari și verzi, iar eu uram al naibii de tare expresia din ei.

– Joe.

– Spune-mi!

Mușcându-și buza, privi în jos clipe lungi, înainte de a trage aer în piept și să șoptească:

– Ai spus că are picioare frumoase.

Am așteptat o clipă să aud restul, dar când nu veni, m-am trezit uitându-mă la ea confuz.

– Ăăă?

– *I-ai spus* că are picioare frumoase, repetă ea, uitându-se în continuare în poală. I-ai spus că are *picioare frumoase.*

– Cui?

– Lui Danielle.

– Da?

– Da, Joe, ai făcut-o.

– Când? am întrebat, mai mult decât confuz.

– În clasă.

„Oh, rahat, așa am făcut."

– Și asta e rău pentru că...

– Las-o baltă! Ridicându-mi mâinile de pe umerii ei, se întoarse cu fața la tablă. Nu contează. Am trecut peste asta.

– Ai trecut peste asta?

Am clătinat din cap, simțindu-mă pierdut.

Ea oftă îndurerată.

– Las-o baltă, Joe!

– Poți să încetezi cu teatrul ăsta de fată rănită și să fii sinceră cu mine? am bombănit, frustrat de această versiune timidă a prietenei mele. Haide! Asta nu ești tu. Tu nu vorbești în dodii, Molloy. Spune-mi direct!

– Fata rănită? Clătină din cap dezgustată. Uau, tu chiar știi cum să vorbești cu fetele, nu-i așa?

– Nu, chiar nu știu, i-am răspuns, supărat. Pentru că singura fată cu care vorbesc ești tu.

– Mincinosule! zise ea, apăsat. Vorbești cu Danielle.

– Oh, las-o baltă, Molloy!

– Ai spus că are *picioare frumoase,* Joey, răbufni ea. Picioare frumoase. Se întoarse să mă privească. Îți sună cunoscut, dobitocule?

– Despre asta este vorba? Am rămas cu gura căscată la ea. Ești supărată pe mine pentru că am folosit cuvintele *picioare frumoase?*

– Spuse altei fete.

– Sunt doar cuvinte.

– Nu, nu sunt doar cuvinte, Joey.

– Doamne, Dumnezeule, Molloy, ce naiba trebuia să-i spun fetei? am întrebat, aruncându-mi mâinile în sus. Tocmai îi aruncasem chili pe picioare. Am încercat să îndrept lucrurile. Ce voiai să spun? Frumoase glezne? Frumoase rotule? Frumoşi muşchi de gambă? Ce?

– Nu trebuia să-i zici asta! strigă la mine. Nu îi spui ce-mi spui şi mie.

– Nu a însemnat nimic.

– Asta înrăutăţeşte lucrurile.

– Cum?

– Uite aşa, bine?

– Ei bine, nu a însemnat nimic.

– Ca şi cum nu ar fi însemnat nimic când îi atingeai picioarele?

– Nu, am zis, clătinând din cap. Să nu vorbeşti despre asta!

– Chiar în faţa mea, Joey, zise ea sugrumat, cu vocea plină de emoţie.

– Chiar în faţa *ta?* am zis, râzând deloc amuzat. Am auzit bine? Ai îndrăzneala să stai aici, înfumurată, și să-mi spui rahaturi pentru că vorbesc cu o fată, când tu ți-ai petrecut fiecare zi dintr-a șaptea etalându-ți iubitul în fața mea?

– Dar nu *doar* ai vorbit cu Danielle, nu-i aşa, Joey? Ai fost cu ea.

– Vrei să spui cât timp ai fost tu cu iubitul tău? Și ce dacă am fost?

– Oh, Doamne! strigă ea, ridicându-se pentru a-și acoperi fața cu mâinile. Nu înțelegi. Pur și simplu, nu înțelegi.

– Ce să înțeleg? am strigat, pierzându-mi calmul. Știi ce? Nici nu ştiu de ce mai ascult rahatul ăsta. Am clătinat din cap și m-am întors, furios pe mine pentru că o lăsasem să-mi intre pe sub piele. Nu suntem un cuplu, Molloy. Nu sunt iubitul tău. Nu suntem împreună. Mă auzi? Noi suntem… *nimic!*

– E în regulă, Joe, nu suntem împreună. Nu suntem nimic, zise ea gâtuit. Aşa că de ce nu te duci să i-o tragi lui

Danielle, cu picioarele ei frumoase şi părul ei blond de sticlă, cumpărat din magazin!

– Ce ţi-a dat impresia că *nu* i-am tras-o?

Respiraţia ascuţită a lui Molloy îmi dădu de înțeles că mersesem prea departe.

– Ascultă, nu am vrut să zic asta, am început să spun, dar ea nu rămase să asculte.

În schimb, își împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare, ieşind în tăcere din cameră.

Faptul că nici măcar nu trânti uşa clasei în urma ei mă făcu să înțeleg că, într-adevăr, o dădusem în bară într-un mod colosal.

Lăsându-mi capul pe birou, mi-am masat ceafa şi am oftat.

– La dracu'!

MĂCAR ATÂT!

1 februarie 2002

AOIFE

Domnul Nyhan mă putea suspenda pentru că ieşisem din detenţie dacă voia.

La naiba, putea să mă ameninţe şi cu exmatricularea, că tot nu ar fi contat deloc, pentru că nu aveam cum să mă întorc de bunăvoie în clasa aia.

Am ajuns până la parcare înainte să cedez.

Scoțând un strigăt dureros, m-am prăbuşit pe trotuarul de beton şi mi-am lăsat capul în mâini, plângând tare şi urât.

Îl uram.

Am vrut să îl urăsc atât de mult.

Aveam *nevoie să îl urăsc.*

„Mai întâi trebuie să încetezi să-l mai iubeşti..."

– Aoife, se auzi o voce familiară, iar eu am tresărit.

„Nu, nu, nu, nu acum..."

– Pleacă!
– Ce s-a întâmplat?
– Am spus *să pleci!*
Făcând exact opusul a ceea ce îmi doream, Paul se așeză lângă mine.
– Ce s-a întâmplat?
– Nimic. Suspinând, m-am îndreptat ca să-mi șterg ochii. Sunt bine.
– Te-a rănit mai devreme?
– Nu. Am suspinat din nou. M-am rănit singură.
– Cum?
„Mi-am dăruit inima persoanei nepotrivite."
– Nu e important.
– E evident că e important.
– Las-o baltă, bine?
– Vorbește cu mine, Aoife!
– Nu pot.
– Poți.
– Nu vrei să auzi asta, Paul.
– Pune-mă la încercare!
– Îmi place de el, bine? m-am auzit zicând înăbușit. Îmi place de el.
L-am simțit pe Paul încordându-se lângă mine.
– Joey.
Oftând, am încuviințat și apoi mi-am lăsat capul în mâini, simțind un val de vinovăție și ușurare. Îmi pare foarte rău!
– De când?
„Din prima zi."
– Nu știu.
– Ai fost cu el? întrebă el liniștit.
Am dat din cap dezaprobator.
– Nu.
Mă privi reticent.
– Nu?
– Nu, am confirmat, înghițind în sec. *Nu.*
Se holbă lung la mine înainte de a elibera o respirație tremurândă.

– Măcar atât.
– Da, am pufnit. „Măcar atât."
– Îți mai pasă de mine?
– Da, am răspuns sincer.
– Îți pasă de el?
Nu i-am răspuns la întrebare.
Nu puteam.
Nu eram atât de crudă.
– Îl placi mai mult decât mă placi pe mine?
– E diferit.
– Deci ce vrei să-mi spui, Aoif? Ochii lui îi cercetau pe ai mei şi am fost incredibil de impresionată de cât de calm rămăsese. De fapt, făcea să îmi fie mai greu, deoarece se comporta ca tipul dulce care fusese când ne întâlniserăm prima dată, ceea ce m-a făcut să mă simt precum cea mai mare nenorocită. Vrei să spui că vrei să fii cu el?
– Nu. Am clătinat din cap. Asta nu se va întâmpla.
– Nu înţeleg. Se încruntă. Dacă nu ai fost cu el şi nu ai de gând să fii cu el, atunci de ce?
– Trebuia doar să-ţi spun, bine? Mi-am şters obrajii şi am expirat tremurând. Trebuia să-mi iau asta de pe suflet.
Paul tăcu mult timp înainte să vorbească din nou.
– Trebuie să-ţi spun ceva.
– O să doară?
– Ar putea.
– La fel de rău cum a durut ceea ce tocmai ţi-am spus?
– Poate un pic mai rău.
„Oh, Doamne!"
– Este vorba despre acele zvonuri?
– Aproximativ.
Am oftat şi i-am făcut semn din cap să continue.
– Eu, ah... Oftând îndurerat, se uită în jos, la picioarele sale, şi spuse: M-am culcat cu cineva.
„Rahat!"
– Ți-ai pierdut virginitatea? Asta a durut mai rău decât mă aşteptam. Cu cine?
– Cu o fată de la Tommen.

– Deci era adevărat. Am rămas fără aer și m-am forțat să-mi păstrez calmul și să-i arăt aceeași decență pe care mi-o arătase el mie. Cum o cheamă?

– Bella. Își lăsă capul în mâini și zise: Bella Wilkinson.

– Când?

– *După* ce te-ai despărțit de mine la Halloween.

– După cât timp? l-am întrebat, surprinzându-mă pe mine însumi de calmul tonului meu.

– Aoife.

– După cât timp, Paul?

– Are vreo importanță?

– Ți-am spus adevărul meu.

– În aceeași seară.

– La discotecă?

El mai încuviință o dată.

– Uau! am zis, cu umerii căzuți.

Ei bine, era perfect!

Joey i-o trăgea lui Danielle și Paul i-o trăgea Bellei, în timp ce eu mi-o trăgeam singură.

„Perfect."

– Îmi pare rău, Aoife, se grăbi el să spună. A fost o greșeală imensă. Nu a însemnat nimic și, sincer să fiu, m-am simțit precum cel mai mare rahat de pe planetă după aceea.

– Era blondă?

– Hm?

– Blondă, am bombănit. Era blondă?

– Nu, răspunse el pe un ton aspru. Avea părul negru.

– Măcar atât.

– Îmi pare atât de rău, Aoif!

– Da. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am suspinat. Și mie, Paul.

– Pot să-ți pun o întrebare?

Am încuviințat.

– De ce nu ai făcut-o?

– De ce nu am făcut ce?

– Tu și el. Își drese vocea. Eram despărțiți. Ai avut ocazia perfectă să ți-l scoți din sistem.

– Să mi-l scot din sistem?

– Știi ce vreau să spun.

M-am întors să mă uit la el, dar nu aveam un răspuns.

– Nu se va întâmpla, i-am zis în schimb, retrăgându-mă fizic la amintirea acelor cuvinte îngrozitoare ieșite din gura lui Joey. Toate amestecate cu amintirea de a-l vedea cu ea în acea noapte. Trebuie să îl uit.

– Ei bine, nu vreau ca lucrurile să se termine între noi, zise el, întinzându-se pentru a mă lua de mână. Țin mult la tine, Aoif.

– Și eu țin la tine, i-am răspuns, simțindu-mă amorțită.

– E doar o pasă proastă, continuă el, împreunându-ne degetele. Putem trece peste asta. Întotdeauna o facem.

– Cum? am șoptit. Cum putem face asta să meargă? Și, mai important, de ce ar trebui?

– Presupun că spunându-ne reciproc adevărul, zise el calm. Azi a fost un început bun.

– Nu știu dacă mă pot angaja în asta, am recunoscut slab. E vraiște în capul meu, Paul.

– O vom scoate la capăt, zise el, înfășurându-și brațul în jurul umărului meu. O să fie bine.

„Nu, nu o să fie."

ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

14 februarie 2002

AOIFE

Cu mâinîle ocupate și cu telefonul care îmi suna în buzunarul fustei, mi-am folosit cotul pentru a deschide ușa de la intrare și apoi am lăsat rapid ghiozdanul jos și geanta de sport și teancul de scrisori pe care le adunasem de pe podea, înainte de a căuta telefonul în buzunar.

– Da, Casey, sunt acasă, am zis, sprijinindu-mi fidelul Nokia 3310 între umăr și ureche, pășind peste grămada de prostii pe care o lăsasem în hol, descălțându-mă și îndreptându-mă spre bucătărie. Și nu, înainte să întrebi, nu mi-am deschis încă felicitările de Ziua Îndrăgostiților.

– Ei bine, grăbește-te, fato, zise ea la celălalt capăt. Și spune-mi măcar de la cine este ursulețul uriaș de pluș, care ține o inimă drăguță.

– Știi deja de la cine este.

– Bine, le deschizi deja?

– Nu, mă duc să fac un sendviș.

– Sendviș? Ce s-a întâmplat cu tocănița de joi a mamei tale?

– Tata a dus-o la hotelul acela mare și luxos din Kilkenny să petreacă noaptea, îți amintești?

– Să și-o tragă?

– *Nu,* pentru a testa salteaua, am răspuns sarcastic. Evident ca să și-o tragă.

– Unde e tocilarul ăla mic și sexy în seara asta?

– S-a dus la bunica să seteze canalele la noul ei televizor – și te rog să nu spui că fratele meu e sexy. Îmi vine să vărs.

– E frumușel, Aoif, cu freza aia blondă și ochelarii cu rame negre...

– Nu, nu este. M-am îmbufnat. E enervant.

– Un enervant sexy, mă tachină ea înainte de a adăuga: Bine, hai să deschidem felicitările! Eu le-am deschis pe toate ale mele și m-am plictisit.

– De la cine ai primit anul acesta?

– Ca de obicei, zise ea, înșirând: Mack, Charlie, Dricko și Alec din anul nostru. Sticky-Dicky dintr-a douăsprezecea, câțiva anonimi și un puști pe nume Tim dintr-a șaptea.

– Au, ai un boboc dintr-a șaptea. Ce drăguț! am zis batjocoritor. Și în ceea ce îl privește pe Richard Murphy...

– Sticky-Dicky, mă întrerupse ea pentru mă corecta.

– Dacă-i spui așa, oamenii vor ști că i-ai atins scula, Case.

– Scula lui lipicioasă.
– Lipicioasă de la ce, de la luciul tău de buze?
– Nemernico!
– Aha! am chicotit.
– Apropo, m-a invitat și pe mine la debutul lui, în iulie.
– Ai de gând să mergi?
– Dacă am de gând să merg la debutul lui Sticky-Dicky? Evident!
Am râs.
– Poți împrumuta o rochie de la mine.
– Mulțumesc, cea mai bună prietenă a mea, pentru că nu am nimic formal. Acum deschide-le!
– Bine, bine. Ieșind înapoi pe hol, mi-am luat ghiozdanul și m-am întors la masa din bucătărie pentru a-l deschide și a-l întoarce cu susul în jos.
– Câte ai primit?
– Câteva.
– Câte?
Analizând felicitările de pe masă, le-am numărat în gând pe toate și am spus:
– Cred că sunt paisprezece?
– Paisprezece!
– Nu, scuze, am numărat una de două ori. Sunt treisprezece.
– Bine, te urăsc.
– Oh, te rog! am râs. Știi că sărbătoarea asta e o mare porcărie.
– Bine, deci știm că unul dintre ei este Paul, spuse Casey, transformându-se într-un detectiv de cealaltă parte a firului. De la cine sunt celelalte? Haide, deschide-le!
Am răsfoit mai mult de o duzină de plicuri, le-am stivuit ordonat în fața mea și mi-am pus telefonul la ureche.
– Ești gata?
– De ieri.
– Finny O'Shea, Dermot Keane și Luke Twomey dintr-a douăsprezecea.
– Hei, Luke este prietenul lui Sticky-Dicky.

– Danny Collins și Trev Mulcahy dintr-a zecea.
– Trev Mulcahy? zise ea la telefon. Doamne, e drăguț!
– Bine… e unul dintr-a noua. Cine?
– Liam O'Neill.
– Oh, am marcat cu el, mă informă ea. Are o limbă ca o mașină de spălat blocată pe un ciclu de centrifugare rapidă.
– Frumoasă imagine mentală, Case.
– Bucură-te că nu trebuie decât să ți-o imaginezi!
– Bine, n-am copii din clasa a șaptea, nici din clasa a opta, ceea ce înseamnă că celelalte scrisori sunt de la băieți din anul nostru.
– Oh! strigă ea. Sunt fascinată.
– Bine, deci avem… Rich, Keith, Mike, Jack, Ruairi, Alec…
– Obraznicul ăla! bombăni Casey. Mi-a dat și mie una. Ce scrie în a ta?
– „Pentru fata cu cele mai frumoase picioare de la școală. Iată o felicitare de Ziua Îndrăgostiților! Dacă citești această scrisoare, înseamnă că mi-ai desfăcut pliurile, așa că mi se pare corect să le deschid și eu pe ale tale. De la Alec." Am râs. A ta?
– „Pentru fata cu cei mai frumoși sâni de la școală. Te rog să porți vesta albă la educație fizică săptămâna viitoare. Vederea sânilor tăi săltăreți mi-a oferit ore nesfârșite de bucurie. Nu te sfii să arăți și un sfârc. De la Alec."
– Tipic lui Alec, corect, am râs. Bine, deci ultima felicitare este cea mai mare.
– Paul?
– Mda.
– Ce a scris?
Inima mi se opri când am deschis scrisoarea și am oftat, tremurând.
– Aoife?
– Case, mi-a pus cincizeci de euro în plic.
– Vorbești serios?

M-am holbat la scrisoarea din mâna mea, simţind o serie de emoţii diferite.

– Desigur! De ce ar pune cineva bani într-o felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor?

– Deoarece crede că poate cumpăra o noapte cu tine? râse ea, dar gluma mă lovi puţin cam tare, aşa că nu mi se păru amuzantă.

– Nu vreau banii lui, Casey.

– Dă-mi-i mie! răspunse ea imediat. Sunt săracă. Am nevoie şi vreau banii lui foarte mult.

– M-am enervat!

Se auzi oftând.

– Stai în faţa unui teanc de felicitări de la băieţi care te adoră. Nu ai de ce să fii supărată.

– Dar...

– Trebuie să vin acolo şi să-ţi bag minţile în cap? Haide, Aoif! Probabil a pus asta acolo pentru că e panicat.

– Panicat?

– Da, draga mea! De luni întregi sunteţi pe muchie de cuţit, aşa că bietul idiot probabil face pe el de frică să nu te răzgândeşti şi să fugi cu Don Juan din BCS.

– Nu! Am tremurat. Asta nu se va întâmpla niciodată.

– Chiar nu ai mai vorbit cu Joey de atunci?

– Chiar nu am vorbit şi chiar nu doresc să o fac.

– Ce rahat, zise ea liniştită. Ştii, chiar am crezut că o să-ţi trimită o felicitare ca să spargă gheaţa dintre voi.

„Da, şi eu."

– Nu e genul care să scrie scrisori.

– Nu e, recunoscu ea. Dar am crezut că va face o excepţie pentru tine.

– Nu vreau felicitările lui! i-am răspuns categoric. Nu vreau nimic de la el.

– Ce s-a *întâmplat* între voi, Aoif?

– Nimic.

– Da, sigur.

– Nu s-a întâmplat nimic, Case, am zis eu. Şi nimic nu se va întâmpla vreodată. În plus, *sunt* la un pas să renunţ la băieţi pe viaţă.

Pufni.

– Asta pentru că nu ți-ai găsit încă un Sticky-Dicky.

– Al tău are frați?

– Are vaci, râse ea. Ai lui sunt fermieri.

Mi-am dat capul pe spate și am râs.

– Bine, trebuie să închid. Mă duc să fac un duș și să mănânc ceva.

– Ai nevoie să te răcorești după toată discuția aia cu Sticky-Dicky, nu? Mi se pare normal, scumpo. Doar să nu te lași dusă de val la duș. Altfel, va trebui să îți zic...

– Pa, Casey! am râs, închizând înainte ca ea să-și termine fraza și să distrugă ce rămăsese din inocența mea.

Lăsând scrisorile pe masa din bucătărie, m-am îndreptat spre scări, scoțându-mi pe drum puloverul, cămașa și cravata de la uniformă. Le-am aruncat în coșul de rufe de la capătul palierului, mi-am desfăcut fermoarul de la fustă și am coborât-o pe coapse înainte să o dau jos.

Luând un prosop din uscătorul de rufe, am intrat în baie, încă râzând în sinea mea de Casey și Sticky-Dicky.

Cu toate acestea, râsul meu dispăru repede când am ajuns față în față cu nimeni altul decât... Joey?

Îmi înghețã sângele când l-am văzut îngenuncheat deasupra toaletei noastre, cu o linie de pudră albă pe capacul toaletei și cu o bancnotă de cinci dolari rulată, apăsată pe o nară. Într-o clipită, pudra dispăru prin pâlnia improvizată și îi intră în nas.

– Oh, Doamne! am zis înecându-mă, când în sfârșit am reușit să-mi găsesc cuvintele. *Ce faci?*

Nu-i adresasem nici un cuvânt de la cearta noastră de acum două săptămâni. Prea supărată și rănită ca să-mi pot stăpâni sentimentele, îl evitasem ca pe ciumă, incapabilă să mă mai cert cu el după ce-mi dăduse knockout în inimă.

Cu coatele sprijinite pe capacul toaletei, Joey își lăsă capul în mâini și bolborosi:

– La naiba!

– Vorbești serios? am șoptit apăsat, uitându-mă înapoi la ușă și simțindu-mă brusc de parcă autoritățile erau pe

cale să intre în casa mea și să ne aresteze pe amândoi. Te droghezi în casa mea?

– Nu.

– Ba da, l-am contrazis eu. Tocmai te-am prins.

– Știu, știu. Adulmecând și strâmbându-și nasul, bolborosi: Nu-ți face griji!

Ca și cum nu era mare lucru că tocmai îl văzusem ingerând un drog de clasă A.

– Să nu-mi fac *griji?* Am râmas cu gura căscată la el. Joey!

– Ce?

– Ești în casa mea! Am clătinat din cap confuză. Ce naiba? Oftând, m-am apropiat de el și i-am prins bărbia, forțându-l să se uite la mine. Ce faci în casa mea și de ce ai adus droguri aici?

– Tatăl tău m-a rugat să trec pe aici, zise el, cu ochii neclintiți. Mi-a dat o cheie. A spus că motorul dușului nu funcționa. Ridică din umeri. L-am reparat.

– L-ai reparat? am zis furioasă. L-ai reparat? Nu dau doi bani pe motorul dușului, Joey. De ce luai droguri?

– Nu trebuia să vezi.

– Evident! am zis, forțându-l să se uite la mine când încercă să se îndepărteze. Ai înnebunit de tot? De ce naiba te-ai băgat în rahatul ăsta?

– Nu știu.

– Era cocaină?

– Nu.

– Mincinosule! De când iei cocaină?

– Nu contează.

– Ba da, contează, am spus eu. Vorbește cu mine, la naiba!

– De ce? Scăpând din strânsoarea mea, se ridică și se îndepărtă rapid. Ce legătură are asta cu tine?

– Ai adus *cocaină* în casa mea, Joey, am repetat cuvintele de mai devreme, sperând că de data aceasta avea să înțeleagă cât de greșit era comportamentul lui. În casa tatălui meu. L-am împins în piept, încercând să provoc o reacție din partea lui. Îți amintești de tatăl meu, nu? El e

cel care ți-a dat slujba aia la garaj. Cel care a avut încredere în tine să...

– Dispari din fața mea, Molloy, bombăni el, încercând zadarnic să mă ocolească și să scape de un interogatoriu. Știu că am dat-o în bară, bine?

– Să dispar din fața ta? Ai noroc că nu te jupoi de viu, cretinule! am răbufnit, împingându-l în piept și forțându-l să se dea înapoi până când se lipi de peretele băii mele.

Mi-am ținut mâna pe pieptul lui, simțind o cantitate anormală de căldură emanând de sub uniforma lui.

– Ce naiba? am zis, ridicându-mă și apăsându-mi mâna pe gâtul și apoi pe obrazul lui. Iisuse, Joey...

Panicată, am privit cum irisul lui verde dispărea chiar în fața mea, depășit de pupile atât de întunecate și de dilatate încât îl făceau să arate ca o persoană complet diferită.

– Sunt bine.

– Ești bine? M-am holbat la fața lui ridicol de superbă, simțind doar teroare. Joey, tocmai te-am prins prizând o linie. Cred că se poate spune cu siguranță că nu ești deloc bine.

– A fost o greșeală, se grăbi să spună. N-ar fi trebuit să fac asta aici.

– Nu, n-ar fi trebuit s-o faci deloc, l-am corectat, îngrijorarea cuprinzându-mă rapid.

– A fost o greșeală. Îl străbătu o tresărire. Tatăl tău are încredere în mine. N-ar fi trebuit... L-am dezamăgit. Cu cât vorbea mai mult, cu atât cuvintele îi ieșeau mai repede din gură, iar tonul îi devenea mai relaxat. Totul e bine, totuși, Molloy. Se întinse și îmi smulse mâna cu care încă îi strângeam bărbia. Este o greșeală. Eu, ah, greșesc cam des. Sunt atât de obosit uneori și, ei bine, ajută, știi. La dracu'!

Clătină din nou din cap, dar nu îmi dădu drumul la mână.

– Joe?

– Nu știu ce încerc să spun. Întregul său corp pulsa spasmodic în timp ce își rotea umerii și privea în jurul

camerei ca și cum ar fi fost prima dată când o vedea. Am un meci pe terenul GAA într-o oră, este împotriva celor de la St. Pats, care au o apărare serioasă, și nu am dormit de câteva zile. Oftă adânc, tremurând. Sunt doar atât de obosit și aveam nevoie de ceva care să-mi dea un impuls... dar nu se va mai întâmpla. Nu se va mai întâmpla.

– De câteva zile? Am clătinat din cap. De ce nu ai dormit de câteva zile?

– Mâncarea de seară.

– Mâncarea de seară? Despre ce vorbea? Divaga? Era un efect secundar al consumului de cocaină? Nu aveam nici o idee. Joe, ești cu mine?

Îi simțeam tremuratul care-i străbătea corpul.

Mă *îngrozea.*

– Din nou, îmi pare rău pentru ce ai văzut acolo! Nu-mi fac un obicei... știi tu. Ridicând din umeri, Joey îmi îndepărtă brusc mâna de parcă l-ar fi ars și își trecu o mână prin părul blond înainte de a se îndrepta spre ușă. Chiar nu e mare lucru, așa că nu-ți face griji, da? Pe mine nu mă deranjează.

– Nu te deranjează? Băiatul îmi spusese mai multe cuvinte în ultimele trei minute decât în ultimii trei ani. Era clar tulburat. Te duci la un meci acum? Așa?

– Da, într-un fel trebuie. Nu prea vreau să mă joc, dar, nu merită să încerc să scap de asta. Dând energic din cap, deschise ușa de la baie. Spune-i tatălui tău că am... am reparat dușul. Merge perfect din nou. Se întoarse și dădu din cap pentru ultima oară. Ne mai vedem, Molloy.

Privindu-l cum se îndepărta, dură o clipă să-mi revin, apoi alte câteva pentru a-mi opri capul să nu mi se învârtă pe umeri, încercând să înțeleg scena la care tocmai asistasem.

Era mai mult decât să împarți un joint și o doză de cidru cu băieții într-o seară de vineri.

Era vorba de cocaină. Era ceva serios.

Probleme.

Da, băiatul avea probleme cu „P“ mare.

– Oh, nu, nu! Ieşind fulgerător din baie, l-am prins de mână înainte să ajungă pe scări şi l-am târât rapid în dormitorul meu.

– Nu pleci nicăieri! l-am avertizat, închizând rapid și apoi încuind ușa în urma noastră. Rămâi chiar aici cu mine!

– Deschide ușa!

– Nu.

– Lasă-mă să ies!

– Nu.

Neliniştit şi cu mâinile tremurându-i, se întinse după cheia de la uşa mea.

– Lasă-mă să ies din camera asta nenorocită, Molloy!

– Am spus *nu*. Am luat cheia, am băgat-o în sutien și m-am uitat la el. Stai cu mine!

– Am meci.

– Nu-mi pasă. Stai jos!

– Nu pot să stau jos! răbufni el, trecându-și mâna prin păr, în timp ce pășea pe podeaua dormitorului meu. Trebuie să mă mişc.

– Atunci mişcă-te! am acceptat eu. Aici.

– Sunt bine, izbucni el, cu trupul tremurând, apropiindu-se de mine, sprijinindu-mă de ușa dormitorului meu. Lasă-mă să ies!

Am dat din cap dezaprobator, cu inima bătând nebuneşte.

– Nu.

– Nu te mai lua de mine, zise el, cu pieptul zvâcnind lipit de al meu, în timp ce căldura din corpul lui îmi ardea pielea.

Era îmbrăcat complet în uniforma şcolară, în timp ce eu aveam doar o pereche de chiloţi roz şi un sutien negru. Nici măcar nu eram asortată, la naiba!

– Nu mă iau de tine! am bombănit. *Încerc să te ajut.*

– Nu trebuie să faci asta.

– Se pare că trebuie.

– Sunt bine! zise el, acționând iraţional și imprevizibil şi punându-şi mâinile pe umerii mei. E totul în regulă.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât simțeam vibrația până la degetele de la picioare. Șșșt! mă îndemnă el, apoi izbucni într-un hohot de râs. Suntem în regulă, da?

Râdea de mine.

Oh, da, cu siguranță era drogat.

– La naiba! Râzând maniacal, își lăsă fruntea să se lovească de rama de lemn a ușii, chiar lângă capul meu. Îmi strici cheful, Molloy!

Se lovi din nou cu capul de tocul ușii, scoțând alt râs dureros.

Și apoi o făcu din nou și din nou.

Și din nou.

M-am gândit să-i cer ajutorul lui Casey, dar am renunțat rapid la ideea asta, nedorind să-l mai bag în belele.

În plus, nu mă temeam pentru mine. Nu îmi era frică de Joey.

Nu, îmi era teamă *pentru* el.

– Acum, ascultă, dobitocule! Prinzându-i bărbia, i-am apropiat fața de a mea, forțându-l să se uite la mine. Vei aștepta să-ți treacă în camera mea și o vei face fără să te mai lovești cu capul de uși. Cu mâinile pe umerii lui, l-am condus la patul meu și l-am împins jos. O să stai jos și o să respiri!

– Nu pot să stau jos.

– Poți! am insistat, împingându-l înapoi când încercă să se ridice.

– Trebuie să mă mișc.

– Trebuie să faci ce ți se spune.

– Nu pot să respir.

– Ba da, poți.

– Ceva nu e în regulă, oftă el, clătinând din cap în timp ce își ducea o mână după cap și își smulgea puloverul. Nu pot să respir.

– Joe!

– Nu pot să respir, zise el înăbușit, cu pieptul zvâcnind, ridicându-se și încercând să mă ocolească. Lasă-mă să plec!

– Ba da, poți. Împingându-l pe pat, m-am băgat între genunchii lui și i-am lipit pieptul de burta mea. Uită-te la mine!

– Mă sufoc.

– Joey? Ținându-i fața între mâinile mele, i-am ridicat bărbia și l-am forțat să se uite la mine. Respiră!

– Molloy...

– *Respiră,* Joe! l-am sfătuit, fiind speriată pentru că intra în panică. Respiră, bine?

Expirând frustrat, încercă să respire adânc, dar se opri, spunând:

– Nu pot. Eu nu pot. Trebuie să mă mișc...

– Șșșt! Coborându-mă în poala lui, i-am cuprins mâinile cu ale mele și mi le-am pus pe talie. Respiră numai. Cu ochii ațintiți asupra lui, am inspirat adânc, am ținut aerul o clipă și apoi am expirat ușor. Exact așa.

Nu își dezlipi ochii întunecați de ai mei, cu mâinile strânse pe șoldurile mele, repetând mișcările mele, respirând adânc și apoi expirând.

– Așa! l-am lăudat, așezându-mi mâinile pe umerii lui. Din nou.

Încă tremurând, Joey mai respiră adânc, ținu aerul în piept, apoi expiră încet.

– Exact așa. Întinzându-mi degetele prin părul său decolorat de soare, i-am mângâiat obrazul cu mai multă afecțiune decât era cazul și am continuat să inspir și să expir împreună cu el, iar și iar, fără să-mi iau ochii de la el.

Cu cât mă privea mai mult, cu atât mai tare îl simțeam crescând sub mine.

Stând în poala lui, îl simțeam cum se încorda și aș fi mințit dacă aș fi spus că nu mă făcea să tânjesc după el.

– Cum te simți?

– Ca și cum aș vrea să ne dezbrăcăm și să ne-o tragem.

„Iisuse!“

– Ei bine, nu se va întâmpla, am șoptit, simțindu-mi întregul corp tremurând. Așa că nu te mai gândi la asta!

– Știu că nu se va întâmpla. Cu mișcări mai relaxate acum, pentru că mintea îi era încețoșată, mă trase mai aproape de el, degetele frământându-mi partea cărnoasă a șoldurilor, în timp ce își legăna încet șoldurile de mine. Dar o vom face.

Am râmas fără aer.

Îmi mângâie sânii cu nasul.

– Nu astăzi.

Am eliberat altă respirație tremurândă.

– Dar o vom face.

„Doamne, Dumnezeule!"

– Șșș! Concentrează-te, Joe! Ține ritmul respirației! i-am ordonat, când nu puteam face nimic altceva decât asta.

Inspirând adânc, se aplecă și își îngropă fața în pieptul meu.

– Încerc.

– Bine, am zis, tremurând. Continuă să încerci!

Conștientă că sutienul era singurul lucru care îi despărțea buzele din sânii mei, am apelat la fiecare gram de stăpânire de sine pe care îl aveam pentru a mă ajuta în acel moment.

Vocea lui era înăbușită, iar buzele sale atingeau bucata de țesătură care îmi ascundea sfârcul excitat, când zise:

– Mi-e dor de tine.

Inima îmi bătea cu putere în piept.

– Și mie mi-e dor de tine.

– Îmi pare rău! șopti el, mângâindu-mi conturul sfârcului cu nasul. Pentru că i-am zis și ei ce ți-am zis ție.

– E în regulă. Trecându-mi degetele prin părul lui, i-am sprijinit capul de pieptul meu și am dat drumul unei respirații tremurânde. Totul va fi bine.

Trecură câteva minute, dar nici unul din noi nu se mișca.

În schimb, am rămas în poala lui, ținându-i capul, dar *și* respirația mea, în timp ce el se concentra intens la a lui.

Încet-încet, spasmele care îi zguduiau mâinile, care îi zguduiau întregul corp se atenuară, iar eu am simțit un val de ușurare inundându-mi corpul.

Reprimându-mi un fior, m-am întins să îi pipăi fruntea lipicioasă și am constatat că ușurarea temporară mă abandonează.

– Joe, arzi mai tare decât înainte.

– Hm?

– Arzi! Îngrijorată, mi-am coborât mâinile pe gâtul lui umed și la cămașa uniformei și mai umedă. Sfinte Sisoe, Joe, ești ud leoarcă.

– E în regulă, bombăni el, concentrându-se în continuare asupra respirației. O să treacă.

Hm, nu eram atât de sigură.

– Stai puțin! Voi deschide o fereastră.

Am vrut să mă dau jos din poala lui, dar el își înfășură rapid brațele în jurul meu și m-am întors la el.

– Nu te mișca!

– Joe, arzi efectiv! Panica începu să se instaleze când am văzut o picătură de sudoare curgând pe partea laterală a gâtului său. Aș putea prăji un ou pe tine. Serios. Trebuie să te răcoresc.

– Nu-mi pasă. Își îngropă din nou fața în pieptul meu și inspiră adânc. Când expiră, șopti: Nu mă părăsi!

– Joe…

– Te rog, rămâi! Făcu o pauză pentru a elibera altă respirație lentă, înainte de a continua: Asta e singura dată când s-a oprit vreodată. Te rog, nu întrerupe asta!

– Aceasta este singura dată când s-a oprit vreodată *ce* anume? am zis, simțind că inima voia să-mi iasă din piept. Și să nu întrerup *ce?*

– Capul meu, bolborosi el, înainte de a adăuga: Liniștea.

„Nu înțeleg“, îmi venea să strig, dar m-am ținut tare și am rămas *calmă.*

– Îți promit că nu te voi părăsi, i-am spus, îndepărtându-i ușor cravata de la gât. Voi sta chiar aici. Dar nu trebuie să fiu în poala ta acum, pentru că trupul meu îl încălzește pe al tău.

Când nu făcu nici o mişcare pentru a se conforma, m-am lăsat pe spate, făcându-i capul să cadă în față, şi am pus mâna pe nasturii de la cămaşa lui.

– Ceva nu e în regulă, gemu el, mâinile prăbuşindu-i-se în lateral. Nu mă simt bine.

– Cum ai putea să te simţi bine după asta? am zis eu, descheind rapid cămaşa şi lăsând materialul să-i alunece de pe umerii lui, dar m-au întâmpinat vânătăile violet-închis de pe toată partea stângă a pieptului său, ajungând până la claviculă. Am rămas fără aer.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

– M-am bătut.

Joey avea un piept superb; slab şi puternic, cu sfârcuri maro-deschis şi muşchi abdominali bine sculptaţi. Șoldurile lui erau înguste și aveau acele linii sexuale epice în formă de V pe care toţi cei înzestraţi atletic păreau să le aibă. O şuviţă de păr castaniu-aurie îi ieşea mai jos de buric, dispărând sub talia pantalonilor gri ai uniformei.

Și, deși pielea lui aurie era plină de cicatrici, eram sigură că nu văzusem pe nimeni mai perfect în viața mea.

– Te-ai bătut? Tremurând, i-am atins uşor cu palma vânătaia care îi acoperea inima. Cu cine?

– Cu un nenorocit. Expirând cu durere, îmi acoperi mâna cu a lui și îmi șopti: Ar trebui să mă lași să plec.

– Știu că ar trebui. Cu inima bătându-mi cu putere în piept, am închis repede ochii şi mi-am dorit ca inima să se calmeze. Dar nu pot.

– Este ceva în neregulă, gemu el apoi, foindu-se incomod. Cu scula mea.

– Ăsta e modul tău de a mă face să mă uit la scula ta?

– Nu, zise el, strecurându-și o mână în talia pantalonilor gri ai uniformei. Ăsta sunt eu spunându-ți că e ceva cu adevărat în neregulă cu scula mea.

– Ce?

– Nu ştiu. Respira greu şi se prăbuşi pe pat, gemând de parcă ar fi avut dureri reale. La naiba!

– Ți-ai răsucit vreun testicul? am întrebat, foarte serioasă. Kev a făcut asta o dată şi e foarte grav. Dacă nu

cauți tratament medical, îți poți pierde tot testiculul, Joe...

– Nu, gemu el, apoi își acoperi fața cu mâinile. La naiba, doare prea tare!

– Bine, suficient. Mi-am ridicat mâinile, panicată. Scoate-ți hainele și lasă-mă să văd!

– Nu este o idee bună.

– Oh, taci și dezbracă-te, la dracu'! Îngrijorată, am pus mâna pe nasturele de la pantalonii uniformei lui și l-am desfăcut înainte de a-i desface fermoarul. Ridică-ți șoldurile!

– Molloy.

– Ridică-te!

– La naiba! Ridicându-se, gemu iar de durere când i-am tras pantalonii pe șolduri. Doamne, Dumnezeule, nu-l atinge...

– Îmi pare rău! Tresărind, am trecut cu grijă talia boxerilor negri peste ceea ce trebuia să fie cea mai mare sculă pe care o văzusem vreodată. Ce naiba e *asta?*

Ca un soldat de linia întâi, penisul său în plină erecție era la câțiva centimetri de fața mea.

– De ce este așa...

– Nu știu, zise el apăsat, ridicându-se pe coate ca să se uite la ea de parcă ar fi fost inamicul. Nu se lasă dracului jos. Mă tot excit!

– Asta trebuia să se întâmple?

– Nu.

– Atunci de ce...

– Nu știu, Molloy!

– Bine, bine, ce-ar fi să ne calmăm amândoi? am strigat mai mult pentru mine decât pentru el, în timp ce stăteam în dormitorul meu, în sutien și chiloți, cu scula lui Joey Lynch uitându-se furioasă la mine. Sfinte, e o sculă mare, Joe!

– Taci, Molloy! răbufni el. Nu mai spune asta, la dracu'! Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

– De ce nu... ei bine, știi tu? am ridicat din umeri. De ce nu tragi de ea? Știi tu, să vedem dacă se duce în jos?

– Oh, la dracu'! bombăni el, apoi trase o gură de aer chinuită. Nu mă masturbez aici.

– Evident, nu trebuie să o faci cu mine aici, am adăugat. Pot să cobor ca să fac câte un sendviș sau ceva.

– Un *sendviș?* Serios, Molloy?

– Nu ştiu, am zis. Nu am mâncat de la prânz şi tu eşti... și eu sunt... Uite, doar încerc să ajut, bine?

– Dă-mi telefonul!

– Ce?

– Telefonul, zise el. Te rog. Dă-mi-l!

– Unde este?

– În buzunar.

Chinuindu-mă să-i recuperez telefonul, am reuşit să îl scot din buzunar fără să fac contact vizual cu el.

– Gata, am spus, urcându-mă pe pat pentru a îngenunchea lângă trupul lui prăbușit. Poftim!

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

DISFUNCȚIE ERECTILĂ

14 februarie 2002

JOEY

Nu puteam să-mi explic ce fusese în capul meu ca să recurg la ceva așa de nesăbuit, cum ar fi fost să prizez în casa șefului meu.

Singura scuză valabilă pe care o aveam la îndemână era că epuizarea pusese stăpânire pe corpul meu până la punctul în care mă paraliza.

Oricât de jalnic ar fi fost să recunosc, nu dormisem de luni întregi.

Cincisprezece săptămâni, ca să fiu exact.

De când ultimul urmaș al tatălui meu fusese introdus în viața mea.

Din clipa în care venise acasă de la spital, Sean fusese inconsolabil.

Fără glumă, urla nonstop, iar mama noastră își pierdea mințile odată cu el.

Dacă nu lucra sau nu îi dădea copilul bunicii, se ascundea în camera ei, plângea în pernă şi făcea tot ce era omeneşte posibil pentru a evita să se ocupe de el.

Bunica menționase ceva despre faptul că motivul pentru care mama nu părea să se ataşeze de Sean era ceva numit depresie postnatală.

Nu am înțeles.

Cum aş fi putut s-o vindec dacă nu ştiam nimic despre ea?

Nu puteam – şi nici tata nu era de vreun ajutor.

Ea refuza să îl alăpteze.

Nu voia nici să-i dea biberon.

Respingea ideea de a-l ține în brațe.

De fiecare dată când el plângea, ea părea că voia să se jupoaie de vie.

Era oribil.

După ce își recăpătase poziția în casă când se întorsese ea cu copilul, bătrânul mai zăbovise câteva săptămâni pe aici, încercând să se mențină pe linia de plutire şi comportându-se cât de cât decent.

Nu durase mult, desigur.

La trei săptămâni după ce născuse mama, tata își ieşise din fire şi o trăsese efectiv din pat.

Punând-o pe podea lângă pătuț, urlase şi țipase în fața ei până când nu mai suportasem nici o secundă nenorocită. Avuseseră loc explozii de furie, care duseseră la una dintre cele mai urâte certuri pe care le avuseserăm vreodată.

În cele din urmă, bătrânul avusese câştig de cauză, dar cel puțin îi dădusem câțiva pumni buni ca să-l fac să plătească pentru că îmi rănise mama, care încă sângera după naştere, pentru numele lui Dumnezeu!

Furios că ea refuzase categoric să ia copilul, tata luase pătuțul, cu Sean înăuntru, şi îl scosese din dormitorul lor,

ducându-l în camera surorii mele de 13 ani.

După aceea, bătrânul încetase să mai încerce și, bineînțeles, mama dăduse vina pe mine pentru retragerea lui.

Incapabil, sau pur și simplu lipsit de dorința de a se ocupa de responsabilitățile sale, tata se întorsese direct la tiparul său obișnuit de a bea, de a face sex și de a distruge casa, lăsându-mă pe mine să-i curăț mizeria.

Cu școala, munca, hurlingul și Ollie și Tadhg de care trebuia să am grijă, nu obiectasem când Shannon preluase sarcina de a avea grijă de Sean.

Pentru că adevărul era că nu voiam să o fac eu.

Nu *doream* să iubesc pe altcineva.

Nu când vârsta și vulnerabilitatea lui aveau să mă țină încătușat în acea casă mai mult timp.

Indiferent de aversiunea mea de a mă atașa de micul rahat cu colici, exact asta se întâmplă până la urmă.

Pentru că, oricât de dornică ar fi fost sora mea, nu știa ce să facă cu un nou-născut și, după trei nopți de țipete neîntrerupte, am dus pătuțul în camera mea, nedorind să las copilul să mai plângă nici un minut.

Trei luni și jumătate trecuseră de atunci și, în timp ce mama se apropia încet de Sean, îi schimba scutecul și îl scotea la plimbare în zilele ei libere, pătuțul lui încă era în dormitorul meu.

Adormind în picioare zilele astea, începusem să cumpăr câteva grame în fiecare zi de salariu de la Shane, având nevoie de un stimulent pentru a funcționa.

În acea zi nu fusese nici pe departe prima dată când încercasem să iau droguri, dar fusese prima dată când simțisem că inima putea să îmi iasă din piept. Mă simțeam al naibii de amețit și eram furios pe Shane pentru că îmi vânduse o tâmpenie, pentru că ceea ce trăsesem pe nas nu era cocaină.

Capul îmi era împrăștiat peste tot, corpul îmi ardea al naibii de tare și tot ce voiam să fac era *să mi-o trag.*

Nevoia de a mă elibera era aproape insuportabilă, lăsându-mă cu o erecție furibundă, ceea ce era o

problemă, pentru că fata care își asumase rolul de asistentă era și singura pe care *nu* o puteam avea.

Iar eu voiam să o am.

Îmi doream atât de mult să o am, încât mă durea.

În timp ce ceața din mintea mea se limpezea, presiunea din scula mea părea doar să crească.

– Gata, știu! zise Molloy și se urcă din nou pe pat în tanga ei roz minusculă, care nu făcea nimic pentru a ajuta cauza. Uite! spuse ea, împingându-mi telefonul pe stomac.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Mă bătu pe umăr, în semn de solidaritate, fără îndoială, apoi se apropie, așezându-se în genunchi lângă mine. Sunt lângă tine.

Având în vedere că nu se uitase la mine de săptămâni întregi, ar fi trebuit să fiu încântat să aud acele cuvinte ieșind din gura ei.

Dar, în starea în care mă aflam, era greu să mă concentrez la altceva decât la imaginea uluitoare a corpului ei îmbrăcat sumar.

Dacă nu ar fi fost faptul că eram foarte îngrijorat pentru scula mea, m-aș fi bucurat de acest moment.

„Nu te mai uita, dobitocule!"

„Privitul înrăutățește situația."

Clătinând din cap, mi-am deblocat telefonul și am scris rapid un mesaj.

Lynchy: Ce mi-ai dat?

Holland: *????*

Lynchy: *Ce naiba mi-ai făcut?*

Holland: *Nimic, dobitocule, ce-i cu tine?*

Lynchy: *Nu pot să-mi fac scula să coboare!*

Holland: *Ah, rahat! Am greșit punga, puștiule. Greșeala mea.*

Lynchy: *Greșeala ta? Mă doare în cur! Ce am luat?*

Holland: *Cocaină amestecată. Nu era pentru tine. Am un tip în vârstă de 50 de ani care vine săptămânal pentru asta.*

Lynchy: *Cu ce dracu' e amestecată?*

Holland: *Sildenafil.*
Lynchy: *Care este...*
Holland: *O versiune ieftină de Viagra. Zdrobită și combinată cu cocaină, îți dă aripi. La propriu.*
Lynchy: *Doamne, Dumnezeule, dobitocule. Am un meci mai târziu!*
Holland: *Relaxează-te, vei fi bine în câteva ore. Mergi pe val și bucură-te de ea, frate!*
Holland: *Dar mai bine sari peste acest meci.*
Holland: *Găsește-ți o păsărică frumoasă și umedă în care să îngropi scula aia.*

– La dracu'! am zis, închizând strâns ochii, creierul meu frenetic încercând să asimileze ce naiba mi se întâmpla.

– Ce? întrebă Molloy, cu ochii mari. Ce e?

Incapabil să răspund, am aruncat telefonul în poala ei și mi-am pus un braț peste față.

– Ai amestecat medicamente pentru disfuncții erectile cu cocaină? strigă ea. Ești nebun!

– N-am știut, bine?

– Nu-i de mirare că scula ta încearcă să leviteze de pe pat. A fost setată pe modul „gata-de-futut", Joe! Clătinând din cap, reciti mesajele de pe telefonul meu înainte de a-l arunca pe saltea. Ei bine, pot să-ți spun un lucru chiar acum, și anume că această zonă *de aici* – făcu o pauză pentru a arăta spre păsărica ei, înainte de a adăuga rapid – este interzisă acelui turn înclinat numit *penis.*

– Ți-am cerut eu să ți-o trag?

– Nu, dar pot vedea clar că vrei să o faci, zise ea, arătând spre capul penisului meu. Nu-i de mirare că te doare purtând chestia aia peste tot. Mă doare numai când mă *gândesc...*

– Molloy.

– Bine, bine! Cu o grimasă, își ridică mâinile. Nu te ajută. Am înțeles.

– Pot să... Expirând cu durere și simțindu-mă total degradat de ceea ce urma să întreb, am forțat cuvintele să-mi iasă din gură: Să folosesc dușul tău.

Ea se încruntă.

– Duşul meu?

Am privit-o cu subînţeles.

– Oh! răspunse ea, cu ochii mari. Duşul meu. Da, desigur. Nici o problemă. Încuviinţând din cap, se dădu repede jos de pe pat şi îmi trase chiloţii şi pantalonii uniformei de pe picioare. Poţi să stai în picioare?

– Da, am zis. Poți să nu îngenunchezi în fața mea? Te rog!

– Rahat, scuze! Îndepărtându-se de mine, Molloy se îndreptă spre dulapul, încercând să-mi ofere intimitate, deși se întorcea să se uite la fiecare trei secunde.

– Îmi pare rău pentru asta, am murmurat, ridicându-mă în picioare.

– Mda. Ridică din umeri, în timp ce răsfoia un teanc de cutii de CD-uri de pe dulapul. A fost o Zi a Îndrăgostiților interesantă.

– Da, sunt sigur. Stând cu testiculele goale în dormitorul ei, m-am îndreptat spre ușa ei gol-pușcă. Molloy!

– Da?

– Uşa. Sprijinindu-mi capul de lemn, mi-am reprimat dorința de a urla și am spus: Cheia e la tine.

– Ah, rahat! Trecând pe lângă mine, își băgă mâna în sutien și scoase o cheie. Vrei săpun? întrebă ea, cu fundul mult prea aproape pentru a mă ajuta. Sau o revistă…

– *Deschide* odată uşa!

– Imediat!

FACEM PACE

14 februarie 2002

AOIFE

Cincizeci şi opt de minute.

Atât timp bâzâi duşul. Atât timp îi luă lui Joey să îmblânzească bestia.

Mai trecură zece minute până când ieşi în sfârşit din baie.

Îmbrăcat din nou în uniformă, cu părul blond ciufulit în patruzeci de direcţii diferite şi obrajii vizibil înroşiţi, păşi în bucătărie, cu prosopul în mână.

– Mulţumesc.

– Eşti mai bine? am întrebat, neputându-mi reprima râsul care îmi scăpă când întorceam o bucată de pâine prăjită în tigaie. Te simţi *uşurat?*

– Ce amuzant! bombăni Joey, dar zâmbetul reticent de pe faţa lui mă asigură că nu era supărat.

– A coborât?

– În cele din urmă, recunoscu el, cu un zâmbet de lup. Am crezut că va trebui să merg la Urgenţe.

– Cum ar fi fost? am râs, oprind plita şi pregătind pâinea prăjită. Ar fi trebuit să legăm o remorcă la taxi pentru a transporta armăsarul ăla dintre picioarele tale.

– Cred că nu voi mai auzi niciodată sfârşitul acestei poveşti, nu-i aşa?

– Nu, probabil că nu, am zis, încă râzând. Poftim! I-am înmânat o farfurie plină cu bunătăţile făcute de mine. Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

– Ai gătit singură. Ridică din sprâncene, surprins. Sunt impresionat.

– Am un partener de economie domestică destul de decent, care m-a învăţat câteva lucruri, am răspuns, mutându-mă la masă cu propria farfurie. E un dobitoc, dar ştie să se descurce în bucătărie.

– Deci acest partener de economie domestică, spuse Joey, urmându-mă la masă, e prietenul tău?

Inima îmi zvâcni în piept.

– A fost.

– A fost?

Încuviinţând, m-am aşezat pe scaun şi am luat o îmbucătură din pâinea prăjită.

– A fost cel mai bun prieten al meu.

– Ce s-a schimbat?
– Ne-am certat.
– Serios?
– Îhî. Mi-a frânt inima.
În ochii lui Joey se vedea durerea.
– Molloy.
– Am glumit.
I se citi uşurarea pe chip când înghiţi minciuna mea.
– Ei bine, am auzit că partenerul tău se simte de rahat după cearta pe care aţi avut-o.
– Serios?
– Da. Joey încuviinţă. Îi e dor de prietena lui.
Îmi tresări inima.
– E normal. E uimitoare.
Zâmbi.
– O vrea înapoi.
– Nu a plecat niciodată. Am înghiţit în sec. Avea nevoie doar de o pauză.
– Bine. Încuviinţă. Pentru că, dacă ar fi plecat, lui nu i-ar fi plăcut.
– Nu?
– Nu. Îşi fixă ochii verzi asupra alor mei de la celălalt capăt al mesei. Nu i-ar fi plăcut. Răsuflând apăsat, tremurând, m-am întins peste masă şi mi-am întins mâna cu palma în sus.
– Frumoase mişcări.
Îmi privi mâna îndelung înainte de a-şi pune încet mâna peste a mea.
– Totul este frumos.

Clasa a zecea

VOI FI CU TINE

2 septembrie 2002

JOEY

Ținându-mi respirația sub apă, am rămas nemișcat, cu mâinile prinse de chiuvetă, până când am simțit că-mi ardeau plămânii și că gândurile îmi deveniseră confuze și neclare.

Instinctul de supraviețuire umană de rahat insuflat tuturor, cel care ne programase să căutăm oxigen, îmi forța fața să ajungă la suprafața apei.

Amorțit, am respirat încet pe nas, torturându-mi intenționat plămânii care îmi cereau să trag cât mai mult aer.

Să-i ia dracu' de plămâni! Să ia dracu' pe toată lumea!

Cearcănele de sub ochi mi se întunecară până în punctul în care, când m-am trezit în acea dimineață, chiar păream că aveam doi ochi negri.

Un milion de nopți nedormite, combinate cu un milion de greșeli nenorocite în vara care trecuse, își puseseră amprenta asupra corpului meu.

Pregătind o linie din drog cu cardul bancar, m-am aplecat peste blatul care susținea oglinda – ca să pot să trec peste următoarele șase ore – și am tras repede pudra pe nas.

Am simțit o durere în mijlocul pieptului.

Durerea era îngrozitoare și nu reușeam să scap de ea.

Îmi ieșisem din minți mai rău ca niciodată în ultima vreme.

Și eram furios.

Eram atât de furios încât simțeam cum ardea și sângera ceva undeva atât de adânc în mine, încât știam că nu putea fi găsit pentru a fi pansat.

Eram un dezastru.

Iisuse…

Tremurând, m-am aplecat peste chiuvetă pentru încă o jumătate de oră, aşteptând ca stomacul meu să se liniştească şi creierul să coopereze, înainte de a reuși să mă întorc în camera mea şi să-mi pun uniforma.

Mingea de hurling şi casca din colţul camerei mele mă batjocoreau cu o serie de cerinţe şi aşteptări pe care nu eram sigur că le mai puteam îndeplini mult timp.

– Hei!

Vocea lui Shannon îmi răsună în urechi și m-am liniştit o clipă înainte să mă întorc spre ea.

– Hei! I-am oferit ceea ce am sperat că era un zâmbet încurajator. Eşti gata pentru prima ta zi?

– Nu, şopti ea, muşcându-şi buza.

„Da, nici eu."

– Vei fi bine, am spus în schimb. Voi fi cu tine.

– Arăt bine, Joe? întrebă Shannon cu o voce timidă când se grăbea alături de mine, îmbrăcată în uniforma ei BCS.

– Arăţi minunat, Shan! i-am spus, privind fix în faţă. Dacă m-aş fi uitat la ea, dacă aş fi văzut teama din ochii ei albaştri, aş fi cedat.

Doamne, Dumnezeule, eram o epavă cu nervii la pământ!

Serios, dacă m-ar fi văzut în acel moment cineva care nu mă cunoştea, ar fi jurat că eu eram cel care începea liceul în acea dimineaţă, nu surioara mea.

Cu palmele transpirate şi inima bătându-mi rapid, eram nevoit să-mi forţez picioarele să încetinească pentru ca ea să poată ţine pasul.

Stăpânindu-mi anxietatea cât de bine puteam, am mers cu Shannon pe aleea spre BCS, privind discret fiecare nenorocit care îndrăznea să se uite în direcţia ei.

Poate că o lovitură ofensivă era cea mai bună formă de apărare pentru a o proteja în acel an.

Poate, în acest fel, reuşeam să trec nevătămat peste anul şcolar.

„Voi fi întotdeauna fratele tău, bine? Indiferent ce se va întâmpla.“

Vocea lui Darren pătrunse în mintea mea şi am ezitat, îngropând rapid amintirea ultimei dăţi când făcusem această plimbare cu un frate.

Îl îngropam.

„A plecat.“

„E mort.“

„Nu mai există.“

– Ești bine, Joe? mă întrebă sora mea, întinzându-se sămi atingă umărul. Pari trist.

– E în regulă. Am zâmbit forțat. Totul va fi bine.

– Da?

Am încuviinţat.

– Da, Shan.

„Pentru că nu te voi părăsi niciodată.“

FĂ CUNOŞTINŢĂ CU DOBITOCII

21 septembrie 2002

AOIFE

Nu am vrut să fiu acolo în seara aceea, cu atât mai puțin să fiu expusă ca o păpuşă de porţelan înfrumusețată, dar exact asta am făcut sâmbătă seară, când am stat față în faţă cu familia Rice la Spizzico, unul dintre cele mai pretenţioase restaurante din Ballylaggin.

– Mai rezistă o oră! mă încurajă Paul, strângându-mi mâna pe sub masă, în timp ce tatăl lui Paul, Jerry Rice, comisar-șef în poliție, vorbea despre viitorul său turneu de golf din Kerry. Îți promit, putem face ce vrei tu după asta, bine?

Am afişat un zâmbet de dragul mamei sale, deși urlam în sinea mea.

Am încercat.

Chiar am făcut-o.

Când decisesem să încercăm din nou, îmi promisesem că aveam să-l uit complet pe ucenicul tatălui meu și că aveam să mă concentrez să fac lucrurile să meargă cu băiatul care chiar voia să fie cu mine.

Și, ca să fiu sinceră, exact asta făceam de luni întregi.

Păstrasem o relație prietenoasă și jovială cu Joey în clasă, dar îl ocolisem în afara școlii.

Luni întregi mă implicasem în relația noastră, oferindu-i lui Paul o sută cincizeci la sută din timpul, atenția și efortul meu, dar mă simțisem în continuare *goală*.

Pentru că nu părea să conteze cât de mult îl evitam, cât de mult îmi distrăgeam atenția sau o negam, gândurile mele revenind întotdeauna în locul în care nu ar fi trebuit.

La persoana la care nu ar fi trebuit.

– Te rog, scoate-mă de aici! am zis printre dinți, încă zâmbind ca o ciudată la iubitul meu. Dacă trebuie să-l ascult pe tatăl tău vorbind despre dezavantajul său impresionant sau despre pretențiosul său meci de golf încă o secundă, am de gând să țip.

– Este un turneu, mă corectă el, zâmbindu-mi fals. Nu un meci, iubito.

– Nu-mi pasă, i-am răspuns, încă rânjind. Te rog!

– Încetează! zise Paul. Primești o masă gratuită într-un restaurant în care familia ta nu și-ar putea permite să mănânce și tot ce trebuie să faci este să zâmbești și să dai din cap.

Am rămas cu gura căscată.

– *Nu* mi-ai zis asta!

– Poftim? întrebă doamna Rice, lăsându-și furculița jos. Aoife, dragă, ai spus ceva?

– Da, am răspuns eu. Am spus că sunt...

– Obosită, mă întrerupse Paul, întinzându-se să-mi mângâie mâna ca unui copil mic. A spus doar că e un pic obosită. Aoife a început să lucreze la The Dinniman în timpul verii, continuă el ca o explicație. Îi este greu să se adapteze la muncă și la școală.

– Ce? „Nu, nu îmi este."

– The Dinniman?

Paul încuviință.

– Este un restaurant în cealaltă parte a orașului.

– Este un pub care servește mâncare, l-am corectat, ignorând privirea de avertizare a lui Paul. Sunt chelneriță acolo câteva seri după școală și în weekenduri.

– Bravo ție! Doamna Rice zâmbi călduros. Va fi frumos să ai niște bani de buzunar.

I-am zâmbit și eu.

– Da, îmi place până acum, iar majoritatea clienților sunt din cartierul meu, așa că e chiar grozav.

– Îi spun mereu lui Paul că ar trebui să-și ia un job de weekend acum, când este în clasa a zecea, zise doamna Rice. Cred că este important ca un tânăr să învețe valoarea banului.

– Iar eu cred că este important să se concentreze asupra studiilor, interveni domnul Rice. Primește toți banii de care are nevoie de la noi, Rita. Diploma de drept pe care și-o dorește va fi obținută muncind din greu la școală, nu servind la mese în Dinniman. Desigur, nu vreau să te jignesc, Aoife.

„Ba m-ai jignit."

– E în regulă. Mi-am dat părul după urechi. Clasa a zecea nu este un an cu un volum mare de muncă, m-am auzit adăugând. Majoritatea oamenilor din anul nostru au deja un job.

– Poate, dar cu siguranță nu în puburi.

Am ridicat din umeri.

– În multe locuri diferite.

Domnul Rice se încruntă.

– Și nu te-ai gândit să-ți găsești de lucru în altă parte?

– Unde ați sugera? am zis, enervată de întrebarea lui.

– Undeva mai potrivit pentru o fată de vârsta ta, zise el cu o mișcare a mâinii. Poate o slujbă de dădacă sâmbăta.

– Îmi place la The Dinniman, i-am răspuns, simțindu-mi obrajii arzând din pricina efortului pe care îl făceam pentru a mă stăpâni. Fac mai mulți bani acolo decât aș face din slujba de dădacă.

– Nu credeam că o slujbă de chelneriță este atât de bine plătită.

„Arată ce știi, cretinule...“

– Uită-te la ea, tată, interveni Paul chicotind. Ea este un avantaj pentru acel loc.

– Mulțumesc, Paul! M-am uitat la el, simțind un fior datorită complimentului. Apreciez.

– Cu plăcere, iubito! răspunse el, trecând un braț peste spătarul scaunului meu. În plus, dacă o vezi în cămășuța aia albă și fusta scurtă neagră, știi sigur că proprietarii vor avea barul plin, continuă Paul, pocnindu-și degetele pentru a sublinia. Bineînțeles că vor plăti bine pentru a o păstra.

„Retrag ce am spus, Paul, mare idiot mai ești!“

În tăcere, i-am privit profilul chipeș.

Reprimându-mi disconfortul, am zâmbit și am încuviințat în timp ce conversația se mută asupra planurilor de viitor.

Viitorul meu arăta foarte diferit de cel al lui Paul. Cu siguranță, pe harta mea nu se afla Universitatea din Limerick pentru o diplomă în drept.

Cel mai probabil, după terminarea liceului, mă îndreptam spre un colegiu local de educație și formare profesională, unde aveam să urmez cursuri de coafură sau de înfrumusețare.

Coafura era singura carieră care îmi trezea interesul în acel moment.

– Trebuie să spun că ambii mei fii au gusturi rafinate când își aleg compania, declară domnul Rice, ridicându-și paharul de whisky pe care-l îndreptă mai întâi spre mine, apoi spre Zara, noua prietenă a fiului său mai mare, Billy.

– Da. Mi-am ridicat paharul cu apă și am rezistat impulsului de a vomita. Noroc!

Iar Zara îi zămbea dulce.

– Mulțumesc, domnule Rice.

„Biata naivă“, mi-am zis. „Dă-i timp. Vei învăța.“

Era doar ultima dintr-un lung șir de femei frumoase pe care Billy le adusese acasă pentru a se da mare.

Fratele mai mare al lui Paul avea 19 ani și numărasem nu mai puțin de șapte prietene diferite care îl însoțeau la aceste mese de familie de când începuserăm să ieșim împreună într-a șaptea.

– Repede! i-am șoptit la ureche lui Paul. Sună-mă și mă ocup eu de acolo. Nu mai pot suporta nici un minut în prezența lui.

– Ce? Nu! El ezită. Îndură.

– Paul.

– Aoife.

Făcându-mi un scop din a mă uita la ceas, m-am prefăcut rapid că oftez.

– Oh, Doamne, atât e ceasul?

„Penibil."

„Penibil."

„Penibil."

– Paul! M-am întors să mă uit la iubitul meu, cu ochii mari și mincinoși. Tata mi-a zis să ajung acasă acum o oră.

– Ești sigură? întrebă el, mijind ochii.

– Da, i-am răspuns, aruncându-i o privire care spunea „fă-o sau îți tai scula".

Întorcându-mă spre familia lui, le-am oferit un zâmbet apologetic, ridicându-mă.

– Îmi pare foarte rău pentru asta! Zâmbind larg, am adăugat: Sper să ne revedem curând, știind în sinea mea că nu aveam să mă las niciodată adusă la altă cină de genul „a mea e mai mare decât a ta".

În nici un caz!

– Ai fost mai mult decât nepoliticoasă, Aoife, mă dojeni Paul când eu ieșeam mâncând pământul din restaurant, iar el se grăbea să țină pasul cu mine. La ce ți-a stat mintea?

– La faptul că m-ai păcălit să iau cina, din nou, cu oameni cu care nu am nimic în comun.

– Nu sunt orice oameni, sunt părinții mei.

– Părinții sunt oameni, Paul.

– Nu face pe deșteapta cu mine! Știi că nu-mi place când ești sarcastică, răbufni el, trecându-și o mână prin părul negru. Chiar m-ai făcut de rușine acolo. Ai 16 ani, nu șase. Nu crezi că e timpul să înveți cum să te porți conform vârstei tale?

– Știi ce, poate că ar trebui să ne oprim, am izbucnit, băgându-mi mâinile în buzunarele hainei. Din moment ce personalitatea mea te deranjează atât de mult în seara asta.

– Ce? Nu, nu fi proastă! bombăni el, întorcându-se spre mine.

– Nu sunt proastă, Paul.

– Știi ce am vrut să spun. Întinzând un braț peste umărul meu, zise: Haide, iubito, e sâmbătă seara. Nu vreau să mi-o petrec singur.

„Și cu ce vreau eu cum râmâne?"

– Deci unde vrei să mergem? întrebă, trăgându-mă aproape de el.

– Mă gândesc să mă duc acasă.

– Nu, ce plictisitor! replică el.

– Nu îți spusesem că ai fost invitat?

– Casa ta nu are internet, sau ecran plat, sau ceva decent pentru a viziona, adăugă el, dând din mână disprețuitor. Și fără supărare, dar e cam strâmt când familia ta stă cu noi în living.

– Uau! Am clătinat din cap. Nu putem avea toți tați polițiști.

– Amy Murphy dă o petrecere acasă la ea, zise el. I-am spus că vom trece puțin pe acolo.

– Amy? M-am holbat la el. E într-a douăsprezecea.

– Așa, și?

– Și de ce i-ai spus că voi veni? m-am uitat în sus la el. Abia o cunosc pe fată, Paul, și nu am fost de acord să merg.

– Pentru că ești cu mine, răspunse el, ca și cum asta mi-ar fi răspuns cumva la întrebare.

Nu răspundea.

– Nu cred că îmi place încotro se îndreaptă asta, Paul, am spus, privindu-l cu prudență.

– Hai, iubito! zise el cu un zâmbet larg. E doar o petrecere.

– Mda.

Nu mă refeream la asta.

DEMONII DIN CAPUL TĂU

11 aprilie 2003

JOEY

– Unde naiba ai fost?

Era întrebarea pe care mă așteptam să mi-o pună Tony când am ajuns la serviciu cu douăzeci de minute întârziere, căci fusesem reținut după antrenament pentru a vorbi cu selecționerii.

Totuși, nu mă așteptam ca întrebarea să fie adresată de tata.

Și cu siguranță nu acolo.

– Ce se întâmplă?

Privirea mea se îndreptă spre Tony, care era sprijinit de sertarul cu scule, cu o ceașcă de ceai în mână și cu o privire empatică.

Imediat mi-am îndreptat spatele.

Era un singur motiv pentru care tatăl meu ar fi venit acolo.

– E moartă? Fu primul gând pe care l-am avut și, surprinzător, am reușit să-l întreb fără să mă prăbușesc pe podea. Este mama…

– Bunicul mamei tale, bolborosi tata. E bunicul mamei tale. Trage să moară.

Am tras puternic aer în piept.

– Bunicul Murphy?

– Câți străbunici ai, băiete?

„Doar unul."

Nu că l-aş fi văzut prea des în ultima vreme.

La naiba!

Mă cuprinse sentimentul de vinovăție.

Am fost atât de ocupat cu viaţa încât în ultimii ani nu îmi mai văzusem străbunicii.

Sigur, încă o vedeam regulat pe bunica atunci când se ocupa de băieţii mai mici, dar aş fi minţit dacă aş fi spus că petrecusem o parte decentă din timpul liber cu oricare din ei de când începusem liceul.

De când plecase Darren.

Eu doar... îi pusesem pe planul secund, crezând că aveau să fie mereu acolo.

„Ești un ticălos, Joey."

– Ce e cu el? Mă cuprinse panica. Unde e bunica? Este bine?

– Tocmai ţi-am spus, băiete. Nu eşti doar bătut în cap, eşti şi tare de urechi acum? E pe moarte, răbufni tata. Omul are aproape 90 de ani. Nu poate fi o mare surpriză pentru tine, continuă el. Mama ta a încercat să te sune. Dacă vrei să-l vezi, ar fi bine să te duci acum, înainte să moară.

Stupefiat, am rămas acolo, fără să clipesc, în timp ce încercam să asimilez cuvintele care-i ieşeau din gură.

Era omul care își asumase rolul de a le crește pe mama și pe mătușa mea când propria fiică murise, pentru ca apoi să fie nevoit să își asume rolul de a-i proteja pe copiii mamei mele de furtuna dezlănțuită în persoana tatălui nostru.

Era primul bărbat de a cărui atingere nu mă temusem.

Era omul care mă învățase să merg pe bicicletă.

Era omul care mă dusese pentru prima dată la cinema.

Era omul care nu trebuia să plece nicăieri pentru că aveam nevoie ca el să rămână acolo, nu să plece!

– Unde este? am întrebat gâtuit, simţindu-mi inima bătându-mi atât de tare în piept, încât am crezut că avea să explodeze. Este la ei acasă?

– E la spital, răspunse tata. Și o să te duc dacă-mi dai zece euro până când primesc banii de la oficiul poștal.

M-am holbat în gol la el.

– Bunicul meu e pe moarte, iar tu vrei să-ţi dau bani ca să mă duci să-l văd? Am clătinat din cap dezgustat. Aş prefera să-mi tai venele decât să-ţi hrănesc obiceiul de a bea, bătrâne.

– Nu, pentru că eşti prea ocupat să-ţi hrăneşti propriul obicei, nu-i aşa, băiete? Tata rânji. Aşchia nu sare departe de trunchi. Ai face bine să ții minte asta! Trecând pe lângă mine, deschise portiera maşinii noastre şi zise: Păstrează-ți nenorociții de bani şi descurcă-te singur ca să ajungi la spital până nu e prea târziu.

– Eşti bine, Joey, băiete? mă întrebă Tony când tatăl meu plecă. Vrei să te duc la spital?

– Eu, ah… Am clătinat din cap, mi-am trecut o mână prin păr şi am expirat cu greu. Nu, ar trebui să mă apuc de muncă. M-am uitat în jur fără ţintă. Ar trebui să lucrez şi deja am întârziat…

– Nimic din toate astea nu contează acum, spuse Tony, îndreptându-mă spre dubița lui parcată. Urcă să te duc să-ți vezi bunicul.

– Ah, bine, Tony, mulţumesc, am mormăit, simţindu-mă zguduit până în măduva oaselor când mă urcam pe scaunul din dreapta în maşina lui albă. Mulţumesc.

– Oricând, fiule. Îmi strânse umărul. Oricând.

Bunicul făcuse pneumonie, îmi explică bunica Murphy când am găsit-o pe coridorul spitalului puţin mai târziu.

Se părea că era bolnav de câteva săptămâni şi nu ne spusese nimic. În schimb, continuase să mă ajute cu băieții, chiar dacă starea de sănătate a soţului ei se deteriorase foarte mult şi probabil suferea şi ea.

Mama nu era prezentă la spital din cauza unei rupturi în familie din urmă cu câțiva ani, provocată de tatăl meu, dar sora ei, Alice, era acolo, la fel Shannon.

Nu am vrut să intru în camera în care străbunicul meu era pe moarte.

– Intră şi du-te să-l vezi, scumpule! mă imploră bunica, strângându-mi mâinile. A întrebat de micul lui Joe.

Mă străbătu un fior.

– Nu cred că o pot face, bunico.

– Poți! promise ea, ridicându-și mâna mică pentru a-mi mângâia obrazul. Îți garantez.

La naiba!

Trăgând puternic aer în piept, m-am forțat să deschid ușa camerei de spital și să intru.

Nu semăna deloc cu bărbatul formidabil din copilăria mea zăcând în pat, cu tuburi și fire în jur.

Părea atât de mic și de fragil.

– Joey, spuse mătușa Alice cu un zâmbet obosit când se ridică încet și îmi oferi scaunul de lângă patul lui. O să te las un minut singur cu bunicul.

„Nu trebuie să pleci", am vrut să țip, dar, în schimb, am încuviințat și i-am mulțumit.

– Ce mai faci, bunicule? m-am auzit spunând pe un ton tremurat când, în sfârșit, mi-am făcut curaj și am mers la el. Am auzit că nu te simți prea bine.

– Joseph, murmură el, ridicându-și cu greu mâna. Numele tău este Joseph.

– Da, bunicule! am șoptit, așezându-mă pe marginea patului său. Eu sunt. Ridicându-i mâna fragilă, am strâns-o ușor. Sunt Joey.

– Ziua ta de naștere este în ziua de Crăciun, șopti el, respirând greu. O zi sfântă.

– Da, am încuviințat. Eu sunt. Făcându-i cu ochiul, i-am spus: Ai nimerit nepotul.

– Nepotul meu preferat, murmură el, apoi îmi oferi un zâmbet slab. Joseph al meu.

– Nu-i lăsa pe ceilalți să te audă spunând asta, am zis zâmbind, în timp ce lacrimile mă ardeau în spatele ochilor. Tadhg ar fi foarte supărat.

Tuși chinuit, iar eu m-am simțit vinovat.

– Ascultă, îmi pare rău că nu am fost prin preajmă, bunicule. Iisuse, eram un nemernic! Ar fi trebuit să vin să te văd mai des.

– Prostii! spuse bătrânul. Joseph al meu. Tu nu ești Noel, Christian, Christopher, Klaus, continuă el să bată

câmpii, respirând greu. Nu Casper, Gabriel sau oricare dintre numele de Crăciun pe care le aveau în minte.

– Casper? Klaus? Ridicându-mă, mi-am șters ochii cu dosul mâinii libere. Mulțumesc pentru asta!

– Pentru că tu ești Joseph, insistă el cu o voce răgușită, acoperindu-ne mâinile împreunate cu cealaltă. Tu ești Joseph al meu.

– Te simți bine, bunicule? Încruntându-mă, m-am întins și i-am atins fruntea umedă. Vorbești aiurea.

– Loial, bun, iertător, neînfricat, ocrotitor, protector. Îmi zâmbi. Joseph a acționat. A preluat un rol… A fost tatăl celor pierduți.

M-am încruntat, confuz.

– Bunicule, *eu* sunt. Joey.

– Eu ți-am pus numele Joseph, rosti el, înghițind greu. Știai asta?

– Nu. Am clătinat din cap. N-am știut. Cum s-a întâmplat asta?

– Tatăl tău a vrut să te numească Theodor, ca pe el, zise gâtuit și respirând greu. A spus că vei fi exact ca el… Făcu o pauză pentru a tuși șuierător. Dar tu nu erai Teddy. Erai *Joseph*. Tuși din nou. Așa că l-am mituit cu zece euro pentru pub și ți-am dat numele pe care îl voiam eu. Îmi zâmbi. *Joseph* al meu. Băiatul meu curajos. O povară teribilă. O cruce blestemată de purtat. Dar mereu se ridică din cenușă. Mereu se ridică. Întotdeauna… protectorul.

– Da. Panicat, m-am uitat în jurul camerei goale, simțindu-mă pierdut. Bunicule, o să mă duc să chem asistenta, bine?

– Nu ceda în fața lor, murmură el, ținându-se de mâna mea cu o forță de care am fost surprins că era capabil. Promite-mi că… niciodată… nu vei ceda în fața lor.

– Să cedez în fața cui, bunicule? am zis.

Gâfâind și încercând să respire, mă privi cu ochii lui verzi, la fel de verzi ca ai mei, și îmi șopti:

– Demonilor pe care tatăl tău ți i-a băgat în cap.

NE MAI VEDEM, MOLLOY

14 aprilie 2003

AOIFE

Străbunicul lui Joey murise într-o zi de vineri, iar în lunea următoare, am stat cu tatăl meu pe una dintre băncile din spatele Bisericii St. Patrick, în timp ce el și familia lui se pregăteau să îl ducă pe ultimul drum.

Tata se dusese să-și susțină ucenicul pe care il aprecia atât de mult.

M-am dus din exact același motiv.

Păstrând distanța, am privit cum Joey își adună frații și sora pe o bancă în spatele celei care știam că era străbunica lor. Mama și tatăl lor nu veniseră, iar copiii Lynch au stat singuri.

Așezat în al doilea rând din față, Joey stătea pe marginea băncii, cu un bebeluș în poală și cu sora lui plângând lângă el.

Cei doi băieți mai mici stătuseră lângă Shannon și petrecuseră întreaga slujbă înghiontindu-se și înțepându-se reciproc în coaste, oprindu-se doar când fratele lor mai mare se aplecase și îi amenințase cu violența.

După aceea, la mormânt, l-am privit cum avea grijă de cei patru frați mai mici cu o pricepere pe care un om matur s-ar fi străduit să o stăpânească.

Fusese atât de impresionant, atât de sfâșietor și atât de incredibil de atrăgător, toate laolaltă.

Am așteptat în spatele tatălui meu la coadă pentru a-mi prezenta condoleanțele familiei, strângându-le respectuos mâinile și mormăind vechea replică de înmormântare „Îmi pare rău pentru pierderea suferită" înrădăcinată în fiecare irlandez care onora pământul.

– Aoife! strigă Ollie când am ajuns la el la coadă. Mulțumesc că ai venit!

– Cu plăcere, i-am răspuns, oferindu-i un zâmbet cald și o strângere de mână. Îmi pare foarte rău pentru

pierderea bunicului tău, Ollie.

– Și mie, zise el, dând solemn din cap. E foarte trist, nu? Săracul bunic, a făcut mortomonie.

– Pneumonie, îl corectă Tadhg, dându-i un cot fratelui său mai mic înainte de a-mi strânge cu reticență mâna întinsă. Când ai de gând să înveți să vorbești, dobitocule?

– Nu mai înjura, Tadhg! șopti Shannon, în timp ce îl așeza pe Sean pe șold și mă lua cu grijă de mână. Mulțumesc că ai venit!

– Condoleanțe, i-am spus, strângându-i ușor mâna. Și ție, micuțule! am adăugat, neputând rezista impulsului de a ciufuli buclele bebelușului blond, înainte de a trece la următorul frate, care se întâmpla să fie cel pentru care venisem.

– Condoleanțe, spuse tatăl meu, bătându-l pe Joey pe umăr înainte de a trece la următorul îndoliat.

– Mulțumesc, Tony, zise Joey, apoi își pironi ochii verzi surprinși spre mine. Molloy.

– Joey.

– Ai venit.

– Am venit.

Se uită fix la mine câteva clipe lungi, apoi oftă și murmură:

– Mulțumesc.

– N-ai de ce. Mi-am strecurat mâna în a lui, am strâns-o și m-am ridicat pe vârful picioarelor pentru a-i săruta obrazul. Îmi pare atât de rău, Joe!

Încuviințând cu fermitate, îmi strânse și el mâna și apoi se îndepărtă, privindu-l pe tatăl meu, în mod clar verificând dacă ne privea.

– Ei bine, la revedere, am șoptit, mișcându-mă de-a lungul cozii, deși tot ce voiam să fac era să rămân acolo, în fața lui.

– Ne mai vedem, Molloy, răspunse el, făcând un mic semn cu ochiul, doar pentru mine.

– Da. Inima începu să-mi bată cu putere drept răspuns și m-am întors repede pe călcâie, mergând înapoi, fără să

mă opresc până când nu mi-am înfăşurat braţele în jurul taliei lui şi mi-am îngropat faţa în gâtul lui. Aşa să faci!

Joey rămase încremenit un moment lung, apoi braţele lui mă cuprinseră și mă traseră la pieptul lui.

Apucându-l de partea din spate a cămășii, am suspinat tremurând, apoi i-am mai sărutat o dată obrazul înainte de a mă forţa să plec.

– Îți spun, Trish, tatăl acelui tânăr este malefic, l-am auzit pe tatăl meu spunând când am intrat în bucătărie mai târziu în acea seară. Un beţiv bun de nimic. Ar fi trebuit să vezi cum i-a spus bietului băiat despre moartea bunicului său săptămâna trecută. Nu a avut milă, iubito. Omul ăsta nu are inimă, continuă el, fără să mă observe pe mine – sau urechile mele ciulite – în timp ce stăteam în faţa frigiderului, prefăcându-mă că mă ocupam de aranjarea unei tăvi de ouă. Ar fi trebuit să-i vezi privirea.

– Bietul Joey! spuse mama cu un suspin trist.

Bătăile inimii mi se accelerară auzindu-i numele.

– Bietul băiat are dreptate, recunoscu tata. Și apoi a încercat să-l stoarcă pe băiat de câțiva bănuți pentru a merge la bar.

– Glumeşti?

– Nu, iubito. Chiar i-a cerut bani tânărului.

– Iisuse, asta e disperare, Tony!

– Spune-mi că glumești! i-am zis și apoi mi-am înăbușit repede un geamăt când mi-am dat seama că m-am dat de gol. „Ah, rahat!"

– Ce faci, trăgi cu urechea, domnişoară? întrebă mama. E trecut de unsprezece. Nu ai şcoală dimineaţă?

– Abia am venit de la muncă, am explicat, arătând spre uniformă. Nu am voie să mănânc ceva înainte de a merge la culcare?

– Este o cratiță de tocană pe aragaz, spuse mama, în timp ce continua să calce – da, femeia nu se oprea niciodată – colţul uneia dintre cămăşile lui Kev.

– Ce mai faci, scumpa mea? Tata îmi zâmbi călduros, aşezat la masă. A fost aglomerat la bar în seara asta?

– A fost plin pentru o seară de luni, am răspuns, dându-mi jos pantofii şi scoţându-mi cămaşa albă din talia fustei mele creion, mini şi neagră. Mamă, am nevoie de o pereche nouă de dresuri negre, am adăugat, arătând spre gaura din cei pe care îi purtam, în timp ce luam un castron din suport şi îl umpleam pe jumătate cu tocănița mamei. Mi-am prins piciorul de colţul unei mese la care serveam, iar un moşulică m-a întrebat dacă e o scară în dresurile mele sau o scară spre cer.

Tata miji ochii.

– Sper că i-ai dat una după ceafă!

– Nu a fost nevoie, am răspuns între două înghiţituri de tocană. Soţia lui a făcut-o în locul meu.

– Unii bătrâni n-au obraz, se plânse mama. Am o pereche de rezervă în dulapul meu. O s-o scot mai târziu, scumpo.

– Mulţumesc, mamă! Întorcându-mi atenţia către tata, l-am întrebat: Deci l-ai cunoscut pe tatăl lui Joey?

– Dacă l-am cunoscut? Tata clătină din cap. Am fost la şcoală cu el.

Am făcut ochii mari, curioasă în timp ce mâncam repede ce mai rămăsese în castron.

– N-am ştiut.

– Ah, a fost în acelaşi an cu mine şi cu mama ta, explică tata cu un semn din cap. Nu eram în acelaşi cerc de prieteni, dar îl cunoşteam destul de bine. Încruntându-se, adăugă: Sunt sigur că a jucat hurling cu directorul tău, cum îl cheamă...

– Eddie Nyhan, interveni mama.

– Aşa! recunoscu tata, încuviinţând din nou. Au fost în aceeaşi echipă pe vremuri.

– Se pare că ştii multe despre el, am zis, încercând să par cât mai nonşalantă cu putinţă, deşi îmi hrăneam cu disperare dependenţa de Joey Lynch cu toate detaliile suculente. O cunoşti şi pe mama lui?

– Marie Murphy?

Am încuviinţat.

– Acum e Marie Lynch, dar da.

– Era cu mulți ani mai mică decât noi, explică mama, apoi se întoarse spre tata. Îți amintești, Tony? Nu a fost groaznic când a lăsat-o însărcinată pe biata fată când eram într-a douăsprezecea?

– Cum să nu! bombăni tata, frecându-și maxilarul. Și ea era doar un copil la vremea aceea. Aruncă o privire spre mine și spuse: Era cu câțiva ani mai tânără decât tine când deja avea de gât un copil, Aoife.

– Serios?

– Era doar într-a șaptea pe atunci, interveni mama. Îți amintești scandalul, Tony? A fost disperat.

– Cum să nu, Trish, răspunse tata cu tristețe. A fost groaznic.

– De ce? am întrebat. Câți ani avea Teddy?

– Era prea mare ca să se uite la o fată de 14 ani, asta e sigur, zise mama, oftând. Ce contează că s-a însurat cu biata fată, ar fi trebuit să-l arunce după gratii pentru că a lăsat însărcinată o copilă.

Am rămas cu gura căscată.

– Mama lui Joey avea doar 14 ani când a rămas însărcinată cu el?

– Nu, nu, nu, mă corectă tata. Nu cu Joey. Cu băiatul mai mare. Cum îl cheamă?

– Derek? zise mama. Daniel?

– Darren, spuse tata, lovindu-și genunchiul cu palma. Așa, Darren. Joey a venit mai târziu.

„Darren."

„Fratele care era mort pentru Joey."

„Interesant."

– Unde s-a dus? am întrebat.

– În Marea Britanie, din câte am auzit, răspunse tata. A plecat imediat ce a devenit major.

– Ei bine, sunt sigură că, dacă ar trebui să trăiesc cu Teddy Lynch, aș pleca și eu, interveni mama. E un om oribil. Tatăl și fratele lui erau la fel. Putrezi până în măduva oaselor toți cei din neamul Lynch.

– Joey nu e putred, m-am auzit spunând înainte să mă pot opri. El este opusul cuvântului putred, am clarificat,

ignorând arsura din obrajii mei. E foarte sănătos, de fapt.

– Exact, fu de acord tata, întorcându-se să se uite la mama. Știu că băiatul este un pic cam irascibil, dar ar avea un potențial uriaș dacă tatăl său ar fi interesat să-l îndrume pe calea cea bună.

– Sigur, dar nu ai făcut deja asta ocupându-te de el la garaj, Tony? răspunse mama. Ești foarte bun cu el.

– Am fost şi la câteva dintre meciurile lui de hurling, să ştii, Trish, şi nu am mai văzut niciodată pe cineva ca el. Pune-i o crosă în mână şi o minge în față și o să vezi ceva deosebit.

– E adevărat, m-am auzit confirmând. Joacă în aceeaşi echipă cu Paul. E fenomenal.

– Tatăl lui era la fel la vârsta asta, zise atunci mama. Ți-l aminteşti pe Teddy Lynch pe vremuri, la școală. A fost un hurler talentat.

– Teddy a fost bun pe vremuri, dar în cea mai bună zi a lui nu i-ar putea ține piept fiului său, răspunse tata. Dacă ar fi fost al meu, m-aş fi lăudat cu el peste tot. Nu l-aş fi lăsat să o ia pe drumuri greșite, asta-i sigur.

– Deja o faci, iubitule, spuse mama zâmbind. Îl înnebuneşte pe Kevin al nostru să te audă lăudându-l mereu pe tânărul Joey.

– Ah, nu vreau să-i fac nici un rău bietului Kev, se grăbi să spună tata. E un băiat grozav, e fiul nostru, dar nu-l interesează maşinile sau sporturile. Îl interesează computerul şi cărţile, Trish, ceea ce e grozav, după părerea mea. Dar nu am nici o idee despre ce vorbeşte jumătate din timp cu cuvintele alea mari.

Mama râse auzindu-l.

– Tată? Curioasă, mi-am umplut un pahar cu apă de la robinet și l-am întrebat: De ce părinții lui Joey nu au fost astăzi la înmormântare? Întorcându-mă cu fața la părinții mei, mi-am sprijinit șoldul de chiuvetă în timp ce vorbeam. Adică a fost destul de urât să-i văd doar pe copii acolo, nu şi pe părinții lor.

– Din câte știu eu, a existat o mare dispută între familiile Murphy şi Lynch.

– Familia Murphy?

– Familia lui Marie, explică tata oftând. Bunicul era Murphy, așa că pot doar să presupun că nu au fost acolo pentru că Teddy nu era binevenit, iar soţia lui nu ar fi mers fără el.

– Este trist, într-adevăr, când familiile sunt în conflict în acest fel, spuse mama. Îmi pare rău pentru copii.

– Da, am şoptit, gândindu-mă la Joey. Și mie.

Clasa a unsprezecea

FETELE NU SE LOVESC

16 august 2003

AOIFE

Părinţii mei treceau iar printr-o perioadă dificilă și nu trebuia să fii un geniu pentru a-ţi da seama de ce, mai ales când carnetul de cecuri al tatălui meu nu mai era valabil.

Compensarea pentru această ultimă scăpare se dovedi a fi ceva de care am beneficiat cu toţii.

Dulapuri încorporate.

Ura!

– Iisuse, Molloy! bombăni muncitorul preferat al tatălui meu – și al meu – în timp ce arunca încă o grămadă de haine din dulapul meu vechi pe pat, înainte de a-mi târî dulapul vechi în mijlocul camerei. Unde te duci cu toate hainele astea?

– Regula numărul unu, am spus, stând în mijlocul patului, scotocind printr-un munte de haine și pantofi. Niciodată să nu judeci mărimea garderobei unei fete.

– Nu te judecam, răspunse Joey, clătinând din cap cu resemnare. Sunt doar confuz.

„Da, Joe, şi eu", mi-am zis, privindu-l fără ruşine cum lucra, observând fiecare muşchi încordat sub tricoul alb şi fâşia aurie de piele pe care o arăta când se întindea.

Corpul său era o adevărată priveliște, având în vedere că, la finalul verii, acumulase aproape la fel de multe tatuaje câte cicatrici din cauza bătăilor.

Ne întorceam la BCS în câteva săptămâni, în al cincilea an, şi pe cât de bine arăta Joey în uniformă şcolară – la naiba, arăta atât de bine în ea! –, pe atât de mult îmi plăcea să-l văd în hainele lui de lucru.

– Ai de gând să-mi dai o mână de ajutor? mă întrebă, scoţându-mă din reverie când îmi aruncă altă grămadă de haine în poală. Sau plănuieşti doar să te întinzi în patul tău toată seara?

– Să mă întind, am spus cu un oftat leneş, lăsându-mă pe perne. Categoric, o să mă întind.

– Eşti o pacoste! bombâni el, dar părea mai mult amuzat decât enervat.

– Ce-ai zis? Îţi place fundul meu? l-am tachinat. Mulţumesc, Joey! Este mândria şi bucuria mea.

– Picioarele tale ar trebui să fie mândria şi bucuria ta, Molloy, zise el peste umăr, iar complimentul mă încântă.

Îmi tresări inima.

– Deci nu crezi că am un fund frumos?

– Nu-mi amintesc cum arată, răspunse el, iute ca o pisică. De ce nu-ţi dai pantalonii jos ca să-ţi spun?

– Ce amuzant eşti!

Îmi aruncă o privire peste umăr şi-mi zâmbi diabolic.

– Am încercat şi eu.

La naiba!

– Ai avea o mare surpriză dacă mi-aş da jos pantalonii, l-am ironizat, aruncându-i în cap o pereche de şosete rulate.

Le prinse cu abilitate din aer.

– Nu la fel de mare ca surpriza pe care ai avea-o dacă mi-aş da eu pantalonii jos, răspunse el.

Am rămas cu gura căscată, iar el îmi făcu cu ochiul.

– Acum ridică-ţi mândria şi bucuria şi arată-mi unde vrei să pun măsuţa de toaletă.

– Bine. Aşteaptă! Ura, uitasem că le aveam! Am ţipat de bucurie, în timp ce privirea îmi ateriză pe o pereche de pantaloni scurţi minusculi din denim. Abia aştept să-i port din nou!

– *Să îi porţi?* Joey mă privi curios. Vrei să-mi spui că *ăştia* sunt pantaloni scurţi?

– Sigur că sunt, am confirmat, coborând de pe pat pentru a-i arăta. Rahat! am bombănit consternată. Cred că mi-au rămas mici.

– Nu ţi se potriveau nici când aveai zece ani, mă ironiză fratele meu din uşă, unde ţinea o grămadă de haine de-ale lui. Cu greu ţi se vor potrivi acum – nu cu fundul ăla gras pe care îl târăşti după tine.

– Te referi la *fundul ăsta?* i-am răspuns batjocoritor în timp ce-mi plesneam fundul. Cel la care prietenii tăi perverși tot încearcă să se uite?

– Nu, nu încearcă, mă contrazise Kev. Nici măcar nu te plac.

– Aha. Mi-am dat ochii peste cap. Cum să nu!

– Prietenii mei au gusturi mai bune la fete, zise Kev apăsat, ceea ce îl făcu pe Joey să chicotească. Întorcându-se spre el, fratele meu întrebă: Ce e atât de amuzant?

– Nimic, frate. Clătinând din cap, Joey continuă să măsoare înălţimea de la podea la tavan cu un metru, marcând anumite părţi ale peretelui meu cu un creion. Absolut nimic.

– Râde pentru că negarea ta este foarte amuzantă, l-am enervat şi mai tare pe fratele meu. Pentru că ştie al naibii de bine că amicii tăi sunt încântaţi să vadă de aproape frumuseţea asta.

Mi-am bătut fundul din nou şi m-am înecat de râs când fratele meu îşi aruncă grămada de haine spre mine.

– Eşti literalmente versiunea feminină a lui Shrek, zise el. Tu nici măcar nu…

– Și nu uita de micuții ăștia, l-am întrerupt eu, lovindu-mi sânii fără sutien. Nu-i așa, Joe?

– Nu este de acord cu tine, zise Kev și apoi se întoarse la Joey și întrebă: Nu-i așa?

– Sora ta are dreptate, Kev, zise Joey oftând. Crede-mă, omule, poate că tu ești în anul ei, dar eu sunt în clasă cu ea și îți garantez că se uită.

Am zâmbit victorioasă.

– Vezi?

– Doar pentru că se comportă provocator, zise Kev, intrând în camera mea și smulgându-mi pantalonii scurți din mână. Nu știu cum te suportă Paul.

– Hei, dă-mi-i înapoi! i-am ordonat, urmărindu-l pe fratele meu în jurul camerei. Să nu îndrăznești! am zis apăsat când deschise fereastra dormitorului și îmi atârnă pantalonii pe geam. Lasă-i jos, nemernicule!

– Obligă-mă, graso!

– Ești un om mort! l-am avertizat, aruncându-mă peste saltea, doar ca să ajung acolo cu o secundă prea târziu.

– Nuuu! am strigat, împingându-mi fratele pentru a-mi vedea pantalonii scurți redescoperiți aterizând pe acoperișul șopronului din grădină, înainte de a zbura din nou spre destinația finală, într-o grămadă de rahat al lui Spud din grădină.

– N-ai decât să-i porți acum, mă tachină Kev cu îngâmfare. Acum sunt plini cu unul dintre rahaturile uriașe ale lui Spud.

– Oh, crezi că ai câștigat, nu? Am ridicat o sprânceană, acceptând provocarea. Ei bine, așteaptă și vei vedea, frățioare! Aștept cu nerăbdare să port doar cel mai subțire bikini pe care îl am când voi coborî scările în seara asta în timpul petrecerii tale ciudate în pijamale cu prietenii tăi și mai ciudați.

– Să nu îndrăznești! Ochii i se bulbucară. Și cui îi spui tu frățioare? Ești cu trei minute mai mare decât mine, cretino. De asemenea, nu sunt petreceri ciudate în pijamale, spuse el, înainte de a se întoarce spre Joey pentru a-i explica. Ne uităm la programe cu plată.

– Pornografie, am intervenit eu în hohote.

– Hei! Joey își ridică mâinile. Treaba ta, omule!

– *Wrestling*, mă corectă Kev, înnegrindu-se. Ne uităm la wrestling. Este un sport, în caz că nu ai auzit, Aoife.

– Nu știi prea multe despre wrestling, am chicotit. Doar dacă nu vine sub forma unui joc video.

– Spre deosebire de tine, rânji el. Campioana olimpică la stat pe spate ca o curvă.

„Fix la țintă!"

„Auci!"

– Hei! îl avertiză Joey, întorcându-se spre fratele meu. Hai, Kev, nu-i spune așa ceva surorii tale.

– Ce? Kev își ridică mâinile în defensivă. Nu ai auzit? Este o...

– Sunt virgină, labagiule! am țipat, simțind că asta mă atinsese prea mult la coarda sensibilă.

– Da, pufnit Kev, încuviințând din cap cu neîncredere. Tu ești virgină, iar eu sunt Moș Crăciun.

– Gata! am răcnit, alegând violența și îndreptându-mă spre fratele meu. Spune-ți rugăciunea, cretinule, pentru că sunt pe cale să devin singurul copil care ar fi trebuit să fiu înainte ca oul tău de rahat să intre în pântecul mamei!

Ca doi gladiatori pregătiți de luptă, ne-am năpustit unul asupra celuilalt.

Pregătit pentru atacul meu, Kev luă un umeraș de pe podea și îl aruncă în mine.

– Oh, dă-i drumul, curvă grasă!

– Va trebui să te descurci mai bine de atât, labagiule! am răcnit, aplecându-mă ca unul dintre băieții din Matrix pentru a evita un umeraș în față.

– Adică așa? zise Kev, aruncându-mă la pământ cu o bufnitură puternică. Seamănă cu o mișcare de wrestling?

– Tu... nu mă vei... învinge... am zis gâtuit, încercând să-mi folosesc șoldurile pentru a-l ridica de pe pieptul meu. Și... m-ai... făcut... grasă!

Într-o clipă, fratele meu stătea pe pieptul meu și mă forța să mă plesnesc cu propriile mâini, iar în clipa următoare era prins de peretele dormitorului meu.

– Ce naiba faci? zise Kev, în timp ce Joey își strângea antebrațul mai tare în gâtul lui. Lynchy, oprește-te, nu pot... să respir...

– Crezi că e în regulă să o atingi așa? strigă el furios. Crezi că o să stau deoparte și n-o să fac nimic? Nu prea cred, dobitocule...

– Joey, oprește-te! Ridicându-mă, am alergat la ei. Dă-i drumul! i-am ordonat, prinzându-l de braț. Joey, dă-i drumul! Nu-i nimic. Nu-mi făcea rău.

– Și-a pus nenorocitele de mâini pe tine, Molloy, strigă el, tremurând de furie și continuând să pună presiune pe gâtul fratelui meu. L-am văzut cu ochii mei.

– Doar ne jucam, m-am grăbit să-i explic când alunecam între cei doi băieți și îl forțam să-și elibereze strânsoarea mortală de pe gâtul fratelui meu. Așa facem noi, Joe. Este un joc pe care îl jucăm.

– Dar și-a pus *mâinile* pe tine. Ochii lui Joey se bulbucară. Am văzut.

– Mă jucam cu ea, se înecă Kev. Nu mi-aș răni sora în halul ăsta, ticălosule.

– Taci, Kev, am zis, împingându-l din drum, înainte de a-mi întoarce atenția la colegul meu. Joey... Sst, Joe, *uită-te* la mine! Ridicându-mă, i-am cuprins fața între mâini. Uită-te la mine!

O făcu reticent, iar eu am tras aer în piept la vederea priveliștii.

Ochii lui erau tulburi și feroce.

Tremura vizibil de furie abia stăpânită, strângându-și pumnii până la punctul în care încheieturile îi deveniseră albe.

– Te-a rănit.

– Nu, n-a făcut-o.

– L-am *văzut*.

– Sunt bine, m-am auzit liniștindu-l, degetele netezindu-i maxilarul țepos. Și tu ești bine. Totul e în regulă. Toată lumea e bine.

– Eu nu sunt! zise Kev, ținându-se de gât când ieșea clătinându-se din camera mea. Nu sunt bine, Aoife.

– Kev, aşteaptă, nu-i spune nimic tatei! am strigat eu, alergând după fratele meu. Nu a vrut să...

– Putea să mă omoare, Aoife, zise Kev înecându-se în timp ce se îndrepta spre dormitorul său, încă strângându-şi gâtul. Psihopatul ăla aproape că m-a ucis.

– Dar nu a făcut-o, nu? am zis jalnic, dar m-am ales cu o uşă trântită în faţă. La naiba!

Scuturându-mi mâinile tremurânde, am tras aer în piept şi m-am grăbit să mă întorc în camera mea.

– Da, Kev e furibund. Am trântit uşa şi m-am uitat la protectorul meu dezlănțuit. De ce ai făcut asta, Joe? O să le spună părinţilor noştri şi tu o să ajungi să ai probleme cu tata.

– N-are decât! fu tot ce răspunse Joey, ghemuindu-se pentru a-și pune în liniște uneltele în geantă. Nu contează.

– Ba da, contează, am zis, îndreptându-mă spre frumosul idiot. Îţi place să lucrezi la garaj.

– Nu contează, repetă el, ţinând capul plecat când îşi umplea geanta şi o închidea cu fermoarul. Îmi pare rău că ţi-am creat probleme, zise el, ridicându-se și aruncându-şi geanta pe umăr. Ne mai vedem, Molloy.

– Nu, nu, nu pleci de aici, l-am avertizat, grăbindu-mă să baricadez uşa dormitorului şi să-l țin acolo cu mine. Putem rezolva asta.

– Ce e de rezolvat, Molloy? spuse el categoric. L-am lovit pe fiul şefului meu. Cred că e destul de clar că am terminat aici.

– Nu, nu ai terminat aici. Nici pe departe. Aşa că linişteşte-te și lasă-mă să mă gândesc la asta, i-am ordonat, împingându-i pieptul și simțind o umflătură de emoţie când îmi permise să-l conduc înapoi. Pentru că, să recunoaştem, după spectacolul pe care tocmai îl dăduse, nimeni nu-l putea obliga pe băiatul ăsta să facă vreun lucru pe care nu voia să facă.

L-am dus pe Joey la patul meu, l-am apăsat pe umeri şi l-am privit cum se lăsă pe saltea.

– De ce ai făcut asta, Joe? am zis, stând în faţa lui.

Tremuram toată, căci adrenalina de mai devreme mă părăsise.

– Pentru că te-a rănit, răspunse el, uitându-se la mine cu cea mai singuratică expresie pe care o văzusem vreodată. În acel moment, Joey Lynch arăta ca un băiat pierdut complet. Pentru că a ridicat mâna la tine.

– Dar e fratele meu, Joe, m-am auzit explicând încet. Noi doar ne jucam. A fost o luptă în joacă.

Joey se uită la mine de parcă aş fi vorbit o limbă străină, iar vulnerabilitatea mă determină să fac ceva incredibil de necugetat.

– Eu nu... Trase aer în piept. Am dat-o în bară.

I-am deschis picioarele și m-am apropiat.

– Cam da, Joe. Am întins mâna și i-am ciufulit părul blond, apoi, fără să mă pot opri, i-am cuprins faţa între ambele mâini și m-am uitat în jos la el. Dintre toţi oamenii, tu te-ai luat la bătaie cu fratele meu, l-am admonestat cu blândețe, degetele trecând peste pomeții lui. Spud lovește mai tare cu coada.

– Am crezut că era... Confuz, Joey își lăsă capul să cadă în faţă și să se sprijine de abdomenul meu. Te-am văzut la pământ și el era... și eu doar...

Mișcarea era incredibil de intimă, așa că am tras puternic aer în piept datorită contactului fizic.

– La dracu'!

– Sunt bine, i-am sugerat, incapabilă sau pur și simplu nedorind să stau deoparte și să nu-l consolez. Cu mâinile tremurânde, i-am lipit faţa de abdomenul meu și i-am șoptit: Ești bine.

Nu răspunse, dar nici nu se îndepărtă, așa că am rămas acolo, în dormitorul meu, cu obrazul lui lipit de trunchiul meu, mâinile mele mângâindu-i părul.

În cele din urmă, după o clipă care mi se păru o veșnicie, am simțit cum tensiunea îi părăsi încet umerii, apoi braţele lui îmi cuprinseră talia.

– Te-a rănit, zise el apăsat. Fetele nu se lovesc!

UN NOU AN ŞCOLAR, ACELAŞI EU

1 septembrie 2003

JOEY

Cu faţa în jos pe o saltea care mirosea a urină şi a lacrimi proaspăt vărsate, am rămas complet nemişcat în timp ce conştienţa mă smulgea din dulcea evadare a somnului.

Cu creierul înceţoşat şi necooperant, m-am forţat să retrăiesc evenimentele de seara trecută, încercând să fac legătura între împrejurimile actuale şi realitate, dar nu am găsit nimic.

– Tata, se auzi o voce familiară, şi uite așa am ştiut unde mă aflu.

„De parcă aş fi putut fi altundeva."

O mână mică şi lipicioasă ateriză pe obrazul meu.

– Tata.

Reprimându-mi dorinţa de a tresări şi de a ţipa, mi-am descleștat încet muşchii, m-am răsucit pe spate și am deschis o pleoapă umflată chiar în momentul în care frățiorul meu se urcă pe mine.

Ochii mari şi căprui se holbau la mine.

– Tata.

– Doamne, Dumnezeule! am gemut, făcând o grimasă de resemnare când pantalonii lui de pijama uzi leoarcă aterizară pe abdomenul meu. Iar ai făcut prin scutec, Seany-boo?

Dând solemn din cap, Sean se aplecă mai aproape și își lipi mânuța dolofană de obrazul meu.

– Tata, uaa-uaa! Ochii căprui solitari îmi analizară faţa. Uaa-uaa!

– Nu, Sean! strigă altă voce. Pe un ton plin de venin şi furie, Tadhg se ridică din patul său improvizat pe podeaua dormitorului meu şi strigă: Pentru ultima oară, fir-ar a dracului de treabă, e Joey, nu tata. Joey! Adevăratul tău tată l-a bătut pe cel fals aseară.

– Tadhg, lasă-l în pace! E mic. Și mi s-au spus lucruri şi mai rele, am bombănit, mijind ochii în semn de avertizare în timp ce mă ridicam cu greu în fund şi făceam un inventar al trupurilor adormite împrăştiate prin camera mea.

În afară de bebeluşul îmbibat de urină din poala mea şi de adolescentul guraliv de pe podea, lângă patul meu, alt frate stătea ghemuit peste picioarele mele ca un cățeluș adormit, în timp ce sora mea se ghemuia în colț, cu o plapumă cu motive florale în jurul umerilor ei mici.

Dulapul aşezat în fața uşii dormitorului îmi amintea dur de evenimentele de aseară şi brusc am simțit că înghețasem până la oase.

„Nicăieri nu-i ca acasă."

Ce porcărie!

– Eşti bine? Era Shannon, care arăta de parcă nu dormise deloc noaptea trecută. Palidă ca moartea, mă fixă cu ochii ei albaştri şi nu se clinti: Joe?

– Sunt bine, Shan.

Rostind propoziția vieţii mele, deşi adevărul era că nu fusesem bine din ziua în care mă născusem, l-am ridicat pe Sean din poală şi m-am dat jos din pat, trăgând pe mine un trening.

Era luni. Era prima zi de şcoală după vacanța de vară. Indiferent cât de rău ne simţeam, să rămânem în casa aia în loc să mergem la şcoală nu era o opțiune.

La naiba!

Simțind durere în părți ale corpului despre care nu ştiam că existau, am dat dulapul laoparte înainte de a descuia ușa.

Am tras aer în piept şi am deschis repede uşa înainte să mă convingă copilul din mine să mă ascund sub pătură, alături de ceilalți.

Curaj, fraiere, m-am încurajat în gând, pășind pe palier, gata să înfrunt atât necunoscutul, cât și inevitabilul.

Palierul gol nu îmi domoli îngrijorarea câtuşi de puţin, pentru că ştiam că el încă era acolo.

Încă în casă.

Ca un nor negru care plana asupra noastră, dar mai rău. Mult mai rău.

Din spatele ușii încuiate a dormitorului lor se auzeau sforăituri puternice, însoțite de plânsete înfundate, iar sângele îmi îngheță în vene.

Încremenit, m-am luptat cu dorința de a fugi la ea. Să dau buzna pe ușă și să o iau în brațe.

Voiam să o protejez de el aproape la fel de mult cum voiam să mă protejez *pe mine* de *ea*.

– Deci? Uitându-mă în spatele meu, am găsit patru fețe cu ochii mari care mă priveau din ușa dormitorului. A plecat?

Cuprins de adrenalină și de o căldură aproape la fel de încinsă ca lavă care-mi curgea prin vene, am respins valul de emoții care amenința să mă frângă, să mă facă slab ca ea.

– Nu, e încă aici.

– Da?

– Da, el este în patul ei.

Le căzură fețele, la fel ca inima mea, dar, din nou, am împins-o în jos, căci trebuia să ieșim din casa aia mai mult decât aveam nevoie să mă vait.

– Bine, mergeți toți în camerele voastre și aranjați-vă! Spălați-vă și puneți-vă uniformele! Am împachetat prânzurile aseară. Sunt în frigider, așa că nu uitați să le puneți în ghiozdane, am început să ordon, știind că, dacă nu o făceam, nu avea să se rezolve nimic în casa aia. Bunica va veni să îl ia pe Sean și să vă lase la școală, iar, Shan, noi doi vom merge împreună.

– Bine, Joe.

– Oh, și când spun să vă spălați, vreau să spun să vă curățați urechile și dinții, băieți! am spus înainte de a intra în baie pentru un duș rece și răcoritor.

Trântind ușa băii în urma mea, am stat în fața oglinzii și m-am agățat de marginea chiuvetei, lăsându-mi ochii să evalueze pagubele.

Văzându-mi fața umflată, am făcut o grimasă, dar m-am forțat să mă uit bine.

Ochi negru.
Pomete vânăt.
Buză spartă.
Nu mă puteam hotărî ce era mai rău: faptul că nu puteam ascunde vânătăile sau faptul că nu-l puteam opri să mi le tot facă.
Întinzând mâna după cutia pe care o țineam ascunsă în spatele chiuvetei, am deschis rapid capacul și m-am apucat imediat să tai și apoi să trag pe nas o linie de cocaină, simțind cum o urmă de control revine asupra corpului meu când mintea începu să funcționeze din nou, iar inima să bată mai tare.
Frecându-mi fața cu o mână, am răsuflat ușurat înainte să-mi scot hainele și să intru sub duș, dorind ca apa să-mi spele păcatele.
Să-mi spele durerea.

– Nu vreau să merg, Joe, zise Shannon în timp ce o târam practic până la școală. Te rog! Va fi la fel anul ăsta.
– Nu, nu va fi, am mințit printre dinți, continuând să merg. Ești în clasa a opta acum. O să fie mai bine.
– Chiar nu cred că o pot face.
– Ei bine, eu știu că poți.
– Da?
– Da! i-am spus. Îți promit!
Se uită la mine cu ochii ei mari și albaștri.
– Chiar promiți?
Avea ochii mamei noastre și uneori era greu să te uiți la ea.
– Îți promit, Shan!
Zâmbi și își coborî ușurată umerii.
Cuvintele acelea păreau să aline ceva în sora mea, chiar dacă amândoi știam că nu vorbeam serios.
Avea nevoie de o încurajare, iar eu eram mai mult decât dispus să i-o dau dacă asta însemna să iasă din casă și să fie departe de tatăl nostru.
– Încă nu pot să cred că ai lăsat pe cineva să-ți facă asta pe piele, zise ea, întinzând mâna pentru a atinge cerneala

neagră care îmi acoperea antebrațul. E permanentă.

Ridicând din umeri, am rezistat impulsului de a-i spune că acele cercuri și rotițe complicate gravate permanent pe antebrațul meu ajutaseră la ascunderea cicatricii permanente uriașe pe care tatăl nostru mi-o lăsase când mă lovise cu o sticlă spartă la Crăciunul trecut, după prea multe whiskyuri la cină.

Nu avea rost să-i amintesc lui Shannon ceva de care era foarte conștientă. Mai ales că ea fusese cea care își petrecuse tot drumul până la spital ținând presiune pe brațul meu pentru a opri sângerarea.

M-am bucurat că îmi mutilase brațul și nu fața – așa cum aveam sentimentul că urmărea.

– Nu îți place?

Strâmbă din nas.

– Deloc, cred că tatuajele sunt hidoase. Deși, recunosc, crucifixul celtic de pe spatele tău nu este chiar groaznic.

– Mi-ai făcut un compliment? am tachinat-o, împungând-o cu cotul în joacă. Haide, poți să o spui: „Joey, fratele meu preferat, cel mai uimitor, cel mai devastator de arătos, îmi place tatuajul tău".

– Bine, e un tatuaj frumos. Râzând, mă împunse și ea și se grăbi să mă ajungă din urmă, dar picioarele ei scurte o împiedicau. Gata, am spus-o. Ești fericit acum?

– Nu prea am auzit. Înfășurându-i un braț în jurul umerilor, i-am răsucit ușor părul cu încheieturile degetelor. Spune-o!

– Bine, bine! scânci Shannon printre hohote de râs. Joey, favoritul meu, cel mai uimitor…

– Nu uita de cel mai devastator de arătos frate. Asta e partea cea mai bună.

– Cel mai îndrăgostit de sine și cel mai vanitos frate, mă corectă ea râzând. Și îmi place tatuajul tău – chiar dacă îți ocupă jumătate din spate.

– Destul de bine, am tachinat-o, eliberând-o din strânsoarea mea.

– Ești atât de idiot! chicoti ea, împingându-mă din nou cu cotul.

Nu-mi păsa ce credea despre mine atât timp cât nu se gândea la cât de speriată era să meargă la școală.

Zâmbetul ei era rar, dar am fost mândru că am putut să i-l pun pe față, chiar și după noaptea infernală prin care trecuserăm.

– Va fi bine, nu-i așa, Joe? întrebă ea când școala apăru în fața ochilor. Când se va termina totul. Trase puternic aer în piept înainte de a șopti: Când vom fi mari și vom pleca din orașul ăsta, vom avea parte de un final fericit, nu-i așa?

– Da, Shan, am răspuns, ridicându-mi ghiozdanul pe umăr. Vei avea un final epic fericit.

– La fel și tu, Joe, răspunse ea încet. Pur și simplu știu asta.

Chiar în acel moment, ochii mei aterizară pe blonda cu picioare lungi, sprijinită de intrarea școlii, cu o șapcă gri care îi acoperea părul ridicol de lung și cu o acadea între buzele strânse.

– Da, Shan. Nu eram convins de finalurile fericite, dar când Molloy mă țintui cu privirea și îmi zâmbi, am putut să cred în posibilitatea unei zile fericite.

– Bine ați revenit în clasa a unsprezecea! zise domnul Nyhan de pe podiumul din cantină. Este minunat să vă văd toate fețele zâmbitoare îmbarcându-se într-un nou an școlar. Acum, după cum bine știți, clasa a zecea a fost una de tranziție. A fost o oportunitate minunată de a vă scufunda degetele de la picioare în ape noi și de a încerca noi hobbyuri și interese. Dar gata cu asta! În clasa a unsprezecea, vă veți ocupa cu toții de noi cursuri, având un volum de muncă academic mai mare decât vă așteptați. Cu alte cuvinte, următorii doi ani din cariera voastră academică vor fi cei mai dificili cu care v-ați confruntat vreodată.

– Pentru Dumnezeu, ce face tipul ăla? întrebă Podge, lovindu-mi umărul cu al lui. E complet nebun dacă el crede că discursul ăsta de încurajare repetat va entuziasma sau va încuraja pe cineva să vină la școală.

– Cine știe, omule, am bolborosit eu, cu brațele încrucișate la piept, sprijinit de dulapurile din spatele meu în timp ce îl ascultam pe Nyhan vorbind încontinuu despre obișnuitele sale prostii tipice noului început de an.

– Ai avut o noapte grea? întrebă atunci Podge.

– Ce? Am mijit ochii. De ce?

– Vă spun acum, băieți, singurul lucru pe care vreau să-l scufund este scula mea în păsărica strâmtă a lui Aoife Molloy, zise Alec, întrerupându-ne, în timp ce își înclina capul spre locul unde stătea Molloy în partea opusă a cantinei.

În momentul în care am privit-o în ochi, un val de căldură mă lovi direct acolo.

Da, arăta bine anul acesta.

Nu mai vorbisem cu ea din weekend, când îi aranjasem noul dulap.

De obicei, venea la mine la prima oră, înainte de curs, pentru ritualul nostru de dimineață, care consta într-o mică dispută verbală.

Cu toate acestea, am pus absența ei în acea dimineață pe seama seriei nefericite de evenimente care mă aduseseră în punctul de a-i decapita geamănul.

Ochii analizară din nou mulțimea și se opriră pe nenorocitul slab și amărât, ascuns într-un colț alături de restul tocilarilor din anul nostru, cei care aveau să meargă la facultate și să obțină joburi bine plătite. Tipii ăia erau atât de deștepți încât erau ținuți ascunși în clasele pentru elevi de onoare, departe de noi, ceilalți muritori de rând; adică idioții ca mine, Podge și Alec, care mai mult ca sigur aveam să ajungem la o școală profesională și să facem muncă manuală.

Nu m-am gândit prea mult la consecințele pumnilor mei zburători, dar m-am simțit groaznic că îi aplicasem asupra lui Kevin Molloy. Mai ales că nu suflase nici un cuvânt despre ce se întâmplase nici unuia dintre părinții săi, ceea ce însemnase că putusem să-mi păstrez slujba la atelierul auto. Aveam însă senzația că Molloy avusese de-a

face cu faptul că îmi păstrasem slujba, având în vedere că fratele ei nu fusese niciodată cel mai mare fan al meu.

Mi-am amintit de acel moment ciudat pe care îl petrecusem sâmbătă în camera ei și a trebuit să-mi reprim un fior.

Lucrurile se schimbaseră între noi de la o vreme, erau mai *profunde* din ziua înmormântării bunicului meu, când mă surprinsese foarte mult apărând.

Prezența ei mă dăduse pe spate, *ea* mă dăduse pe spate și nu știam dacă era un lucru bun sau nu.

Oricum, faptul că ea pusese o oarecare distanță între noi în acea zi nu putea fi un lucru rău.

Distanța mă ajuta să-mi atenuez sentimentele nebunești pe care mi le trezea în suflet.

– Doamne, s-a înălțat în timpul verii? întrebă Alec pe un ton reverențios, mușcându-și pumnul. Oh, la naiba! Picioarele ei par mai lungi decât de obicei.

– E de la pantofi, spuse Podge. Cu cât tocul este mai înalt, cu atât piciorul pare mai lung.

– Ce? am chicotit, întorcându-mă să mă uit la el. Unde ai auzit asta?

– Nu, are dreptate, am auzit și eu asta, zise Alec. Cred că am citit într-o revistă.

– La clinică? adăugă Podge.

– Corect, recunoscu Alec, bătând din palme. Acolo am citit-o.

– La clinică? Am clătinat din cap confuz. Ce naiba ați făcut voi doi în timpul verii?

– La fel ca tine, Lynchy, băiete, ripostă Alec rânjind. Am dat la gioale și am umblat după gagici.

„Mă îndoiesc."

Privirea mi se îndreptă înapoi spre Molloy și, ca de sute de ori înainte, am surprins-o privindu-mă.

În loc de replica amuzantă obișnuită, îmi făcu discret cu mâna.

I-am făcut cu ochiul drept răspuns și a trebuit să-mi ascund zâmbetul când obrajii ei deveniră roz aprins.

Totuși, nu roșise. Era altceva. Părea de parcă ar fi fost încântată. Să mă vadă.

La naiba, era o plăcere să o privești!

– Nu-mi vine să cred că încă e cu tăntălăul ăla, gemu Alec, arătând spre Ricey, care era plantat pe scaunul de lângă ea, fiind aproape lipit de șoldul fetei. De cât timp sunt împreună, de trei ani?

– De trei și jumătate, m-am auzit răspunzând. Cu pauze.

– Ei bine, la naiba! Alec suspină deznădăjduit. Sigur i-a tras-o până acum, nu?

Doamne, sper că nu!

URĂRI DE CRĂCIUN ȘI CURSE NE-BUNEȘTI

23 decembrie 2003

AOIFE

– Știi, nu trebuie să-mi cumperi un cadou anul ăsta, iubito, zise Paul, stând la masa din fața mea la The Dinniman, marți, după prânz. Mai erau două zile până la Crăciun, iar toată dimineața fuseserăm ocupați până peste cap la serviciu. Tot ce-mi doresc de Crăciun este…

– Nici să nu te gândești la asta! I-am avertizat, întinzându-mi mâna peste masă, care ateriză apoi peste gura lui. Serios, Paul, mai am mai puțin de două minute din pauza de masă, apoi va trebui să mă întorc. Nu am nici o intenție să le folosesc ca să mă cert cu tine.

Ridică mâinile în semn de apărare.

– Cine se ceartă?

– Noi, am ripostat, punându-mi mâna jos. Sau o vom face dacă mai aduci vorba de sex pe post de cadou.

– Aoife! Mă fixă cu privirea, cu ochii căprui plini de frustrare abia stăpânită. Haide, iubito! Ieșim împreună de o veșnicie.

– Trei ani nu sunt o veşnicie, am răspuns, luând o înghițitură din cafea. Este o picătură în ocean în marea schemă a lucrurilor.

– Vom împlini patru ani în februarie anul viitor, răspunse el.

– Nu şi dacă aduni toate momentele din acești patru ani în care am fost despărțiți, i-am amintit. Dacă ții cont de asta, sunt mai degrabă doi ani, nu patru.

– Aoife! răbufni el, întinzându-se și smulgându-mi mâna. Haide! Am fost răbdător. Am aşteptat.

– Ai făcut şi sex, îți aminteşti? am ripostat, amintindu-i cât de mult se bucurase de pauza noastră în clasa a zecea.

– De ce aduci din nou vorba despre asta? zise el frustrat. Asta a fost acum *doi* ani. Eram despărțiți la momentul respectiv. Ai spus că e în regulă. *Nu* te-am înșelat.

– Nu, nu m-ai înşelat. Ai avut grijă să aştepți câteva ore după ce ne-am despărțit înainte să-ți bagi scula în târfa aia cu părul negru din Tommen, am zis înfigând cuțitul în rană. Cum ziceai că o cheamă? Ella cumva?

– Bella, mormăi el, având bunul-simț să lase capul în jos. Bella Wilkinson, şi ştii că nu însemna nimic pentru mine. Eram beat şi deprimat. Tu tocmai puseseși capăt relației noastre.

– Ultima dată când am verificat, nevoia de spațiu pentru că iubitul tău te-a etichetat public drept curvă nu constituie un motiv suficient de bun să te îmbeți și să-ți bagi scula în cea mai apropiată femeie disponibilă. Dar, hei, ce ştiu eu despre funcționarea minții adolescenților de sex masculin.

– Îți jur că nu a însemnat nimic, zise el apăsat. Nici măcar nu a fost atât de memorabil, Aoif. Sincer. A fost doar sex.

– E în regulă, Paul. Te cred, i-am spus. Dar, ca să fim pe aceeaşi lungime de undă, ar trebui să ştii că sexul nu este *doar sex* pentru mine.

– Nu, zise el. Pentru că sexul este doar un cuvânt mitic în lumea lui Aoife Molloy. Oral este perfect acceptabil, dar

Doamne ferește să lași o sculă în tine!

Mi-am dat ochii peste cap.

– Figurile tale nu îți ajută cauza, dobitocule!

– De ce naiba e nevoie ca să-ți deschizi picioarele? bombăni în șoaptă, plin de ciudă și cu sarcasm. De un inel nenorocit?

Am deschis gura să-i spun ce gândeam, când Garry, șeful meu, îmi făcu semn, arătând spre ceas.

– Trebuie să mă întorc la muncă, dar consideră că această conversație s-a încheiat, am spus, ridicându-mă de pe scaun și prinzându-mi din nou șorțul în talie. Nu o să mai discutăm despre asta până când nu voi fi gata, dar când voi fi gata, vei fi primul care va afla.

– Este din cauza *lui?* Prinzându-mi încheietura mâinii, mă trase înapoi la el și mă întrebă: Tot despre el este vorba? Miji ochii dezgustat. Pentru că el nu te vrea, Aoife. E prea ocupat să-și bage scula în jumătate din...

– Nu, e vorba *de mine,* Paul. E vorba despre mine, că nu sunt pregătită, am izbucnit, smulgându-mi mâna. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Mă rog, bombăni Paul, dând din mână cu indiferență. Bucură-te să fii privită!

– Hei, Gar! am spus, ignorându-l pe dobitocul îmbufnat din spatele meu, în timp ce mă grăbeam în spatele barului. Îmi pare rău pentru asta. Am pierdut noțiunea timpului.

– E în regulă, draga mea, mă asigură bătrânul. Salonul din spate se umple din nou, așa că sunt o mulțime de mese de servit, dar ia doar comenzile de mâncare și golește paharele. Orice ai face, asigură-te că nu iei nici o comandă de băutură, ai auzit? Aruncă o privire spre locul unde stătea iubitul meu și bombăni: Nu avem nevoie ca vreo păsărică să fugă acasă la tati cu povești că prietena lui de 17 ani a servit alcool.

– Nu-ți face griji, Gar. Sunt întotdeauna discretă. L-am bătut pe umăr și i-am făcut cu ochiul. Și ce nu știe fiul polițistului nu-l afectează.

– Așa este, Aoife, răspunse el cu un zâmbet ușurat pe fața zbârcită. Chiar așa!

Cu carnețelul și pixul în mână, m-am îndreptat spre salonul din spate și am fost imediat bombardată de un val de clienți înfometați și însetați.

Zâmbind în sinea mea, mi-am îndreptat umerii, mi-am scos pieptul în afară și m-am îndreptat spre o masă plină de bărbați gălăgioși.

– Bună ziua, domnilor, cu ce vă pot servi astăzi?

Oh, da, urma să fac o avere din bacșișuri în acea zi!

Până la urmă, am mai râmas la muncă vreo două ore ca să dau o mână de ajutor cu valul nesfârșit de clienți ieșiți în oraș să petreacă de Crăciun. În loc să termin la șase, așa cum îmi era programul, era trecut de nouă când am părăsit în sfârșit pubul și mi-am făcut drum prin oraș, cu speranța că avea să mă ducă tata acasă.

Când am ajuns la garaj, era întuneric.

– Rahat! am bombănit, lovind ușa metalică rulantă. Perfect.

Oftând zgomotos, mi-am lăsat fruntea să se sprijine de metalul rece în timp ce-mi analizam opțiunile.

Să merg acasă după o tură de unsprezece ore pe tocuri de opt centimetri.

Nici o șansă!

Să-l sun pe tata doar ca să-mi spună să vin singură?

Nu.

Degetele mele atinseră cheia mașinii din buzunarul hainei și am respins instantaneu ideea când mă străbătu o undă de teamă.

Uram să conduc.

Detestam literalmente întreaga experiență.

O detestam și mă temeam de ea atât de mult încât automobilul Opel Corsa pe care tatăl meu îl reparase și mi-l dăduse în septembrie, când împlinisem 17 ani, râmăsese parcat la garaj.

Da, îmi era atât de teamă să conduc un vehicul în mișcare, încât nu voiam să se apropie de casa mea.

Spre deosebire de multe alte locuri, legea era destul de relaxată în Irlanda în ceea ce privește șoferii începători. Practic, susțineai un test teoretic, primeai permisul verde de la oficial fiscal și gata. Nu trebuia să faci o grămadă de cursuri sau să respecți un milion de legi, așa cum trebuiau să facă verii mei din Londra. La naiba, propria mamă conducea cu permisul verde de douăzeci de ani. Polițiștii se făceau mereu că nu observau. Nu era mare lucru.

Singurul motiv pentru care cerusem permisul de conducere provizoriu fusese ca să am un act de identitate cu fotografie cu care să ies la băut când aveam să împlinesc 18 ani anul viitor.

Nu voiam să *conduc,* dar exact asta presupusese tatăl meu că aveam să fac.

– Nu-mi place să fiu redundant, Molloy, dar când ușa unui magazin este încuiată, iar luminile sunt stinse, înseamnă că locul este închis.

Când se auzi vocea familiară a lui Joey, m-am întors repede să-l văd venind dinspre partea laterală a clădirii.

– Iisuse! am șoptit, speriată să-l văd în întuneric. Ce faci aici?

– Închid, răspunse el sec. Dacă îl cauți pe tatăl tău, nu ai noroc, adăugă el, în timp ce folosea un set de chei pentru a închide poarta laterală în urma lui. A plecat la bere cu restul băieților la prânz.

Am simulat tristețea.

– Și nu te-au luat?

– Din păcate, nu.

– Presupun că trebuie să împlinești 18 ani ca să te bucuri de toate avantajele meseriei, nu?

Râse.

– Trebuie să împlinesc mai întâi 17 ani înainte să se întâmple asta.

– O vei face în curând, nu? Ziua ta de naștere este aproape de Crăciun, așa-i?

– Da, zise el, strecurându-și cheile de serviciu în buzunar. În ziua de Crăciun.

– Ce nasol! am zis, simțind o străfulgerare de simpatie pentru el. Pun pariu că ai fost înșelat de atâtea cadouri de-a lungul anilor cu toată tâmpenia asta cu două cadouri la preț de unul.

– Nu pot spune că am observat vreodată, Molloy, răspunse el. Nu sunt genul de persoană care să numere cadourile.

– Ei bine, ești o persoană mai bună decât mine, Joey Lynch, pentru că eu aș face scandal dacă ar trebui să-mi împart ziua de naștere cu Iisus.

Joey râse, râse sincer, apropiindu-se de mine.

– Deci ai de gând să îmi ceri sau vom sta aici toată noaptea?

Îmi tresări inima în piept.

– Ce să-ți cer?

– Să te conduc acasă.

– Bine. Am răsuflat sacadat. Condu-mă acasă, Joey Lynch!

– Ăsta e un ordin, mă tachină el, sprijinindu-se de ușă și zâmbindu-mi, ochii lui verzi fiind întunecați și plini de căldură. Trebuie să mă rogi.

Doamne, băiatul ăsta era extraordinar când zâmbea!

Era atât de frumos!

– Am o idee mai bună, m-am auzit spunând, apoi am făcut ceva incredibil de nesăbuit. Am băgat mâna în buzunarul hainei, am scos setul de chei de la mașină și i le-a zăngănit în față. Ce-ar fi să mă duci cu mașina?

Chiar dacă era maestru în a-și ascunde emoțiile, Joey nu-și putu masca entuziasmul care îi strălucea în ochi.

– Voi împlini 17 ani abia peste două zile. Până atunci am doar permis de tractor.

– Așa e, am confirmat eu, privindu-l cum se uita când la mine, când la chei. Deci asta înseamnă că vom încălca legea, nu-i așa? l-am tachinat, zdrângănind cheile încet. Dar, din nou, când te-a oprit asta vreodată?

Joey mă privi lung înainte să chicotească discret.

– Dă-mi cheile, Molloy!

Chițăind de emoție și încântare, am strâns ochii și am scos un râs sugrumat când el a cotit pe lângă supermarketul local, după ce a tocit cauciucurile făcând vreo șase cercuri în parcarea goală.

– Oh, frate, ai grijă la trotuar!

– Relaxează-te, Molloy, mă ocup eu de asta.

„Mda, sigur."

Poate că Joey încă nu avea un permis oficial, dar cu siguranță știa cum să se descurce cu o mașină. Am pus asta pe seama anilor petrecuți la garaj cu tata jucându-se cu motoarele.

Cu *03 Bonnie & Clyde* de Jay-Z și Beyoncé bubuind în boxele mașinii – o piesă cât se putea de potrivită pentru situație –, m-am agățat cu disperare de bord, în timp ce băiatul ala nebun și nesăbuit de la volan mă lăsa fără cuvinte. Stând pe locul din dreapta lângă el, simțeam că eram pe val, ca și cum puteam cuceri lumea în momentul acela.

Era exaltant.

– La mulți ani! râse Joey, în mod evident încântat de viață, în timp ce îmi băga mașina în viteza a cincea și lăsa luminile din Ballylaggin în urma noastră. Deci unde vrei să mergi, Molloy?

„Oriunde cu tine."

– Nu-mi pasă, doar nu mă omorî, bine? l-am implorat, apoi am strigat râzând când am zburat peste un dâmb de pe drum.

Joey se uită la mine cu coada ochiului și zâmbi.

– Nu promit.

Mulți kilometri mai târziu, ne aflam pe un drum lăturalnic în apropierea plajei, eu la volan și Joey râzând în hohote de disconfortul meu.

– Nu pot s-o fac! Mașina pufăi și se opri pentru a treia oară în câteva minute. E inutil. N-o să înțeleg niciodată rahatul ăsta.

– Ei bine, ar fi bine să mai încerci, mă avertiză el, fără urmă de empatie în timp ce-mi ținea pantofii în poală.

Pentru că l-am auzit pe tatăl tău spunându-i lui Danny Reilly că, dacă nu-ţi mişti fundul şi nu începi să conduci în loc să admiri casetofonul, îţi va vinde maşina.

– Mie îmi convine. Bulversată şi desculță, am răsucit cheia în contact şi am încercat să pornesc. Nu sunt deloc persoana potrivită pentru a fi la volanul unei potenţiale maşini a morţii.

– Da, pentru că în viteza întâi chiar o să faci ceva pagube, spuse Joey. Haide, Molloy, ştii cum se face. Ambreiaj şi alunecare în a doua.

– Nu pot.

– Nu poţi.

– Chiar nu pot.

– Nu mai fi o prinţesă şi fă-o odată!

Foarte concentrată, am încercat să fac exact asta, dar maneta de viteze nu se conformă.

– Maşina asta mă urăşte, m-am tânguit, trăgând de maneta de viteze şi apoi tresărind când motorul răcni în semn de protest.

– Iisuse! Bine, apasă ambreiajul! Întinzând mâna peste scaunul pasagerului, Joey îmi acoperi mâna cu a lui şi băgă cu îndemânare în a doua. Acum apasă puţin pe acceleraţie, îmi spuse el, în timp ce eu îmi reprimam un fior dat de senzaţia mâinii lui mari peste a mea. Bine, acum apasă din nou pe ambreiaj, adăugă el în timp ce trecea în a treia. Vezi? O faci! Conduci fără să strici motorul. Nu este atât de rău pe cât ţi-ai imaginat.

– Da, dar e al naibii de complicat, am oftat, ridicând ambele mâini pentru a apuca volanul. Picioarele pe pedale, mâinile pe volan, mâna pe schimbătorul de viteze, ochii pe drum... Am pufnit frustrată. E aşa cum îi spun tatălui meu de fiecare dată când mă obligă să mă urc la volan. Sunt prea multe lucruri de făcut în acelaşi timp.

– Credeam că femeile sunt cele mai bune la multitasking.

– Ei bine, nu femeia asta, am zis înăbuşit, răsucind volanul pentru a evita o baltă noroioasă de pe şosea. Oh, Doamne, Joey! Urăsc maşina asta stupidă.

– Nu urăști mașina, răspunse el. Urăști sentimentul de a nu deține controlul. E nouă și înfricoșătoare. Înțeleg, Molloy. Acum te prinzi cum stă treaba.

– Cum de știi atât de multe despre asta? l-am întrebat și m-am uitat la el. Cum poți să fii cu trei luni mai tânăr decât mine și să mă bați la condus?

– Nu este o competiție, Molloy, chicoti el, clătinând din cap. În plus, tatăl tău mi-a arătat multe de-a lungul anilor.

– Ei bine, bravo ție! i-am spus. Pentru că, practic, mie nu mi-a arătat nimic, apoi mi-a dat cheile și mi-a spus să conduc.

– Așteaptă câteva luni! Când vei privi în urmă la această seară, vei râde.

– Mă îndoiesc, am bombănit, cu ochii fixați în noaptea întunecată din fața mea. Tare mă îndoiesc.

NU VREAU SĂ MERG ACASĂ

24 decembrie 2003

JOEY

Presiunea era lucrul cu care eram cel mai obișnuit în viață. Nu mă afecta de obicei, nu când îmi petrecusem mare parte din viață cu mâinile tatălui meu strânse în jurul gâtului, amenințând să-mi taie respirația, dar toate astea păleau în comparație cu abilitatea infinită a lui Aoife Molloy de a mă lăsa fără aer.

Era două dimineața, fiind deja Ajunul Crăciunului. În loc să fiu acasă, așa cum știam că ar fi trebuit, mai ales când tata avea la dispoziție o sticlă plină de whisky, mă învârteam cu ea pe undeva.

Să fiu cu ea mă făcea să mă simt ca un infractor. Nu aveam nici un motiv să urc în mașina fetei. O mașină la care petrecusem ore întregi lucrând la service. O mașină pe care, clar, nu ar fi trebuit să o conduc, dar când

fluturase cheile în fața mea, tentația fusese prea mare ca să rezist.

Nici măcar nu înțelegeam de ce voia să fie acolo cu mine. De ce mă căuta mereu. Dar în seara aceea nu aveam de gând să mă cert cu ea, pentru că asta însemna că nu trebuia să mă întorc acasă și să suport porcăriile tatălui meu. Nu, nici prin gând nu-mi trecea să o fac pe Molloy să se răzgândească, pentru că, atât timp cât ne jucam cu limitele legii, puteam să mai stau puțin cu ea.

Pentru că adevărul era că îmi plăcea compania ei.

Îmi *plăcea* să fiu cu ea, fie că ne certam, fie că flirtam sau învârtindu-ne aiurea prin oraș în mașina pe care i-o cumpărase tatăl ei.

Simțeam o afecțiune sinceră față de fata asta, ceea ce era îngrozitor de anormal din partea mea.

Dar așa era.

Putea să mă enerveze mai mult decât alții – și mă înnebunea uneori, dar nu era nimeni altcineva cu care aș fi preferat să încalc legea.

Chiar și când am parcat din nou în fața service-ului, cu o pungă de chipsuri echilibrată pe bord între noi, îmi era al naibii de greu să găsesc motivația să plec.

Adevărul era că a rămâne acolo, în mașina aia, cu singura persoană a cărei atingere nu-mi făcea pielea să se zburlească, părea cea mai bună idee.

– Aceasta este preferata mea, spuse Molloy, dând volumul mai tare la aparatul ei stereo când piesa *Fairytale of New York* a celor de la The Pogues se auzi din difuzoare. Fără îndoială, cel mai bun cântec de Crăciun. Băgă un chips în gură și îmi zâmbi. Care este al tău?

– Nu știu. Ridicând din umeri, m-am întins și am luat un chips. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Ah, haide, Joe! insistă ea. Toată lumea are un cântec preferat de Crăciun.

Nu și eu.

Preferam tăcerea.

Am ridicat din umeri.

– Ăsta, presupun.

– Bine. Încuviinţă. Îmi aminteşte de tine.

– Uau! am spus eu. Care parte?

– Toată melodia, mă tachină ea, aruncându-mi un chips în faţă. De acum înainte, acesta va fi cântecul nostru.

Am mijit ochii spre ea.

– Oh, da, chiar avem nevoie de un cântec.

– Ei bine, *este* Ajunul Crăciunului, *iubitule,* glumi ea, apoi trecu direct la o interpretare jalnică a primului vers al cântecului, înainte de a se sufoca într-un râset. Vezi, e perfect pentru noi.

– Există doar o mică problemă cu alegerea cântecului tău, am zis sec. Nu sunt *iubitul* tău, Molloy.

– Și a cui e vina? reveni ea, fără să se uite în altă parte şi fără să dea înapoi. Hm, întreb și eu.

Doamne, era atât de curajoasă! Era de-a dreptul impresionant. Și sexy ca naiba.

Am absorbit-o – fiecare pistrui, fiecare curbă, culoarea ochilor ei verzi, dungile aurii palide din părul ei deja blond.

– Da, bine. Zâmbind, am scuturat din cap și m-am întors să mă uit pe parbrizul din faţă. Dacă ne luăm după mica plimbare din seara asta, atunci ar trebui să-mi mulţumeşti.

– Aşa ai crede, fu tot ce răspunse ea, în timp ce căuta într-un teanc de discuri. OK, clar nu te-a convins ultima piesă, dar ce zici de asta? Fix la ţintă, nu? spuse Molloy, schimbând CD-urile și apăsând pe piesa trei din player. The Goo Dolls începură să bubuie din boxe.

– *Iris?* M-am încruntat. Ai ales o melodie bună, Molloy, dar trebuie să recunosc că nu-mi transmite nimic festiv.

– Nu, prostule, nu ca un cântec de Crăciun, zise ea, dând volumul mai tare. Ca să fie melodia *noastră.*

Am deschis gura să răspund, dar ea se întinse peste consolă și îmi acoperi buzele cu mâna.

– Șșşt! Doar fă-mi pe plac și ascultă, bine?

Acceptând cu reticenţă cererea ei, am încuviinţat o dată și mi-am ţinut ochii fixaţi pe ai ei în timp ce versurile cântecului mă dădeau peste cap.

– Ei bine? zise ea în cele din urmă, când cântecul se termină. E perfect, nu-i așa?

– Da, Molloy. Vocea mea era gravă și mă luptam cu un milion de emoții complicate. Este.

ÎMI PASĂ PREA MULT

24 decembrie 2003

AOIFE

Dacă Joey ar fi vrut să stea în mașina asta parcată în fața service-ului jumătate de noapte, atunci aș fi stat cu plăcere acolo cu el.

Nu conta că afară erau minus două grade sau că eram pe punctul de a îngheța în uniforma de serviciu. Cel puțin, dacă era în mașină cu mine, însemna că nu avea probleme.

Nu ieșea să se drogheze.

Timpul trecea mult mai repede când eram cu el și nu observam cum se scurgeau orele în timp ce îl delectam cu povești aleatorii din viața mea.

Kevin poate că era geamănul care deținea cea mai mare parte a inteligenței academice, dar eu eram cea care putea face să vorbească chiar și un măgar. Pe bune! Am fost binecuvântată cu abilitatea de a face o conversație din nimic, acesta fiind modul în care am reușit cumva să păstrez interesul stârnit acestui băiat rebel, de neatins, în cea mai mare parte a serii.

– Și apoi a spus: „Oh, iubito, patul meu miroase ca tine, dar se estompează repede, vino și împrospătează-mi așternuturile“, am explicat, făcându-mă să mă înec la amintirea telefonului ridicol al lui Paul din seara precedentă. Serios? M-am înecat de râs în timp ce-mi suflecam mânecile hanoracului pe care mi-l dăduse să îl port. Controlează-te, omule!

– Doamne, ce penibil! zise Joey, acoperindu-și fața cu mâna. Mi-e rușine de rușinea lui.
– Așa-i? am încuviințat, dând din mână cu indiferență. Exact așa m-am simțit și eu.
– Și tu ce i-ai răspuns?
Am zâmbit diabolic.
– I-am spus să pulverizeze niște parfum pe pernă, să stingă lumina și să se reîmprieteneaască cu mâna lui.
Joey își lăsă capul pe spate și râse.
– Ce rea!
– Da, păi, și-a câștigat-o cu replica aia, am râs. Adică, serios acum! Ce credea el că o să fac? Să fug la el acasă și să mă frec pe salteaua lui ca o pisică adulmecându-și teritoriul? Visează!
– Probabil, zise Joey, încă râzând. În caz că nu ai observat, e cam obsedat de tine.
– Nu, Paul este obsedat de asta, i-am răspuns, arătând spre corpul meu. Nu-l interesează asta – mi-am lovit tâmpla cu degetul. Nici măcar nu mă cunoaște, Joey. Nu prea mă cunoaște. Nu și-a făcut niciodată timp să mă cunoască. E vorba doar de aparențe. Sincer, mă îndoiesc că i-ar păsa dacă nu aș scoate un cuvânt, atât timp cât zâmbesc și arăt bine.
– Atunci ce faci, Molloy? mă întrebă fără menajamente, cu ochii verzi limpezi fixați pe fața mea. Îl iubești?
– Simt dragoste pentru el.
– Nu am întrebat asta.
Știam.
– Ce vrei să spun, Joe?
– Explică-mi, ca să înțeleg.
– Ce să înțelegi?
– Tu și el.
– Oh, Doamne! Am râs. Cât timp ai la dispoziție?
– Toată noaptea.
Răsuflând sacadat, m-am gândit la asta o vreme, încercând să găsesc un mod diplomatic de a spune „pentru că, dacă am vreo șansă să te uit, trebuie să fiu cu

un băiat care este complet opusul tău“, înainte de a mă hotărî să zic:

– Cred că întotdeauna am ştiut cum stau cu Paul. „Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată în ceea ce te priveşte.“

– Cum stai?

– Da. Am încuviințat discret. Adică, nu mă înțelege greşit. Ştiu că nu e perfect. E foarte, foarte departe de perfecţiune, dar cel puţin navighez în relaţia noastră cu mintea limpede și cu ochii deschiși. „Și cel mai important, nu pot fi rănită.“ Îi cunosc jocul și nu va fi în stare să mă păcălească.

– Asta sună mizerabil.

– E sigur. „Mai sigur decât tine.“

– Deci el e scutul tău.

– Scutul meu?

– Ca să nu fii rănită. Joey se încruntă. De ce ai continuat atât de mult?

– Nu ştiu. Am ridicat din umeri, simțindu-mă pierdută. Probabil pentru că e tot ce ştiu dintr-a șaptea. Să fiu cu Paul este confortabil. Nu necesită efort şi, în plus, el vrea să fie cu mine. „Și tu nu vrei.“

Joey se holbă la mine îndelung înainte de a da din cap dezaprobator.

– Nu va dura cu el.

– Nu? „Oh, Doamne, sper că nu!“ Nu crezi?

– Nu. Clătină din nou din cap. Orice relaţie menţinută pentru că este confortabilă nu este o relaţie care să merite.

Am tras aer în piept.

– Da, crede-mă pe cuvânt, căci vorbesc din proprie experienţă, uneori confortul este cât se poate de bun.

– Prostii! Confortabil nu e chiar atât de bine, contestă Joey, mijind ochii. Nu ar trebui să te mulţumeşti cu *confortabil,* Molloy. Nu ar trebui să te mulţumeşti cu nimic mai puţin decât să fii îndrăgostit nebuneşte. Singura persoană cu care ar trebui să te mulţumeşti este cea care te *tulbură* cel mai mult. Persoana care te duce în pragul sinuciderii pentru că te face să simţi atât de rău încât nu-ți mai poţi trage sufletul sau nu poţi să

funcționezi fără ea. Și ce e mai rău e că nu vei vrea. Nu vei vrea să respiri, să simți sau să funcționezi fără ea. Așa vei ști că e o relație adevărată, Molloy. Doar când simți cel mai mare disconfort pe care l-ai simțit vreodată în viața ta ar trebui să te gândești să te *mulțumești* cu ceva. Pentru că atunci vei ști că ești îndrăgostită, ceea ce mi se pare un mod mult mai frumos de a trăi decât să te mulțumești cu cineva cu care nu ai nimic în comun pentru că e *confortabil.*

„Uau!“

Am rămas fără aer, iar inima începu să-mi bubuie în piept.

– Chiar crezi asta?

– Pentru tine? Încuviință fără nici o urmă de nesiguranță. Absolut.

– Dar tu?

– Ce e cu mine, Molloy?

– Asta e ceea ce aștepți? am șoptit, cu pulsul accelerat. Genul ăsta de dragoste epică?

– Nu, spuse el categoric.

Inima mi se scufundă.

– De ce nu?

– Pentru că trebuie să-ți pese de cineva ca să te îndrăgostești. Îmi aruncă o privire împietrită. Iar mie nu-mi pasă de nimeni, îți amintești?

Acum eu am fost cea care spuse:

– Prostii! Răsucindu-mă într-o parte pe scaun, i-am înfruntat privirea dură. Îți pasă de mine, Joe.

– Ești prietena mea, recunoscu el.

– Da, prietena la care ții.

– Molloy.

– E în regulă să îți pese de mine, Joe.

Se holbă la mine.

– Nu-mi pasă.

Am mijit ochii.

– *Ba da!*

– Ascultă, singura persoană pe care m-am putut baza vreodată că va fi acolo este umbra mea – și așa îmi place,

răbufni el, trecându-și o mână prin păr. Nu-mi pasă de oameni pentru că nu-mi pot permite. Nu am timp în viața mea sau loc în mintea mea ca să-mi permit să îmi pese de altcineva în afară de familia mea. Ăsta sunt eu, bine? Ăsta sunt eu. Nu-mi pot *permite* să-mi pese, Molloy.

– Ei bine, e de rahat, pentru că mie îmi pasă, i-am răspuns, simțindu-mă rănită, bulversată și copleșită de un milion de alte emoții în acest moment. Îmi pasă de tine, Joey, și întotdeauna am ținut la tine.

Nu fusese niciodată cea mai strălucită idee a mea.

Păcat că fusesem încăpățânată și că nu îmi păsase de inima mea.

Păcat că eram hotărâtă să țin la el indiferent de situație.

– Nu o spune cu voce tare, zise Joey, lăsându-și capul în mâini. Hristoase, Molloy, de ce trebuie să mergi mereu prea departe? De ce nu poți ține rahatul ăsta doar pentru tine, *te rog!*

– Adică așa, ca tine? am întrebat fără să clipesc. Știi, Joe, într-una din zilele astea va trebui să nu te mai minți singur și să recunoști ce simți.

– Nu e nimic de recunoscut.

– Ba da, este, și tu știi asta.

– Te înșeli.

– Doar ți-e frică să recunoști, am argumentat, ridicând un deget. Pentru că asta înseamnă că va trebui să recunoști faptul că există o fată care stă chiar în fața ta și căreia îi pasă de tine pentru nici un alt motiv decât că îi pasă. O fată care nu depinde de tine pentru a face ceva pentru ea, în afară de a fi prietenul ei. O fată care vede cât de ticălos poți fi, dar care ține la tine oricum, pentru că eu țin, Joe. Îmi pasă al naibii de mult, în ciuda tendințelor tale de rahat, la naiba, poate chiar din *cauza lor*. Mi-am ridicat mâinile în semn de resemnare. Cine naiba mai știe?

– Dacă ai putea să încerci să înțelegi ce încerc să fac, zise el apăsat, apoi răsuflă din greu. Dacă ai ști de ce încerc să te scutesc, nu ai mai insista cu asta.

– Să insist în ce privință? am întrebat, inima bătându-mi violent. În privința prieteniei tale?

– Insistând să vrei ceva de la mine, zise el. La dracu'!

Cu ochii bulbucați de furie, am continuat și l-am împins.

La propriu. Cu ambele mâini.

– Uite aici insistență, lașule!

– Nu începe! mă avertiză Joey, ridicând un braț pentru a mă îndepărta. Nici să nu te gândești să mergi acolo cu mine. Nu se va termina bine.

– Prea târziu. L-am împins din nou și apoi am făcut-o de încă două ori. Haide, durule, acum măcar insist pentru mai mult în singurul mod pe care se pare că-l înțelegi!

– Molloy!

L-am împins.

– Te avertizez!

L-am împins din nou.

– La naiba, Molloy! Aruncându-mă pe spate, Joey îmi prinse mâinile și se apropie de mine. Miroși a disperare și asta mă scoate din sărite. Spunea cele mai crude lucruri, dar ochii lui spuneau cu totul altceva, planând deasupra mea, cu pieptul izbit de al meu, în timp ce corpul său fremăta de tensiune. De ce mi-ar păsa de o fată care se oferă pe tavă? Strângându-și ochii, se apleacă și mai mult și zise: Ești iubita altui tip și totuși iată-te aici, pe spate, pentru mine ca o *curvă.*

– Dă-te laoparte! Practic am răcnit, pierzând controlul deoarece cuvintele lui mă tăiau până la os. Acum, dobitocule!

– Nici o problemă, rânji el, la fel de furios și se trase înapoi.

– Poți fi un mare nenorocit! am țipat, deschizând ușa pasagerului și sărind din mașină. Cel mai mare pe care l-am întâlnit vreodată!

– Și tu poți fi o târfă nenorocită! strigă el, înainte să coboare rapid din mașină după mine. Stai! Unde te duci?

– Departe de tine!

– E mașina ta, Molloy.

„La naiba!“
– Nu-mi pasă.
– Eşti desculţă.
„La naiba!“
– Nu-mi pasă!
– Molloy, vrei să te calmezi? Tonul lui era dur și plin de frustrare. Nu te duci singură acasă pe întuneric.
– De ce nu? Ți-e teamă că voi fi o pradă ușoară de vreme ce sunt o curvă și așa mai departe?
– Vrei să stai locului o clipă?
– Nu, acum cară-te! Și nici să nu te gândești să vii după mine.
– Nu pleca de lângă mine, Molloy!
– Nu-mi spune mie ce să fac, dobitocule!
Am mărit pasul, m-am grăbit să cotesc și am traversat rapid strada. Pentru că ziua de Crăciun era atât de aproape, oamenii continuau să iasă din puburi și baruri.
– Stai, stai, stai... Brațele lui puternice îmi cuprinseră corpul, trăgându-mă la pieptul lui. Stai, bine?
– Dă-mi drumul! l-am avertizat, tremurând când mâinile lui îmi prinseră ferm şoldurile, ţinându-mi spatele strâns lipit de pieptul lui. Acum!
– Am dat-o în bară! fu răspunsul lui grav, respiraţia lui atingându-mi obrazul. Iartă-mă!
– Nu. Inima mea bătea violent. Mi-ai rănit sentimentele.
– Fii din nou prietena mea, Molloy!
– Nu. Clătinând din cap, m-am răsucit ca să mă uit în sus la el. Ai spus asta ca să mă rănești, ştiai că aşa va fi, iar dacă te iert, nu vei face decât să mă rănești din nou.
– Da, probabil o voi face. Ochii verzi, atât de solitari şi plini de regret, mă arseră. Dar nu o voi face intenționat. Răsufla din greu. Nu te voi mai râni intenționat.
„Din greşeală sau intenţionat, doare la fel.“
– Nu pot. Eliberând o respirație tremurândă, am făcut un pas înapoi. Chiar mă rănești așa.
– Îmi pasă. Întinzând o mână, apucă partea din față a hanoracului pe care îl purtam – hanoracul lui – și strânse

țesătura în timp ce mă trăgea înapoi la el, trupurile noastre fiind la același nivel. Îmi pasă. Îmi pasă. Îmi pasă! repetă el, cu ochii ațintiți pe ai mei, mâna lui trecând de la hanorac la gâtul meu. Prea mult.

– Vezi? Expirând greu, m-am lăsat pe spate, lăsându-mi capul să cadă pe pieptul lui. Asta e tot ce am vrut să aud.

– Știu, Molloy. Sprijinindu-și bărbia pe capul meu, suspină adânc. Știu.

CUM ÎȚI E AUREOLA?

31 decembrie 2003

JOEY

Viața mea era o succesiune de dezastre.

Primul dintre acestea se întâmplă să fie ziua în care mă născuse.

Da, asta fusese o greșeală blestemată în sine.

Nu am spus asta pentru că eram un sinucigaș care căuta mila, nici pentru că eram deprimat. Am spus-o pentru că era adevărul gol-goluț. Mă născusem într-o familie care nu mă dorise niciodată.

Dintr-o mamă slabă și un tată ticălos.

Eram fiul de rezervă, planul de rezervă, al doilea cel mai bun după primul născut, favoritul mamei mele, și din prima zi am fost spectacol de rahat, un tren deraiat.

După mine urmaseră mai mulți copii, incapacitatea tatălui meu de a-și pune un prezervativ pe sculă fiind cauza principală a suprapopulării casei noastre – ei bine, asta împreună cu incapacitatea lui de a auzi cuvântul *nu*.

Crescând într-o casă ca a noastră, mi-a fost greu să funcționez cum trebuia. Nu mă refer la a-mi păstra un loc de muncă – aveam unul încă din copilărie. Mă refer la faptul că mintea mea nu funcționa cum trebuia, nu ca la alții de vârsta mea cel puțin.

Erau o mulțime de lucruri în neregulă cu mine.

Lucruri pentru care eram prea speriat ca să-mi investesc timpul pentru a le înţelege.

Sincer să fiu, creierul meu era un loc înfricoşător şi nu voiam să fiu în preajma mea în cea mai mare parte a timpului.

Cât de aiurea era asta?

Starea proastă din prezent a vieţii mele era rezultatul direct al unor alegeri proaste.

Alegerile pe care le făcusem.

Alegeri care fuseseră făcute pentru mine de oameni care ar fi trebuit să mă iubească, dar care fie nu aveau capacitatea de a mă iubi, fie pur şi simplu nu o făceau.

Știam că eram departe de a fi un sfânt şi nu dădeam vina pentru greşelile mele pe altcineva decât pe mine însumi. Dar, la naiba, lucrurile ar fi putut fi diferite dacă aş fi avut un alt start în viaţă – un start cum avusese, de exemplu, nemernicul din faţa mea.

Da, cu o familie stabilă, o casă frumoasă şi câţiva euro în bancă, Paul Rice avusese un start bun în viaţă.

Unul mai bun decât mine.

Trebuia să fie plăcut să poţi dormi noaptea fără teama de a fi târât afară de sub pătură şi bătut măr.

Trebuia să fie plăcut să nu fii distras de ţipetele fraţilor tăi pe jumătate înfometaţi sau de plânsetele înăbușite ale mamei tale lovite şi învineţite, ca să nu mai spun violată cu brutalitate în fiecare zi.

„Nemernicul!“

– Iubito, nu mai bea vodcă în seara asta, da? îi spuse lui Molloy în timp ce rătăceau prin bucătăria ticsită de lume a lui Danielle Long, fără părinţi prin preajmă, în Ajun de Anul Nou, în plin haos de petrecere.

Stătuseră cea mai mare parte a petrecerii în camera de zi. Știam asta pentru că mă furişasem acolo ca să scap de ei.

Eram hotărât să încep bine anul ăsta – an nou, eu nou şi toate tâmpeniile alea –, dar dacă ar fi trebuit să-l privesc pe nenorocitul ăla molestând cu limba obrazul lui Molloy încă o secundă, aş fi pierdut înainte să încep.

„Îmi pasă. Prea mult."
„Vezi? Asta e tot ce am vrut să aud…"
Îndepărtând amintirea înainte să mă cuprindă și să mă deprime, m-am concentrat asupra nemernicului din fața mea, care îi vorbea de parcă ar fi fost un copil mic.
Serios, îl respectam mai mult pe Sean, deși îl ștergeam la fund zilnic.
– Știi bine că te enervezi după ce bei, continuă Ricey să o dojenească. Dând impresia că deținea controlul asupra aerului din jur, deschise frigiderul și își luă, probabil, a șaptea doză de bere, lăsându-și iubita cu mâna goală. Și nu suport când începi să te faci de râs.
Sprijinindu-mă de ușa din spate, am văzut cum obrajii lui Molloy se înroșeau, dar în loc să-i spună ce gândea, așa cum ar fi făcut-o în mod normal, trecu peste asta.
Îl lăsă să continue.
Îl lăsă să-i vorbească de parcă ar fi fost paznicul ei.
Asta nu mi-a convenit.
Dar, la naiba, nu aveam de gând să mă mai implic în drama ei. Ultima dată când încercasem să o apăr, îmi pierdusem capul atât de rău încât aproape că îi ucisesem fratele.
„Și tu i-ai vorbit urât, dobitocule", mi-am amintit, și am tresărit la mizeria oribilă pe care o făcusem cu ea înainte de Crăciun.
Incapacitatea mea de a scoate o frază decentă care să îi explice lui Molloy cât de nepotrivit eram pentru ea mă făcuse să scuip otravă și să o fac să plângă.
Luându-mi privirea de la ea, am tras adânc un fum din joint și l-am ținut în plămâni îndelung, bucurându-mă de arsură, de amețeală, de eliberarea momentană pe care mi-o dădea.
Totuși, nu era suficient. Niciodată nu era.
Micul plic de benzo din buzunarul de la spate al blugilor mei era dovada clară. Amestecat cu vodcă și vicodin, deja începeam să simt ceva.
Puteam să uit vocea *ei* pentru o vreme.
Puteam uita totul.

Uitându-mă pe ușa din spate în întuneric, mi-am amintit de conversația pe care o avusesem mai devreme cu mama.

– *Cum au putut fi atât de crude? întrebă mama, ținându-și capul în mâini, în timp ce privea puloverul rupt și plin de sânge al lui Shannon, întins pe masa din bucătărie. Pur și simplu nu înțeleg asta, Joey.*

– *Nici eu, am recunoscut, neștiind ce să fac pentru sora mea.*

Eram în vacanța de Crăciun și, cumva, bătăușele de la școală reușiseră să o urmărească acasă după o plimbare.

Rezultatul fusese un nas însângerat și un pulover rupt.

De când începuse al doilea an, hărțuirea atinsese proporții epice. Am încercat să le rezolv, am încercat să le tai din rădăcină, dar era ca și cum aș fi înotat împotriva curentului. Cu cât stabileam mai multe scoruri, cu atât mai repede păreau să se ridice împotriva mea.

Era al naibii de obositor, iar eu nu mai aveam energie.

– *Credeam că ai spus că vei avea grijă de ea anul ăsta, se plânse atunci mama, și nu am putut să nu observ acuzația din tonul ei. Te admiră atât de mult, Joey.*

– *Nu, nu, nu, nici să nu te gândești să dai vina pe mine, am avertizat-o, ridicând o mână. Nu i-am făcut eu asta. Și am avut grijă de ea anul trecut, mamă. Am făcut tot ce am putut pentru fată.*

– *Știu că ai făcut-o, zise mama cu glas sugrumat. Dar nu puteai să faci ceva să oprești asta astăzi?*

– *Cum ar fi? am întrebat, aruncându-mi mâinile în sus. Nu pot să am grijă de ea 24 de ore din 24, șapte zile din șapte, mamă. Am ore, și antrenament, și muncă, și...*

– *Ceva! strigă mama. Orice.*

– *Ce vrei să fac, mamă? Să mă duc să le bat? Pentru că nu pot, mamă. Sunt fete. Sunt la fel de depășit de situație ca ea. Trecându-mi o mână prin păr, am expirat greu. Nu pot continua să duc toate bătăliile lui Shannon pentru ea și nu pot continua să le duc nici pe ale tale.*

– Ai mai furat vreo mașină în ultima vreme? Vocea

familiară a lui Molloy îmi pătrunse în gânduri, smulgându-mă înapoi în prezent şi la naiba dacă inima mea nu făcu o întoarcere bruscă în piept când ea se apropie de mine şi mă atinse uşor cu umărul. Frumos hanorac!

– Nu, doar pe aceea, i-am răspuns, lovind-o şi eu uşor. Frumoase picioare!

– Port blugi în seara asta.

– Nu în capul meu.

– Eşti amuzant. Îmi zâmbi şi nu m-am putut abţine să nu-i oglindesc gesturile. Deci ce fumăm în seara asta?

Dezaprobarea ei era evidentă.

– Cum e aureola ta, Molloy?

– În stare mai bună decât a ta, după miros. Stând în pragul ușii lângă mine, am văzut-o cum se apleca mai aproape şi trase un fum. Mmm, făcu ea sarcastic. Miroase a desfrâu.

Am ridicat confuz din sprânceană.

– Îmi strici cheful, Molloy.

– Da? Îmi zâmbi larg. Asta e cea mai bună veste pe care am primit-o în toată noaptea asta de rahat.

– Nu ai intrat în spiritul sărbătorilor?

– Aş prefera să fiu oriunde altundeva decât aici în seara asta, Joe, și nu exagerez, spuse oftând. Inclusiv în congelatorul ăla pe care voi îl numiţi service. Chiar și cu fundul păros al tatălui meu în faţa ochilor. Oftă frustrată. Are vreo zece curele. Ai crede că ar purta măcar una.

Pe faţă îmi apăru un zâmbet reticent.

– Poate că ar trebui să bei ceva, având în vedere că e Revelionul. Am întins mâna după sticla de vodcă pe care o ascunsesem în spatele cuptorului cu microunde și am fluturat-o în fața ei. În plus, am auzit că e bună pentru nervi.

– Am băut deja trei beri, răspunse ea, ca o explicație, în timp ce lovea sticla.

– Și?

– Și Paul se poartă mereu urât cu mine dacă beau prea mult.

– Și?

– Și... Aruncă o privire spre ușa bucătăriei din spatele ei și apoi clătină din cap. Ducă-se dracului!

„Asta e fata mea."

– Așa mai vii de-acasă!

Întorcându-se zâmbitoare, mă întrebă:

– Ai niște coca să meargă cu asta?

Am privit-o confuz.

Ea făcu ochii mari.

– Mă refeream la băutură, fraierule.

I-am făcut cu ochiul.

– Ia un pahar!

– Nu, nu, nu, râse Molloy câteva ore mai târziu, în timp ce își legăna băutura în mână și se clătina spre mine. Nu ai cum să continui așa.

– Pot să o țin așa toată noaptea, Molloy, am răspuns, simțindu-mă mult mai relaxat acum, când aveam o jumătate de sticlă de vodcă în organism.

Ne aflam în spatele casei lui Danielle de mai bine de o oră, jucând acest joc nebunesc pe care Molloy îl numea *jocul cu un singur cuvânt*.

Ceea ce începuse cu o glumă între noi, adăugând pe rând un cuvânt pentru a forma o propoziție, se transformase într-o poveste aiurea.

Nu jucasem niciodată până atunci, dar pe măsură ce vodca continua să curgă, povestea devenea din ce în ce mai inventivă.

Înnodându-și degetele în partea din față a hanoracului meu, mă trase aproape și îmi zâmbi în față.

– Dă-mi sticla aia!

– Nu știu, Molloy, am tachinat-o, deșurubând capacul și bând direct din sticlă. Încă puțină desfrânare și aripile tale nu te vor duce în rai.

– Atunci va trebui să stau în iad cu tine, nu? mă tachină și ea, luându-mi sticla din mână și înghițind o gură

uriașă.

Nu era o bețivă agresivă. Era una al naibii de amuzantă.

Evident, fata nu avusese compania potrivită în timpul nopții.

– Ești cel mai bun prieten al meu, spuse ea dintr-odată. Dar nu-i spune lui Casey, pentru că o să-ți scoată ochii pentru acest titlu.

– Sunt onorat.

– Așa și trebuie.

– Ei bine, și tu ești cea mai bună prietenă a mea, am recunoscut chicotind. Dar să nu-i spui lui Podge pentru că... da, nu-i va păsa.

– Deci suntem cei mai buni prieteni? mă întrebă ea, ținându-și degetul mic în sus.

– La naiba! Am ridicat din umeri și l-am prins pe al meu în jurul lui. De ce nu?

– Ura! Bine, bine, râse ea, lăsându-se pe marginea trambulinei cu sticla în mână. Unde rămăsesem?

– Se băga între picioarele ei, i-am amintit, afundându-mă lângă ea.

– Oh, da! strigă ea încântată și se lăsă pe spate, făcând ca trambulina să se clatine sub noi.

– Și nu mai strica faza de data asta, am avertizat-o, luându-i sticla din mână pentru o înghițitură. Când ajungi la partea bună, să nu te poticnești!

– Nu m-am poticnit, chicoti ea, ridicându-se pe coate. Bine, deci a băgat mâna între picioarele ei... Încruntându-se, se gândi bine o clipă, înainte să adauge „când".

Mi-am dat ochii peste cap.

– Dintr-o.

– Dată.

Făcu ochii mari.

– Dintr-odată.

– El.

– Se opri.

Râse.

– Pentru.

Am privit-o confuz.

– A-i trage.
– Jos.
– Lenjeria.
– Intimă.
– Pe.
– Picioare.
– Punct, zise ea. Apoi.
– Gura.
Obrajii i se îmbujorară când adăugă:
– Lui.
– Era.
– Acolo.
– *Acolo?* Am ridicat din sprâncene. La naiba, Molloy? Unde acolo?
– Bine, bine, cedă ea, chicotind. Gura lui era *pe...*
– Ea.
Zâmbind, i-am făcut semn să meargă mai departe.
– Nu, nu pot, nu pot, se înecă ea printre hohote de râs, în timp ce se prăbușea înapoi pe trambulină. Nu mai încerca să mă obligi.
– Da, poţi! am râs. Spune-o!
– Nu pot.
– Spune-o!
– Pe păsărica ei! strigă ea din toți rărunchii. Gura lui era pe păsărica ei. Am spus-o. Înăbuşind un alt hohot de râs, zise strangulat: O să fac pe mine.
– Sari dracului de aici dacă faci pe tine! am râs, răsucindu-mă într-o parte ca să o văd cum se rostogolea pe saltea, ţinându-se de o parte. Dacă faci pe trambulina asta cu mine pe ea, va trebui să-ţi revoc statutul de prietenă, Molloy, și să găsesc pe altcineva cu care să joc jocul cu un singur cuvânt.
– N-ai îndrăzni! Răsucindu-se pe mâini și genunchi, se târî înapoi la mine şi oftă mulţumită. Sunt de neînlocuit.
„Într-adevăr."
– Joey? O voce familiară strigă dinspre ușa din spate. Vii înăuntru? întrebă Danielle, zăbovind în pragul uşii. Speram să putem dansa.

– Eu nu dansez.
– Oh! Chiar speram să o putem face.
– Cum am spus, eu nu dansez.
– Ei bine, vino înăuntru curând, da? Vreau să trec în noul an cu tine.
– Da, super, Dan, intru imediat!
Chicotind când ușa se închise în urma lui Danielle, Molloy mă lovi cu cotul.
– Se pare că vrea să facă mai mult decât să treacă în noul an cu tine.
Zâmbind, am clătinat din cap şi m-am uitat la ea.
– Chiar aşa?
– Da. Izbucnind în altă criză de chicoteli, adăugă: Sună ca și cum ar vrea gura ta pe păsărica ei.
Am privit-o confuz.
– Cuvinte îndrăznețe venind din partea unei fete care era prea timidă să spună cuvântul păsărică acum două minute.
– Păsărică, păsărică, miau-miau, răspunse ea torcând fals. Ți se mai pare că sunt timidă?
– Îmi retrag cuvintele, am răspuns sec. Ești feroce.
– Și tu eşti opusul păsăricii, zise ea cu un zâmbet aprobator.
– Iisuse, mulțumesc!
– Nu, *eu* îți mulțumesc. Zâmbind, se întinse să-mi mângâie obrazul. Dă-o jos, îmi ceru ea, dându-mi gluga jos. Vreau să-ți văd fața drăguță.
– Drăguță, am zis eu. Iisuse, continuă complimentele, Molloy! Egoul meu va fi în extaz!
– Chiar ești, oftă ea, lăsându-şi mâna să alunece de la obraz la ceafă. Dacă aş avea un pachet de Rolos chiar acum, ți l-aş da pe ultimul.
– Da? Am zâmbit, îngăduitor. Ei bine, dacă aş avea un pachet de Rolos chiar acum, Molloy, ți le-aş da pe toate.
– Da? Făcu ochii mari ca nişte farfurii și se uită la mine de parcă tocmai îi pusesem lumea la picioare. Asta e cel mai frumos lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată.
Am scuturat din cap şi am râs.

– Ești atât de ușor de mulțumit!
Râse.
– Bine, bine, ce zici de următorul cuvânt din poveste? Apăsându-și degetele pe tâmple, fredonă înainte de a spune: Ea.
– Își despărți.
– Picioarele.
– Larg.
– Pentru.
– Ca.
– El.
– Să.
– Îi guste.
– Clitorisul.
– Care.
– Pulsa.
Trase aer în piept și se aplecă mai aproape.
– Ea.
– Își.
– Folosi.
Am simțit-o apropiindu-se.
– Mâinile.
– Pentru.
– A-i da.
– Boxerii.
Răsuflă sacadat și șopti:
– Jos.
– Și.
– Apoi.
– El.
Mâna ei se strânse în jurul cefei mele.
– Își îngropă.
– În ea.
– Scula.
Respirația i se întretăie când i-am șoptit:
– Excitată.

Mă apucă de gât atât de strâns, încât unghiile ei îmi săpară în piele.

– Adânc.

Inima îmi bubuia în piept atât de tare și de violent, încât am fost surprins că încă respiram. Am rezistat impulsului de a-mi sprijini fruntea de a ei.

În schimb, m-am ținut tare și am privit-o cum se uita la mine.

Era prea mult – ea, momentul, sentimentele mele, felul în care îmi bătea inima –, totul era al naibii de mult.

Și totuși, am rămas complet nemișcat, privind-o cum se uita la mine.

– Înăuntru.

I-am simțit buzele legănându-se periculos de aproape de ale mele.

– În.

– Iubita lui, spuse Paul cu răceală, făcându-ne să tresărim. Ce se întâmplă aici?

– Hei, Paul, suntem în mijlocul jocului cu un singur cuvânt, zise Molloy, nebăgând în seamă privirea criminală gravată pe fața iubitului ei. Vrei să ni te alături?

– Nu, spuse el categoric. *Vreau* să petrec timp singur cu iubita mea, dar nu am reușit să o găsesc în ultima oră și jumătate.

– Asta pentru că era aici și se juca cu Joe, prostuțule, zise ea fericită.

– Ei bine, te-ar deranja să vii înăuntru și să petreci noul an cu mine? spuse el. Adică dacă nu te deranjează prea mult să te desprinzi de Lynchy.

– Sigur, Paul. Zâmbindu-mi, mă lovi peste nas cu degetul. Și *ne vedem*... mai târziu.

– Ne vedem, Molloy, i-am răspuns, privindu-i fundul de piersică în timp ce intra în casă.

– Ba nu, zise Paul, când Molloy se întoarse înăuntru. Nu te vei mai vedea cu ea, nu te vei mai juca cu ea și nu vei mai avea nici o legătură cu ea.

Am râs.

– Ai niște probleme serioase cu controlul, omule.

– Vorbesc serios, Lynchy, mă avertiză el. Stai departe de ea!

– Ea este cea care se tot întoarce la mine, frate, am spus, scurgând ultimele picături de vodcă din sticlă. Ce-ţi spune asta?

– Îmi spune că se plictiseşte şi că tu eşti cazul perfect de caritate la care să lucreze.

– Serios? Am ridicat din umeri. E amuzant, pentru că asta îmi spune că eşti prea plictisitor pentru ea, iar eu îi ofer exact ceea ce tu nu poți.

– Și anume? râse el. Un tatuaj de curvă pe fund și un cazier cât brațul.

– Nu încă. Am râs sfidător. Dar există întotdeauna ziua de mâine.

– Ascultă, nemernicule, o să-ți mai spun asta o singură dată; lasă-mi iubita în pace! Stai departe de ea și dispari din viaţa ei!

– Cum spui tu, i-am răspuns, nedorind să mă cert cu el în seara aceea.

Nu când eram într-o dispoziție atât de bună.

– Oh, un singur lucru mai vreau să-ţi zic înainte să plec. Întorcându-se să mă privească, adăugă: Mulțumesc că ai îmbătat-o pentru mine!

Am mijit ochii și zâmbetul lui se întunecă.

– Întotdeauna e mai uşor să-i dai chiloții jos când e beată criță.

Cu asta, se întoarse și dispăru în casă.

M-am ridicat și m-am dus după el, dar ce puteam să fac?

Ce naiba puteam să mai zic?

Nu-i puteam opri.

Ea *alesese* să fie cu el.

În mod repetat.

El era iubitul ei.

Eu eram… nimic.

Eu eram un nimic pentru ea.

„La dracu' cu viața mea!"

BĂTÂND LA UȘA LUI DANIELLE

1 ianuarie 2004

AOIFE

– Oh, da, iubito, așa! gemu Paul, presându-se mai adânc în salteaua din dormitorul de rezervă în care mă adusese.

În loc să fiu jos și să mă distrez la petrecere, așa cum făcusem până atunci, eram întinsă, pe jumătate goală, sub iubitul meu beat criță, în timp ce transpiram vodcă și îmi plănuiam evadarea.

– Ești al naibii de sexy! continua Paul să șușotească, în timp ce îmi pipăia și trăgea de sânii mei goi ca și cum ar fi fost jucăriile lui personale. Trage-mi-o, abia aștept să mi-o bag în tine! adăugă el cu duritate, cu limba pe gâtul meu. O să ți-o trag atât de tare încât nu vei mai putea merge drept o săptămână după aceea.

Uau!

Cuvintele pe care orice virgină dorea să le audă.

Mâinile lui se mutară la talia elastică a lenjeriei mele și m-am blocat.

– Așteaptă!

– Nu, gemu el, îngropându-și fața între sânii mei. Nu, nu, nu, nu spune să aștept!

– Așteaptă, am repetat, cu pieptul zvâcnind, în timp ce îi îndepărtam mâna de chiloții mei. Așteaptă!

– Au trecut trei ani și jumătate, Aoif, se văită el, apăsându-mi pe gât săruturi umede și lipicioase. Patru în februarie. Nu ți-am câștigat cardul V până acum?

Cardul V?

– Nu. Am scuturat din cap. Nu vreau să fac asta aici.

– Șșșt, este în regulă, aici este perfect. Este Ajunul Anului Nou. Foarte romantic.

– Nu se va întâmpla, Paul, l-am contrazis, lovindu-i pieptul în încercarea de a-l da jos de pe mine pe ticălosul ăla mare și beat. Acum dă-te jos de pe mine!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Aoife! izbucni el, rostogolindu-se de pe mine și lăsându-se pe spate. E o prostie. Cum se face că sunt singurul din anul nostru care are o iubită pe termen lung și încă sunt singurul care nu primește nimic?

– Încă nu am ajuns acolo! am explicat, alunecând până la marginea patului. Nu sunt pregătită să fac sex cu tine și nici nu am de gând să fiu presată să fac sex cu tine la o petrecere de rahat de Anul Nou, am zis, căutându-mi sutienul pe podeaua dormitorului.

– Atunci măcar suge-mi-o!

M-am holbat la el cum își freca penisul.

– Apropie chestia aia de fața mea și ți-o mușc.

– N-ai face asta.

– Pune-mă la încercare!

– Ești așa o nenorocită!

– Dacă nu poți avea răbdare și nu poți să aștepți până când voi fi pregătită, atunci e vina ta, nu a mea.

– Ei bine, și dacă nu pot? Se ridică în fund și se uită la mine. Și dacă m-am săturat să aștept să deschizi picioarele alea de Fecioară Maria?

L-am privit cu duritate.

– Atunci nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia.

– Bine, atunci du-te dracului și găsește alt biet nenorocit care să te conducă acasă în seara asta! răbufni el, aruncând pătura de pe el și ridicându-se brusc în picioare. Pentru că nici nu vreau să mă uit la tine acum.

– Uite, îmi pare rău, am zis gâtuit, simțindu-mă ciudat de emoționată la respingerea lui rece. Ți-am spus că nu sunt pregătită pentru sex, bine?

– Și ți-am spus că nu vreau să mă uit la tine, rânji el, în timp ce își trăgea boxerii. Așa că poți să mi-o tragi sau poți să pleci.

Nici nu îmi ieși din gură răspunsul când ușa dormitorului se deschise.

– Nu aici! rosti Danielle, în timp ce trăgea de catarama centurii lui Joey. Mai bine hai să mergem în camera mea!

Durere.

Ricoşă prin mine ca un cuţit.

În mod clar drogat cu cine ştie ce substanţă luase după ce mă despărţisem de el mai devreme, Joey se legăna pe ea, cu ochii înceţoşaţi şi tulburi, în timp ce o prindea de talie și o trăgea spre el.

– Aici e bine.

„Auci!"

Mă durea atât de tare încât trebui să trag adânc aer în piept pentru a-mi recăpăta respiraţia.

– Oh, îmi pare rău! zise Danielle când ne remarcă prezenţa. Noi doar...Vocea i se stinse și obrajii i se înroșiră. Ei bine, ştiţi voi...

– E în regulă. Înghiţind nodul din gât, m-am întors repede cu spatele la ușă în timp ce îmi puneam sutienul şi îmi îmbrăcam blugii. Noi tocmai plecam.

– Vezi? Și-o trag. Și pot garanta că el nu a trebuit să petreacă trei ani convingând-o, zise Paul apăsat, aruncându-mi cu brutalitate tricoul prin cameră. Haide, Aoife, asta e ce ar trebui să facă băieții de vârsta mea.

– Atunci vorbesc serios şi la propriu, şi la figurat când îţi spun să te duci dracului, Paul! am zis când îmi trăgeam repede tricoul pe mine, simţind amenințarea înțepătoare a lacrimilor în ochi.

– Du-te dracului! rânji Paul. Bucură-te să mergi singură acasă pe întuneric. Sper că nu sunt ciudaţi care să se ascundă prin tufişuri.

– Poţi lua camera, Danielle. Tocmai plecam, am zis gâtuit, cu faţa arzând, în timp ce îmi încălţam balerinii şi mă îndreptam spre uşă, care se întâmpla să fie blocată de Joey, care se sprijinea de tocul uşii.

Minunat!

Acest lucru era pur și simplu epic.

Ochii lui se opriră pe faţa mea şi jur că am văzut o licărire de înțelegere trecând prin ei înainte să clatine din cap şi să se dea din calea mea.

– Este în regulă? am întrebat, strecurându-mă pe lângă trupul lui zvelt.

– E în regulă, mă asigură Danielle, trecându-și brațul peste umărul lui și conducându-l pe hol, în dormitorul ei. La mulți ani!

Ce se întâmplase între Joey și Danielle în camera ei fusese clar exact ce își dorise ea, pentru că, atunci când se întoarse jos, era atât de fericită încât aproape că plutea.

Mă simțeam scârbită de mine pentru nivelul anormal de gelozie pe care îl simțisem față de o fată care nu-mi făcuse nimic, așa că am încercat să ies din starea aceea sumbră, dar adevărul era că pur și simplu nu puteam.

Am rămas amorțită până în măduva oaselor, iar acum eram complet trează, așa că m-am așezat pe canapea în camera de zi și am privit cum mulțimea se micșora treptat, până când rămăseseră doar câțiva dintre noi.

Ar fi trebuit să plec acasă cu câteva ore în urmă, dar nu reușeam să-mi fac picioarele să iasă pe ușa din față. Nu când el era încă sus, praf.

Știam că ar fi trebuit să mă gândesc la Paul, sus și singur în camera în care îl lăsasem, dar nu o făceam.

Mă gândeam la Joey.

Îmi plăcea gândul că era puțin praf.

Îl adoram când era la limită, când era rupt în bucăți.

Îl plăceam, chiar dacă știam că tocmai îi dăduse colegei mele de clasă tot ce încercase Paul să-mi dea.

Ce spunea asta despre mine? Pur și simplu îmi plăcea de el.

Atât de mult încât mă durea pielea de pe mine.

Doamne!

Nemaiputând să rezist nici o secundă, m-am ridicat în picioare și am fugit pe scări, zărind-o pe Danielle în ușa bucătăriei în timp ce mergeam.

„Stai pe loc!“

„Stai pe loc!“

„Stai pe loc!“

Am ocolit balustrada, am trecut în grabă pe lângă camera pe care o împărțisem cu Paul cu câteva ore în urmă și m-am dus direct la ușa din capătul holului.

Era crăpată, aşa că, atunci când m-am strecurat înăuntru, nu am scos nici un sunet.

– Joey? am şoptit în întuneric, în timp ce mă îndreptam spre pat. Am găsit o lampă pe dulap şi am aprins-o, scăldând camera într-o nuanţă galbenă, diafană. Joe?

– Molloy, gemu el, răsucindu-şi faţa în saltea. Inima mea se înălţă şi căzu în acelaşi timp la auzul sunetului.

Se înălţă pentru că, şi în cea mai proastă stare a lui, îmi cunoştea vocea.

Şi căzu pentru că el era dezbrăcat în patul altei fete, cu un prezervativ folosit aruncat pe podeaua dormitorului.

– Eşti bine? m-am auzit întrebând şi cu inima zburând, în timp ce mă uitam în jos la locul unde era întins, presupunând că era dezbrăcat sub plapuma roz cu flori a lui Danielle.

Aşternuturile îi acopereau şoldurile, lăsându-i restul corpului la vedere şi dezvăluind un tatuaj imens cu un crucifix pe spate.

– Nu, gemu Joey, ţinându-şi faţa îngropată în aşternuturi. La dracu'!

Expirând greu, m-am aşezat cu grijă pe marginea patului, lângă el.

– Ce ai luat?

– Am dat-o în bară, Molloy, bolborosi el, răsucindu-şi capul dintr-o parte în alta. Din nou.

– Da, ai făcut-o. Oftând, mi-am pus mâna pe umărul lui şi am văzut cum muşchii de pe spate i se încordară sub atingerea mea.

– Ce mă fac cu tine?

Am rămas fără aer când privirea îmi căzu pe o cicatrice lungă, de doisprezece sau cincisprezece centimetri, care-i străbătea spatele în diagonală. Era ascunsă în spatele tatuajului cu crucifix, dar, dacă te uitai îndeajuns de aproape, era clar de observat.

– Asta e de la o curea? m-am auzit şoptind, fără să mă opresc din a trece cu degetul peste celelalte crestături adânci şi cicatrici care păreau să fie împrăştiate pe carnea lui. Cele mai multe păreau vechi, ca şi cum ar fi fost

imprimate în el cu mult timp în urmă, dar unele dintre ele erau mai recente. Și asta?

– Probabil, mormăi el somnoros. Nu te uita!

– Ce s-a întâmplat cu spatele tău, Joe? Cu sufletul la gură, am continuat să-mi plimb degetele peste pielea lui marcată, simțind cum durerea din piept mi se extindea pe măsură ce secundele treceau. De unde au apărut toate cicatricile astea? Și să nu spui că din cauza bătăilor.

– Din cauza bătăilor, spuse el oricum, înainte de a se rostogoli pe spate. Doamne, îmi explodează capul!

– Mda, i-am răspuns, întinzând mâna pentru a-i netezi părul blond pe spate. Nu mă mir.

– Chiar ești aici. Deschise un ochi și se uită la mine. Am crezut că te-am visat. Apoi se uită la mine, complet amețit, cu ruj pe gură și pe obraz. Bună!

– Bună! Am simțit un gol în stomac văzând asta. Nu ar trebui să faci ce vrea ea, am șoptit, spunându-i cuvintele pe care mi le zisese el cu mult timp în urmă.

O străfulgerare de înțelegere îi umplu ochii, făcându-i nările să i se umfle.

– Molloy.

– Doare, am recunoscut încet, întinzând mâna pentru a șterge rujul de pe el. Asta mă doare.

– Nu ți-aș face niciodată rău, Molloy, mormăi el, cuvintele semănând mult cu viața lui, cu un dezastru. Mai degrabă aș muri decât să te rănesc.

– Nu spune asta!

– Ăsta e adevărul. Eliberând un geamăt dureros, zise: Singurul lucru pe care l-am făcut bine în viața mea a fost să te las în pace.

Ochii mi se umplură de lacrimi și le-am îndepărtat rapid, dar nu înainte ca o lacrimă răzleață să se prelingă de pe obrazul meu și să aterizeze pe pieptul lui gol.

– Plângi. Un fel de anxietate bleagă îi apăru pe chip când se ridică încet pe coate. De ce? Ce am făcut?

– Sunt bine. Încuviințând din cap, mi-am dat părul după ureche, simțindu-i respirația fierbinte pe obraz. Sunt bine.

Se uită în jurul nostru, holbându-se la dormitorul străin, cuprins de confuzie.

– Am făcut-o? Mă fixă iar cu privirea, feroce și panicat, ridicându-se în picioare. Am făcut-o?

– Nu. Clătinând din cap, am scos adevărul amar: Nu noi.

– La dracu'! Corpul lui cedă vizibil. Molloy.

– Nu sta aici! Fără aer, mi-am coborât privirea pe saltea, acolo unde mirosul de sex încă plutea în aer. În patul acela. Am tras aer în piept, urând regretul care îmi însoțea cuvintele când am spus: Cu ea.

Joey îmi ridică bărbia și mă forță să mă uit la el, holbându-se atât de mult încât irisurile lui verzi se întunecară până ce deveniră tăciune.

– Bine, spuse el în cele din urmă, degetul mare mângâindu-mi curba buzei de jos, în timp ce îmi sprijineam obrazul în mâna lui mare. Nu o voi face.

Puțin mai târziu, făceam cunoscutul drum înapoi spre casă.

Cu gluga trasă și cu mâinile băgate în buzunarul din față al hanoracului, Joey arăta așa cum arăta mereu când mă conducea acasă.

Puțin nervos și foarte sexy.

Totuși, în seara aceea nu aveam energia necesară pentru a glumi cu el sau chiar pentru a vorbi.

Așa că, în schimb, am mers în tăcere, cu un nor de amărăciune deasupra capetelor noastre.

– Mulțumesc, am spus când am ajuns la poartă. Pentru că m-ai condus acasă, și... știi tu.

– E în regulă. Își ținea mâinile în buzunare, în timp ce mă privea cum închideam poarta grădinii în urma mea. Ne vedem la școală săptămâna viitoare.

– Da. Încuviințând, am zăbovit în fața porții, văzând că se uita la mine. Bănuiesc că da.

Încuviință, dar nu dădu să plece. Și nici eu.

– Am crezut că te-am rănit în seara asta, spuse el în cele din urmă, rupând tăcerea grea dintre noi. Când m-am

trezit și te-am văzut acolo, am crezut că am făcut ceva ce nu putem repara. Am fost atât de ușurat când mi-ai spus că nu am făcut-o. Oftând adânc, adăugă: Dar felul în care te uiți la mine acum mă face să-mi doresc să fi făcut asta. Clătină din cap și dădu să plece. Cel puțin dacă am fi făcut-o, atunci aș fi putut înțelege privirea ta dezamăgită.

– Joe. Am tras puternic aer în piept când vru să plece. Joey, așteaptă, eu…

– Ne mai vedem, Molloy! strigă el peste umăr.

Și apoi dispăru.

TE VOI APĂRA ÎNTOTDEAUNA

7 ianuarie 2004

JOEY

– Hei, Joe, ai văzut-o pe sora ta?

Șapte cuvinte de care învățasem să mă tem, mai ales dacă erau rostite la școală.

Umerii mi se încordară până ce începură să-mi zvâcnească și m-am oprit, renunțând să desfac crosa pentru a mă uita la Danielle.

– De ce? Tonul meu fu dur și glacial, pentru că eram aplecat pe iarbă, purtând tricoul școlii, pantaloni scurți, șosete și ghete de fotbal. Eram pe cale să plec la antrenament cu restul echipei școlii. Ce s-a întâmplat?

– Plânge în baie.

„Din nou?"

– De ce? am întrebat, ridicându-mă în picioare și înălțându-mă peste blonda mică și cu ochi albaștri din fața mea.

Mușcându-și buza, Danielle făcu un gest spre clădirea școlii.

– Nu sunt foarte sigură ce s-a întâmplat, dar am auzit că ea și Ciara Maloney s-au ciondănit.

– S-au ciondănit? Ajungând la închizătoarea căștii, am desfăcut-o și mi-am smuls-o de pe cap. Există vreo șansă ca această ciondăneală să se fi transformat în câteva palme?

Danielle ridică din umeri, părând nervoasă.

– Ascultă, nu vreau să mă implic. Nu vreau să calc pe nimeni pe bătături. Îți spun doar pentru că îmi ești prieten.

Prieten?

Era o exagerare.

Prietenilor le păsa unul de celălalt.

Puteam număra pe degetele de la o mână persoanele pe care le consideram prietenii mei.

Sora mea era unul dintre ei.

Podge era și el printre ei.

Alec, prost de dădea în gropi, tot reușise să se califice.

Tony Molloy, din motive evidente.

În afară de sora mea, era o singură fată care îmi câștigase afecțiunea, care deținea cel mai înalt rang de prietenie pe care inima mea îl putea oferi, și cu siguranță nu era fata cu care îmi pierdusem virginitatea în clasa a noua – cea cu care făcusem greșeala să mă cuplez de atunci în mai multe rânduri.

Danielle era o fată cu care mă purtam amical, dar nu era *prietena* mea, iar eu nu aveam nici o intenție să repet greșeala pe care o făcusem în noaptea de Anul Nou.

Mesajele pline de dulcegării pe care le primisem de la ea în majoritatea zilelor de atunci fuseseră mai mult decât suficiente pentru a mă trezi și a-mi da de înțeles că acea navă plecase.

Nu puteam să-mi amintesc o grămadă de lucruri despre acea noapte – fusesem prea distrus în acel moment ca să mă gândesc la altceva în afară de senzația fantastică de a pluti departe.

Singura parte din întreaga noapte pe care mi-o aminteam erau prezervativul pe care mi-l înfășurasem neîndemânatic pe sculă și părul ei.

Era blond, lung și mirosea a nucă-de-cocos.

Mirosul îmi rămăsese în nas zile întregi după aceea.

Problema era că nu puteam fi sigur dacă îmi aminteam de părul și parfumul lui Danielle sau de cele ale lui Molloy.

Fusese acolo când îmi revenisem, se uitase la mine de parcă eram responsabil pentru faptul că îi frânsesem inima din piept și, după ce o condusesem acasă în acea seară, nu se mai uitase la mine.

Privirea ei din acea noapte complicase totul pentru mine, pentru că acum eram pe deplin conştient că aveam capacitatea de a-i face rău, indiferent dacă eram sau nu lângă ea.

Era o idee care mă pusese pe gânduri, dar nu la fel de mult ca scena la care ajunsesem acasă după ce o condusesem de la petrecerea respectivă.

Da, carnagiul absolut cu care mă confruntasem ucisese rapid orice noţiune de fete și viață socială.

Mama căzuse pe scări în timp ce eu eram plecat și își rupsese brațul.

Cât de convenabil!

Îmi petrecusem următoarele douăzeci și patru de ore singur acasă, cu copiii de care trebuia să am grijă, ca să nu mai spun că mă simțeam vinovat, în timp ce mama stătea cu *el* la Urgențe.

– A lovit-o? am întrebat, aducându-mi gândurile înapoi în prezent. A fost rău? Haide, Dan, spune-mi!

– A fost rău, Joe, şopti ea, întinzându-se să-mi frece brațul. Au fost o mulțime de țipete și urlete. Cineva se pare că i-a tăiat și părul.

Îmi îngheță sângele în vene.

– Spune-mi că glumeşti!

– Mama ta este sus acum, adăugă ea, încruntându-se. Au chemat-o. Vorbește cu directorul.

– Doamne, Dumnezeule! Cu pieptul zvâcnind, am şters zidul de doi metri care împrejmuia terenul dintr-o singură mişcare rapidă, înainte de a pleca în direcţia clădirii școlii, cu crampoanele de fotbal lovindu-se de beton în timp ce înaintam.

– Nu-ți pierde capul, Joey! am auzit-o pe Danielle strigând după mine, dar era prea târziu pentru asta.

Capul meu plecase de mult, pierdut în spațiu, în momentul în care auzisem că cineva băgase o foarfecă în părul surorii mele.

Ca o cârpă roșie în fața unui taur, am luat-o la goană prin curtea școlii spre clădirea principală și mi-am izbit mâna de ușa de sticlă atât de tare încât m-am mirat că nu se sparse.

– Unde arde? întrebă Alec când am trecut în forță pe lângă el și restul echipei, care ieșeau afară pentru antrenament.

– Lynchy, terenul este în partea cealaltă.

– Du-te dracului! am răcnit, pierzând puținul autocontrol pe care îl mai aveam în timp ce mă îndreptam fulgerător spre baia fetelor.

– Nu poți intra acolo, Joseph, mă avertiză domnișoara Lane, una dintre profesoare, când am trecut în forță pe lângă ea.

– Oh, da? am rânjit, împingând ușa deschisă. Opriți-mă, să vă văd!

– Poftim? întrebă ea șocată. Vei fi suspendat pentru că mi-ai vorbit așa!

– Atunci suspendați-mă! am răspuns, îndreptându-mi atenția spre grupul de fete care se înghesuiau la chiuvetele comune. Ieșiți dracului afară acum!

– Îl chem pe director! mă avertiză domnișoara Lane cu o voce tremurândă, în timp ce le scotea rapid pe fete afară din baie.

– N-aveți decât! am rânjit, trântindu-i ușa în față.

Expirând o gură de aer care se simțea ca o flacără, am mers de-a lungul șirului de vreo douăsprezece cabine de toaletă, împingând fiecare ușă pe măsură ce treceam, până când am ajuns la ultima.

Era încuiată.

– Eu sunt, fu tot ce am spus, apoi am așteptat, ritmul cardiac crescându-mi când mă pregăteam pentru ceea ce urma să găsesc de cealaltă parte a ușii.

Trecură câteva clipe până când se auzi ușa descuindu-se, care se deschise apoi ușor spre interior.

Așezată pe capacul închis al toaletei, cu genunchii strânși la piept și ochii injectați cu sânge de la plâns, surioara mea se uita la mine.

– Bună, Joe.

Văzând-o, mi se frânse inima în piept. Nu conta pentru mine că acum avea 14 ani.

În ochii mei, ea încă era fetița cu codițe care mă urmărise aproape toată copilăria noastră.

Lumea era întunecată și plină de dezamăgiri. Aceasta nu era o informație nouă pentru mine. Eram mult prea familiarizat cu partea de rahat a vieții. Învățasem lecția asta cu mult timp în urmă, dar, Hristoase, nimeni nu purta inima frântă ca sora mea!

Tremurând, m-am forțat să-mi stăpânesc temperamentul, ceva la care mă pricepeam surprinzător de bine în preajma surorii mele, și m-am ghemuit în fața ei.

– Bună, Shan.

Buza îi era crăpată, uniforma îi era plină de ceea ce, după miros, nu puteam decât să presupun că era lapte acru, iar ea își strângea în mână coada lungă și închisă la culoare.

Coada care nu mai era atașată de capul ei.

Aveam de gând să le omor.

Aveam de gând să îi omor pe toți.

– Nu mă întreba ce s-a întâmplat, șopti ea pe un ton rugător. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Bine. Mergând împotriva fiecărui instinct din corpul meu, am încuviințat încet, având grijă să nu fac brusc vreo mișcare care să sperie ceea ce mai rămăsese din simțurile ei. Nu o voi face.

Înțelegeam cum era să-ți fie frică, îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții înecându-mă în teroare până când nu îmi mai păsase.

Grija însemna sentiment.

Dacă nu-mi păsa de ceea ce mi se întâmpla, atunci nu aveam de ce să mă tem.

Aş fi putut supravieţui simţindu-mă aşa.

Aş fi putut supravieţui acestei vieţi.

Shannon se holbă la mine lung, cu ochii mari albaştri plini de lacrimi, apoi se aruncă în faţă ca un mânz speriat, plângând isteric.

– Nu mai vreau să fiu aici, J-Joe!

– Știu, Shan. Prinzându-i trupul firav când se aruncă spre mine, am strâns-o în braţe cu toată puterea, dorind să o protejez de ceva ce se întâmplase deja. Știu.

– Vreau să mor! continuă ea să plângă, înecându-se în lacrimi. Vreau să nu mai fiu aici.

– Nu poţi să mori! am încercat să o conving, în timp ce teroarea îmi umplea venele. Ce m-aş face fără tine?

– Dar eu nu fac decât să-ţi fac viaţa mai grea, continuă ea să plângă. Continui să te bagi în bătăi încercând să mă protejezi şi să mă susţii. Nu e corect pentru tine… mereu trebuie să mă salvezi.

– Asta e treaba mea, Shan, i-am spus în timp ce-i smulgeam coada din pumnul mic. Sunt fratele tău mai mare. Îţi voi lua mereu apărarea.

– Te iubesc, J-Joe!

– Şi eu te iubesc, i-am şoptit, înfăşurând-o în braţele mele. Am de gând să repar asta, bine? O să fac să fie bine pentru tine. Îţi promit!

– Shannon! Strigătul puternic al mamei îmi răsună în urechi când se grăbea să intre în baie, cu directorul nostru pe urmele ei. Oh, Shannon, scumpo!

– Shannon! zise domnul Nyhan, directorul nostru, pe un ton blând. Apoi zise pe un ton mult mai glacial: Joseph!

– Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta? am întrebat, ridicându-mă în picioare şi luând-o pe Shannon cu mine. Aţi văzut asta? Împingându-i coada surorii mele în faţă, am zis apăsat: Ce naiba aveţi de gând să faceţi în legătură cu asta?

– Joey! izbucni mama, roşind şi trăgând-o pe Shannon de sub braţul meu în al ei. Palidă ca o fantomă, arătă cu degetul în faţă. Să nu îndrăzneşti să foloseşti un astfel de limbaj când vorbeşti cu directorul tău!

– Nu vă faceţi griji, doamnă Lynch, răspunse domnul Nyhan pe un ton arogant. Putem discuta despre comportamentul fiului dumneavoastră mai târziu. Domnişoara Lane vă va contacta în timp util pentru a discuta problema.

– Oh, ce naiba! am rânjit, clătinând din cap. Sunteţi îngrijorat de comportamentul meu, dar nu sunt eu cel care se învârte pe aici şi taie coada cuiva.

– Joey, zise mama înăbuşit. Ajunge, te rog!

– Mă voi ocupa de elevele implicate aşa cum voi considera de cuviinţă, răspunse domnul Nyhan. Nu cum îmi ceri tu, Joseph.

– Adică nu veţi face nimic, am zis apăsat, pe un ton plin de dezgust.

– Ține-o tot aşa, Joseph! mă avertiză directorul. Deoarece, cu o atitudine ca asta, eşti pe punctul de a sări peste suspendare şi de a trece direct la exmatriculare.

– Vă rog! începu mama. Vă rog, încercaţi să înţelegeţi! Trece prin multe acum.

– Nu implora pentru mine! am avertizat-o, urând emoţia care mi se infiltra în voce când am dat ochii cu mama. Dacă vrea să mă exmatriculeze, atunci n-are decât!

– E în regulă, Joe, suspină Shannon. Sunt bine.

– Nu, nu e în regulă, Shan. Am clătinat din cap. Nimic nu este în regulă şi nici tu nu eşti în regulă. M-am îndreptat spre uşă, simţind nevoia să mă îndepărtez cât mai mult posibil de acei oameni. Voi repara asta, Shannon. O să îndrept lucrurile.

– Joey? strigă mama după mine.

– Joseph! rosti domnul Nyhan. Unde crezi că te duci?

Fără să mă deranjez să răspund vreunuia dintre ei, am deschis uşa de la baie şi am ieşit.

Scanând mulţimea de elevi de pe hol, m-am concentrat asupra capului roşcat al lui Podge.

– Fratele Ciarei Maloney? am zis apăsat. Unde aş putea să-l găsesc?

– Pe Mike? Podge păru confuz. Cred că trage un fum în spatele sălii de sport.

Am încuviințat și m-am îndreptat spre ușa din față.

– De ce? l-am auzit strigând după mine, dar nu m-am oprit să îi explic.

Cu starea de spirit întunecată până la punctul fără întoarcere, am ocolit partea din spate a sălii de sport, fără să mă opresc până când nu i-am strâns într-o mână puloverul lui Mike Maloney, iar celălalt pumn i l-am îngropat în față.

Izbucni rumoare în jurul nostru, în timp ce câțiva dintre colegii noştri aplaudau și strigau:

– Luptă, luptă, luptă!

– Ce naiba, Joe? întrebă Mike, clătinându-se pe spate.

Ca un rechin care simțea gustul sângelui din apă, m-am năpustit asupra ticălosului, pumnii mei mişcându-se mai tare şi mai repede decât credeam că era posibil.

Trăgându-l la pământ, i-am înfășurat mâna în jurul gâtului și am strâns.

– Înfricoșător, nu-i așa? am zis, strângându-l până când începu să devină violet. Să fii atacat fără motiv?

– Joey! strigă Podge, încercând și nereușind să mă ia de pe el. Haide, omule, îl sufoci!

– Bine! am răcnit, scuipând cu mânie. Poate că în felul ăsta târfa de soră-sa va ține cont de avertisment.

– Joey! răcni domnul Ryan, antrenorul nostru de hurling, venind să-l ajute pe Podge să mă tragă de pe colegul meu. Ajunge! Dă-i drumul! Acum!

– Să fie un avertisment pentru sora ta! am răcnit. Dacă se mai uită la sora mea, te omor! Cu pieptul zvâcnind, am arătat direct spre băiatul care sângera pe beton, în timp ce domnul Ryan și câțiva dintre coechipierii mei mă trăgeau de acolo. Mă auzi? O să te *omor!*

NU TE PREFACE CĂ NU AI OBSER-VAT

7 ianuarie 2004

AOIFE

Am auzit despre încăierare miercuri după prânz.

Numai despre asta se vorbea, școala fiind plină de bârfe și zvonuri.

Ciara Maloney se părea că orchestrase un fel de atac violent asupra surorii mai mici a lui Joey Lynch, Shannon, iar ca răzbunare, Joey îl bătuse pe fratele Ciarei; îl lovise pe Mike atât de tare încât îi desfigurase fața.

Mike și Shannon fuseseră duși la doctor de mamele lor, în timp ce Ciara rămăsese în detenție, iar Joey fusese dat dispărut.

– Probabil a fost ultima lui lovitură, zise Paul, care stătea în stânga mea și părea mult prea încântat de toată această situație oribilă. Lynch a avut prea multe șanse, continuă Paul, lovind în birou cu degetele. Cu siguranță Nyhan îl va exmatricula de data asta.

„La fel cum ai avut tu prea multe șanse cu mine", m-am gândit, încă fiind supărată pe felul în care încercase să mă preseze în noaptea de Anul Nou.

– Nu știu, Paul, răspunse Casey, stând în dreapta mea, scoțându-mă din gânduri. Dacă îl expulzează pe Joey, va trebui să o exmatriculeze și pe Ciara pentru ce i-a făcut surorii lui Joey, dar cumva nu cred că se va întâmpla asta.

– Chiar și după ce aproape că l-a băgat pe Mike în *spital?* Aplecându-se în față pe scaun, Paul vorbi uitându-se dincolo de mine, acordându-i toată atenția celei mai bune prietene ale mele. Nu ai fost acolo, Case; nu i-ai văzut fața lui Mike. Era mutilat. Lynchy a trebuit să fie luat cu forța de pe băiat, zise el. Nu-mi pasă cât de bun hurler este, băiatul ăsta este un idiot. Un nebun nenorocit.

– Hei, nu mă cert cu tine din cauza lui, răspunse Casey. O fi Joey Lynch al dracului de sexy, dar dacă se mai bate de două ori, îl paşte închisoarea.

– Da, o perioadă în închisoare sau o cămaşă de forţă, bombăni Paul în şoaptă. Şi a fost cu atâtea fete, încât e mai degrabă o boală cu transmitere sexuală ambulantă.

– Ei bine, poate să mă infecteze oricând doreşte, răspunse Casey, mişcându-şi sprâncenele.

– Nu e amuzant.

– Ah, relaxează-te, glumesc, răspunse Casey râzând. Ei bine, cel puţin în ce priveşte bolile. Dacă băieţii ar fi atracţii dintr-un parc de distracţii, Joey Lynch ar fi roller-coaster. Ochii îi scânteiară ştrengăreşte când făcu cu ochiul şi adăugă: Nu poţi condamna o fată că vrea să facă o tură cu băiatul ăla rău.

„Era purul adevăr."

– Frumoasă analogie, bombăni Paul, arătând foarte dezgustat.

– Ah, nu-ţi face griji, Paulie, băiete, îl tachină Casey, întinzându-se să-i mângâie mâna. Şi tu eşti fără îndoială una dintre atracţiile principale.

– Da? zâmbi viclean. Care dintre ele?

– Ceştile de ceai, pufni ea.

– Hai, încetaţi, am izbucnit, enervată de întreaga situaţie. Vă comportaţi de parcă ar fi o persoană îngrozitoare, când nu e aşa. El doar... i-a luat numai apărarea surorii lui, care fusese *terorizată.*

– Da, Aoif, dar nu a făcut-o Mike, spuse Casey. A fost doar un spectator nevinovat.

– Oh, la fel de nevinovat ca sora lui. Asta nu a oprit-o pe Ciara Maloney să-i taie părul bietei fete, nu-i aşa?

– Revino-ţi, Aoife! mă ironiză Paul. Există o mare diferenţă între a tunde pe cineva şi a bătea măr pe cineva.

– Să *tundă* pe cineva? am strigat. Am auzit bine? Ascultă, nu sunt de acord cu ce i-a făcut Joey lui Mike, pentru că a fost o nebunie curată. Dar îţi spun chiar acum că, dacă cineva ar încerca să-mi taie părul cu o foarfecă ruginită, atunci mi-aş pierde minţile.

– Adevărat, fu de acord Casey, reticentă. Mi-aş pierde minţile.

– Exact, am insistat. Ar fi ultimul lucru pe care l-ar face cu foarfeca, asta e sigur. Și asta s-a întâmplat cu sora lui mai mică, am adăugat. Ai văzut-o pe Shannon Lynch plimbându-se pe holuri între ore; e ca un şoarece. Nu ar putea să se apere nici dacă ar încerca.

– Deci pentru că sora lui nu se poate apăra singură, asta îi dă dreptul să-şi folosească pumnii pentru a-i purta bătăliile? Paul ridică o sprânceană, în mod clar neimpresionat de faptul că aveam o opinie diferită asupra problemei. Nu e decât un bătăuş. Un bătăuş încăpățânat. Unul de care ar trebui să te fereşti.

– Vrei să-i spui asta în faţă? m-am auzit aruncând înapoi cu patos.

– Nu, zise Paul pe un ton sarcastic. Pentru că ar încerca să-mi rearanjeze fața cu pumnii – așa cum a încercat deja să facă de mai multe ori, Aoife. *Exact* asta încerc să spun despre nemernic. Dădu din cap dezaprobator şi bombăni: Ca să fiu sincer, nu ştiu cum îl suportă tatăl tău la service. Tony trebuie să fie un sfânt cinstit de Dumnezeu dacă a rezistat atât cu inutilul ăla!

– E un *bun* muncitor, m-am grăbit să subliniez. Tata mereu îl laudă pentru că se poate baza pe el, că e punctual și muncitor, aşa că poate nu ştii atât de multe despre el pe cât crezi.

– Ce-i asta? bombăni Paul. Clubul Îl-Iubesc-Pe-Joey-Lynch?

– Ei bine, e clar mai bun decât clubul Plânge-te-de-el-până-plictisești-lumea al cărui membru fondator eşti, am ripostat, nefiind dispusă să dau înapoi.

– De ce îi iei *mereu* apărarea? mă întrebă el cu un ton enervat.

– Pentru că mereu vorbești de rău despre el, am răspuns. E prietenul meu, Paul. Consolează-te cu gândul ăsta!

– Hristoase! Paul miji ochii. Dacă încă îţi place tipul atât de mult, atunci ce faci cu mine?

– Bună întrebare! am răbufnit. Mi-am pus exact întrebarea asta de multe ori zilele astea.

Paul se dădu înapoi, de parcă i-aş fi tras una.

– Vorbeşti serios?

– Hei, calmaţi-vă! interveni Casey. Hai să nu ne certăm din cauza asta!

– Cine se ceartă? am izbucnit, gata de ceartă.

– Mă rog, bombăni Paul. Cretinul ăla nu merită atâta atenție. Cu cât va fi expulzat mai repede și va ieși din această şcoală, cu atât mai bine pentru noi toţi.

– Este atât de uşor pentru voi să staţi acolo şi să-l judecaţi, izbucni Podge, în timp ce își împingea scaunul înapoi și ieşea din bancă. Când nici unul dintre voi nu ştie cu ce se confruntă băiatul ăla. Nu aveţi nici cea mai mică idee.

– Toți avem probleme de rezolvat, Podge, zise Paul, fără regret. Asta nu îi dă dreptul nici unuia dintre noi să se plimbe ca o bombă cu ceas și nici lui nu-i dă dreptul să o facă. Nu are dreptul să lovească pe cineva în cap de fiecare dată când își pierde cumpătul.

– Tocmai mi-ai demonstrat exact punctul de vedere, spuse Podge. Nu ai nici o idee. Își întoarse privirea dezamăgit spre mine. Am crezut că tu, dintre toţi oamenii, ai şti mai bine decât să-l judeci.

– Ce? Am rămas cu gura căscată. Eu dintre toţi oamenii?

– Nu te preface că nu știi, Aoife!

– Nu ştiu! i-am răspuns confuză. Nu ştiu.

– Prostii! răbufni Podge. Zici că îi eşti prietenă, dar cred că asta e tot, o prefăcătorie, pentru că, în clipa în care lucrurile se precipită, îl vorbeşti de rău împreună cu ceilalți.

– Hei, încetează! îl avertiză Casey, sărind repede în apărarea mea. Nu te lua de ea doar pentru că prietenul tău a dat-o în bară. Nu e majoreta lui.

– Știi ce? se răsti Podge, clătinând din cap. Nu am timp pentru rahatul ăsta.

După ce spuse asta, își puse în spate ghiozdanul lui și al lui Joey și ieși furtunos din clasă.

Simțindu-mă de parcă aș fi primit un pumn în stomac, mi-am luat lucrurile și m-am grăbit după el, ignorând protestele lui Paul, ale lui Casey și ale bietei profesoare suplinitoare care încerca să țină clasa în frâu.

– Podge, așteaptă! am strigat după colegul meu roșcat în timp ce se îndrepta spre ieșirea din școală. Așteaptă un minut, vrei?

– Nu am chef, Aoife, fu tot ce îmi răspunse. Fără să se întoarcă, împinse ușile de sticlă și ieși în cea mai recentă ploaie de ianuarie. Chiar nu am.

– Ce ai vrut să spui? am întrebat, ajungându-l din urmă când se grăbea să plece de la școală. Despre rahaturile cu care trebuie să se confrunte Joey? am zis frustrată. Ce rahaturi?

– De parcă nu ți-ai fi dat seama până acum, bombăni Podge. Nu ești oarbă, Aoife, și proastă nici atât.

– Fă-mi pe plac, l-am rugat. Haide, Podge, spune-mi ce ai vrut să zici!

– Ai văzut în ce stare vine la școală, răbufni el, pierzându-și calmul. Nu te preface că nu ai observat vânătăile, Aoife. Nu când sunt atât de evidente încât de cele mai multe ori nu le poate ascunde. Haide, fato, nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că e bătut măr când nu e la școală!

„Deci asta era."

Era ceva ce cu siguranță nu mă așteptam să spună, dar într-un mod ciudat și neliniștitor, mă așteptam.

Mă gândeam la cicatricile pe care știam că le purta sub haine și, mai apoi, la o altercație la care asistasem cu câțiva ani în urmă, când, după ce pierduse finala districtului în fața orașului vecin, Joey se luase la bătaie cu cel care presupun că era tatăl său în spatele parcării pavilionului GAA.

La momentul respectiv, am pus-o pe seama temperamentului său obișnuit și a faptului că Ballylaggin pierduse meciul.

Dar acum, amintindu-mi felul în care bărbatul mai solid îl împinsese și îl îmbrâncise înainte de a-i prinde o mână de ceafă și de a-l forța pe Joey să intre în spatele unei mașini, totul devenea mult mai clar.

– Oh, Doamne! am șoptit, acoperindu-mi gura cu mâna.

– Nu te mai preface a fi atât de surprinsă! mă acuză Podge. Lucrează cu tatăl tău. De parcă nu ai fi știut ce se petrece.

– *Nu* am știut! Stai, Joey ți-a spus asta? l-am întrebat, întinzând mâna pentru a-l prinde de pulover. Ți-a spus că tatăl lui îl bate?

Oprindu-se câteva clipe, Podge se întoarse și îmi aruncă o privire care spunea „Ești nebună?"

– Nu, bineînțeles că nu mi-a *spus,* zise el apăsat și pe un ton indignat. În caz că nu ai observat, e destul de închis. Joey nu spune nimănui ce se întâmplă în casa aia. Am auzit multe zvonuri și l-am văzut de destule ori venind la școală cu ochii învinețiți, ca să știu că o duce mult mai rău decât tine sau decât dobitocul ăla ipocrit pe care-l numești iubit.

– Hei, nu e corect! am izbucnit, înroșindu-mă. Am încercat să-l apăr.

– Da, sigur că da, râse el înainte să plece.

– Am încercat, am zis, grăbindu-mă după el încă o dată. Nu am aceeași părere despre Joey pe care o are Paul. *Nu am.* Am propria părere, Podge.

– Ei bine, atunci poate că ar trebui să o verbalizezi cândva, răspunse el, și poate că ar trebui să fii mai vocală în apărarea lui, mai ales având în vedere că ți-a întors favoarea de câteva ori.

– Ce? am mijit ochii. Ce ar trebui să însemne asta?

– Nimic, spuse Podge, accelerându-și ritmul în încercarea evidentă de a se îndepărta de mine. Nu înseamnă absolut nimic.

– Unde te duci cu ghiozdanul lui? am strigat după el, dându-mi părul umed din ochi, în timp ce ploaia continua să se abată asupra noastră.

– Să i-l dau, strigă el peste umăr. Oriunde naiba ar putea fi.

– Lasă-mă pe mine să fac asta! m-am auzit spunând când alergam după el în ploaie. Îl pot găsi, Podge, am repetat, luând ghiozdanul lui Joey de pe umărul lui și punându-l pe al meu. Lasă-mă pe mine s-o fac!

Mă privi cu neîncredere.

– De ce?

– Pentru că vreau să o fac.

– De ce, totuși?

– Pentru că așa vreau, bine?

– Bine. Mă privi circumspect. Nu-i vei spune lui Joe ce ți-am spus despre tatăl lui, nu-i așa? Pentru că își va pierde...

– N-o voi face, i-am promis, întrerupându-l.

Nu când aveam intenția să-l fac să-mi spună chiar el.

Nu era la service cu tata, nu era la terenurile GAA și nu era nici în unul dintre celelalte locuri pe care știam că le frecventa.

Mai rămânea un singur loc.

Acasă la el.

Zona în care locuiam eu nu avea cea mai bună reputație, dar era Disneyland în comparație cu cea în care locuia el.

Cu unele case de pe strada sa baricadate și chiar mai multe acoperite cu graffiti, se putea spune cu siguranță că în Elk's Terrace domnea nefericirea.

Era o mașină arsă în capătul îndepărtat al grădinii dărăpănate din apropierea casei sale, aproape de locul în care trei ponei se plimbau liberi, mâncând iarba și buruienile crescute.

Trăgând aer în piept, am ocolit zidul grădinii sale plin de graffiti, am mers până la ușa de la intrare și am bătut puternic.

Am bătut de câteva ori până când am auzit cheia răsucindu-se în încuietoare.

Câteva secunde mai târziu, ușa se întredeschise.

– Da?

– Bună! am spus eu, zâmbind larg către tânăra fată care se uita prin crăpătura ușii. Era *Shannon*, mi-am dat repede seama. Joey este aici? Trebuie să vorbesc cu el.

Se uită în spatele ei și apoi clătină repede din cap.

– Încă nu a venit acasă. Cu ochii roșii și oftând, privirea ei speriată se îndreptă spre ghiozdanul pe care îl țineam și deschise ușa mai larg. Este ghiozdanul lui?

– Da, am încuviințat. L-a lăsat la școală. Am venit să i-l aduc.

Când de undeva din spatele ei se auziră niște voci ridicate, ea se întinse repede după ghiozdan.

– Mulțumesc că i l-ai adus. I-l dau eu.

– E în regulă, i-am răspuns, făcând un pas în spate, ținând cu fermitate de una dintre barete, ridicându-l pe umăr. Pot să aștept.

Ceva nu era în regulă.

Am simțit asta din aer în momentul în care îmi deschisese ușa.

Cuvintele anterioare ale lui Podge îmi trecură prin minte și am tresărit compătimitor, înainte de a-mi întări rapid hotărârea.

– Cum am spus, trebuie să vorbesc cu fratele tău, am adăugat, oferindu-i ceea ce speram să fie un zâmbet cald. Apropo, eu sunt Aoife. Aoife Molloy. Joey lucrează cu tatăl meu.

– Da, șopti ea, ținându-și capul plecat în timp ce se agăța de ușă ca și cum ar fi fost singurul lucru care o ținea în picioare. Știu cine ești. Ai fost la înmormântarea bunicului Murphy.

– Da, am fost. Și tu ești Shannon, nu? Știam cu certitudine că ea era. Sora mai mică a lui Joey?

O văzusem prin școală de multe ori de când venise la BCS, dar era retrasă, fără să intre în contact vizual cu cineva suficient de mult pentru a fi remarcată.

Uitându-mă la ea acum, îmi era greu să cred că avea mai mult de 11 ani. Era cu doar câțiva ani mai mică decât mine, dar avea corpul unui copil mic.

– Da. Când încuviință, ținu bărbia în jos în timp ce șopti: Eu sunt Shannon.

– Am auzit ce s-a întâmplat azi la școală, am adăugat încet, făcând o grimasă când am remarcat părul ei tuns, care acum îi ajungea doar până la umeri. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.

– E în regulă, zise ea.

Îi tremurau mâinile. De fapt, părea la două secunde distanță de a leșina pe podea.

– Hei, ești bine? am întrebat-o, înclinându-mi capul într-o parte în încercarea de a o face să mă privească.

– Da.

– Nu arăți bine. Îngrijorarea încolți în mine. Ești palidă ca o fantomă.

Răsunară mai multe strigăte, iar eu am privit-o tresărind.

– Ar trebui să pleci. Vocea ei era slabă și rugătoare. Acum! Te rog!

Ușa fu deschisă mai mult și apăru în prag un băiețel blond care-mi zâmbi.

– Prietena lui Joey, spuse el încântat. Fata cea drăguță.

– Bună, Ollie! i-am răspuns, zâmbindu-i. Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Ce-ai mai făcut?

– Sunt bine, răspunse el, cu tonul luminos, părând să nu țină cont de cearta puternică din spatele ușii închise de la capătul holului. Ai venit să te joci cu Joey? mă întrebă el, plin de inocență și cu un zâmbet larg.

– Ollie! îl avertiză Shannon pe un ton tremurat. Du-te înăuntru!

– Da, i-am răspuns repede lui Ollie. E aici?

– Îhî, răspunse Ollie, încuviințând din cap conștiincios și făcând-o pe Shannon să ofteze tremurat. Dar are probleme chiar acum. Vrei să intri și să-l aștepți?

Privirea de teroare pură din ochii surorii sale mă făcu să răspund „Sigur“, făcând un pas precaut înăuntru.

– Joe are din nou probleme mari, îmi explică Ollie, făcând semn cu mâna sa mică să-l urmez în camera de zi. De data asta, una mare-mare.

Trecând pe lângă mine, Shannon se repezi în camera de zi și aduse un ghemotoc alb pe care la început l-am confundat cu o pătură albă. Asta până când pătura albă începu să scâncească și un căpșor blond ieși din spatele păturii respective.

– Ai un bebeluș foarte drăguț în brațe, am spus, cu ochii ațintiți asupra copilului care se zvârcolea în brațele ei, cel pe care mi-l aminteam de la înmormântare.

– Nu, nu, nu, zise ea gâtuit, legănându-l în brațele ei sfrijite. Nu e copilul *meu*.

– El e Sean, explică Ollie, urcându-se pe canapeaua uzată și apoi mângâind spațiul de lângă el. El este cel mai mic dintre noi.

– Este fratele nostru, clarifică Shannon în timp ce încerca să liniștească grizzlyul care refuza biberonul pe care i-l oferea.

– Ce vârstă are? am întrebat, afundându-mă pe perna uzată.

– Cine, Sean? Ridicându-l în brațe, îi dădu după urechea lui mică o buclă blondă și spuse: Tocmai a împlinit doi ani.

– Serios? Îmi venea greu să cred că bebelușul din brațele ei avea vârsta de doi ani. Era mititel și îmi amintea mai degrabă de un copil de un an.

– Am patru frați, adăugă Ollie.

Am făcut ochii mari.

– Patru?

– Da, și o soră, adăugă Ollie cu mândrie. Darren este cel mai mare, apoi mai suntem Joe, Shannon, Tadhg, eu și Sean.

– În caz că nu ai ghicit, el este cel care nu își poate ține gura, interveni Tadhg de pe fotoliul din fața noastră. Schimbând canalele cu telecomanda televizorului în mână, mă privi cu coada ochiului, apoi se uită iar la Shannon. O să înnebunească.

– Cine? am întrebat.

– Tati, spuse Ollie în același timp în care Tadhg spuse „Joey“, iar Shannon zise „Nimeni“.

– Faci pe durul la şcoală, răcni o voce masculină dominantă, făcându-i pe toţi copiii din jurul meu să tresară şi să se sperie. Ai noroc că nu se duc la poliţie. Ai fi ieşit definitiv din echipă. Da, aşa este; te-au suspendat şi pe tine din echipă.

– Crezi că-mi pasă că am fost dat afară din echipa de hurling? am auzit râsul încordat al lui Joey. Du-te dracului, bătrâne! Ăsta e visul tău, nu al meu!

– Oh, încă te crezi pe cai mari, nu-i așa? Nu-ţi face griji, o să îți bag eu mințile în cap, băiete!

– Pentru Dumnezeu, ce e în neregulă cu voi doi? De ce recurgeți mereu la folosirea pumnilor? De ce nu puteţi înceta să fiţi aşa? strigă o voce de femeie. De ce trebuie să recurgeţi la violenţă la prima ocazie?

Nedumerită, m-am uitat la fraţii lui, care ignorau cu toţii strigătele venite din cealaltă cameră.

– E prea mult, Joey. Nu mai pot să mă descurc cu tine, chiar nu mai pot.

– Să te descurci cu mine? Nu trebuie să te descurci cu mine. Nu trebuie să faci nimic pentru mine, nu că ai face oricum ceva. Sunt bine aşa cum sunt. Și am încercat să-mi protejez sora, dacă eşti atât de îngrijorată. O să sfârşească prin a se omorî singură dacă n-o scoţi din şcoala aia. Nu mai poate suporta pe nimeni.

– Și eu nu mai suport comportamentul tău!

– Atunci dă-mă afară!

– Nu mă tenta, băiete!

– Lasă-l în pace, Teddy!

– Acum unde naiba e sora ta? Și cu ea am o vorbă!

Câteva clipe mai târziu, uşa salonului se deschise şi intră un bărbat înalt, cu un aspect înfricoșător.

„Tatăl lor“, m-am gândit, recunoscând asemănarea foarte evidentă pe care o avea cu copiii împrăştiaţi prin camera de zi.

De asemenea, l-am recunoscut instantaneu ca fiind unul dintre cei mai răi şi mai dezgustători beţivi care stăteau la barul în care lucram, când eram în schimbul de după-amiază în zilele lucrătoare. Nu comanda niciodată

mâncare, așa că nu trebuia niciodată să-l servesc personal, dar întotdeauna îmi dăduse cea mai înfiorătoare senzație.

– Cine e? întrebă el, oprindu-se când mă văzu stând pe canapeaua lui.

– Ea este Aoife, spuse Ollie mândru, bătându-mă pe umăr cu mâna lui mică. Este prietena mea.

– Teddy, așteaptă! strigă o femeie, care semăna foarte mult cu Shannon, grăbindu-se să intre în cameră după soțul ei. Te rog, așteaptă… Vocea ei se stinse când dădu cu ochii de mine și jur că păru ușurată. Oh, bună!

– Bună! am răspuns, ridicându-mă repede în picioare. Eu sunt Aoife.

– Aoife! repetă mama cu o mică înclinare a capului. Coborând mâneca cardiganului în încercarea de a ascunde ghipsul de pe braț, îmi oferi un zâmbet forțat și întrebă: Ești prietenă cu Shannon?

Soțul ei pufni ca și cum ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată.

– Uită-te la ea, Marie! Ochii lui întunecați mă privitră, făcându-mă să mă simt inconfortabil. Nu e aici pentru fată.

– Atunci cine… vocea mamei se întrerupse o clipă, apoi încuviință, dându-și seama. Oh, ești aici pentru…

– Pentru mine, zise o voce dureros de familiară. Este aici pentru mine.

– Joey! am zis, uitându-mă la colegul meu de clasă care părea furios stând în ușa camerei de zi.

– Ce faci aici, Molloy? Tonul lui era dur, ochii îi ardeau de frustrare abia stăpânită, iar sângele i se prelingea dintr-o tăietură de deasupra sprâncenei. În casa mea?

– Ți-ai uitat ghiozdanul la școală. L-am ridicat ca o explicație, cu privirea ațintită asupra părului său răvășit și a gulerului tricoului care fusese lăbărțat. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el.

– Ai putea la fel de bine să arunci chestia aia nenorocită, râse tatăl său, iar mirosul de whisky emanat de bărbat fu la fel de evident ca mirosul de prăjituri dintr-o brutărie. Se și folosește mult de el!

– A fost foarte drăguț din partea ta, se grăbi să intervină mama lui, luând ghiozdanul de la mine cu mâna ei sănătoasă. Nu e așa, Teddy?

Neinteresat, soțul ei bolborosi un răspuns înainte de a smulge telecomanda din mâna lui Tadhg.

– Ridică-te de pe scaunul meu, rahat cu ochi! porunci el, pocnind din deget. Și adu-mi țigările!

Am privit cum copilul mai mare se încruntă la tatăl său într-un mod care îmi amintea de fratele său mai mare, dar apoi se ridică repede din fotoliu.

– Haide, Ols, zise el, ieşind din cameră. Hai să mă ajuți să găsesc o scrumieră!

– Mi-a făcut plăcere să te văd, mi-a zis vesel Ollie, numai ochi căprui și inocenţă, înainte să se dea jos de pe canapea și să se grăbească după fratele lui.

– Da, am spus, cu inima bătându-mi nervos, în timp ce îl priveam pe micuț cum iese grăbit din cameră. Și mie.

Shannon, care părea că se transformase în stană de piatră, clipi nervos, apoi ieși grăbită din cameră, mormăind ceva despre Sean, care avea nevoie de biberon când plecă.

– Vrei o ceaşcă de ceai? se oferi mama lor, trăgându-și mâneca de la cardigan și părând aproape la fel de nesigură ca fiica ei. *Aproape la fel de speriată.* Sau preferi cafeaua?

– Nu, nu rămâne, răspunse Joey, arătând cu capul spre ușa din față, fără să-și ia ochii de la mine. Vino să vorbim!

– Eu… mai bine… Am rămas fără glas când am văzut ușa din față deschizându-se și pe Joey ieșind afară. Plec, am terminat, oferindu-i mamei sale un zâmbet discret înainte de a o ocoli și de a mă îndrepta spre ușă.

– Îți mulțumesc că i-ai adus ghiozdanul! strigă ea după mine. A fost foarte frumos din partea ta.

– Cu plăcere. Făcându-i un semn grăbit, l-am urmat pe fiul ei afară din casă. La revedere!

În momentul în care am ieşit afară și am închis ușa în urma mea, Joey sări la mine.

– Cine naiba te crezi? întrebă el în şoptit, în mod evident livid, în timp ce se plimba ca un nebun. Să apari

așa la mine acasă? Ochii lui verzi ardeau furioşi, dar puteam vedea panica absolută de dedesubt, în timp ce atenția lui aluneca mereu spre ușa de la intrare din spatele meu. Ce-a fost în capul tău să apari aici?

– Mă gândeam că ți-ai uitat ghiozdanul și s-ar putea să ai nevoie de el, i-am răspuns înainte de a întinde o mână pentru a-i atinge fața. Ți-a făcut asta la ochi?

– Nu te băga! zise apăsat, îndepărtându-mi mâna înainte să-l pot atinge. Vorbesc serios, Molloy! Mascându-și încă o dată teama cu temperamentul său, îmi întâlni ochii cu o privire de furie pură și îmi îndepărtă mâna. Dispari din fața mea și din viața mea nenorocită!

– Ascultă-mă! Apropiindu-mă, am întins mâna, dorind să se deschidă în fața mea. Știu, bine? Înțeleg ce se întâmplă aici. Tatăl tău e un bețiv, nu? Cu degetul mare, am gesticulat în spatele meu. Devine un pic violent după câteva pahare în plus de Jameson? Am întins mâna să-i ating umărul. Spatele tău? Cicatricile alea…

– Trebuie să pleci, Molloy! zise Joey cu pieptul zvâcnind și se îndepărtă din nou rapid de mine. Acum. Nu glumesc! Privirea lui se îndreptă din nou spre casă și am putut vedea anxietatea din ochii lui. Trebuie să pleci, bombăni el, mergând pe alee. Trebuie să pleci acum, Molloy! adăugă când ajunse la zidul grădinii. Pleacă dracului! *Te rog!*

– Nu plec nicăieri până ce nu vorbești cu mine, i-am zis, fără să dau înapoi, în timp ce mă îndreptam spre el și recuperam spațiul pe care îl pusese între noi.

Ploaia se revărsa peste noi doi, dar eu nu plecam.

Nu acum, când știam.

Niciodată.

Avusesem un trai decent și o viață de familie relativ stabilă. Sigur, tatălui meu îi cam fugeau ochii, ceea ce însemna că relația părinților mei era mai mult pe pauză, dar nici el, nici mama nu fuseseră abuzivi unul față de celălalt sau cu mine și Kev.

Nu aveam o grămadă de bani și depindeam de locuințele sociale, la fel ca majoritatea familiilor din

cartierul nostru, dar nu ne lipsea nimic, şi cu siguranţă nu dragostea. Era oferită necondiţionat şi provenea dintr-o sursă nelimitată.

Cel mai important, nu ne bătuseră, nu ne înfometaseră şi nu fuseserăm treziţi în toiul nopţii de sunetul sticlei care se spărgea sau al cărnii care se lovea de carne.

Nu ne era teamă să ne spunem părerea sau să ne expunem opiniile de teama represaliilor fizice, aşa cum le era, evident, mamei şi fraţilor lui.

– Este în regulă, Joe, l-am îndemnat, implorându-l să mă audă, în timp ce îmi îndepărtam părul umed de pe faţă. Am înţeles acum.

Chiar înţelegeam.

Brusc, toată agresivitatea şi schimbările de dispoziţie începură să aibă sens.

Drogurile.

Bătăile.

Modul violent în care îi atacase pe Paul şi pe Kevin când crezuse că eram ameninţată.

Era ca şi cum un nor de ploaie se ridicase din faţa ochilor mei.

El nu era violent din fire.

Era violent pentru că nu fusese educat acasă.

– Înţeleg ce se întâmplă aici şi sunt de partea ta.

– Nu ştii nimic despre ce se întâmplă aici, mă avertiză Joey, retrăgându-se încă un pas când am întins mâna şi i-am atins vânătaia întunecată de pe obraz. Nu mă atinge!

– De ce nu? M-am apropiat iar de el, lipindu-l de zidul grădinii. Am întins mâna şi mi-am lăsat degetele să treacă pe tăietura de pe fruntea lui. Ţi-e teamă că o să te rănesc?

– Nu, zise el gâtuit, tremurând din cap până în picioare, tot îndepărtându-se de mine. Mi-e teamă că *eu* te voi răni *pe tine.*

Cuvintele lui ne derutară pe amândoi.

– Că mă vei *răni?* am repetat şi am clătinat ferm din cap. Tot ce ai făcut vreodată a fost să ai grijă de mine, Joey Lynch. Nu mi-ai face rău niciodată.

– Aş putea, răspunse el, trecându-şi o mână prin părul ud. S-ar putea.

Cu ochii larg deschişi şi pieptul ridicându-se agitat, mă privi prudent, aşteptând reacţia mea.

Aşteptând respingerea mea, după cum repede am înțeles.

– Asta nu se va întâmpla. Fixându-l cu privirea şi cu inima bătându-mi sălbatic în piept, m-am forţat să nu tresar. Să nu mă întorc la vederea feței lui învinețite sau la cearcănele de sub ochii lui, în timp ce şopteam: Pentru că nu eşti el.

Joey încremeni.

– Nu ştii asta, Molloy. *Nu* mă cunoşti. Distrug toate lucrurile de care îmi pasă. Asta fac. Distrug totul.

Îmi stătu inima în piept.

– Este în regulă să îți permiți să îți pese de mine, Joe, am şoptit, ştiind că păşeam pe un teritoriu foarte periculos acum, dar neavând autocontrolul necesar pentru a mă retrage într-un mediu mai sigur.

Nu când singurul loc în care voiam să fiu vreodată părea să fie în mijlocul uneia dintre crizele lui.

– Nu face asta! Vocea lui era aspră, iar ochii verzi, plini de căldură periculoasă. Nu te uita la mine ca și cum aş fi tipul *ăla,* Molloy! Nu căuta sensuri ascunse în lucrurile pe care le spun. Nu sunt tipul potrivit pentru tine. Clătină din cap şi oftă îndurerat: Voi rupe această... Făcu o pauză pentru a gesticula între noi, înainte de a adăuga: Orice ar fi asta; această prietenie nebunească şi ciudată pe care am legat-o de-a lungul anilor? O voi distruge.

– Dar oare ți-o vei dori cu adevărat? am insistat, refuzând să dau înapoi. Asta e partea importantă.

– Nu. Miji ochii verzi, studiindu-mă cu o acuitate care era enervantă și exaltantă în acelaşi timp. Nu mi-o voi dori, bineînțeles că nu mi-o voi dori, dar asta nu va împiedica să se întâmple...

Cuvintele lui se întrerupseră când l-am sărutat.

Da, mi-am pierdut capul chiar acolo, în mijlocul străzii sale, am renunţat la precauție şi mi-am lipit buzele de ale

lui.

Întregul său corp rămase încremenit câteva clipe lungi, rigid și nemișcat, iar eu m-am întrebat o clipă dacă nu cumva făcusem o greșeală teribilă, dar apoi îmi răspunse la sărut, răsucindu-ne trupurile astfel încât eu să fiu cea cu spatele la zidul grădinii sale, în timp ce buzele lui se mișcau pe ale mele cu o pricepere cu adevărat zguduitoare.

Respiram tot mai greu și sacadat, simțindu-mă aproape leșinată în timp ce mă sprijineam de trupul său înalt.

Nu era prea mare sau extrem de musculos, chiar dacă știam, urmărindu-l în destule bătăi, că era ridicol de puternic.

În schimb, era slab, cu mușchi definiți sub pielea întinsă și bronzată.

Ridicându-mă, mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului său, agățându-mă de acest băiat ca de viața mea, sărutându-l înapoi cu tot ce aveam în mine.

Era primul nostru sărut și nu fusese momentul în care cometa lovea pământul, pe care il anticipasem în urma anilor de vizionare de sitcomuri nesănătoase pentru adolescenți.

Nu era nimic din ceea ce se întâmpla în filme. Era *mult* mai mult.

Sărutul ăsta era real, crud, dur și atât de plin de emoții nespuse încât am simțit cum îmi tremurau picioarele de la presiune.

Brațele lui îmi cuprinseră trupul, cu o mână odihnindu-se pe șoldul meu și cu cealaltă înnodându-mi-se în păr, sărutându-mă cu o intensitate care făcea ca șocuri puternice de plăcere să-mi străbată inima de fiecare dată când limba lui o atingea pe a mea.

Înecându-mă atât în simțurile mele, cât și în ploaia care se abătea asupra noastră, m-am lăsat complet absorbită de acel moment, de el.

Nimic altceva nu mai conta pentru mine în acest moment. Tot ce puteam vedea, simți, gusta, atinge era *el.*

El era peste tot.

Mă consuma în întregime.

Avusesem parte de trei ani și jumătate de săruturi cu Paul și cu alți câțiva băieți înaintea lui pentru a mă pregăti, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru sentimentele pe care acest băiat special le trezea în mine.

M-ar fi putut avea pe toată chiar acolo, în ploaie, și eu nu aș fi ridicat un deget în semn de protest. Atât de profunde erau sentimentele periculoase pe care le simțeam pentru el.

Joey mă săruta de parcă ar fi fost flămând după mine și buzele nimănui altcuiva nu i-ar fi putut potoli foamea care îl cuprinsese. Cunoșteam sentimentul și i l-am întors necondiționat, sărutându-l la rândul meu cu o foame nesățioasă.

Fără ca buzele lui să mă părăsească, mă ridică fără efort și mă așeză pe zidul grădinii sale. Apoi mâinile lui erau pe picioarele mele goale, degetele lui experimentate alunecând pe pielea netedă a coapselor mele, în timp ce le depărta și se băga între ele.

Mâinile lui erau în părul meu, limba lui în gura mea, trupul lui mare lipit de al meu, toate colțurile lui dure presându-se contra liniilor mele moi și, deși știam că eram o persoană de rahat pentru că nu mă despărțisem de Paul înainte să sărut pe altcineva, tot ce-mi trecea prin minte era cât de al naibii de bine mă simțeam cu Joey.

Sărutul ăsta urma să aibă consecințe, mi-am dat seama atunci.

Mari. Copleșitoare. Care îți tăiau răsuflarea și îți aprindeau tot sufletul.

POATE CĂ TU EȘTI CEA PERICULOASĂ

7 ianuarie 2004

JOEY

Eram debusolat de întorsăturile nebunești din acea zi.

Începuse cu o ceartă cu tatăl meu, la mijloc fuseseră o grămadă de probleme la școală și se terminase cu un sărut.

Să simt buzele moi ale lui Molloy lipite de ale mele, în timp ce gemea lipită de gura mea și își împingea corpul de al meu, era prea mult pentru mine în acel moment.

Eram zdruncinat; complet amețit de fata ale cărei mâini erau băgate în părul meu.

Mirosul ei, atât de proaspăt și de captivant, îmi invadase plămânii, doborându-mă mai tare decât ar fi putut vreodată să o facă un pumn al tatălui meu.

„E acel parfum pe care ți-l amintești", recunoscu rapid creierul meu. „Și acel *păr.*"

Cu inima bătându-mi mai tare decât mi-o provocase vreodată vreun drog, am ținut-o în brațe, m-am luptat cu sentimentul de panică totală care îmi urca pe gât și mi-am permis ca, *în sfârșit,* să nu mai lupt împotriva valului de sentimente care mă copleșea.

Sentimentele care mă înecaseră timp de cinci ani.

Când o văzusem mai devreme în livingul meu, cu nemernicul ăla uitându-se la ea de parcă ar fi fost carne proaspătă, aproape că îmi pierdusem cumpătul.

Dacă aș fi avut mai mulți ani pe acest pământ, tot nu mi-ar fi ajuns pentru a descrie profunzimea fricii pe care o simțisem când îl văzusem pe ticălosul ăla concentrându-și atenția asupra ei.

Nu aveam să înțeleg niciodată cum îmi păstrasem cumpătul, dar dorința de a o proteja era atât de puternică încât nevoia de a o îndepărta în siguranță de tatăl meu eclipsase orice altceva în acel moment.

Avea putere asupra mea, și amândoi știam asta. Încercasem atât de mult timp să fac ce trebuia, să mă feresc de ea, să fiu o persoană bună măcar o dată în viață. Totuși, mă prinsese într-un moment de slăbiciune, iar hotărârea mea continua să se prăbușească odată cu fiecare atingere a limbii ei.

Nu puteam gândi limpede.

Mintea mea rămase goală și corpul meu preluase controlul.

Nu mă puteam gândi la cearta pe care o avusesem cu părinții mei sau la suspendarea cu care mă confruntam la școală. Nici la bătăușele surorii mele, nici la tura de la serviciu la care știam că întârzii.

Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la *ea.*

Aoife Molloy mă consuma până în punctul în care simțeam că viața nu mai avea nici un rost.

Emoția și teama îmi explodau prin corp. Mi-am permis să simt altceva decât disperare, m-am bucurat de senzația de a fi în propriul corp, în propria minte și, pentru prima dată, nu am simțit nevoia să mă anesteziez mai întâi.

„Buze al dracului de periculoase“, m-am avertizat. „Nu-ți face speranțe.“

Îmbibată până la piele de ploaia care cădea peste noi, am simțit un fior străbătându-i corpul și, cu reticență, m-am forțat să mă retrag.

– Ești…

– Nici să nu te gândești să te oprești, fu răspunsul ei agitat, în timp ce își prindea degetele în talia treningului meu și mă trăgea înapoi la ea. Nu tremur pentru că mi-e frig, șopti ea, înfășurându-și picioarele în jurul taliei mele. Tremur pentru că mă exciți, așa că nu mai vorbi și continuă să mă săruți.

– Doamne! am bolborosit, dându-mi seama că natura ei directă și deschisă mă excita și mai mult decât de obicei. Poate că tu ești cea periculoasă.

– Poate că sunt, recunoscu ea, alunecând o mână sub tivul tricoului meu. Doamne, ești atât de tare! gemu pe buzele mele când mâna i se plimbă pe abdomenul meu.

– Scula mea e un pic mai la sud, Molloy, am tachinat-o, continuând să o sărut.

– Ciudat, răspunse ea, mă refeream la abdomenul tău, nu la bestie. Apoi îmi ridică tricoul câțiva centimetri, aruncând o privire lungă la ceea ce aveam de oferit. Da, cu siguranță vorbeam despre pătrățelele astea.

– Îți place ce vezi?

– Ce? Râse fără rușine. Întotdeauna verific produsul înainte să fac vreo achiziție.

– Și?

Răsufla sacadat și încuviință.

– Oh, am pus ochii pe tine acum mult timp, Joey Lynch.

Cuvintele ei îmi făcură ceva, mă dădură peste cap bine de tot, iar când mă trase înapoi în brațele ei și își lipi buzele de ale mele, nu am putut vedea dincolo de ea.

„Ai grijă – îmi poruncea mușchiul din piept –, pentru că, dacă o lași să intre, dacă *îți dai voie să te* îndrăgostești de fata asta, nu-ți vei reveni niciodată."

„Ia-ți gândul, a intrat deja!"

„Păstreaz-o!"

– Oh, Doamne, cred că tocmai a lăsat-o însărcinată, se auzi o voce feminină de undeva din spatele nostru. La ce te așteptai? Ți-am spus că el nu intră în relații. Oh, Doamne, așteaptă! Este Aoife Molloy?

Dându-se laoparte de parcă buzele mele ar fi ars-o, Molloy își aruncă privirea peste umărul meu spre locul de unde veniseră vocile enervante ale fetelor.

– La naiba! zise ea gâtuit, strângându-și coapsele în jurul șoldurilor mele ca într-o menghină. Ne-au prins.

„Pentru Dumnezeu!"

Dregându-și vocea, zise:

– Bună, Rebecca! Bună, Danielle!

M-am uitat la casa mea și, pentru prima dată în viața mea, am vrut să intru.

„Doamne, Dumnezeule!"

Reținându-mi un geamăt dureros, mi-am lăsat capul pe umărul ei pentru o clipă, pregătindu-mă pentru spectacolul de rahat care, nu mă îndoiam, era pe cale să înceapă.

E NUMAI VINA TA!

7 ianuarie 2004

– Văd bine, este Aoife Molloy, cu Joey Lynch între picioare? zise Rebecca cu o voce impregnată de o dojană exagerată, stând sub o umbrelă roz-aprins, cu prietena ei la braț. Și pe la spatele iubitului ei! Privindu-mă de sus cu îngâmfare, bolborosi printre dinți: Unde mai pui că e și pe peretele din fața casei lui. Uau, câtă clasă, Aoife! Foarte stilată.

– Oh, dispari, Rebecca! am bombănit, căci n-aveam chef să-i suport morala. Ne sărutam, nu ne călăream, așa că mai încet cu uluirea. Nu e atât de rău!

– Joey? zise Danielle înăbușit și am privit cu groază cum lacrimile îi umpleau ochii. Ce faci cu ea?

– Pentru numele lui Dumnezeu! bombăni Joey în sinea lui. Inspirând adânc pentru a se calma, se îndepărtă de mine și se întoarse cu fața spre colegele noastre. Fetelor! le salută el încuviințând din cap, cu obrajii înroșiți și buzele umflate de la toate săruturile noastre de mai devreme, așezându-se în fața mea. Ce faceți prin cartierul meu?

– Danielle te căuta, răbufni Rebecca, arătând spre prietena ei înlăcrimată. A vrut să se asigure că ești bine după ce s-a întâmplat la școală. Ce fraieră, nu?

– Da, bine, sunt în regulă.

– Oh, da! strigă Danielle răgușit. Se vede cât de bine ești.

– Nu începe! zise Joey pe un ton coborât, de avertizare. Nu ți-am făcut nici o promisiune.

– Ai făcut sex cu mine în urmă cu mai puțin de o săptămână! țipă ea de-a dreptul. Și acum ești... ești... Clătină din capul blond și se holbă la mine. Ce naiba, Aoife? Credeam că îmi ești prietenă! Ce cauți aici?

Eram?

Credeam că eram mai mult colege de clasă și cunoștințe decât prietene la cataramă.

– Hei! Sărind de pe zid, mi-am ridicat mâinile. Nu știam că ai ceva serios cu el.

– Nu avem, se grăbi Joey să precizeze. Nu e nimic între noi, nici serios, nici altfel.

– Eu doar... Am lăsat-o baltă, ridicând din umeri. Venisem să văd dacă e bine.

– Mincinoaso! ţipă Danielle, faţa transformându-i-se într-o nuanţă de violet deloc flatantă. Ne-ai văzut împreună în acea seară. Știai exact ce se întâmplă între noi.

– Serios? strigă Joey. Bine că măcar ştia cineva.

– Ai un iubit căruia să-i porți de grijă, bombăni Rebecca pe un ton acuzator când se alătură discuției şi arătă cu degetul spre mine. Îți amintești de Paul, nu-i aşa?

– Oh, renunţă, Becks! râse Joey. Nici el nu e un sfânt.

– Dar Paul ştie ce ai făcut? întrebă Danielle, aşezându-şi mâinile pe şoldurile rotunjite.

– Nu încă, am zis calm, deși simţeam orice mai puţin calm, şi am rezistat impulsului de a băga mâna în buzunar și de a-mi scoate telefonul. Dar sunt sigură că vei fi foarte fericită să-i spui.

– Oh, fii sigură de asta! Se holbă la mine. Își va ieși din minţi.

– Îndrăzneţ din partea ta să presupui că-mi pasă, am ripostat, urlând în sinea mea când mi-o luă gura pe dinainte.

„Taci, Aoife, tu ai greşit. Acum taci!"

Mijind ochii, Rebecca își puse mâinile în şolduri și mă privi încruntată.

– Este destul de rău că nu ai nici un respect pentru propria relaţie, dar ai fi putut să te gândeşti la cea a lui Danielle.

– Ce relaţie? întrebă Joey, ridicându-și mâinile. Pentru că ea cu siguranţă nu este într-una cu mine.

– Oh, Joey! plânse Danielle, apăsându-și o mână pe piept. Cum ai putut?

– Nu, nu, nu, nu face asta! Nu mă lua cu tâmpenii de genul „Joey, cum ai putut să faci asta", răbufni el, clătinând din cap. La naiba, ţi-am spus, Danielle, că nu

sunt interesat de ceva serios. Ți-am spus că e o chestie de moment şi tu ai zis că eşti de acord.

– De moment? Îl fixă cu privirea. Ai uitat de celelalte câteva zeci de ori?

„Auci!“

– Nu mă lua cu rahatul ăsta! se grăbi Joey să riposteze. Ți-am explicat totul, ți-am spus că nu sunt interesat de mai mult de o noapte, iar tu ai spus că eşti de acord cu mine.

– Ei bine, am mințit, zise ea.

– Ei bine, eu nu am făcut-o. Evident frustrat, Joey îşi trecu o mână prin părul ud şi zise: *Tu* te-ai dat la mine, îți aminteşti? Mi-ai făcut o propunere, iar eu mi-am exprimat foarte clar intențiile. Știai că nu eram în apele mele în acea seară. Știai că nu eram disponibil. Am fost sincer cu tine, Dan, aşa că lacrimile astea pe care le verşi nu sunt din cauza mea.

– Nu ai inimă, Joey! răbufni Rebecca când prietena ei începu să plângă şi mai tare. Fata are sentimente pentru tine.

– Atunci spune-i să nu mai aibă sentimente pentru mine! Pufnind frustrat, îndreptă un deget spre Danielle şi zise: *Ai promis* că nu vei face asta.

– Știu, dar…

– Fără nici un *dar,* răbufni el. Și fără promisiuni. Sunt liber.

– Tu poate că eşti, zise apăsat Danielle, arătând cu degetul în direcția mea. Dar ea nu este.

– Dacă este sau nu, nu vă priveşte pe nici una din voi, zise Joey pe un ton amenințător. Ce-ar fi să vă întoarceți şi să plecați de aici înainte ca lucrurile să devină mai încurcate decât trebuie?

– Pe cine suni? am zis, atentă la Rebecca, care avea telefonul lipit de ureche, cu o expresie îngâmfată.

– Bună, Paul, da, eu sunt, Becks.

Am făcut ochii mari.

– Da, deci sunt pe Elk's Terrace, şi m-am gândit că ar trebui să ştii că tocmai am văzut-o pe iubita ta, Aoife, cu

Joey Lynch.

„Oh, Doamne, oh, Doamne!"

– Aha, așa este. Da, tocmai i-am văzut trăgându-și-o.

– Doamne, Dumnezeule! zise Joey printre dinți. Am rămas cu gura căscată. Ce nenorocită!

– Da, jur! zise Rebecca, rânjind diabolic. Nu, nu mint. Era înfășurată în jurul lui ca iedera.

– Oh!

Mi-am lăsat capul în mâini și am gemut. Mă simțeam de parcă mi se făcuse un crater în stomac, în timp ce ascultam neputincioasă.

Ce aș fi putut să fac?

Nu negam, asta era sigur. Fusesem prinsă în flagrant.

Oricum plănuiam să îi spun lui Paul și ar fi sunat mult mai bine venind din gura mea decât din a ei.

Da, pentru că în clipa în care Joey Lynch îmi răspunsese la sărut, la sentimente, știusem că nu mai era loc de prefăcătorie.

– Oh, Doamne, Joe! am zis, țipând în sinea mea când mi-am dat seama brusc de ceea ce făcusem. Eu sunt tatăl meu.

– Despre ce vorbești, Molloy?

– Tata! m-am înecat. Eu sunt el. M-am uitat la Joey. El înșală, eu înșel. Mi-am ridicat mâinile, consternată. Așchia nu sare departe de trunchi. Of! am mormăit, foarte supărată. Și acum nu sunt mai bună decât el.

– Relaxează-te, încercă Joey să mă liniștească. Apoi îmi spuse pe un ton aspru: A fost un sărut, nu o aventură, Molloy. Nu ești deloc ca tatăl tău.

– Aventură? M-am holbat la el, fără să clipesc. Ce vrei să spui prin *aventură?*

Ridică din umeri, evident inconfortabil.

– Oh, Doamne, știi, nu-i așa? Am tras puternic aer în piept, creierul meu revenindu-și rapid. Despre celelalte femei? Despre ce face? Știi despre aventurile tatălui meu?

Joey nu răspunse, dar nici nu negă.

– Știai? Am clătinat din cap. Ai știut mereu? Și nu te-ai gândit să-mi spui?

– Nu e treaba mea, spuse el în cele din urmă, cu maxilarul strâns din cauza tensiunii evidente ce emana din el. Prinzându-mă de braţ, mă îndepărtă puţin de fete înainte de a continua să vorbească: Lucrez cu el. Nu sunt gardianul lui şi nu sunt nici spionul tău. Nu mă implic în rahaturi care nu mă privesc.

Ploaia se abătea asupra noastră, lipindu-i părul blond-închis de frunte, iar picăturile de ploaie i se prelingeau de pe frunte pe nas și apoi pe buze. Și totuși, rămase absolut rigid, cu ochii fixaţi pe ai mei.

– Nu face din țânțar armăsar, Molloy! spuse el pe un ton aprins. Este o omisiune, nu o trădare.

– Ei bine, aşa mă simt, am zis gâtuit, privindu-l. Mă simt trădată. Emoţia îi străfulgeră ochii înainte de a se calma.

– Tony mi-a dat o slujbă, mi-a dat o șansă când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Loialitatea mea a fost întotdeauna faţă de tatăl tău, nu faţă de mama ta.

– Cum rămâne cu loialitatea ta faţă de mine? am insistat.

Scrâşni din dinţi.

– Nu e corect.

– Cum rămâne cu mine, Joe?

– Molloy…

– Oh, Doamne, aveți prima voastră ceartă? zise Rebecca râzând. De nepreţuit. Nu a durat mult.

Exact în acel moment, o Toyota Starlet albastră cunoscută veni în viteză pe stradă către noi.

Frânele se auziră zgomotos și am privit cum portiera pasagerului se deschise și Paul coborî din maşina fratelui său Billy.

„Minunat."

„Pur și simplu, minunat."

– E adevărat? răcni el, roşu la faţă şi furios, în timp ce se îndrepta spre mine. Te-ai culcat cu ea?

– Ce? Am clătinat din cap. Nu, nu m-am culcat cu nimeni, calmează-te! Grăbindu-mă să-l interceptez

înainte să se întâmple ceva, i-am pus o mână pe piept. Paul, te rog, dacă mă lași o secundă să-ți explic...

Cuvintele mele se întrerupseră când pur şi simplu mă împinse din calea lui, în încercarea de a ajunge la partenerul meu în această crimă specială, intenţionând un singur lucru: evocarea violenţei.

– Nu puteai să o laşi în pace, nu-i așa? strigă Paul, înfruntându-și duşmanul. Trebuia să o ai. Trebuia să o bifezi de pe lista ta.

– Listă? Râzând întunecat, Joey îi înfruntă provocarea frontal, împingându-l înapoi cu pieptul. Despre ce naiba vorbeşti?

– Nu aveai nici un drept să o atingi. Ridicând brațul, Paul îl pocni pe Joey în față. Nu aveai nici un drept!

Capul lui Joey se răsuci într-o parte, iar eu mi-am ținut respirația, aproape speriată să văd ce reacţie urma să aibă.

Nu trebui să-mi țin respirația prea mult timp, pentru că, într-o clipită, Joey îl aruncă pe Paul în drum.

– Noutăți, dobitocule: iubita ta m-a sărutat! strigă Joey, năpustindu-se asupra lui Paul ca un leu asupra unei gazele sub o ploaie de pumni.

– Taci, Joey, am suspinat, lăsându-mi capul în mâini. Doamne!

– Adevărul doare, Molloy, bolborosi Joey, lovindu-l pe Paul. Mda, Așa e, cretinule. Fata ta de acolo a făcut prima mişcare.

– Și lasă-mă să ghicesc: nu erai interesat? strigă și Paul la el.

– Ți-ai *văzut* iubita? îl tachină Joey. Desigur, am fost interesat. De fapt, am fost foarte interesat. Încă sunt.

– Joey, nu-l mai ațâța, Billy, să nu îndrăzneşti! am avertizat, doar pentru a înjura frustrată când fratele lui Paul mă ignoră complet și sări în luptă.

– Dă-te jos de pe fratele meu, drogat împuțit... Apucându-l pe Joey de partea din spate a tricoului, Billy îl trase de pe Paul, apoi îl trânti la pământ și își înfipse gheata în stomacul lui Joey.

În mod repetat.

Din nou și din nou.

„Dumnezeule!"

– Oh, Doamne, oprește-te! țipă Danielle, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Ești fericită acum? am întrebat-o, uitându-mă la ambele fete, care priveau îngrozite. Uite ce ai făcut!

– Ce ai făcut *tu,* zise Rebecca tremurând. Este vina ta, Aoife. E numai vina ta.

– Da, plânse Danielle. Uită-te la ce ai făcut!

„Da", m-am gândit în timp ce alergam să despart bătăușii.

– Așa, cretinule, continuă Billy să-l provoace, ținându-i mâinile lui Joey la spate, făcându-l practic neajutorat, în timp ce Paul îl lovea cu pumnii și picioarele. Nu mai ești atât de dur acum, nu-i așa?

– Du-te dracului! bolborosi Joey printre râsete, în timp ce grohăia și tresărea de fiecare dată când cizma lui Paul îi atingea carnea.

Sângele îi curgea liber din buză, dar nu părea să observe sau să îi pese, continuând să îl provoace pe Paul.

– Nu-i de mirare că ești supărat, băiete. Să lași o fată ca asta să-ți scape printre degete.

– O să te omor!

Joey râse.

– N-ai putea să te bați nici cu o pungă de hârtie, cretinule!

– Oprește-te! i-am ordonat, trăgând de umerii lui Billy, de mărimea unei case de cărămidă, în încercarea mea slabă de a-l face pe băiatul mai în vârstă să-i dea drumul lui Joey. Dă-i drumul!

– Totuși, nu pot spune că regret că i-am răspuns la sărut. Joey scuipă o gură plină de sânge și rânji. Aș săruta-o oricând.

– Oh, Doamne, Joe, nu-l mai provoca! Practic l-am implorat, împiedicându-mă când Paul mă împinse din calea pumnilor. Paul, haide, îmi pare rău, bine? Îmi pare rău că te-am rănit, dar te rog să încetezi cu asta!

– Du-te dracului, Aoife! răcni Paul, lovindu-l pe Joey în burtă cu pumnul, arătând mai furios decât îl văzusem vreodată. Joci cartea reginei de gheață cu mine, atârnându-ți virginitatea deasupra capului meu ca un nenorocit de morcov, dar în clipa în care rahatul ăsta îți face semn, îți și dai jos chiloții. Așa este?

– Oh, Doamne, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta! am țipat la el. A fost un sărut, bine. A fost doar un sărut.

– Nimic nu e doar un sărut cu el, rânji Paul, lovindu-l din nou pe Joey. Sper că ți-a plăcut, pentru că, atunci când voi termina cu el, nu va mai avea o față de sărutat.

– Hei! Chiar în acel moment, un băiețel cu părul blond ieși în fugă din casa familiei Lynch și ocoli zidul grădinii, cu o perie de podea în mână. Dă-te jos de pe fratele meu!

– Tadhg! strigă Joey, cu pieptul zvâcnind și ochii sălbatici acum, în timp ce se zbătea și încerca să se elibereze, vederea fratelui său aprinzându-i instinctele de protecție. Du-te înăuntru!

– Am spus să te dai naibii jos de pe fratele meu! țipă Tadhg, ignorând cuvintele lui Joey, azvârlind peria de podea în spatele picioarelor lui Paul.

– Hei, nu-l atinge! am izbucnit, când Paul îl îndepărtă cu brutalitate pe Tadhg. E doar un copil.

– Fratele tău este un ticălos cu o problemă serioasă de purtare, micuțule, îl ironiză Billy pe tânărul Lynch. Eu și fratele meu suntem aici ca să-i dăm o lecție pe care o va ține minte.

– Ce-ar fi să-ți dau eu o lecție? strigă Tadhg, țintindu-l de data asta pe Billy. Despre cum să lupți corect. Și cu asta, micuțul înfipse mânerul periei de podea în fața lui Billy. Și cum să nu fii sluga fratelui tău.

Sângele țâșni din nasul lui Billy, care își eliberă rapid strânsoarea de pe brațele lui Joey.

– Doamne, Dumnezeule! răcni el, acoperindu-și nasul cu ambele mâini. Nebun mic!

Joey și Paul se prăbușiră din nou pe șosea, pumnii zburând înainte și înapoi.

– Ți-a plăcut asta, nu-i așa? Ei bine, uite și mai multe! Dând cu peria de podea de parcă ar fi fost Maestrul care-l întorcea pe Splinter din *Țestoasele Ninja,* Tadhg îl lovi din nou, de data asta în sculă.

Căzând în genunchi ca un sac de cartofi, Billy își cuprinse testiculele și gemu, iar micuțul intră în acțiune, lovindu-l cu peria în cap.

Sunetul amenințărilor lui Paul îmi atrase atenția înapoi spre locul unde îl aruncase pe Joey pe spate, în mijlocul drumului, în timp ce el îi călărea pieptul.

– Nu puteai s-o lași baltă, răcni Paul. Puteai să ai orice fată doreai – ai avut toate fetele pe care ți le-ai dorit vreodată, dar asta nu a fost suficient pentru tine, nu-i așa? A trebuit să te duci și să o distrugi!

– Dă tot ce ai, omule! continuă Joey să râdă, în timp ce capul lui se clătina într-o parte din cauza impactului pumnului lui Paul, evident epuizat de bătaia pe care tocmai o primise. E singura ocazie pe care o vei primi vreodată de la mine.

Sunetul sirenelor răsună în jur, iar luminile albastre intermitente apărură la vedere.

– Oh, Doamne, poliția! am auzit-o pe Rebecca strigând, în timp ce amândouă o luară la picior înainte ca mașina de poliție să ajungă la noi.

– Oh, rahat! am zis gâtuit, când ochii mei au aterizat pe mașina poliției care venea spre noi. Opriți-vă! Terminați, amândoi! M-am năpustit asupra lui Paul și l-am apucat de braț, dar m-am clătinat pe spate, văzând stele verzi când cotul intră în contact cu fața mea.

– Au! am strigat, pierzându-mi echilibrul în fața forței lui și aterizând cu fundul pe șosea.

Durerea îmi străbătu pometele, resimțind senzația înțepătoare de lacrimi în biata orbită rănită.

– Uită-te la ce ai făcut, nemernicule! l-am auzit pe Joey răcnind. Uită-te la ea!

– Iisuse, Aoife! se grăbi Paul să strige, întorcându-și atenția către mine. Ești bine?

– Sunt bine, sunt bine, am strigat, ținându-mi o mână peste ochiul lovit, în timp ce o durere oribilă îmi ricoșă în cap. Încetați!

– Ce se întâmplă aici? întrebă un polițist, intrând în mulțime, urmat îndeaproape de alți doi.

Bună sincronizare, m-am gândit eu cu amărăciune, mai ales că lupta se terminase.

Billy și Paul trecură rapid la ofensivă, dând versiunea lor despre evenimente, care se întâmpla să îl arunce complet pe Joey sub proverbialul autobuz.

– Nu s-a întâmplat deloc așa, i-am zis polițistei, care mâzgălea notițe în carnețelul ei negru. A fost o mare neînțelegere.

– Și apoi a dat primul pumn, spuse Paul, mințind printre dinți, în timp ce Joey stătea pe drum, tăcând stoic, fără să se obosească să se apere.

– Și nu este nici prima dată, interveni Billy. L-a agresat pe fratele meu și înainte.

– Așa este, confirmă Paul, dând din cap. Și tocmai a fost suspendat pentru că i-a spart nasul prietenului meu la școală astăzi, în timpul prânzului.

– Mincinoșilor! strigă Tadhg, cu fața înroșită de nervi. Îl ținea la pământ în timp ce el – făcu o pauză pentru a-l arăta cu degetul acuzator pe Paul – i-a spart fața.

– Am încercat să-mi protejez fratele, îl asigură Billy pe polițist. Paul nu a avut probleme cu legea în viața lui, domnule, nici unul dintre noi nu a avut. Îl puteți întreba pe tatăl nostru, superintendentul Jerry Rice.

Am mijit ochii.

– Apelezi la pile, Billy.

– Dar băiatul ăsta continuă să-l intimideze.

– Să îl intimideze? am rămas cu gura căscată. Încetează, Billy!

– Este adevărat. Fratele meu a fost victima unei campanii vicioase de defăimare. Mi-a fost teamă pentru siguranța lui, continuă Billy pe un ton convingător. E periculos, domnule polițist. Nu vreau să mă gândesc la ce

i s-ar fi putut întâmpla fratelui meu dacă nu aş fi fost aici să-l protejez de acest nebun.

După ce luară o grămadă de notițe, dădură câteva telefoane şi discutară între ei timp de câteva minute, iar unul dintre polițiști ne percheziționă pe toţi înainte de a se opri în cele din urmă asupra lui Joey, cu privirea severă şi neclintită.

„Oh, rahat!"

– Te bagi în belea în faţa casei, Lynch? întrebă el, arătând cu degetul spre casa Lynch. Trebuie să recunosc, asta e ceva nou pentru tine.

– Da, ce pot să spun. Îmi place să menţin lucrurile interesante. Gâfâind fără suflare, Joey se culcă la pământ şi-şi puse mâinile la spate. Hai să terminăm odată cu asta!

Am privit cu groază cum alt poliţist se îndrepta spre locul unde se afla Joey întins și îl târî cu brutalitate în picioare.

– Joseph Lynch, te arestez în temeiul articolului 4 din legea penală, sub suspiciunea de agresiune…

– Ce? strigă Tadhg, cu ochii ieşiţi din orbite, ridicându-şi mâinile în semn de indignare. Vorbeşti serios? Ei erau doi!

– Ai dreptul să nu spui nimic dacă nu doreşti acest lucru, dar orice ai spune va fi consemnat în scris şi poate fi prezentat ca probă…

– Mamă! strigă Tadhg atunci, fugind înapoi spre casa lui. Ieşi afară, repede! Îl arestează din nou pe Joey.

– Staţi, staţi, staţi! am rostit, grăbindu-mă spre locul unde îl încătușau pe, ei bine, pe Joey al meu. Totul este o mare neînțelegere.

– Ce se întâmplă aici? l-am auzit pe tatăl lui Joey întrebând din fața ușii casei lor, cu o cutie de bere într-o mână, telecomanda în cealaltă și o ţigară între buze. Mijind ochii, îl întrebă pe Tadhg: Care dintre ei este?

– Este Joey! strigă Tadhg răgușit, încă agățat de peria de podea, în timp ce se uita la tatăl său cu o expresie rugătoare. Te rog, tată, fă ceva!

– Fiul tău este arestat, Teddy, îi strigă polițistul. Sub…

– Da, da, da, îl întrerupse Teddy Lynch, făcându-i semn polițistului să lase vrăjeala. Nu mă lua cu vorba lungă. De ce este acuzat?

– Agresiune, răspunse polițistul, părând puțin stânjenit.

– Agresiune zici? Își întoarse privirea spre Joey. Așa ai făcut, băiete?

– Sigur, *tati*, râse Joey, în timp ce tensiunea îi emana din corp.

– Atunci fă ce naiba vrei cu mucosul ăla, îi spuse tatăl său polițistului. Lasă instanțele să se ocupe de el! Doar să nu te aștepți să vin la secție să-l aduc acasă, ca ultima dată. Se întoarse spre Joey și strigă: Ai auzit asta, nenorocitule? Nici să nu o suni pe maică-ta să vină să te salveze! Poți să-ți rezolvi singur problemele de data asta.

Cu gura căscată, am privit cum tatăl său îl târî înăuntru pe Tadhg, înlăcrimat, și închise ușa în urma lor.

Nu am fost singura uimită de reacția tatălui său, pentru că polițistul care îl ducea pe Joey la mașină clătină din cap confuz și bombăni ceva neinteligibil.

– Așteptați! am izbucnit, grăbindu-mă să-i opresc. Domnule polițist, vă rog, nu înțelegeți! Nu a început el asta.

– Nu-ți răci gura, Molloy! mă întrerupse Joey, îndreptându-se ascultător spre mașină. Nu contează.

– Ba nu, contează, contează! l-am contrazis, privind neputincioasă cum era băgat pe bancheta din spate. Joe...

Portiera mașinii se trânti, tăindu-mi calea, iar eu am privit, fără ajutor, cum ochii verzi resemnați se uitau la mine.

– Joe! am șoptit, apăsându-mi mâna pe geam.

L-am văzut cum trase puternic aer în piept înainte de a se întoarce cu spatele la mine, cu maxilarul încordat, în timp ce alt polițist se urca pe bancheta din spate alături de el.

Ceilalți doi polițiști se urcară pe scaunele din față și plecară, luându-l cu ei.

De data aceasta, lacrimile care îmi umpleau ochii nu erau cauzate de orbita care îmi pulsa.

Întorcându-mă și uitându-mă la Paul, care se întorcea la mașină cu fratele său, am strigat:

– Ești mândru de tine?

– Să nu îndrăznești să-mi vorbești de sus! strigă el, întorcându-se pentru a îndrepta un deget spre mine. Asta e vina ta, Aoife. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi furișat pe la spatele meu.

Furioasă, m-am îndreptat spre el și l-am împins în piept.

– Ascultă, nenorocitule, poate că am greșit că l-am sărutat și îmi pare rău că te-am rănit, dar ceea ce am făcut eu pălește în comparație cu ceea ce ai făcut tu.

– M-ai înșelat! îmi strigă el în față.

– A fost doar un sărut!

– Poate fizic a fost doar atât, dar tu ai avut o aventură emoțională cu el de ani întregi.

– Paul.

– A primit ce merita. Cu o expresie de dispreț total gravată pe față, mă privi de sus în jos, iar buza i se încreți de dezgust. Și tu la fel, târfă.

– Târfă? Am râs amar. Doamne, ce mă bucur că nu mi-am pierdut virginitatea cu tine!

– Nu! strigă el, pierzându-și calmul. Pentru că ai păstrat asta pentru el, nu-i așa? Nu l-ai lăsa pe tipul cu care ești de patru ani să se apropie de tine, dar ești mai mult decât dispusă să fii curvă pentru un drogat.

– Nu fi atât de ridicol, Paul...

– O să te pună pe spate cu scula lui în tine înainte de sfârșitul săptămânii, mă avertiză el, cu fața roșie și ochii bulbucați de furie. Și atunci își va pierde interesul pentru tine. La fel ca pentru Danielle și toate celelalte. Te va trimite la plimbare după ce se va sătura de tine, iar când va veni acea zi, pentru că *va veni,* nici să nu te gândești să vii târându-te înapoi la mine.

– Mai degrabă m-aș duce la mănăstire decât să te mai las vreodată să mă atingi, nenorocitule! am strigat după el.

– Păcat, zise el peste umăr, în timp ce se întorcea la mașina fratelui său. Pentru că, odată ce Joey Lynch va

reuşi să te ruineze, nici măcar călugăriţele nu te vor mai primi.

FETE REBELE CU VOINȚĂ NESTA-TORNICĂ

28 ianuarie 2004

JOEY

Pedeapsa iniţială pe care o primisem pentru că mă bătusem cu Mike Maloney la şcoală începuse mai întâi cu o suspendare de o săptămână, dar se transformase rapid într-o lună suplimentară după ce directorul aflase de arestarea mea.

Avertizat de poliţie şi pedepsit pentru cearta cu Ricey în faţa casei mele, am fost scutit de şcoală până după examenul intermediar din februarie. După care mi se spusese să mă întorc cu o atitudine nouă sau să nu mă mai întorc deloc.

La dracu' cu ei!

Nu aveau decât să rămână cu şcoala!

Oricum, nu voiam să mă întorc acolo. Locul era plin de şerpi şi mincinoşi.

Singurul meu regret în legătură cu toată povestea asta era că nu fusesem la şcoală pentru a-mi proteja sora când avusese nevoie de mine. Şi, judecând după numărul de zile în care Shannon venise acasă cu lacrimi în ochi după suspendarea mea, se putea spune că avea nevoie de multă protecţie.

După toată drama şi lacrimile lui Danielle, hotărâsem să-mi pun scula în semiretragere, neavând nevoie de altă fată care să se plângă de mine de parcă aş fi avut nevoie de bătaie de cap.

Asta nu mă împiedica să mă gândesc, totuşi, la Molloy.

Nu, ea locuia fără chirie în capul meu.

Ca întotdeauna.

Emoția de pe chipul ei când îi privise pe polițiști luându-mă în ziua aceea fusese dezolantă. Îi păsa mai mult decât era bine pentru amândoi, iar eu nu puteam suporta asta.

Ceea ce văzuse în acea zi fusese o mică avanpremieră a ceea ce presupunea să fii cu mine.

Și cât de rău ar fi fost un tip ca mine pentru o fată ca ea.

O epavă.

Dezgustat de mine pentru că depășisem o limită pe care jurasem să nu o depășesc niciodată, m-am forțat să mi-o scot din minte, lucru care era mult mai greu de făcut acum, după ce o sărutasem.

Cu *Free Fallin'* a lui Tom Petty la radioul de la serviciu, am scuturat din cap pentru a-mi limpezi gândurile deprimante. Ștergându-mi uleiul de pe mâinile deja pătate cu o cârpă, m-am întins după cheia tubulară pe care o folosisem pentru a înlocui bujiile la un Golf din 1997. Am așezat-o la loc pe suport, alături de celelalte unelte, am încuiat mașina și am aruncat cheile în birou, înainte de a lua o mătură.

Rămas singur să curăț locul – penitența mea pentru că avusesem din nou probleme cu legea –, am făcut repede ordine înainte de a stinge luminile și a ieși pe ușa din spate a garajului.

Eram pe cale să zăvorăsc ușa când o voce cunoscută veni din spatele meu.

– Deci aici te-ai ascuns.

Înțepenind, m-am oprit cu cheia în încuietoare înainte de a-mi forța corpul să se relaxeze.

– Nu mă ascund, Molloy.

– Se pare că nici nu suni, zise ea pe acel ton sarcastic cu care eram atât de obișnuit să mă cert.

– Tatăl tău nu e aici.

– Știu. Întorcându-mă, am găsit-o sprijinită de o latură a clădirii, cu brațele încrucișate la piept. Nu am venit aici să-mi văd tatăl.

– Atunci pentru ce ai venit?

– Pentru tine.

– Ce s-a întâmplat, Molloy? am întrebat-o, zăbovind, căci ştiam că nu era bine.

Cel mai raţional lucru ar fi fost să mă îndepărtez de ea, dar se părea că nu prea aveam parte de aşa ceva când ea era aproape.

Îmbrăcată în blugi negri, o jachetă albă pufoasă, o eşarfă gri și o pălărie de lână asortată, arăta ca o fată cuminte, aşa cum ştiam că nu este.

– Ţi-a fost dor de mine la şcoală sau ceva de genul ăsta?

– Sau ceva de genul ăsta, răspunse ea, fără să mă slăbească. Deci de ce nu ai sunat, Joe? Au trecut trei săptămâni.

Mi-am îndreptat privirea spre mica vânătaie de sub ochiul stâng, pe care încă o avea, și un strop de vinovăție îmi zvâcni în stomac. L-am mascat rapid cu indiferenţă.

– De ce aş suna?

– Iar începi cu prostiile astea? Își dădu ochii peste cap, nevenindu-i să creadă prostiile pe care încercam să i le vând. Răspunde-mi, te rog!

Am ridicat din umeri.

– Nu am avut timp.

– Oh, da, zise ea. Pentru că eşti foarte ocupat zilele astea cu suspendarea de la şcoală și de la echipa de hurling.

– Evident, am mai puțin timp liber decât tine. Te furişezi prin oraş în întuneric? Am gesticulat în jurul nostru. Cum ai ajuns aici, Molloy?

– Am folosit aceste noi invenţii remarcabile numite picioare.

– Amuzant, am zis eu. Cum ajungi acasă?

– Crezi sau nu, aceleași invenţii remarcabile pot fi folosite pentru a merge în două direcţii.

„Da, asta nu avea să se întâmple."

– Haide! Am clătinat din cap și am pășit spre ea. Te conduc acasă.

– Nu-mi face nici o favoare! fu răspunsul ei deștept, în timp ce își potrivi pasul cu al meu.

– Nu-ți fac, i-am răspuns. Îi fac tatălui tău o favoare.

Am auzit-o vociferând cuvântul „cretinule“ printre dinți și a trebuit să îmi reprim un zâmbet.

– Mişcă-ţi fundul, Molloy! Am treabă după ce termin, nu pot să mai stau după fundul tău.

– Te referi la acelaşi fund pe care ţi-a plăcut să-l pipăi în faţa casei tale în acea zi?

– A fost o scăpare.

– Da, recunoscu ea. O scăpare a limbii tale în gura mea.

– Metaforic vorbind, i-am spus, ridicându-mi gluga pentru a-mi ascunde amuzamentul.

– Pe care ai făcut-o să devină realitate, oftă ea, înainte de a adăuga: Deci când te întorci la şcoală?

– După examenul parţial de luna viitoare, am răspuns, băgându-mi mâinile în buzunarul din faţă al hanoracului. Ce mai e pe acolo?

– Oh, ca de obicei, răspunse ea cu indiferenţă. Paria numărul unu, fă cunoştinţă cu paria numărul doi.

– Atât de rău, nu?

– Ah, o să treacă odată ce se aşază praful, zise ea cu un suspin resemnat. Doar șicane.

M-am încruntat.

– Ale lui Paul?

– Și ale încântătoarei Danielle, care încă își păstrează ranchiuna cu o strânsoare de moarte. Zâmbind, mă privi cu coada ochiului. Cu siguranţă i-ai afectat mândria cu scula ta, Joe.

– Da, păi... Am ridicat din umeri, neavând nici cea mai vagă idee cum să răspund la asta. Ce pot să spun?

– Ai putea să-mi explici la ce te gândeai, mă provocă ea, iar eu nu am ratat înţepătura din tonul ei. Dintre toate fetele din şcoală cu care ai fi putut să te încurci în noaptea aia, a trebuit să o alegi pe cea de nota zece.

– Da, ei bine, ea nu a fost prima mea alegere în acea seară, m-am auzit recunoscând. Dacă îmi amintesc bine, prima mea alegere era luată.

Se opri în loc, se întoarse și se uită la mine.

– Nu mai e luată.

– Vorbeşti serios? Am făcut ochii mari. Rebecca e singură acum?

Moloy miji ochii.

– Cretinule!

– Relaxează-te! am râs, evitând la limită o lovitură laterală. Râd de tine!

– Nu e amuzant.

– Deci ai terminat-o în cele din urmă cu nenorocitul de Paul?

– Da.

– Pentru totdeauna?

– Pentru totdeauna.

– Bine, a fost un ticălos.

– Așa ai spus și tu – o dată sau de douăzeci de ori. Ținând pasul cu mine, mă împunse cu cotul și mă întrebă:

– Deci ce se întâmplă, Joey?

Împingând-o uşor spre spate, i-am spus:

– Spune-mi tu, Molloy!

Răsuflă sacadat, făcând ca aerul rece al nopții să-i iasă dintre buze ca un nor de fum.

– N-ai de gând să ne uşurezi situația, nu-i așa?

– Nu. Am clătinat din cap. Nu, n-am de gând.

– Bine. Ce zici de asta? Te plac! declară ea și la naiba dacă inima nu mi-a bătut în piept drept răspuns. Și înainte să începi cu toate negaţiile tale de rahat, ştiu că şi tu mă placi, se grăbi ea să adauge. Este de la sine înţeles că, dacă amândoi ne plăcem unul pe altul, ceea ce amândoi facem... Făcu o pauză, miji ochii şi ridică degetul în fața mea, în semn de avertizare. Atunci nu ar trebui, ştii tu, să continuăm să ne plăcem unul pe celălalt în mod exclusiv?

Am încetinit picioarele până ce m-am oprit, am înclinat capul şi am privit-o.

– Îmi faci propuneri, Molloy?

Expirând încă o dată, se apropie de mine.

– Asta depinde.

– De ce?

Tonul meu era grav şi aspru, iar când i-am simţit mâna împletindu-se cu a mea, nu am putut opri tremurul care mă cuprinse.

– De ceea ce vei face în continuare, şopti ea, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-mi săruta uşor curba maxilarului.

„La dracu'! Fata asta."

Dându-se uşor înapoi, mă fixă cu ochii ei verzi.

– Nu fugi! Aplecându-se, îmi mai sărută o dată obrazul, mai mult de data asta. Ăsta e întotdeauna un semn bun.

„Iisuse!"

– Molloy, am bolborosit, în timp ce ea continua să-mi distrugă lumea cu sărutări uşoare pe obraz, apropiindu-se din ce în ce mai mult. E o idee proastă.

– Nu-ţi face griji, spuse ea pe un ton blând, ridicând o mână pentru a-mi mângâia pometele. Va fi în siguranţă cu mine, Joe.

– Ce anume?

– Încrederea ta.

Instinctul meu de supravieţuire se activă, cerându-mi să o salvez pe această fată pentru că se apropia prea mult de punctul meu slab.

– Crezi că am încredere în tine?

– Poate nu încă. Îmi cuprinse faţa între mâini, presându-mă să mă uit la ea şi, Doamne, mă lăsă fără aer cu acea mişcare! Dar o vei face.

Forţându-mă să-mi ţin respiraţia şi să nu gâfâi ca un prostănac, am absorbit fiecare senzaţie care îmi străbătea corpul, ştiind foarte bine că nimeni nu mă tulburase vreodată ca fata asta.

– Te văd, Joey Lynch, continuă ea să spună, atingându-şi nasul de al meu.

– Da, am răspuns pe un ton aspru. Și eu te văd, Molloy.

– Nu. Clătinând din cap, se apropie mai mult, presându-şi corpul de al meu. Vreau să spun că *te văd*.

Inima îmi bătea violent în piept, deşi pe dinafară nu mişcam nici un muşchi.

– Dacă m-ai fi văzut cu adevărat, adevăratul eu, ai fi fugit până acum.

Un zâmbet trist îi apăru pe buze.

– Tu chiar crezi asta, așa-i?

Nu i-am răspuns.

Nu era nevoie.

Știa deja că nimerise în plin cu această afirmație.

– Te-ai săturat să fii singur, îmi șopti ea pe buze. Te-ai săturat să fii dezamăgit. Mă sărută din nou. Să fii rănit.

– Oprește-te! am avertizat-o, încordându-mă. Nu încerca să mă psihanalizezi. Nu face jocurile astea cu mine, Molloy! Nu-mi plac deloc, am adăugat eu, simțindu-mi pereții ridicându-se într-un ritm rapid. Nu știi nimic despre mine, așa că lasă-mă naibii în pace!

– Cred că te cunosc, mă contrazise ea imediat, nedorind să-și elibereze strânsoarea asupra mea, astfel încât să pot trage o gură de aer atât de necesară. Cred că, în sfârșit, te-am citit.

– Prostii! Trecându-mi o mână prin păr, frustrat, m-am îndepărtat de atingerea ei, simțindu-mă complet gol în preajma acestei fete. Deci mi-ai întâlnit familia o dată și crezi că le știi pe toate. Ai văzut câteva zgârieturi pe spatele meu. Mare scofală! Nu știi nimic, Molloy. Nu știi absolut nimic, încetează! am avertizat-o din nou, încercând să mă îndepărtez, la naiba! Nu te uita așa la mine!

– Așa cum, Joe?

Avea vocea ei era blândă, ochii calzi și închidea spațiul atât de necesar pe care îl lăsasem între noi.

– Hm? Ridicându-se, își trecu mâna după ceafa mea. Să nu mă uit la tine ca și cum ai conta? Cu o smucitură bruscă, îmi trase fața spre a ei și îmi lipi alt sărut fierbinte de buze. Deoarece contezi. Mă sărută din nou, mai tare de data asta. Contezi pentru mine, Joey Lynch.

– Nu ar trebui, am zis gâtuit, forțându-mi corpul să rămână rigid și să nu mă pliez pe ea așa cum o mare parte din mine dorea.

– Şi totuşi, *contezi,* îmi şopti ea, împletindu-şi degetele în părul meu. Şi, mai important, şi eu contez pentru tine. Zâmbi. Şi asta te sperie al naibii de tare.

– Nu însemni nimic pentru mine, am încercat cu disperare să ne conving pe amândoi, în timp ce pieptul mi se umfla. Nu-mi pasă de tine, Molloy! Nu mi-a păsat niciodată şi nu-mi va păsa niciodată.

– Eşti un mincinos groaznic, fu răspunsul ei înainte de a-şi lipi buzele de ale mele.

Cuvintele mele fură înghiţite când îşi lipi buzele de ale mele şi nici măcar nu am încercat să-i rezist de data asta. Nu aş fi putut nici dacă aş fi vrut.

Îşi trecu mâinile prin părul meu, iar eu mi-am dat seama că eram pierdut.

Se agăţă uşor de şoldurile mele, atrăgându-mă mai aproape, iar limba ei alunecă în gura mea.

Era atât de sexy!

Mâinile mi se ridicară de la sine, apucându-i obrajii rozalii, sărutând-o cu o tandreţe pe care nu ştiam că o posedam.

Nimeni nu mă atinsese vreodată cu un asemenea nivel de afecţiune.

Simţeam cât de mult îi păsa lui Molloy, emana din buzele ei, şi asta mă îndemna să fac mai mult, să fiu mai bun, să scap de belele şi să fiu bărbatul pe care îl merita.

– Trebuie să fugi.

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Nu fug.

– Fugi, am îndemnat-o cu disperare. Fugi, Molloy!

– Rămân chiar aici, şopti ea. Cu tine.

– Molloy.

– Ştiu cine eşti, îmi şopti ea pe buze, preluând conducerea când eu nu puteam fizic în acel moment.

Nu vedeam limpede, nu puteam gândi limpede, fiindcă un amestec de Dumnezeu ştie ce îmi plutea prin vene, şi totuşi ea era acolo, limpede precum cristalul în faţa mea, făcând ca restul ceţii, al întregii lumi nenorocite, să dispară.

– Chintesența băiatului pierdut. Buzele ei le atinseră pe ale mele în timp ce vorbea. Nu-ți face griji, Peter Pan, eu voi fi Wendy a ta!

Am sărutat-o.

Nu ar fi trebuit să o fac, știam că era o idee groaznică, dar asta nu m-a oprit. Nici faptul că știam cât de ghinionist eram nu m-a mai făcut să mă răzgândesc.

Eram prea slab pentru a mai rezista o secundă în fața fetei.

Tremurând împotriva voinței mele, am lăsat-o să mă controleze, i-am dat puterea de a mă răni mai rău decât ar fi putut vreodată familia mea.

Când mă săruta așa, nu am putut suporta felul vulnerabil în care mă expusese. Ca o oaie care își expunea gâtul în fața unui lup, m-am dus de bunăvoie, dându-i totul, știind că mă putea răni iremediabil.

Iisuse!

Era rău.

Era periculos.

Eram cea mai proastă persoană cu care o fată ca ea se putea încurca și, totuși, se agăța de mine ca și cum aş fi atârnat de afurisita aia de lună.

Trebuia să o opresc. Și aveam să o fac.

De îndată ce aveam să adun suficientă voință pentru a nu o mai săruta.

„S-ar putea să dureze ceva timp", mă avertiză mușchiul care îmi bătea în piept.

JOCUL CU UN SINGUR CUVÂNT

20 februarie 2004

AOIFE

– Atunci.

– El.

– Îi atinse.

Am strâns perna sub cap și am șoptit:
– Clitorisul.
Picioarele îmi tremurau violent.
– Cu.
– A lui.
– Oh, Doamne!
– Limbă, Molloy. Capul lui Joey apăru de sub plapuma mea. Îi atinse clitorisul cu *limba*.
– Oh, Doamne, nu te poți opri așa! am gemut, întinzând o mână între picioarele mele pentru a-l prinde de păr. Du-te înapoi acolo jos, la naiba!
Râse încet, iar eu apoi mi-am dat ochii peste cap când i-am simțit buzele acolo, limba lui strecurându-se să mă guste și să mă excite în moduri în care nu știam că o limbă putea face o fată să se simtă.
– Sunt, uh... Șoldurile tresăriră violent și mi-am simțit degetele de la picioare încolăcindu-se până când începură să mă doară, simțindu-mi corpul pe cale să explodeze. Oh, rahat, Joe!
– Mișcă-te pe ea, Molloy, mă îndemnă el, folosindu-și degetele și limba ca să mă atingă în moduri care îmi făceau corpul să ardă și spatele să mi se arcuiască de pe saltea. Mișcă-te pe limba mea, iubito!
Iubito...
Iisuse...
Închizând ochii, am făcut exact așa.

– Ești mișto, Joey Lynch, l-am tachinat puțin mai târziu, în timp ce îl priveam cum se dădea jos din pat și își trăgea pe el pantalonii gri ai uniformei. Ți-a spus cineva vreodată asta?
– Este cu siguranță o premieră pentru mine.
„Da, și pentru mine."
– Te holbezi, sublinie el cu tonul său morocănos când își trăgea și cămașa acum șifonată. Care-i treaba?
Am ridicat din sprâncene.
– Deci?

– Mai mult decât în mod normal, răspunse el, concentrându-se să-și încheie cămașa – și furându-mi imaginea glorioasă a pieptului său gol. Hai să o facem!

Am clătinat din cap.

– Doar mă gândeam.

Privirea lui se îndreptă spre a mea.

– Sună periculos!

„Ești periculos."

– Nu e nimic. M-am lăsat pe pat și am suspinat. Nu contează.

Bombănind printre dinţi, se apropie de mine.

– Când o fată spune că nu e nimic, nu e niciodată nimic. Se așeză pe marginea patului, își propti mâinile de o parte și de alta și se aplecă spre mine. Deci o să întreb din nou; care-i treaba, Molloy?

– Mă gândeam la Paul, am recunoscut cu un oftat.

– Frumos, zise el. Și cum te simți?

– Nu așa, am bolborosind, lovindu-i brațul cu palma. Mă gândesc la ceva ce a spus.

– Ce a spus?

– M-a avertizat că mi-o vei trage într-o săptămână. Ridicându-mă într-un cot, am folosit cealaltă mână pentru a face un gest către corpul meu foarte gol de sub pătură. Hm, alo?

Joey râse.

– Nu e amuzant, Joe, am pufnit. A spus că te vei descotorosi de mine după ce te vei sătura de mine şi că nici măcar călugărițele din mănăstire nu mă vor primi.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse cu poftă.

– Hei, mulţumesc pentru încredere, am bombănit, prăbuşindu-mă la loc. Mă simt mult mai bine acum, în timp ce zac goală într-o baltă de spermă.

– Călugărițele de la mănăstire nu te-ar fi primit indiferent dacă eram sau nu la fața locului, râse Joey, desprinzându-mi mâinile de pe fața mea înfierbântată. Aminteşte-ţi că Iisus veghează mereu, Molloy. El vede ce-ţi faci cu degetele alea când eşti singură noaptea.

– Oh, du-te dracului, turnătorule! am mormăit. Ți-am spus *asta* în secret.

– Și sunt atât de recunoscător că ai făcut-o, răspunse el. Imaginea îmi ține companie când sunt singur cu mâinile *mele* noaptea.

– Bine, e destul de sexy, am recunoscut, râzând diabolic. Ascultă, trebuie să te relaxezi și să-ți scoți din cap predicțiile alea de rahat ale acelui nemernic, zise el atunci. Pentru că doar asta sunt, rahaturi.

– Da? Am tras aer în piept. Serios?

– Serios, recunoscu el, aplecându-se spre mine pentru a-mi lipi un sărut fierbinte pe gură. În plus, mi-a luat trei săptămâni să te dezbrac, nu una, cum a prezis el. Făcând cu ochiul, adăugă: Și am băgat degetele și limba în tine, nu scula mea, așa că asta arată cât de puține știe iubițelul.

Am mijit ochii.

– Joey.

– Mai bine plec, râse el, fără să empatizeze cu cauza mea. Înainte ca tatăl tău să devină suspicios și să înceapă să se întrebe de ce am întârziat la serviciu în fiecare seară în această săptămână.

I-am zâmbit dulce.

– Spune-i tatălui meu că preferi să te ocupi de fiica lui decât de mașinile din garajul lui.

– Da, pentru că asta o să iasă bine. Încruntându-se, adăugă: Nu am mai făcut asta până acum, știi? Să sar peste muncă sau să întârzii la o fată. Devii un obicei foarte prost, Molloy, și o influență proastă, odată cu asta.

– Zise băiatul care poate escalada o casă cu două etaje mai bine decât o pisică, am replicat, privindu-l cum își aruncă brusc crosa și casca pe fereastra dormitorului meu și pe acoperișul șopronului de dedesubt, înainte de a-și arunca ghiozdanul cu ele.

– Acum să nu te duci la vreo mănăstire, ai auzit? zise Joey, balansându-și piciorul peste pervaz. Contrar previziunilor fostului tău, încă nu sunt pregătit să scap de tine.

– Ha! Ha! Ha! am zis. Ce amuzant!

– Ne vedem, Molloy, adăugă el făcându-mi cu ochiul.
Și apoi dispăru.

ONOARE REDOBÂNDITĂ

23 februarie 2004

AOIFE

Luni seara târziu, după ce m-am plictisit groaznic făcând temele, am decis să schimb ceva, coborând şi enervându-mi părinții.

Din nefericire pentru mine, membrii familiei mele erau în aceeași stare proastă.

– Ei bine, uită-te la Lady Muck în persoană, zise mama când am intrat în camera de zi, dând volumul mai încet la televizor şi acordându-mi toată atenţia. Ce s-a întâmplat, Aoife, scumpo? Salteaua ta te-a scuipat în cele din urmă?

– Ha-ha! Mi-am dat ochii peste cap. Foarte amuzant, dar nu, nu e nimic atât de dramatic. Am studiat.

– Din cărţi? aruncă Kev din locul său de pe canapea.

– Da, Kev, din cărţi adevărate, i-am răspuns, lăsându-mă pe canapea lângă el. Nu te mai arăta atât de surprins. Pot să deschid o carte, să ştii.

– Ah, dar poţi citi şi ce scrie în ele?

– Nu o necăjiţi pe scumpa mea, interveni tata din cealaltă parte a camerei, unde stătea cu mama în fotoliile lor asortate. Ce mai faci, Aoife, dragă?

– Fata lui tata, tuşi fals Kev.

– Sunt bine, tată, i-am răspuns cu un zâmbet îngâmfat. Cum a fost la muncă?

– Ah, bine, scumpo, răspunse el, odihnindu-şi picioarele încălțate cu papuci pe masa de cafea. Tânărul Joey a fost în formă în această seară.

„Nu mă îndoiesc."

Am zâmbit.

– Drăguț!

– Ai auzit că Aoife și Paul s-au despărțit? interveni Kev, lovindu-mă cu piciorul în coapsă.

– Parcă ți-am zis să nu mă mai atingi cu copitele alea, am izbucnit, respingându-i piciorul cu o pernă.

– Am auzit ceva despre asta, răspunse mama, care fără îndoială auzise de la mama lui Katie, vecina de alături. De câteva săptămâni, nu-i așa, Aoife?

– Mda.

– Serios? Tata făcu ochii mari. Nu ai spus nimic, Aoife, scumpo.

– Oh, da, am răspuns, răsuflând ușurată. Ei bine, nu sunt prea multe de spus. A trecut.

– Deocamdată, chicoti Kev.

– Pentru totdeauna, l-am corectat eu, lovindu-l peste cap cu perna. Fraiere!

– Ah, nu-ți face griji, dragă, mă consolă mama, lăsându-și tricotajul jos. Sunt sigură că deja plănuiește cum să te recâștige.

– Ar bătea la uși închise, am răspuns, evitând cu greu o lovitură în cap din partea fratelui meu. S-a terminat, mamă.

– Sigur că vor fi din nou împreună cât ai clipi, zise tata, întorcându-se să o caute pe mama pentru ajutor. Cei doi sunt mereu schimbători, ca vremea.

– Nu și de data asta, aș zice, mă tachină Kev. Nu cred că draga ta Aoife e prea supărată după despărțire. Îmi făcu cu ochiul cu subînțeles în timp ce se ridica în picioare și ieșea din cameră. Nu-i așa, Aoife?

– Așa e, Kevin, i-am răspuns, uitându-mă la spatele lui care se retrăgea. Mă doare-n...

– ... cot, interveni repede mama. Te doare în cot, Aoife.

– Cum zici tu, i-am răspuns cu un zâmbet ironic. Poate să se ducă dracului.

– Foarte bine, spuse tata cu un gest de susținere. Era cam prostănac, Trish, nu-i așa?

Mama râse.

– Cam da, Tony.

– Un mucos încrezut.

– Sigur, la ce te-ai aştepta de la fiul unui superintendent din poliţie?

– E adevărat, scumpo. Ca să fiu sincer, obişnuia să mi se ridice părul de pe ceafă de fiecare dată când îl aduceai în casă, recunoscu tata cu o expresie îndurerată. Mi-era teamă pentru viața mea că îl vei duce în magazie și mă vei demasca.

– Ah, ia te uită, Tony, chicoti mama. Mă îndoiesc că poliţiştii ar veni să bată la uşă pentru câteva sticle de alcool de casă.

– Nu se ştie niciodată, iubito, bombăni tata. Nu se ştie niciodată.

– Deci îți place de cineva, surioară dragă? întrebă Kev când se întoarse o clipă mai târziu cu un bol de cereale. Vreun mecanic cu temperament vulcanic în vizor?

– Ce vrei să zici? Mama ciuli urechile. Ai deja un nou iubit?

– Da, zise Kev. Sigur că are, mamă.

– Nu, nu am, am zis apăsat, rezistând impulsului ucigaş pe care îl aveam de a-mi strangula fratele. Kev agită spiritele degeaba.

– Oh, haide, râse el. E atât de evident.

– Ce anume?

– Nimic, am zis gâtuit.

– Aoife şi Joey.

– Kevin! am zis roşie la faţă.

Eu și Joey încercam să fim discreţi și, până acum, credeam că făcusem o treabă grozavă. Se părea, totuși, că nimic nu trecea de fratele meu.

„Fraier băgăcios."

– Joey? Tata făcu ochii mari. Joey al meu?

– Cred că vei descoperi că e mai mult Joey al lui Aoife decât al tău, tată, râse fratele meu. Cel puţin, asta am auzit eu la şcoală.

„Oh, ești un om mort."

– Zvonurile alea sunt o grămadă de prostii, am zis gâtuit, mințind printre dinți. Și tu, fiind fratele meu, ar trebui să ştii mai bine decât să le crezi.

– Ce zvonuri? întrebară mama şi tata la unison.

– A fost o bătaie, am spus din senin.

– O bătaie? Fruntea încruntată a tatei se potrivea cu cea a fratelui meu. Ce?

M-am uitat la Kev să mă ajute, dar el ridică din umeri. Nu era prea adevărată vorba aia că gemenii își puteau citi gândurile.

Al meu era un ratat.

Gândindu-mă pe loc, am spus repede ceea ce speram să fie o versiune generică, diluată, a adevărului.

– S-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Îți aminteşti ochiul ăla vânăt pe care l-am avut după Crăciun? Ei bine, nu s-a întâmplat din cauza căderii de pe rolele lui Casey, aşa cum v-am spus.

Mama își dădu ochii peste cap.

– Evident.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă repede tata. Te-a lovit cineva? Miji ochii. Joey te-a…

– Nu, nu, Iisuse, nu, tată! l-am liniştit repede. Joey nu a pus niciodată un deget pe mine. „Ei bine, nu că nu l-aş fi implorat să o facă." Practic, Paul spunea nişte lucruri dubioase despre mine pe acolo. „Cum ar fi că sunt o panaramă. Și curvă. Și că-mi place să ațâț bărbații." Și când a auzit asta, Joey l-a înfruntat. Ridicând din umeri, am adăugat: Se pare că pentru onoarea ta. Știi, pentru că sunt fiica ta, iar el te stimează mult de când l-ai luat cu tine la service. De aceea Joey a fost arestat pentru bătaie la începutul noului an. Îți aminteşti?

Tata încuviinţă.

– Da.

– Mda. Am răsuflat din greu. Ei bine, m-am ales cu ochiul vânăt de la Paul când am încercat să îi despart. În apărarea lui, a fost un accident, am recunoscut cu regret. Dar odată ce s-a răspândit zvonul că Joey mi-a luat apărarea, oamenii au început să bârfească despre noi, punând cap la cap doi cu doi şi ajungând la cinci. Am răsuflat iar. Da, cam asta e, pe scurt.

Kev pufni și apoi îngropă rapid sunetul cu o tuse când i-am aruncat o privire care amenința cu violența.

– Da, așa o fi.

Tata mă privi lung, apoi oftă adânc.

– Ei bine, sper că Joey i-a tras-o bine mucosului ăluia.

– Ce spunea despre tine, scumpo? mă întrebă mama cu îngrijorare pe chip. Vrei să o sun pe mama lui? Pentru că o voi face. Îi voi spune ce gândesc...

– Nu, mamă, e în regulă, m-am grăbit să-i spun. Paul era doar frustrat pentru că n-am vrut, ei bine... Am ridicat din umeri. Pentru că n-am vrut...

– Să faci sex cu el, zise Kev sec. Era supărat pentru că Aoife nu a vrut să facă sex cu el după patru ani în care l-a dus de nas și l-a pus să aștepte.

– Nu l-am dus de nas, am izbucnit. Și au fost trei ani și jumătate, nu patru.

Kev mă privi cu subînțeles.

– Cum să nu!

– Bine, am cedat cu reticență. Poate că există o mică parte de adevăr în această afirmație, dar asta nu înseamnă că trebuie să...

– Să te întinzi pe spate și să-ți desfaci picioarele pentru el? Kev clătină din cap. Pentru că asta crede Paul că faci pentru Lynchy.

– Alte minciuni, am zis apăsat, uitându-mă la fratele meu.

– Kevin! strigă tata. Nu spune astfel de lucruri în fața surorii tale.

– Ce fel de lucruri?

– Știi tu, bolborosi tata, încurcat. Chestii cu conotație sexuală. E prea tânără pentru astfel de discuții.

– Suntem de aceeași vârstă.

– Chiar și așa, sări tata, părând incredibil de stânjenit. Nu e bine, fiule.

– Asta a fost tot, Aoife? mă întrebă mama. Paul inventa povești despre tine?

Am ridicat din umeri.

– În mare.

– Și nu e nimic adevărat în zvonurile despre Joey?

– Absolut nici unul, am mințit.

– Ei, asta-i bună! Tata se uită la mama și clătină din cap. Foarte frumos din partea lui Joey că mi-a apărat onoarea așa.

– Da, spuse Kev, pe un ton plin de sarcasm. Să ridicăm cu toții un pahar pentru onorabilul Joey Lynch.

– Ce băiat bun! Tata o privi zâmbind pe mama. Și a apărat onoarea fiicei mele.

Kev pufni din nou și, de data asta, nici măcar nu se obosi să ascundă asta.

– Mă duc la culcare.

– Da, am zis, în timp ce imaginea capului lui Joey între picioarele mele îmi ocupa gândurile. Mi-am redobândit onoarea.

OCHI ALBAȘTRI ȘI NERVI ÎNTINȘI

4 martie 2004

JOEY

Am întârziat aproape o jumătate de oră la serviciu joi seară, a patra oară în ultimele cinci săptămâni, pentru că am fost prea slab ca să mă abțin să nu fur douăzeci de minute sub așternuturi cu Molloy.

Evident, nu puteam să-i spun asta tatălui ei, așa că, atunci când m-a întrebat ce mă reținuse, i-am spus niște tâmpenii despre hurling.

Tony nici nu clipise când îi spusesem replica pe care o repetasem tot drumul de la patul fiicei sale până la garajul său.

Era similară cu replica pe care i-o dădusem data trecută și cu cea dinaintea ei – și cu cea dinaintea ei.

Tony nu mă întreba niciodată pentru că avea încredere în mine.

Iar eu eram un mincinos nenorocit care acționa pe la spatele lui și împotriva voinței lui, încurcându-mă cu fiica lui.

În ultimele cinci săptămâni. Iisuse, eram un idiot!

Pentru restul serii, am lucrat unul alături de celălalt în liniște.

Nu aveam curaj să mă prefac cu el.

Nu, pentru că a-l minți pe acest bărbat era ceva ce nu mi-ar fi plăcut niciodată.

– Ești bine, Joey, fiule? rupse Tony, în sfârșit, tăcerea când mă găsi în spate fumând o țigară după ce terminasem treaba.

– Da, Tony, am mormăit, lovind pietrișul cu cizma, stând în ploaie.

Privirea lui se îndreptă spre mucul din mâna mea și o expresie de dezamăgire resemnată îi cuprinse trăsăturile.

– Sper că fumezi o țigară, băiete, nimic mai tare.

– Nu o fac mereu, am mințit, răsuflând greu.

– Cum ar trebui să joci hurling când te otrăvești cu aceste lucruri?

Întrebarea nu era cum ar fi trebuit să joc hurling, era cum ar fi trebuit să supraviețuiesc dacă nu o făceam.

– Ah, doar mă cunoști, Tony. L-am stins și am strecurat repede jointul înapoi în buzunarul pantalonilor de lucru, înainte ca șeful meu să-și piardă răbdarea cu mine. Iarba rea nu piere!

Se uită la mine lung și apoi clătină din cap.

– Ei bine, e aproape nouă. Mai bine te-ai duce acasă, băiete, înainte ca mama ta să trimită o echipă de căutare după tine. Ai școală dimineață.

Nu conta până la ce oră stăteam afară. Nimeni nu venea să mă caute.

– Tony?

– Da, Joey, băiete?

– Eu doar… Am tras aer în piept, în timp ce mă luptam cu conștiința mea, cu tsunamiul de vinovăție din mine. Pentru că știam exact unde aveam să mă duc de acolo – și

nu era acasă. Nu, mă îndreptam direct spre fiica lui. Am vrut doar să-ți mulțumesc.

Zâmbi.

– Pentru ce?

„Pentru tot." Am ridicat din umeri.

– Îți mulțumesc numai!

– Oricând, băiete, răspunse el, făcându-mi semn cu mâna.

Scoțându-mi telefonul din buzunar, am zâmbit când am recitit textul pe care Molloy mi-l trimisese mai devreme.

> Molloy: Mă văd cu tine și cu mâna ta (și degetele tale fantastice și limba ta talentată) după muncă. Termin la 9. Ne vedem atunci.

Rânjind ca un idiot, am început să scriu un mesaj pentru a o anunța că eram pe drum, când telefonul meu decise să sune.

Am simțit un gol în stomac când pe ecran apăru numele lui Shannon.

Nu am vrut să îi răspund pentru că știam deja de ce avea nevoie și nu voiam să aibă nevoie de mine în seara aceea.

Cu pielea de găină, m-am forțat să preiau apelul și mi-am pus telefonul la ureche.

– Joe! plângea ea la celălalt capăt al firului. Poți să vii acasă? Avem nevoie de tine.

Suspinând obosit, am închis ochii și mi-am lăsat capul să cadă în față.

– Sunt pe drum.

Coteam jos la poalele dealului spre strada noastră când am văzut-o.

În momentul în care ochii îmi căzură pe chipul ei, mi se zbârli părul pe ceafă, iar sângele îmi îngheță în vene.

– Ce s-a întâmplat?

– Bună, Joe. Îmi făcu un semn discret cu mâna, în timp ce stătea sub felinar în ploaia torențială. Ce faci?

– Sunt bine, Shan. În alertă maximă și pregătit pentru pericol, m-am apropiat de ea și nu m-am oprit până când nu i-am ridicat bărbia. Doamne, Dumnezeule!

Ochiul ei stâng era umflat și se întuneca într-un ritm rapid.

– S-sunt bine, zise ea gâtuit, tremurând din cauza a ceea ce am presupus că era un amestec de frică și frig. Dinții îi clănțăneau violent în timp ce eu îi inspectam fața cu o expresie îngrozită. Nu e atât de rău pe cât pare.

– Nu e în regulă, Shan, am zis, simțindu-mă de parcă inhalam fizic durerea ei în acel moment.

Pentru că poate ea purta vânătăile în seara aceea, dar eu purtam rușinea, împreună cu nenorocita de vină absolută de a nu fi fost acolo pentru a opri să i se întâmple asta.

Din nou.

– Știu că n-ar trebui să fiu afară atât de târziu, plânse ea, aruncându-și brațele în jurul meu. Dar dacă nu ieșeam afară, avea de gând să mă omoare.

– Ai făcut ce trebuia, am asigurat-o, cu corpul rigid, în timp ce încercam și nu reușeam să o consolez. Ai făcut absolut ce trebuia. Dacă pune mâna pe tine, iar eu nu sunt aici, fugi, Shannon! Fugi naibii, mă auzi?

Suspinând, se uită la mine și încuviință.

– Da, Joe.

– Unde e? am întrebat-o, trecând pe lângă ea, în încercarea mea de a pune mâinile pe nemernicul pe care avuseserăm ghinionul să-l numim tată.

– Nu, Joe! strigă Shannon, alergând după mine. Nu merită să te rănești din cauza mea.

– Ba merită pentru tine! am răcnit eu, deschizând ușa din față. Bineînțeles că meriți, Shannon. Valorezi de o mie de ori mai mult decât el și să nu-l lași niciodată să te facă să te simți altfel!

– Joey, așteaptă! Mama se grăbi să mă oprească la ușa din față. Nu a vrut să o rănească…

– Dă-te! am strigat, ocolind-o pe mama, în timp ce intram în casă, respirând flăcări de furie. Vino încoace,

bătrâne! Ieși afară și lovește pe cineva de mărimea ta nenorocită!

– Joey! strigă Tadhg de unde se ascundea după balustradă. Lângă el se ascundeau Ollie și Sean. A luat-o razna.

Da?

Ei bine, și eu.

– Unde arde? strigă tata când ieși din camera de serviciu care adăpostea toaleta. Se chinuia cu fermoarul de la blugi și apoi șuieră brusc. Doamne, Dumnezeule, băiete, mai încet cu zgomotul, bine? Aproape că mi-am tăiat scula.

– Păcat că nu ai făcut-o! am strigat livid, în timp ce mă îndreptam spre el, simțind cum sângele mi se urca la cap în timp ce mâinile se strângeau în pumni din proprie inițiativă. Chiar dacă mintea mea nu era pregătită pentru acest om, corpul meu cu siguranță era. Ai ridicat mâna asupra surorii mele, am strigat, fără să mă opresc până ce nu am ajuns în fața lui. Te-a făcut să te simți ca un bărbat? Împingându-i pieptul cu tot ce aveam în mine, l-am văzut cum se clătina înapoi.

– Ticălos mic! strigă tatăl meu, cu fața înroșită de furie.

Când se aruncă în față cu un croșeu de dreapta, am fost pregătit.

Aplecându-mă în lateral, osul nasului meu evită la limită o nouă fractură.

– Joey, te rog! se tângui mama.

– Pierzi din agilitate, bătrâne, am râs, în timp ce pumnul meu făcu contact cu falca lui. Sau am învățat toate mișcările tale pe de rost.

– Teddy, te rog, nu!

– Crezi că mă poți învinge? Se clătină înainte, ambele brațe legănându-se cu pumnii care păreau blocuri de beton când intrau în contact cu carnea ta. O să te termin, băiete!

– Oh, Doamne, opriți-vă acum amândoi!

– Nu și dacă te termin eu primul, am răcnit, aruncându-i trupul uriaș pe gresia bucătăriei. Nu era un

lucru ușor de făcut când mă depășea cu cel puțin treizeci de kilograme. Ticălosule!

– Da, Joe, omoară-l!

– Taci, Tadhg!

– Nu face asta, Joe! Nu merită!

– Taci, Shannon!

– Tadhg, du-te în camera ta acum!

– Mami, fă-i să se oprească!

– Tata, uaaa, uaaa!

– Îi auzi? Cu mâinile în jurul gâtului său, am strâns cu fiecare gram de forță pe care îl aveam în mine. Asta e familia ta, dobitocule. Și sunt speriați de moarte de tine.

– Mucosule! Întinzându-se spre mine, ticălosul mă trase de păr și apoi cu brutalitate spre pieptul lui. Crezi că ești un bărbat în toată firea?

– Joey!

Acum veni rândul meu să nu mai pot respira când mâna musculoasă a tatălui meu mă strângea de gât.

Nici nu trebuia să folosească două mâini ca să mă stranguleze. Nu când mâinile lui erau la fel de mari ca lopețile.

Îmi trase un pumn sănătos și îmi lovi ochiul atât de tare încât am simțit vibrația până în degetele de la picioare.

– Cum e să simți pe propria piele, frumușelule?

– Teddy, te rog, oprește-te! vorbi mama. E fiul tău.

– Oi fi ieșit din sămânța mea, dar nu ești fiul meu, băiete, râse cu dispreț, apoi adăugă o insultă și mai mare când expectoră un bulgăre de flegmă și mă scuipă în față. Băiețelul nenorocit al mamei e tot ce ai fost vreodată!

– Teddy, te rog!

– Taci, curvo! strigă tata. Altfel tu urmezi!

– Du-te dracului! am încercat să țip, dar mi-a ieșit doar o șoaptă strangulată.

Stând pe pieptul meu, cu toată greutatea lui apăsând pe plămânii mei deja dezumflați, tatăl meu continua să mă provoace.

– Hai, durule, ripostează!

Mişcându-mă sălbatic sub el, am încercat să-l arunc de pe mine, dar ştiam în inima mea că nu aveam să o pot face niciodată.

Atunci începu să mă cuprindă ameţeala, alăturându-se arsurii din plămâni, iar muşchii mi se contractau neregulat.

Îmi pierdeam cunoştinţa, mi-am dat seama, şi apoi dintr-odată durerea dispăru.

Presiunea din ochii mei şi focul din gât mi se evaporară.

„Dă-i drumul!“ – mă îndemnă o voce din capul meu –, totul se va termina dacă îi dai drumul.“

Mi-am lăsat pumnii să cadă în lateral şi exact asta am făcut.

– Joe?

Când mi-am revenit în simțiri puţin mai târziu, am văzut faţa surorii mele, care îmi ridica şi îmi trăgea de pleoape.

– Sunt eu, Shan!

Încă un deget la ochi.

– Mă poţi auzi?

Simțind că eram pe cale să rămân fără plămâni, m-am ţinut de gât, tuşind şi scuipând violent.

Trăgând aer în plămâni, m-am târât rapid în şezut şi m-am sprijinit de frigider.

– Oh, slavă Domnului! Îngenunchind lângă mine, Shannon se aplecă asupra mea cu un prosop şi îl apăsă pe bucata de piele de deasupra ochiului meu stâng. Ești bine?

Încă tuşind şi bolborosind, am ridicat o mână pentru a mă feri de ea, concentrându-mă să trag aer în plămâni.

– Unde… este…

– S-a dus la culcare, şopti ea, apropiindu-se astfel încât genunchii ei mici erau lipiți de coapsa mea. Îmi pare atât de rău!

– Nu… e… vina… ta.

– Oh, Doamne, Joe! Suspinând, se apleca şi își înfăşură braţele mici în jurul gâtului meu. Te iubesc atât de mult! Îmi pare atât de rău că ţi-a făcut asta din nou!

Nu i-am întors îmbrățișarea. N-aș fi putut nici dacă aș fi vrut.

Epuizat până la os și cu respirația întretăiată, mi-a luat timp să-mi recapăt răsuflarea înainte să o întreb:

– Unde este mama?

Shannon se uită în jos la podea.

– Shan?

– La etaj, spuse ea, trăgând de un fir de pe partea laterală a pantalonilor mei. A trebuit să-l convingă să se dezlipească de tine.

„Cu sex."

Da, trebuia să plec de acolo.

Nu puteam rămâne în casă în seara asta.

Dacă trebuia să suport grohăitul și gemetele din spatele ușii închise a dormitorului, aveam să cedez.

– Joe, nu pleca, mă imploră Shannon, grăbindu-se după mine când m-am ridicat în picioare și m-am clătinat până la ușa din față. Te rog, nu pleca!

– Va fi bine, Shan, am zis gâtuit, fără să mă uit în spatele meu, în timp ce ieșeam pe ușă mai repede decât intrasem. Vei fi în siguranță.

„Pentru că acum s-a descărcat."

VREI SĂ MORI?

5 martie 2004

AOIFE

Eram într-o stare proastă când am ajuns acasă de la muncă joi seară.

În afară de faptul că bietele mele degete de la picioare fuseseră anihilate de șase ore înghesuite într-o pereche de pantofi cu toc care merita să fie aruncată în cel mai apropiat foc, eram și udă până la os.

Nimic din toate acestea nu m-ar fi deranjat totuși, am recunoscut cu reticență, dacă el ar fi apărut pur și simplu.

Joey îmi promisese că avea să mă conducă acasă după terminarea turei, iar eu am așteptat în fața pubului mai bine de o oră, până când frigul pusese stăpânire pe mine.

În cele din urmă, nu mai venise, iar eu ajunsesem să merg singură acasă pe o ploaie torențială, ceea ce nu ar fi fost atât de rău dacă ar fi venit compania mea.

De atunci, îi trimisesem câteva mesaje, dar nu primisem nici un răspuns.

Pentru că aveam de-a face cu Joey și nu cu Paul, m-am trezit în ape necunoscute.

Când Paul nu îmi răspundea la mesaje sau la apeluri, nu mă gândeam niciodată la asta.

Când Joey nu răspundea, îmi venea să mă ghemuiesc și să mă legăn.

Oricât de patetic părea, mă atașasem ridicol de băiatul care refuza să pună o etichetă pe ceea ce făceam.

Nu am forțat lucrurile pentru că, pentru prima dată în viața mea, îmi era teamă să nu pierd.

Nu simțeam că aveam un avantaj în această relație – avantajul era de partea lui, căci îmi cucerise inima.

Dacă Joey ar fi plecat, dacă s-ar fi îndepărtat de mine, m-ar fi *durut*.

M-ar fi paralizat, iar asta era o constatare îngrijorătoare.

Îi dădusem atâta putere unui băiat care refuzase să mă numească iubita lui.

Nu, în schimb, eu eram prietena pe care o plăcea în mod exclusiv, dar nimeni nu putea ști.

„La dracu' cu viața mea!"

Decizând să deschid cărțile, măcar o dată, am reușit să termin o parte decentă din temele pentru acasă și din temele restante pentru școală, înainte de a le pune deoparte pentru Seth Cohen.

Cel puțin, când voiam să-l văd pe el, tot ce trebuia să fac era să deschid televizorul.

Ghemuită pe pat, cu un minipachet de batoane Crunchie în poală, am revăzut *The OC* pentru a suta oară.

Am adormit puțin după ora unsprezece, am dormit fără să mă odihnesc, foindu-mă și întorcându-mă aproape

toată noaptea, până când mă trezi de tot în jurul orei unu și jumătate dimineața sunetul unei bătăi în geam.

Stând complet nemișcată, am ascultat în întuneric cum bătăile continuau la fereastra mea, devenind din ce în ce mai puternice și apoi încetinind pentru o clipă înainte de a începe din nou.

Supărată, pentru că știam că o singură persoană putea escalada o casă cu două etaje, am aruncat pătura și m-am îndreptat spre fereastră. Am deschis-o, m-am aplecat peste pervaz și l-am privit pe nenorocit cum stătea în echilibru pe acoperișul magaziei noastre din grădină, de parcă era Houdini în persoană.

– Ce?

În momentul în care și-a dat seama că mă ridicasem și mă uitam la el, aruncă rapid departe de el ceea ce speram să fie un muc de țigară, dar știam în sinea mea că *nu era.*

– Molloy. Un zâmbet discret i se strecură pe față. Molloy în persoană.

– Ești... Am mijit ochii, suspicioasă imediat. Oh, Doamne, ești drogat!

– Neaaa...

– Aha! Mi-am dat ochii peste cap. Ce ai luat?

– Hm?

– Droguri, Joe, am izbucnit, simțindu-mi respirația în gât. Știu că mai iei.

El dădu din cap dezaprobator.

– Nu, nu am luat.

– Te cunosc de când aveam 12 ani, geniule, cred că știu când ești drogat, am șoptit apăsat. Ce ai luat?

– Frumoase picioare!

„Nu în seara asta, amice."

– Bine, dacă nu ai de gând să fii sincer cu mine, poți pleca.

– Nu vreau să plec, Molloy.

– Atunci ce vrei?

– Ce vreau eu? Balansându-se de pe o parte pe alta, își ridică mâinile și ridică din umeri. La naiba dacă știu, Molloy.

– Da, ei bine, în timp ce tu continui să nu ştii ce vrei, eu mă duc să dorm, am spus categoric.

– Hei, hai, hei, unde te duci?

– În pat, Joey.

– De ce?

– De ce? M-am holbat la el. Pentru că este miezul nopții și asta fac oamenii normali noaptea.

– Oh, bine. Se încruntă. Mda.

– Și pentru că avem şcoală dimineață, am răbufnit. Îți aminteşti acel loc numit şcoală, nu-i aşa?

– Evident. Tot legănându-mă, i-am văzut fruntea încruntată și confuzia instalată. Iar eşti supărată pe mine?

„Categoric."

– Spune-mi tu!

Se holbă în gol la mine.

– Ai uitat ceva în seara asta?

Din nou s-a holbat în gol.

– Noapte bună, Joey, am suspinat resemnată și am vrut să-mi trag capul înapoi înăuntru, când ticălosul nebun se năpusti.

Făcând brusc un salt, escaladă laterala casei mele ca o pisică nenorocită, fără să se oprească până ce nu se agăță de pervazul ferestrei mele.

– De ce eşti supărată pe mine, Molloy?

– Vrei să mori? am zis cu ochii mari, în timp ce atârna de peretele casei mele. Oh, Doamne, vino încoace, idiotule! Prinzându-l de brațe, l-am ajutat să se târască pe fereastră. A fost o mare tâmpenie! am bombănit când ajunse în fund pe covorul din dormitor. Să nu mai faci aşa ceva niciodată când eşti în starea asta!

Ridicându-și degetul mare în semn de răspuns, rămase nemişcat pe spate, pe podeaua dormitorului.

– Am de gând să... iau o pauză aici jos.

– Da, n-ai decât, fraiere! am bombănit, urcându-mă înapoi pe pat. De acum înainte, consideră podeaua dormitorului meu drept cuşca ta personală.

– Hm, mormăi Joey. Dacă laşi supărarea, te las să termini pe fața mea.

– În starea ta? Ha! Nu te-aş lăsa să pui un deget pe mine, am răbufnit, trăgându-mi pătura până la gât. Acum, închide ochii şi culcă-te!

– Molloy?

– Şşşt!

– Molloy?

– Dorm.

– Molloy?

– Ce?

– Am minţit. Răsuflă din greu. M-am drogat în seara asta.

– Da, Joe, ştiu, am zis, strângând din ochi, în timp ce durerea din piept mi se spărgea şi se întindea până când ajunse să mă doară peste tot.

Urmă o lungă tăcere înainte ca el să rostească:

– Molloy?

– Ce?

– Mă urăşti?

„Nu, te iubesc."

– Culcă-te, Joey!

Incapabilă să închid un ochi, am văzut cum se scurgea fiecare oră, stând nemişcată în pat, ţinându-mi companie doar sforăitul discret al băiatului de pe podeaua dormitorului meu.

Inima mea nu se oprise din a bate puternic de când apăruse la fereastra mea.

Eram atât de supărată pe el pentru că îşi făcea asta, dar furia mea pălea în comparaţie cu îngrijorarea.

Era grav.

Putea muri.

Era întotdeauna o posibilitate când te jucai cu focul, aşa cum ştiam că făcea el.

Nu ştiam ce luase în seara aceea şi aproape că mi-era teamă să aflu.

În cele din urmă, în jurul orei cinci dimineaţa, am căzut într-un somn agitat.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, mi-am dat

seama că reuşisem cumva să ignor alarma de pe telefon.

Era trecut de ora nouă şi jumătate când m-am trezit şi ştiam că şcoala începuse deja, aşa că am rămas pe loc.

Simţindu-mă complet lipsită de energie, am rămas învelită sub pătură, uitându-mă fără țintă la ecranul telefonului în timp ce timpul trecea.

În cele din urmă, am auzit pe cineva care-și dregea vocea ostentativ și am oftat.

– Mamă, înainte să începi, sunt bolnavă. Sunt la menstruaţie, am strigat repede, minţind printre dinţi, gândindu-mă la cea mai rea și mai groaznică afecţiune temporară pe care puteam să o am. Mi-a venit aseară. E o baie de sânge aici. Sinceră să fiu, mamă, în baie nu e un prosop suficient de mare pentru a face față fluxului.

– Da, sunt eu, mama ta a plecat de acasă de ceva timp.

Ridicându-mă, am dat jos pătura și l-am găsit pe Joey stând pe scaunul de lângă fereastra mea, cu gluga ridicată și mâinile în buzunarul din față al hanoracului – poziţia lui obişnuită.

Nu am putut ascunde uşurarea care îmi ieşi din plămâni într-o respirație tremurândă.

– De ce mai eşti aici? Nu am putut ascunde furia din voce sau durerea. Ți-am dat un loc unde să dormi. Nu este nevoie să zăbovești.

El nu tresări la cuvintele mele.

În schimb, continuă să se holbeze la mine.

– Trebuia să ne întâlnim aseară după serviciu. Trebuia să te conduc acasă și nu am apărut. Îmi amintesc acum.

– Ei bine, bravo ţie! Am făcut un gest spre fereastră şi m-am uitat la el. Ne mai vedem!

– Îmi pare rău.

– Nu-ți pare rău. M-am holbat la el. Nu-ți ceri niciodată scuze, pentru că nu-ți pare rău niciodată, îţi aminteşti?

Ochii lui verzi rămaseră fixaţi pe ai mei, fără să clipească.

– În dimineaţa asta o fac.

– Ei bine, în dimineața asta sunt prea supărată ca să le accept, am răspuns, înfrângând un val de emoții. Când nu ai apărut aseară sau nu ai răspuns la telefon, am crezut că ești rănit sau mai rău. Vocea îmi cedă și m-am liniștit repede înainte de a adăuga: Dar nu erai rănit sau mai rău. Ai avut doar o ofertă mai bună.

El înghiți veninul din cuvintele mele și nici măcar nu încercă să nege sau să se certe cu mine.

Nu eram sigură dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău.

Când nu dădu să plece, am scuturat din cap, simțindu-mă pierdută.

– Știu, ești nou în asta, am arătat cu degetul între noi, oricum ai vrea să numești ceea ce facem, dar asta e partea în care ori îmi dai o explicație de rahat, spunând de ce să te droghezi era mai important decât să-mi trimiți un mesaj nenorocit ori e partea în care pleci.

Nu se clinti.

Nici nu deschise gura pentru a se apăra.

– Ai perfectă dreptate, Molloy. Cu mișcări lente și rigide, l-am văzut pe Joey târându-se încet în picioare. Ar trebui să plec. Fu tot ce răspunse, apoi încuviință din cap. O să plec.

– Ce? Aruncând așternuturile, am sărit din pat și m-am îndreptat spre el. Nu vorbeam serios, dobitocule! Am fost dramatică. Nu pleci nicăieri până ce nu vorbim despre ce s-a întâmplat.

– Chiar nu am chef să vorbesc despre asta.

– Ei bine, nici eu nu aveam chef să fiu trezită de fundul tău mare și drogat sărind pe fereastra mea, dar iată-ne aici! Punându-mi mâinile în șolduri, m-am uitat la el. Ei bine?

– Ei bine, ce? zise el categoric, ținând capul plecat. Cred că e destul de clar că am dat-o în bară.

Întorcându-mi spatele, se îndreptă spre fereastra mea.

– Oh, nici vorbă! M-am aruncat spre el, am pășit rapid în fața ferestrei și i-am blocat calea de scăpare. Nu ai

dreptul să faci asta, l-am avertizat. Nu ai voie să pleci fără o explicație pentru noaptea trecută.

– M-am drogat! răbufni el. Asta vrei să auzi? Nu? Am ieșit aseară și mi-am pierdut mințile pe fundul unei sticle de vodcă și al unei tone de pastile.

– *De ce?* am zis gâtuit, simțindu-i cuvintele străpungându-mă ca niște gloanțe.

– De ce? zise el. *De ce?* Pentru că asta fac eu, Molloy! răbufni el. De asta, la naiba!

– Joey...

– Știu că am dat-o în bară, bine? Știu că te-am dezamăgit! zise el apăsat. Dar ăsta sunt eu, bine? Dându-și gluga jos când își trecu brutal mâinile prin părul blond, continuă: Ăsta sunt eu, Molloy, și cine sunt *nu* e bun pentru tine!

Atunci am văzut.

Ochiul însângerat.

Buza spartă.

Umflătura purpurie pe toată partea stângă a obrazului său.

Frumoasa lui față era complet mutilată.

– Iisuse! Brusc lipsită de oxigen, am tras aer în piept și am zis gâtuit: Ce s-a întâmplat cu fața ta?

– Nu-mi cere s-o spun, mă avertiză Joey, ridicând o mână, în timp ce se îndepărta încet de mine. Nu își luă nici o clipă ochii verzi pătrunzători de la ai mei în timp ce se mișca, făcând loc între trupurile noastre – și inimile noastre. Era plin de tensiune, tremurând vizibil de furie neînfrânată. Nu când știi deja.

– Joey, nu pleca, bine? m-am grăbit să spun, grăbindu-l să-l prind, să-l opresc să plece de data asta pe ușa dormitorului meu. Rămâi, bine? Stai și vorbește cu mine!

– *Nu pot* vorbi cu tine, zise el, încordându-se când l-am apucat de antebraț. Asta e toată chestia. Nu pot să vorbesc despre asta, bine? Am prea mulți oameni care depind de mine. Nu pot vorbi. Trase aer în piept. Nu vreau să te rănesc cu prostiile mele, dar știu că o voi face.

Am dat din cap dezaprobator.

– Joe…

– Ar trebui să vrei ca eu să plec, Molloy, spuse el. Nu ar trebui să blochezi uşa, iubito, ar trebui să o ţii deschisă.

– Nu am de gând să fac asta, l-am avertizat cu vocea plină de emoție. Nu se va întâmpla niciodată, așa că scoate-ţi prostia asta din cap!

– Sunt un dezastru, în caz că nu ai observat.

– Da, am observat, i-am răspuns, încolăcindu-mi degetele în jurul încheieturii sale și trăgându-l înapoi la mine. Mă vezi fugind?

– Nu, şi mulţumesc din suflet pentru asta, pentru că, spre deosebire de felul în care mă comport uneori, *nu vreau* să fugi, recunoscu el aspru şi cu pieptul încordat. Vreau timp cu tine, Molloy. Vreau. Vreau să fiu bun pentru tine. Dar am ziduri, limite şi graniţe, singurul mod în care pot să fiu cu tine, să mă apropii de tine este ca tu să stai naibii în spatele lor! Am deschis gura să răspund, dar el mi-o luă înainte: Vor fi momente când voi arăta așa și nu voi putea să-ţi dau o explicaţie. Nu-ţi pot da cuvintele, Molloy, pentru că acele cuvinte îi vor costa prea mult pe alţii. Expirând greu, ridică neputincios din umeri, cu braţele depărtate. Deci trebuie să te hotărăşti dacă poţi trăi cu asta. Pentru că asta e viaţa mea. Ăsta sunt eu şi nu mă pot schimba.

Am absorbit cuvintele lui, i-am auzit implorarea, i-am simţit remuşcările şi m-am înecat în durerea lui.

– Sunt dispusă să fac asta pentru tine dacă tu eşti dispus să faci ceva pentru mine în schimb.

Mă privi precaut.

Se purta de parcă nimic nu-l deranja, când, de fapt, era mâncat de viu de durerea şi nesiguranţa vieţii sale de acasă.

– Drogurile, Joey. Cu inima bătându-mi cu putere, m-am întins şi mi-am lipit mâna de pieptul lui. Mi-ai spus odată că nu mă vei mai răni intenţionat, dar să te văd complet inconştient aseară *m-a durut.*

– Nu sunt un sfânt, Molloy, răspunse el aspru. Întotdeauna ai ştiut ce sunt. Nu am încercat niciodată să

ascund asta de tine. Nu am fost niciodată...

– Nu-ți cer să fii un sfânt, Joey, m-am grăbit să spun. Ai dreptate, știu clar cine ești și mă bag, bine? Sunt total de acord cu tine. Tot ce-ți cer în schimb este să încerci să rămâi curat.

– Încerc.

– Da, încearcă! Am încuviințat. Încearcă numai, Joe! Pentru mine. Asta e tot ce-ți cer.

Tăcu câteva clipe atât de lungi, încât am crezut că nu avea să îmi răspundă. Dar apoi răsuflă ușurat și mă trase în brațele lui.

– Bine, Molloy, șopti el, îmbrățișându-mă. O să încerc.

TE GĂSESC ÎN ÎNTUNERIC

2 aprilie 2004

JOEY

O sudoare rece îmi brăzda fruntea în timp ce stăteam într-un colț al salonului din Biddies, vineri seară după școală. Într-o mână țineam telefonul, în cealaltă aveam o vodcă și un Red Bull.

Spre deosebire de majoritatea celorlalte puburi din oraș, Biddies nu era acuzat că servea minori. Atât timp cât erai discret, îți țineai gura închisă, îți ascundeai băutura, rămâneai în salonul din spate și nu făceai probleme, erai binevenit.

Ceea ce însemna că tatăl meu nu era.

Rezistând impulsului carnal care creștea în mine, cel care îmi cerea să pun mâna pe ceva mai mult decât vodcă pentru a-mi liniști mintea, m-am forțat să-mi strecor telefonul înapoi în buzunarul de la blugi și să suport starea de disconfort.

Sentimentul oribil al sevrajului.

Nu fumasem de săptămâni întregi, nu luasem nimic mai tare decât câteva pastile de benzodiazepină, iar asta se

vedea.

Încercam să fiu cuminte, *încercam* să-mi păstrez capul și lucrurile în ordine, dar nu-mi era ușor.

Din ce în ce mai agitat, am lovit cu degetele în masa din fața mea și m-am uitat în jurul barului, disperat să găsesc o distragere temporară de la senzația îngrozitoare de arsură din gât.

Trebuia să sărbătorim convocarea mea în liga a doua. Băieții erau încântați pentru mine, dar și tatăl meu era încântat, ceea ce însemna că eu nu eram deloc așa.

– Niște fraieri, bombăni Podge, arătând spre o masă de băieți în uniformele Colegiului Tommen, care stăteau la celălalt capăt al salonului. Pun pariu că nici unul dintre nenorociții ăia cu cap de rugby nu a avut o zi grea în viața lor – sau o zi de muncă.

– Chiar nu-mi pasă ce au avut sau nu, frate, am răspuns, neimpresionat de uniformele lor elegante sau de masa lor încărcată cu băuturi alcoolice de calitate superioară.

– Ăsta-i omul tău, nu-i așa? Băiatul de la academia aia de rugby, spuse Podge, înclinându-și capul spre locul unde un băiat înalt, brunet, cam de vârsta noastră, stătea sprijinit de bar, adâncit în conversație cu proprietarul Biddies. Cum îl cheamă?

– Johnny Kavanagh, am completat eu, recunoscându-l din momentul în care intrase pe ușă mai devreme, cu armata sa de prieteni înstăriți după el.

– Da, el este, recunoscu Podge cu o mișcare a capului. Am auzit că va deveni profesionist în curând.

– Norocos nenorocit! bombăni Alec.

– Nu e nici un noroc în asta, am răspuns cu ochii ațintiți pe spatele băiatului care semăna cu o cărămidă. Uitați-vă la mărimea lui. Nu a ajuns așa având noroc, băieți.

– Ei bine, prefer un joc de hurling în orice zi a săptămânii în locul rugbyului lor de lux, strigă Alec. Nenorocitul ăla prea mare poate că ar fi în stare să arunce o minge cu amicii lui eleganți de acolo, în blazerele și

jachetele lor de firmă, dar pe un teren de GAA, Lynchy, nu ți-ar ajunge nici la degetul mic.

– Da, așa e, Al, am fost de acord. Dar cel puțin ar mânca.

Alec se încruntă.

– Nu înţeleg, Joe.

– Tipul ăla de acolo va termina şcoala și apoi va face o avere practicând un joc pe care îl iubește, i-am explicat, întorcându-mă să mă uit la tovarășii mei de pahar. Ce naiba o să primesc eu de la un joc de amatori? O palmă pe spate și câteva sendvişuri cu şuncă după un meci?

– Nu ești fericit că ai fost chemat să joci pentru Cork?

– Da, bineînțeles că sunt, doar că... Eliberând un suspin frustrat, am adăugat: La naiba! Nici măcar nu contează.

– Aş ucide să fiu în locul tău, Joe. Alec se uita la mine ca și cum aş fi avut două capete. Să am abilitatea și ritmul tău natural. Nu înțelegi cât de incredibil de talentat ești, omule. Toată lumea din echipa noastră ar schimba cu plăcere locul cu tine într-o clipă.

„Nu și dacă ar ști cum a fost cu adevărat pentru mine."

„Sau cum se simte *să trăiesc în capul meu.*"

– Hurlingul nu este viitorul meu, am încercat să-i explic. Nu-mi va plăti facturile așa cum o va face rugbyul pentru băiatul ăla Kavanagh. Asta e tot ce vreau să spun. Nu este totul în lumea mea.

– Apropo de lumi, chicoti Podge, lovindu-mă în coaste când un mic grup de fete intră în salon. Se pare că a ta este pe cale să fie zguduită.

– O blondă, o brunetă și o roșcată intră într-un bar. E ca începutul unei glume murdare, zise Alec și apoi își dădu băutura pe gât. Nu știu pe care o vreau mai mult.

– Frumoase picioare, blondino, când se deschid? strigă unul dintre băieții de la masa de rugby.

– Ți-a trecut de mult ora de culcare, băiețelule!

Imediat, am recunoscut picioarele respective – erau cele care aproape că îmi tăiaseră circulația când mi se înfășuraseră în jurul gâtului noaptea trecută.

La naiba...

Imediat mi-am îndreptat spatele, iar o bună parte din mine vru să meargă până la ea și să o revendice în fața acelor nemernici. Dar ceea ce era între noi, orice ar fi fost, nu era public. Acest lucru se datora în principal faptului că Tony mi-ar fi tăiat scula dacă ar fi aflat că adulmecam fructul interzis care era singura lui fiică. Asta însemna totuși că aș fi părut și mai psihopat decât de obicei dacă m-aș fi apropiat și aș fi început să mă legăn.

În plus, Molloy era mai mult decât capabilă să facă față oricui.

Inclusiv mie.

Masa de rugby scoase un „Ooo!" și „Țeapă, fraiere", în timp ce altul striga:

– Arăți ca un vis!

– Atunci culcă-te la loc! îi răspunse Molloy, așteptând la bar cu prietenele ei în timp ce barmanul le pregătea băuturile.

– De ce nu vii aici să te așezi pe fața mea, scumpo? încercă altul lovitura de grație înainte să și-o ia grav.

– De ce? zise Molloy cu dulceață, apoi își luă băutura de la barman și se îndreptă spre masa noastră. Ți-e nasul mai mare decât scula?

La masa de rugby izbucniră râsetele, iar eu nu am putut opri valul de căldură care mi se răspândi în piept când ea se uită la mine prin încăpere și zâmbi.

Fata aia era diferită.

Îmi zâmbea ca și cum aș fi fost cineva care merita să fie atât de fericită să mă vadă.

Nu eram.

Zâmbetul ei făcu brusc ca o durere surdă să se instaleze în pieptul meu.

Am privit cum tipa roșcată de lângă ea își lua rămas-bun de la Molloy și Casey înainte de a se alătura mesei Tommen și de a se îndrepta spre cel care mi se păru că semăna foarte mult cu fratele prietenei lui Shannon.

– Bună seara, băieți! spuse Casey zâmbitoare, luând loc la masa noastră, alături de Alec. Vă deranjează dacă ne

alăturăm? Katie a plecat cu prietenul ei de la Tommen, dar am prefera să stăm cu băieții noștri.

– Sunteți invitatele noastre.

– Arăți bine în seara asta, Al.

Obrajii lui Alec se aprinseră.

– Ea, îi șopti el lui Podge. Ea e preferata mea.

Podge râse.

– Sigur că e.

– Am auzit că meriți să fii felicitat, Joe. Mack ne-a spus că ai fost selecționat în liga a doua.

– Mersi, Case! i-am răspuns, fără să-mi iau ochii de la Molloy, care își scotea haina. Și, la naiba, dacă inima îmi bătea cu putere înainte, acum îmi explodă în piept la vederea rochiței ei roșii.

Fata avea un corp ireal.

Serios, era cu totul altceva.

Înaltă și blondă, cu curbe în toate locurile potrivite, un fund frumos și mare și niște sâni fabuloși, nu i-am învinuit pe băieții de la cealaltă masă că își încercaseră norocul.

Avea fața unui înger și limba unui diavol.

– Băieți, zise Molloy așezându-se subtil pe banca de lângă mine. Își îndreptă privirea spre mine. Joey.

Buzele îmi tremurară.

– Molloy.

– Frumoasă cămașă!

– Frumoase picioare!

– Deci fetelor, vreți băutură sau o partidă de-o noapte? întrebă Podge, făcând conversație.

– Ei bine, din moment ce este ziua mea de naștere, am toate intențiile să mi-o trag, râse Casey. Dacă tipul potrivit mă roagă frumos.

– La mulți ani! am spus toți trei în cor.

Casey zâmbi.

– Mulțumesc, băieți!

– Tu ce zici, Aoife? întrebă Podge. Am auzit că lucrurile s-au terminat, în sfârșit, între tine și Ricey. Trebuie să spun, fato, cred că ai făcut o mișcare inteligentă.

– Da, fu de acord Casey. Mai ales că a început să-i trimită mesaje lui Danielle la o oră după ce v-ați despărțit.

M-am uitat la fața lui Molloy, căutând orice indiciu că încă era îndrăgostită de Paul.

Nici nu clipi la aflarea veștii.

– Oh, da, am auzit despre despărțire. Alec ridică din sprâncene. Am auzit că Ricey v-a prins giugiulindu-vă.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Minciuni!

– Da, spuse Molloy în semn de aprobare. Rânjind diabolic, folosi un pai pentru a sorbi din sticla ei de Smirnoff Ice, apoi își strecură subtil mâna pe sub masă, fără să se oprească până ce nu își băgă palma între picioarele mele. Numai minciuni.

„Doamne, Dumnezeule!"

Un fior profund îmi străbătu corpul. Fata asta mă făcea să par slab. Era o nebunie, dar uitam de lucruri când eram cu ea. Lucruri precum timpul, școala, hurlingul, casa. Mă făcea chiar să uit de *el*.

– Dar tu, Molloy? i-am răspuns, strecurând rapid o mână pe sub masă pentru a o împiedica să-mi atingă scula care se întărea rapid. Pleci la vânătoare în seara asta?

– Știi ce, Joe? răspunse ea provocator. Cred că da.

– Ei bine, ai grijă! i-am răspuns cu un zâmbet. Pentru că am auzit că sunt niște tipi răi în seara asta.

– E bine de știut, rosti Molloy. Mă gândesc să-mi găsesc un băiat rău care să mă conducă acasă mai târziu. Am auzit că ăștia lovesc la fix.

– Va lovi mai mult decât la fix dacă te prinde singură în întuneric, i-am spus pe un ton scăzut, de avertizare. E o mișcare periculoasă. Ar trebui să-l rogi pe tatăl tău să vină după tine.

– Periculos pare să fie exact ceea ce caut, șopti ea, mâna alunecând sub masă încă o dată pentru a mă atinge, dar de data asta eram pregătit pentru ea.

– Ține-o tot așa, Molloy! Luându-i mâna, m-am apropiat, buzele atingându-i urechea, în timp ce îi

spuneam: Va fi nerăbdător să te găsească în întuneric mai târziu.

– O să-mi țin fereastra deschisă pentru el, șopti ea, respirând greu.

– Ar trebui să-ți ții și tu picioarele deschise, am șoptit, rezistând impulsului de a mă apleca și de a săruta acele buze roșii și pufoase. Am auzit că îi place să mănânce păsărica.

O cuprinse un fior puternic, iar eu am zâmbit când își strânse coapsele, înainte de a trage aer în piept și de a se ridica.

– Mă întorc imediat, șopti ea, degetul ei urmărindu-mi brațul. Am nevoie de puțin aer proaspăt.

– Am nevoie de o țigară, am răspuns, nereușind nici măcar să număr până la trei înainte să mă ridic.

– Numai minciuni, nu-i așa? râse Alec în timp ce mă privea urmărind-o pe blonda aia fantastică. Da, omule, te și cred!

ÎNTRERUPȚI DE UN JUCĂTOR DE FLANC

2 aprilie 2004

AOIFE

Spatele meu se izbi de peretele coridorului gol din afara băilor, cu câteva momente înainte ca trupul lui Joey să se lovească de mine.

– Nu înțelegi, Molloy, bombăni el când buzele lui le revendicau pe ale mele, mâinile ducându-se direct la șoldurile mele, târându-mi-le cu brutalitate spre el. Sunt stricat la cap. Nu funcționez cum trebuie. Am devenit dependent. Sunt atât de dependent, iar dacă o ținem tot așa, nu o să mă las. Nu voi fi în stare.

Dacă voia să mă sperie, atunci eșua. Cuvintele lui avură efectul opus.

– Bine, am zis. Pentru că nu vreau să o faci.

– La dracu', Molloy!

Revendicându-i gura cu a mea, am tras de tivul cămășii lui, ştiind că era mai mult decât nesăbuit comportamentul meu, dar disperată să îi simt pielea.

Se străduise atât de mult în ultima vreme să rămână pe drumul cel bun, iar eu aveam intenţia să îl răsplătesc pentru eforturile sale.

Strecurându-mi mâinile pe sub cămaşa lui, m-am bucurat de şuieratul ascuţit care îi ieşi de pe buze când mâinile mele reci făcură contact cu pielea lui fierbinte.

– Iisuse, eşti înghețată!

– Atunci încălzeşte-mă! i-am răsuflat pe buze, în timp ce mă întindeam şi îi îndrumam mâinile mari spre fundul meu. Pentru că te vreau.

– Ține-o tot așa! mă avertiză, strângându-mă puternic. Și o să mă ai.

Era un gând palpitant.

– Bine.

Se lipi de mine.

– Mă vrei?

– Îhî.

Își împinse genunchiul între picioarele mele, desfăcându-le.

– Cât de mult?

I-am zgâriat abdomenul cu unghiile.

– Atât de mult.

Și apoi mâna lui fu sub rochia mea, îndepărtându-mi țesătura lenjeriei tanga, cu câteva momente înainte de a aluneca două degete adânc în mine. Vrei asta?

Am rămas fără aer.

– Joe.

Apoi cu degetele făcu ceva minunat, care mă făcu să mă cutremur.

– Desfă-ți picioarele!

Tremurând, mi-am lăsat capul să cadă pe perete și mi-am deschis picioarele.

– Mai larg.

– Joe, eu...

Îmi atinse clitorisul cu degetul și bombăni: Mai larg.

Nepăsătoare, mi-am ridicat un picior și, sprijinindu-mi călcâiul pe peretele din spate, și m-am dezgolit complet în fața lui.

– Așa, ce fată ascultătoare!

– Nenorocitule! Un fior pervers trecu prin mine. Hei, Joe?

– Da?

– Nu-mi face rău, bine?

Mâna lui se opri în mine și se încruntă.

– Îți fac rău acum?

– Nu. Ce faci tu e uimitor. Fără suflare, am scuturat din cap și l-am încurajat cu șoldurile să continue. Doar nu mă răni așa cum tatăl meu o rănește pe mama, bine?

El se opri din nou.

– Molloy.

– Nu te opri! am gemut, legănându-mă în atingerea lui. Te vreau.

– Nu-ți voi face asta. Îmi sărută apăsat buzele. Îți promit!

– Bine. Respirând întretăiat pe buzele lui, mi-am mișcat șoldurile și am râs. Acum taci și fă-mă să termin!

– Mișcă-te pe degetele mele, răspunse el, scoțându-și limba pentru a urmări conturul buzei de jos înainte de mă săruta. Ajută-mă să lărgesc păsărica asta strâmtă.

– Oh, Doamne!

– Ești frumoasă.

– Trage-mi-o, Joe!

– O voi face.

– Trage-mi-o acum!

– O voi face, Molloy.

– Da.

– Dar nu în seara asta.

– Joe.

– Nu ești pregătită.

– Sunt.

Clătinând din cap, se apropie și mă sărută.

– Avem destul timp.

– Atunci nu te opri! I-am încurajat fără suflare, întinzând mâna între picioarele mele pentru a-i împinge degetele mai adânc în corpul meu. Nu te opri niciodată.

– Salutare, porumbeilor. Nu mă băgați în seamă! Sunt doar pe drum să trimit un somon în susul râului.

– Oh, Doamne! am zis gâtuit, mâinile mișcându-mi-se pentru a-mi împinge rochia înapoi în jos, în timp ce Joey își îndepărta mâna cu reticență.

Furios, Joey se întoarse să se holbeze la blondul uriaș, în uniformă Tommen, care rânjea la noi.

– Vrei popcorn, dobitocule? Pleacă dracului de aici!

– Nu, nu, am tot ce-mi trebuie, răspunse el, râzând diabolic. Dar s-ar putea să vă fiu de ajutor. Băgă mâna în buzunar, scoase un prezervativ și i-l întinse lui Joey. Pentru că o fi sexul distractiv, dar cel mai bine este practicat cu o mănușă pe...

– Vorbești serios? am râs, agitată și amuzată de băiatul ciudat. Nu facem sex.

– Încă, zise blondul făcând cu ochiul.

– Ascultă, cretinule, se răsti Joey, iritat. Nu știu cum stau lucrurile la școala aia șmecheră a ta, dar acolo de unde vin eu iei bătaie dacă faci o cascadorie ca asta. Așa că, dacă nu începi să te îndepărtezi dracului de mine și de fata mea, o să-ți smulg capul de pe umeri și o să ți-l bag în fund.

– Gibs! Un băiat și mai înalt, cu părul negru, dădu năvală, întrerupându-ne, din fericire. Ce-ar fi să-i lași în pace, ciudatule? Nu au nevoie de comentariile tale idioate.

– Hei, căpitane! spuse acest băiat Gibs pe un ton vesel. Doar ofeream câteva măsuri de siguranță.

Ochii băiatului brunet căzură pe prezervativul pe care îl ținea prietenul său și oftă zgomotos.

– Iisuse!

Clătinând din cap, se îndreptă spre coridor și își prinse rapid un braț în jurul amicului său.

– Scuzați-l pe jucătorul meu de flanc, ne zise el, îndemnându-l pe băiatul blond înapoi spre salon. E ca un

labrador ameţit. Complet inofensiv, dar cu zero abilităţi sociale şi maniere.

– Eram doar prietenos, zise băiatul blond îndepărtându-se împreună cu prietenul său. E frumos să fii amabil, Johnny.

– Da, ştiu că ai fost, Gibs, dar acei oameni sunt străini. Şi ce ţi-am spuse despre vorbitul cu străinii?

– Să nu o fac?

– Exact.

Uşa salonului se închise în urma lor, iar Joey se întoarse să se uite la mine.

– Chiar s-a întâmplat asta?

Mi-am înăbuşit un râset şi am ridicat din umeri.

– Cred că da?

SEX OCAZIONAL FĂRĂ SEX

12 aprilie 2004

JOEY

Eram depăşit de situaţie.

Ceea ce începuse cu un sărut se transformase în câteva luni de săruturi, cu o grămadă de mângâieri intense.

Practic, ceea ce aveam eu şi Molloy era sex ocazional –, însă mai puţin sex şi mai multe sentimente.

Da, mă distram, dar începusem să am sentimente.

Eram un adevărat geniu.

Nu dorisem niciodată să fiu într-o relaţie.

Nu dorisem niciodată ca altă persoană să depindă de mine pentru ceva ce eu nu puteam oferi, aşa că totul devenise confuz pentru că, într-un fel, Molloy devenise exact asta.

Auzindu-i pe toţi cei de la şcoală şoptindu-mi că nu aveam să rezistăm mai mult de o săptămână sau că aveam să întorc capul după altele, am devenit şi mai hotărât să rămân cu fata – să-mi menţin decizia de a fi cu ea.

Lipsa lor de încredere în mine nu făcuse decât să-mi întărească hotărârea de a nu o da naibii în bară, orice ar fi fost asta.

Mai fusesem cu fete înainte de Molloy, dar nu eram un fustangiu înrăit, așa cum mă făceau să par fetele de la școală.

Aşa cum ştiam că ea credea că eram.

Nu era ca și cum mi-aș fi tras-o cu toată populația feminină de la școala noastră.

Doar cu câteva.

În plus, între noi nu se întâmpla asta.

Când eram împreună, nu o făceam pentru că îmi pierdusem mințile și încercam să mă las dus de val.

Să fiu cu ea mă făcea să-mi doresc să am capul limpede, pentru că *voiam* să îmi amintesc de ea.

Am vrut să fiu în acel moment cu ea, nu doar să plutesc prin el.

Pentru că ea era Molloy.

Prietena mea.

Poate chiar cea mai bună prietenă a mea.

– Ai de gând să faci ceva în legătură cu asta? întrebă Podge, readucându-mă în prezent, fluturând o lingură în fața noastră și arătând spre locul unde Molloy părea să fie într-o discuție aprinsă cu Ricey.

– Nu sunt paznicul ei, băiete, i-am răspuns, lăsându-mă pe spate în scaun și studiind cantina plină până la refuz, unde Molloy stătea la coadă la bar, cu Ricey suflându-i în ceafă. Se poate descurca singură.

– Ești un bărbat mai bun decât el, spuse Podge. Pentru că, dacă ar fi fost invers, iar tu ți-ai fi încercat norocul cu ea în felul ăsta, ar fi înnebunit.

– Asta a fost greșeala lui, am spus, cu ochii lipiți de fundul ei al naibii de frumos, abia ascuns de fusta ei nenorocită. A crezut că poate să o țină într-o cușcă și să pună o etichetă deasupra pe care să scrie „Privește, dar nu atinge!". Am clătinat din cap. Fata asta este independentă, frate. Crede-mă! Nimeni nu o va închide în cușcă.

– În afară de tine, chicoti el.

– Nu, omule, l-am corectat eu, simțindu-mi inima tresărind la viață când ea îmi zâmbi din cealaltă parte a încăperii. Cu atât mai puțin eu.

UȘA E MEREU DESCHISĂ

23 aprilie 2004

JOEY

Probleme.

Aveam mari probleme și treceam prin niște schimbări majore care se adăugau la combinația deja nefericită.

Pe de o parte, de când împlinisem 17 ani, totul se înrăutățise constant acasă.

Tata bea mai mult decât de obicei în aceste zile, ceea ce însemna un singur lucru.

Mama se trata singură cu mai mult valium decât de obicei – un lucru de care îmi dădusem seama seara trecută, când intrasem în rezerva ei pentru doza mea nocturnă și constatasem că aproape dispăruse complet.

Shannon era continuu chinuită la școală.

Băieții erau la limită.

Și eu eram mai mult decât agitat.

De când mă știam, mecanismul meu de a face față situațiilor dificile de acasă fusese întotdeauna unul similar cu cel al mamei mele.

Singura diferență era că nu aveam o rețetă de la un medic pentru ceea ce aveam nevoie.

Și aveam nevoie de ea.

Cu disperare.

Pe de altă parte, era Molloy.

Asta era.

Ea era singurul motiv pentru a nu mă pierde. Pentru că îi spusesem că aveam să încerc.

Și încercasem, la naiba!

Încercasem atât de mult!

Ca să fiu sincer, singurul motiv pentru care reuşisem să rezist atât de mult fusese gândul la cum m-ar fi privit dacă ar fi aflat.

Era o distracţie al naibii de frumoasă pentru o viaţă de rahat.

Dar nici măcar ea nu putea să-mi aline sentimentele din seara aceea.

Nu după ce luasem cam tot ce putusem de la tatăl meu.

Mă durea corpul într-un mod pe care nu-l simţisem până atunci şi ştiam un singur lucru care mă putea ajuta.

Şi mă uram pentru că eram atât de slab încât aveam nevoie de ea.

– Ia te uită, nemernicul risipitor în persoană, zise Shane când am ajuns la el vineri seară târziu. Unde naiba te-ai ascuns, Lynchy? Am crezut că va trebui să vin să-ți rup picioarele pentru banii mei.

Pâlnii de fum fluturau în aer, iar mirosul de alcool, amestecat cu sex, urină, iarbă şi câine era extrem.

Iisuse!

– Am fost ocupat, i-am răspuns, aruncându-i un teanc de bancnote în poală, înclinându-mi capul spre trei bărbaţi mai în vârstă din colţ. Şi ştii că sunt serios.

– Adevărat. Alungându-l pe unul dintre cei trei câini bullmastiff de pe canapea, îmi făcu semn să iau loc.

Nu eram suficient de prost – sau sinucigaş – să refuz, aşa că m-am aşezat în timp ce număra şi apoi şi-a băgat banii în buzunarul de la blugi.

– Deci ce s-a întâmplat, frate? întrebă el. De ce nu te-am mai văzut pe aici în ultima vreme? Eşti din nou pe calea cea dreaptă şi îngustă?

– Ceva de genul ăsta, am răspuns, luând ţigara din mâna lui întinsă. Merg pe vârfuri.

– Te înțeleg, omule, răspunse el, încuviinţând din cap ca şi cum ar fi înţeles. Am auzit că sora ta a fost atacată săptămâna trecută. Lucruri triste. Am fost surprins că nu ai sunat pentru o doză.

– Cum am spus. Lăsându-mi capul pe spate, am eliberat încet fumul din plămâni. Merg pe vârfuri.

– Dar acum te-ai întors.

Am suspinat resemnat.

– Da.

„Am revenit."

– Foarte bine, frate, zise el, clar foarte drogat, scoțând de sub canapea o cutie căreia îi ridică capacul. Deci ce mai e nou? Cum e familia?

– La fel, i-am răspuns, trăgând alt fum adânc și privindu-l cum scotocea prin rezerva de pastile, ca înainte.

– Vrei ceva mai puternic decât 512? întrebă el, ridicând o pungă cu praf maroniu. Heroină. Garantat o să-ți explodeze mințile.

– Nu. Am clătinat din cap. Doar oxy.

– Știi unde sunt când ai nevoie de ceva care lovește mai tare.

Fredonând mulțumit, separă pastilele într-o pungă mică.

– Deci am auzit de la unul dintre băieți că ai o iubită.

Încremenind, am rezistat impulsului de a-i spune să se ducă dracului. Cum spusesem, nu aveam tendințe sinucigașe.

– Noi toți avem, frate.

Shane râse.

– Nu fi timid, ticălosule! Am auzit că vrei să te aranjezi frumos cu barmanița aia de la Dinniman. Blonda cu picioare.

– Și? M-am încordat, căci nu-mi plăcea încotro se îndrepta. Mă neliniștea faptul că știa despre Molloy, pentru că asta însemna că mă supraveghea. Ce-ți pasă ție?

– E interesată să facă niște bani în plus? Aș putea folosi o pereche de țâțe ca astea pentru a ajuta la transportarea…

– Las-o în pace! l-am avertizat, ridicându-mă în picioare. Scoate-o din capul tău, punct! Nu are nici o legătură cu nimic.

– Ba e clar că da, mă provocă el, chicotind. Doar întreab-o! încercă el să mă convingă. Întreab-o pe fată și

vezi dacă e dispusă să facă nişte bani uşor transportând…

– Nu! am zis înfierbântat. Nu se va întâmpla. Ea nu e ca tine.

– Vrei să spui că nu e ca noi? mă ironiză el.

– Nu sunt traficant, Shane, am spus liniştit, trăgând alt fum adânc, înainte de a-i da ţigara. Nu am fost şi nu voi fi niciodată.

– Ultimele cuvinte faimoase, râse el în timp ce mă privea cum mă îndreptam spre uşă. Relaxează-te, frate, nu mă voi uita la fata ta!

– Toate până la ea! l-am avertizat. Uită-te la ea şi am încheiat-o, m-ai auzit?

– Da, da, totul e în regulă, chicoti el, fluturând punguța din mână. Ai uitat ceva?

Expirând frustrat, am luat-o şi am băgat-o repede în buzunar.

– Mulțumesc.

– Aminteşte-ți că sunt mereu aici pentru tine! strigă după mine, când am ieşit. Uşa e mereu deschisă.

– Da, ştiu.

„Asta e problema."

VISE CIUDATE ŞI MÂINI RĂTĂCI-TOARE

24 aprilie 2004

AOIFE

– Deci am avut un vis ciudat noaptea trecută.

– Da, Aoife, scumpo? răspunse tata.

– Da. Sprijinindu-mi şoldul de partea laterală a maşinii pe care lucra tatăl meu, am oftat dramatic. Şi când m-am trezit în dimineața asta, eram complet udă.

Sunetul unei chei care se lovea de pământ şi apoi cuvintele „Doamne, Dumnezeule!" îmi răsunară în urechi.

Am zâmbit victorios.

– Ești bine, Joey, băiete? îl întrebă tata, care meșterea sub capota mașinii cu o joja în mână. Cum merge treaba cu compartimentul inferior, fiule?

Joey, a cărui parte superioară a corpului era ascunsă sub mașina la care lucrau, murmură o înjurătură, apoi spuse:

– Da, Tony, e aproape gata.

– Bravo ție! zise tata, întorcându-și atenția spre mine. Știi, Aoife, dragă, dacă transpiri atât de mult în timpul nopții, este un semn că te îmbolnăvești de ceva.

– Da, cu siguranță am simțit că eram pe punctul...

O altă bufnitură puternică răsună de sub mașină.

– La naiba!

– Să pățesc ceva de genul ăsta. I-am zâmbit tatălui meu. Dar acum sunt bine, tată.

– Ești o fată bună. Tata zâmbi și apoi își îndreptă atenția spre telefonul care suna în birou. Mai bine răspund.

– Da, chiar ar trebui, tată.

– Mă întorc imediat, mormăi el, grăbindu-se în direcția telefonului care suna.

– Nu te grăbi, tată! am strigat când închise ușa biroului în urma lui. Te rog!

– Îți baţi joc de mine în fața tatălui tău? Ieșind de sub mașină, Joey se uită în sus de pe platformă. E o nouă lovitură sub centură, Molloy.

– N-ar fi mai bine să ți-o trag? l-am tachinat, coborându-mă încet în poala lui. Hm, Joe?

– Te rog, gemu el, punându-și mâinile pe șoldurile mele pentru a mă opri înainte de a mă urca pe scula lui. Nu-mi face asta!

– Nu mă vrei?

– Molloy.

– Am putea să ne distrăm atât de mult pe chestia asta, am tors, legănându-mi corpul suficient pentru a-l face să se rostogolească înainte și înapoi pe platformă. Nu vrei să te joci cu mine, Joe?

– Te rog! mă imploră el, ținându-se tare. O să mă joc cu tine mai târziu.

– Bine. Pufnind, m-am dat jos de pe el și m-am sprijinit iar de mașină. Chiar te-am visat noaptea trecută.

– Chiar așa?

– Îhî. A fost epic. I-am înghiontit coapsa cu piciorul și am zâmbit. Și chiar am fost udă leoarcă atunci când m-am trezit.

– Bine. Ridicându-se rapid în picioare, Joey luă o cârpă de pe cărucior și își șterse mâinile pătate de ulei. Nu pot să aud asta când trebuie să-mi petrec următoarele patru ore cu tatăl tău.

– Eu și Casey am reușit să ne strecurăm într-un club de noapte pentru cei peste 18 ani din oraș, am continuat, neascultând nici un cuvânt din ce spunea. M-a părăsit în zona de fumători pentru un tip, iar când eram singură pe ringul de dans, ai apărut tu.

– Asta e tot? Își încrucișă brațele la piept. Ăsta e visul tău epic?

– Nu tot, i-am șoptit, apropiindu-mă și apoi râzând când făcu doi pași înapoi pentru a pune ceva spațiu între noi. Ai flirtat cu mine și mi-ai cumpărat o bere.

– Uau! făcu el. Ce mai gentleman sunt!

– Nu erai când m-ai dus în baie și mi-ai tras-o sprijinită de chiuvetă.

– Sprijinită de chiuvetă? Acum îi stârnisem interesul. Și ți-a plăcut?

– A fost epic. Am zâmbit. Cu excepția faptului că nu a fost prima noastră dată. În visul meu, făceam sex de luni întregi.

– Da, râse el. Și în al meu.

– Ciudat! Am mai făcut un pas spre el. Ai venit acasă cu mine după aceea. Erai atât de... trist!

– Trist? Se încruntă. Tocmai ți-o trăsesem în toaleta unui club de noapte, Molloy. De ce m-aș simți altfel decât încântat de mine însumi?

– N-ai vrut să-mi spui, i-am explicat, apropiindu-mă de el. Erai atât de hotărât că nu puteai merge acasă. Așa că ai dormit în patul meu cu mine și am fost împreună toată noaptea. Am tras aer în piept. Vezi? Vis epic.

– Ah! Seamănă cu visul pe care l-am avut noaptea trecută, zise el gânditor. Dar erai deasupra mea când mi-o trăgeai de sus, iar eram oricum numai *trist* nu din cauza asta…

– Joe, era Mary Dineen, strigă tata din ușa biroului, făcându-l pe Joey să sară practic de lângă mine. Tocmai a făcut pană lângă sensul giratoriu de la jumătatea drumului.

– I-am spus despre garnitura de cap, șopti Joey, rânjind. Dar crezi că a ascultat?

– I-am spus femeii că garnitura aia de cap nu mai are nici șaisprezece kilometri, dar m-a ascultat? bombăni tata.

Joey îmi făcu cu ochiul, fiind ușor tulburător cât de bine îl cunoștea pe tatăl meu.

– Ei bine, acum va plăti mai mult decât ar fi făcut-o înainte. Tata clătină din cap frustrat și luă cheile de la camioneta de remorcare. Babă zgârcită!

– Vrei să vin cu tine?

– Nu, băiete, mai bine stai aici! După ce termini de schimbat uleiul de la Rover poți să pleci. Voi lipsi o jumătate de zi încercând să rezolv asta.

– În regulă.

– Ești un băiat foarte bun. Nu uita să încui totul când pleci! strigă tata când se urca în camionetă. Aoife, vrei o tură până acasă, scumpo?

– Nu, sunt bine, tată, i-am răspuns, făcându-i semn să plece în timp ce pornea motorul. Am venit cu mașina mea, am adăugat, știind că asta îl încânta.

– Bravo ție!

A claxonat de două ori înainte să iasă din garaj.

– Deci… Întorcându-mă spre băiatul care arăta dezgustător de sexy în salopeta lui, m-am năpustit asupra lui. Unde rămăsesem?

– Terminam un schimb de ulei, zise el, ocolindu-mă. Dacă te comporți frumos, poți să-mi ții companie până ce termin.

– Unde e distracția în asta?

– Molloy.

– Ce? E sâmbătă. E ziua mea liberă.

– Atunci simte-te liberă să te distrezi, spuse el, punându-se rapid pe treabă ca un ucenic devotat, pentru că eu trebuie să lucrez sâmbăta.

– Joe.

El dădu din cap dezaprobator.

– Nu.

Ajungând la nasturii bluzei mele, l-am deschis pe cel de sus.

– Punem pariu că te pot face să te răzgândești?

– Afară. Trânti capota mașinii în jos. Ieși afară acum!

– Bine, bine. Am cedat. Voi fi cuminte, jur!

Să-i țin companie lui Joey în timp ce lucra se dovedi a fi o experiență foarte puțin plictisitoare. Știa să se descurce cu o mașină aproape la fel de bine ca tatăl meu, iar asta nu era o performanță ușoară.

Urcată pe platforma mobilă, mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii deplasându-mă înainte și înapoi, în timp ce vorbeam prostii și făceam glume.

Era remarcabil de ordonat, am observat, privind cum făcea curățenie în timp ce lucra. Punea totul la loc – fiecare piuliță, șurub și unealtă – înainte de a termina.

– Deci care e planul? l-am întrebat de pe biroul tatălui meu. Cu picioarele legănându-se, am băgat mâna în bolul mare cu acadele și am luat una roșie. Ce vrei să faci tot restul nopții?

– Probabil ar trebui să mă duc acasă și să văd ce se întâmplă, recunoscu el, cu spatele la mine, când se spăla pe mâini la chiuvetă. Am ajuns aici de dimineață devreme și...

– Nu, am protestat, desfăcându-mi acadeaua și băgând-o în gură. Nu te poți duce acasă.

Oftă adânc.

– Molloy.

– E sâmbătă seara, am gemut. Și am așteptat toată ziua ca tu să termini.

– Știu și înțeleg asta, dar am responsabilități acasă. Se întoarse să se uite la mine. Mai întâi o să te conduc acasă.
– Am venit cu mașina.
Zâmbi.
– Și cum ți se pare?
– Șocant, am recunoscut. Nu pot trece de viteza a treia.
Râse.
– Ascultă! Sărind de pe birou, m-am îndreptat spre el, arătându-i cele mai bune mișcări ale mele și încercând să arăt cât mai atrăgător posibil. Ce zici dacă noi doar...
– *Trebuie* să merg acasă, mă avertiză el, cuprinzându-mă de talie când am ajuns la pieptul lui. Nu este o chestiune de dorință, este o chestiune de nevoie, bine?
– Bine. Lăsându-mi capul să cadă pe pieptul lui, am mormăit un șir de înjurături printre dinți. Sau – am adăugat rapid când mi-a venit o idee –, din moment ce termini slujba cu o oră mai devreme decât de obicei, ai putea veni la mine acasă și să petreci acea oră cu mine, iar eu te voi conduce acasă după aceea.
– Mă *duci* acasă?
– Va fi un antrenament bun. Și vei ajunge acasă la timp pentru a face ceea ce trebuie să faci.
– Nu știu, Molloy.
– Mama nu e acasă, m-am grăbit să spun. Iar Kev e la una din petrecerile alea înfiorătoare.
Puteam să văd tentația în ochii lui.
– Da?
– Da, am fi singuri. I-am atins coarda sensibilă. Într-o casă goală, cu un pat mare și fără distrageri.
I-am *simțit* entuziasmul crescând pe burta mea.
– Știi exact ce faci, nu-i așa?
Zâmbind, l-am luat de mână și l-am tras.
– Să mergem!

Spatele meu lovi salteaua cu câteva momente înainte ca Joey să se prăbușească peste mine.
Râzând pe buzele lui, m-am ridicat pe coate și l-am privit îngenunchind între picioarele mele și scoțându-și

rapid tricoul, înainte de a se îndrepta spre bluza mea.

Nu am lăsat să-mi stea în cale sau să-mi strice dispoziția faptul că putea să desfacă nasturii de la o bluză și să deschidă un sutien mai repede decât un star porno. Nu puteam fi supărată pe el pentru că avea un trecut. În plus, avu bunăvoința de a nu menționa niciodată cât de experimentat era, în timp ce eu eram mai mult decât fericită să mă bucur de avantajele acestei experiențe.

Vedeți, era o situație în care toți aveau de câștigat.

Când am rămas amândoi fără tricouri, mă cuprinse de șolduri și mă târî pe pat, unde îngenunchease.

– O oră, mă avertiză el, cu buzele apucându-le pe ale mele în cel mai amețitor sărut imaginabil. Și apoi am plecat.

– Bine, bine, cum spui tu, Joe, am șoptit, apoi am gemut puternic când băgă mâna între coapsele mele îmbrăcate în blugi și mă mângâie cu brutalitate, provocându-mi un șoc de plăcere direct în clitoris. Oh, Iisuse!

– Nu e Iisus! E doar Joey.

– Șșșt! Cu mâinile înnodate în părul lui și picioarele blocate în jurul taliei lui, i-am sărutat buzele băiatului de deasupra mea, având nevoie de el în acel moment mai mult decât credeam că era omenește posibil. Oh, Joe!

Mârâind copleșită de ceea ce părea a fi o combinație de furie și durere, îmi cuprinse ceafa cu mâna lui mare și caldă, în timp ce își întindea mâna liberă între noi și îmi desfăcea cu îndemânare nasturele de la blugi.

Apoi trase fermoarul și, printr-un fel de magie specială, trase țesătura pe coapsele mele și buzele lui se îndreptară spre sânii mei, limba trecând peste sfârcurile tari, lingând și sugând.

După ce mi-am dat blugii jos, îmi sărută din nou corpul până când îmi găsi buzele.

Gemând lipit de gura mea, își strecură un braț la spate și apoi ne rostogoli, fără să ne oprim până când nu am fost eu cea care se afla deasupra lui.

Mișcarea fu atât de sexy și fără pic de efort.

– Ai nişte mişcări interesante. Am tras aer în piept şi m-am uitat în jur. Ţi-ai dat jos chiar şi treningul fără să-mi dau seama. E de-a dreptul impresionant.

Râse sub mine, mişcându-şi mâinile pentru a prinde banda lenjeriei mele intime.

– Eşti impresionantă.

– Sunt atât de udă acum, am recunoscut, mutându-mi mâinile pe pieptul lui gol şi legănându-mi şoldurile spre bărbăţia lui încă aflată în boxeri. E incredibil!

– Ştiu. Îşi legănă şoldurile în sus. Te simt.

Cuvintele lui mă făcură să mă încordez *toată.*

– Deci. Trecându-mi un deget peste pieptul lui, m-am oprit când am ajuns la talia elastică a boxerilor lui. Ce vrei să facem acum?

– Spune-mi tu, Molloy! Mâinile lui se mutară pe şoldurile mele şi mă strânseră cu o presiune liniştitoare. Tu iei deciziile aici.

– Eu?

– Da, tu. Sprijinindu-se pe coate, îmi sărută gâtul cu o moliciune dureroasă. Tu stabileşti ritmul, iar eu mă conformez.

„Am dat de dracu'!"

Am respirat din greu înainte de a întreba:

– Deci dacă ţi-aş spune că vreau să facem sex?

– Atunci ţi-aş spune că am un prezervativ în portofel.

– Şi dacă ţi-aş spune că vreau doar să stau în poala ta şi să mă uit la tine?

– Atunci ţi-aş spune să te simţi liberă să te uiţi.

Inima mea se zvârcoli sălbatic.

– Joe?

– Molloy.

– Ia-ţi portofelul!

Ochii lui ardeau de căldură.

– Acesta este ritmul pe care vrei să-l stabileşti, Molloy?

Încuviinţând discret, i-am şoptit:

– Adu prezervativul!

Apoi m-am dat jos din poala lui şi m-am aşezat din nou pe pat.

Fără un cuvânt, Joey făcu exact asta. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor de trening gri, apoi în portofel, pentru a recupera o folie de aluminiu.

Cu răsuflarea tăiată și tremurând, m-am lăsat pe spate și m-am întins după banda lenjeriei intime.

– Dar nu-mi face rău, bine? am zis, uitându-mă la el cum își învelea scula impresionant de mare. „Oh, Doamne!“ Serios, am zis gâtuit, cu ochii ațintiți asupra lui, când se apropie și se urcă deasupra mea. Fii... blând cu mine!

Încuviințând, îmi sărută buzele mai întâi delicat, apoi pasional, sărutându-mă cu atât de multă afecțiune și tandrețe, încât am simțit cum mă relaxam pe saltea.

Simțindu-mă slăbită și excitată, mi-am lăsat picioarele să se deschidă pentru a-l primi în mine.

Se așeză între coapsele mele și mă sărută profund, în timp ce își lipi capul gros al penisului de mine.

Și atunci se întâmplă.

– Nu, stai! Ca un obicei de-o viață, m-am blocat în momentul crucial și m-am înecat zicând: Îmi pare rău... m-am răzgândit!

I-am simțit corpul încordat deasupra mea, i-am auzit gemetele, l-am văzut îngropându-și fața în gâtul meu și m-am pregătit mental pentru reacția la care mă așteptam să vină.

Nu veni.

Totuși, se întâmplă ceva mult mai ciudat.

În loc să țipe la mine și să îmi spună că îmi plăcea să ațâț bărbații, așa cum mă obișnuisem să aud de la Paul când ne aflam în poziții similare, Joey îmi sărută gâtul înainte de a se retrage și de a mă întreba:

– Vrei să te masturbez totuși?

Am făcut ochii mari.

– Huh?

– Să-ți ofer un orgasm, Molloy, repetă el, înclinându-se ca să mă sărute. Vrei să te fac să îți dai drumul?

– Nu ești supărat?

Se încruntă.

– De ce aş fi supărat?
– Pentru că m-am răzgândit.
Se încruntă şi mai tare.
– Şi?
Am ridicat din umeri.
– Şi ţi-am dat speranţe.
– Doamne! Râzând uşor, îmi mai dădu un sărut ameţitor pe buze înainte de a îngenunchea pe şolduri, cu scula în plină erecţie săltând mândră. Se pare că ai iluzia că sunt un deviant însetat de sex, incapabil să petreacă timp cu tine, cu excepţia cazului în care se întâmplă să fie între picioarele tale.
– Nu ești?
– M-ai rănit.
– Vrei între picioarele mele, nu minţi!
– Vreau neapărat între picioarele tale, recunoscu el din toată inima. Dar nu pentru asta sunt aici.
– Atunci pentru ce ești aici, Joe?
– Pentru compania ta.
– Amuzant!
– Pentru compania ta, repetă el, neclintit.
– Serios?
– Nu am venit aici cu gândul de a face sex, spuse el. Nu sunt aici pentru asta și nici nu mă tot întorc pentru asta.
– Dar *vrei* să o faci?
– Evident, vreau. Arătă către penisul său. Dar nu am de gând să te forţez să faci ceva pentru care ai onestitatea să recunoşti că nu eşti pregătită. Trase aer în piept şi ridică din umeri. Aş prefera să-mi spui acum decât să regret după aceea.
– Uau!
Auzise cuvântul „nu", îi înţelesese semnificaţia şi se conformase, fără să se plângă sau să mă confrunte.
Era revigorant.
Era atât de excitant încât aproape că am regretat că o spusesem.
– Nu aş regreta niciodată, Joe, am spus, așezându-mă astfel încât piepturile noastre să se atingă. Nu aş putea.

Niciodată. Îmi pasă prea mult.

– Știu. Ochii lui ardeau de căldură. Și știu că nu mă pricep la cuvintele pe care trebuie să le auzi de la mine.

– Știu, am șoptit, înțelegând. E în regulă.

– Dar să nu crezi vreodată că nu am sentimente, spuse el, apoi îmi sărută buzele. Pentru că singura dată când îmi permit să simt ceva este când sunt cu tine.

ESTE TIMPUL SĂ DĂM CĂRȚILE PE FAȚĂ

7 mai 2004

AOIFE

Joey: *Atunci*
Aoife: *ea*
Joey: *a lovit*
Aoife: *capul*
Joey: *penisului*
Aoife: *gros*
Joey: *cu*
Aoife: *limba*
Joey: *ei*

– Alo? Pământul către Aoife? Pocnind din degete în fața mea, Casey îmi smulse telefonul din mână și gemu tare.

– Ups. Dacă mă gândesc mai bine, nu contează. Rânjind răutăcios, îmi dădu telefonul înapoi. Dă-i drumul și suge-i-o, fată! Dar nu are oră de construcții chiar acum? Nu e un pic riscant să-i trimiți băiatului astfel de mesaje când e înconjurat de fierăstraie ascuțite și unelte electrice?

Zâmbind, mi-am strecurat telefonul înapoi în penar și i-am acordat prietenei mele toată atenția.

– Deci ce e nou?

– Ce e nou? Casey râse. Chiar ai de gând să te comporți așa?

– Habar nu am despre ce vorbeşti.

– Oh, haide! Îşi dădu ochii peste cap. Au trecut luni întregi. Toată lumea ştie că sunteţi împreună. E atât de evident. Zvonurile zboară ca gândul prin şcoală şi, chiar dacă nu ar fi făcut-o, privirile tale insistente şi privirea lui înflăcărată care parcă ar spune „Vreau să-ţi rup hainele de pe tine" când sunteţi în aceeaşi clasă sunt un indiciu clar. Deci haide! Cât timp mai aveţi de gând să vă purtaţi ca şi cum nu v-aţi călări ca nişte iepuraşi sexy în spatele uşilor închise?

–Doamne, Case! Spune-o mai tare, de ce nu o faci? am zis printre dinţi, îmboldind-o cu cotul. Nu cred că domnul Ryan te-a auzit din faţa clasei.

– De fapt, am făcut-o, confirmă profesorul nostru de biologie, împingându-şi ochelarii pe nas. Vă rog să vă abţineţi de la a discuta despre productivitatea sexuală a iepurilor până după ora mea. Pauza de prânz este în zece minute, iar răbdarea este o virtute, fetelor.

– Îmi pare rău, domnule, am spus amândouă în cor, înăbuşindu-ne râsul în spatele unui manual.

– Deci recunoşti? şopti ea. Ţi-o tragi cu Joey Lynch, *roller-coasterul?*

– Nu, nu mă culc cu nimeni, am zis gâtuit printre hohote de râs. Şi… roller-coaster?

– Ştii tu, râse ea. Pentru că fiecare fată vrea să-l călărească. Ridicându-şi sprâncenele, adăugă: Dar e clar că, după mesajele sexy pe care vi le trimiteţi unul altuia, tu eşti prima la coadă.

– Oh, nu ai auzit noutăţile? După ce m-am urcat în roller-coasterul lui, coada a fost anulată.

– Boom, fato! râse Casey, făcând cu mâna gestul de a lăsa microfonul. Aşa se face!

– Mulţumesc, am râs. Dar ca să-ţi răspund la întrebarea de mai devreme, află că tatăl meu încă nu ştie despre micul nostru aranjament. Nu cred că asta se va schimba în viitorul apropiat. El încă lucrează cu tatăl meu, aşa că e mai bine dacă noi, ştii tu…

– În schimb, v-o trageți pe la spatele lui tati? zise ea cu un zâmbet diabolic.

– Nu fac sex cu el, Case.

Făcu ochii mari.

– Cum este posibil așa ceva?

– Vezi, Case, de fapt este foarte ușor, am spus sarcastic. Tot ce trebuie să faci este să *nu* permiți unui băiat să își introducă penisul în vaginul tău.

– Foarte amuzant, fato! Clătinând din cap, se aplecă mai aproape pentru a-mi șopti: Serios, totuși, de cât timp vă prostiți, de cel puțin trei luni? Ochii i se bulbucară. Cum de nu te-ai dezbrăcat cu băiatul ăla?

– Nu am spus niciodată că nu mă dezbrac în fața lui.

– *Detalii.*

– O doamnă nu spune niciodată.

– Bine că știm amândouă că nu ești o doamnă. Se aplecă mai aproape. Bine, deci încă nu faceți sex, dar vă mângâiați, nu? Un mic sărut aici, un mic deget acolo, o mică tragere acolo jos?

– Casey!

– Oh, nu face pe timida cu mine! râse ea. Te cunosc de când aveam cinci ani, *îți amintești?* Știm totul despre viața fiecăreia, mai știi? Inclusiv când m-ai făcut să merg cu tine la doctor după ore, când eram în clasa a noua, pentru că te gândeai că ai putea fi însărcinată. Totul pentru că Paul s-a masturbat înainte să încerce să-și bage degetele…

– Oh, Doamne, eram tânără și neștiutoare! am zis, punându-i mâna la gură. Și ai jurat că nu vei mai aduce niciodată vorba despre asta.

– Da, dar este în dosarul *meu* medical pentru tot restul timpului, ripostă ea chicotind. I-ai dat recepționerei numele și detaliile mele, îți amintești?

– Pentru că aveai cardul medical la tine în acel moment, iar mama îl ține pe al meu în poșetă, am răspuns, strâmbându-mă când mi-am amintit cât de naivă eram. Doamne, mare toantă eram pe atunci!

– Pe atunci?

– Amuzant!

– Bine, să revenim subiect, zise Casey, bătând cu mâna pe birou pentru a-mi capta atenţia. Dă-mi acele detalii sexy, Molloy! Mângâieri adânci?

Am zâmbit.

– Poate.

Făcu ochii cât cepele.

– Oral.

Am ridicat din umeri, dar nu am răspuns, faţa arzându-mi de căldură.

– Oh, haide! Mă apucă de braţ şi mă strânse. Cine face cui?

Am strâmbat din nas înainte de a recunoaşte:

– Amândoi.

– Doamne! Aplaudând cu un entuziasm ridicol de exagerat pentru viaţa mea sexuală, cea mai bună prietenă a mea întrebă: Bine, bine, deci dacă e să comparâm, știi tu, între Paul și Joey.

– Oh, clar Joey. I-am aruncat o privire care spunea „evident!" Încetează, Casey! Nu există concurenţă.

– Doamne! Deci cred că e adevărat ce se spune despre băieții din cartierul meu. Casey oftă impresionată. Fac sex așa cum se luptă; cu totul și cu un efort de sută la sută.

– Casey! am râs, împingându-i braţul.

– Nu sunt de acord, zise Danielle de la banca din spatele nostru, iar noi ne-am întors amândouă cu faţa la ea. Cel puţin Paul are un creier funcţional când e cu o fată.

– Da. Un creier care funcţionează pe o singură frecvenţă: *eu, eu, eu,* răspunse repede Casey.

Am încercat să-mi suprim râsul, dar am ajuns să arăt de parcă aş fi avut faţa unui peşte suflat.

Danielle aruncă o privire încruntată.

– Cum te tratează viaţa la periferie, Aoife?

Am zâmbit drept răspuns.

– Vai, este fantastică, Danielle, mulţumesc pentru întrebare.

– Periferie? pufni Casey. Controlează-te, fato! Știm amândouă că ai fi dat târcoale fericită pe la *periferie* dacă Joe nu te-ar fi lăsat pentru cea mai bună prietenă a mea.

– Nu, n-aş face-o, bombăni ea. Și vrei să ştii de ce?
– Nu, dar sunt sigur că o să ne spui, am zis eu.
– Pentru că o fi frumos şi carismatic Joey Lynch, cu un milion de alte calităţi care atrag fetele spre el, dar e distrus. Sigur, poate că acum trăieşte clipa, cu statutul lui de băiat rău la şcoală şi cu talentul de a mânui crosa şi mingea, dar asta e tot ce poate, zise ea. A ajuns la apogeu, a atins deja vârful.
Am mijit ochii la ea.
– Nu ştii despre ce vorbeşti.
– Știu că ai făcut o mare greşeală când ai aruncat un băiat cu un viitor strălucit în faţa lui pentru un băiat fără viitor.
– Du-te dracului, Danielle!
– Ți-aş zise să te duci tu, dar deja te-ai dus, răbufni ea, pufnind frustrată. Ascultă, Aoife, nu sunt nici pe departe atât de încăpățânată sau de răutăcioasă încât să neg că eşti de zece pe aici, spuse ea. Eşti deşteaptă, amuzantă, frumoasă şi ai avut de unde alege încă dintr-a șaptea. L-ai fi putut alege pe oricare dintre băieţii de la şcoală, dar ai luat o decizie inteligentă când l-ai ales pe Paul. El va fi *avocat,* Aoife. Va ajunge departe şi, dacă ai fi reuşit să-ţi păstrezi capul pe umeri, te-ar fi luat cu el. Te-a adorat, Aoife, şi ţi-ar fi oferit o viaţă bună, cu o casă frumoasă şi un cont bancar stabil. Amândouă știm că un astfel de viitor nu apare prea des pentru fetele care vin de unde venim noi. Clătină din cap și adăugă: Dar nu ai putut rezista tentației de a fi cu băiatul rău al şcolii, iar acum te-ai distrus. Cu brațele încrucișate la piept, ridică din sprâncene și zise: Pentru că băieţii ca Joey Lynch nu ajung nicăieri în viață, iar fetele ca tine nu ajung nicăieri împreună cu ei. Nu trebuie decât să te uiţi la părinţii lui pentru a dovedi asta.
– Oh, controlează-te, Danielle! interveni repede Casey. Nu e atât de serios.
– Nu? Danielle mă privi drept în ochi când spuse: Bucură-te că devii mamă, Aoife. Mă îndoiesc că vei

ajunge la absolvirea anului șase fără un bebeluș al lui Joey în burtă.

– Ascultă, nenorocito, Aoife nu este deloc ca tine! zise apăsat Casey, sărind în apărarea mea, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare, pentru că rămăsesem fără cuvinte. Nu-și aruncă chiloții în secunda în care un tip îi face semn. Și nu are nevoie de Paul Rice sau de orice alt tip care să-i dea un impuls în viață. Se va descurca singură.

– Când va cere ajutorul pentru părinții singuri de la guvern. Când tatăl drogat al copilului ei stă la răcoare în celulă pentru că a încălcat legea prea des, aruncă Danielle cu dispreț.

– Oh, adică același *drogat* după care te ții dintr-a șaptea? ripostă Casey. Las-o baltă, Danielle! Duhnești a gelozie, fato!

– Da, *am fost* geloasă, zise ea. M-a durut când i-am văzut împreună în acea zi. Acum vorbea direct cu mine. Dar în loc să fiu supărată pe tine, ar fi trebuit să-ți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că ți-ai schimbat viitorul cu mine. Tu ești cu fostul meu viitor, iar eu sunt cu al tău. Zâmbind, arătă o brățară de aur strălucitor pe încheietura mâinii. Și, spre deosebire de tine, eu apreciez evoluția.

– Oh, da? Ei bine, asigură-te că apreciezi sentimentul de a fi tratată ca o păpușă cu care se etalează cât timp ești cu el. Răsucindu-mă pe scaun, m-am aplecat peste banca ei și i-am spus: Toate acele cine scumpe și cadouri ostentative pot părea tentante acum, Danielle, dar strălucirea va dispărea repede. Când se va întâmpla asta, vei râmâne cu convingerea că tot ce ești pentru el se rezumă la o față frumoasă și o pereche de sâni frumoși. Mi-am înăsprit privirea când am adăugat: Pentru că asta e tot ce vei fi vreodată pentru el. Lui Paul nu-i va păsa *niciodată* de ce este în capul tău și nu va pune sentimentele tale înaintea lui. El va fi pe primul loc în orice situație, iar dacă asta e suficient pentru tine, atunci

mă bucur pentru tine, sincer, dar nu a fost niciodată suficient pentru mine.

Atunci sună clopoțelul și nu am așteptat să aud răspunsul inteligent al lui Danielle.

În schimb, mi-am strâns rapid cărțile și am ieșit în grabă din sală cu o singură destinație în minte, în fața cozii de la magazinul de dulciuri pentru doza mea zilnică de un Rolos și un Roy de la Rover Bar.

Da, nu aveam chef să ajung ultima la coada formată de hoardele de băieți din școală și să mai am de ales doar din niște batoane Wham amărâte.

În plus, aveam nevoie de zahăr pentru a-mi calma tremurul mâinilor.

Danielle se înșela în privința lui Joey.

Da, se înșela *amarnic.*

– Sper că n-o lași pe cretina aia, care are doar sâni în loc de creier, să-ți intre în cap, mă atenționă Casey, puțin mai târziu, când stăteam la cantină. Danielle vorbește numai prostii, Aoif. S-a descărcat doar pentru că e încă supărată că Joey a lăsat-o cu fundul în baltă pentru tine.

– Nu au avut niciodată o relație, am zis eu. S-au culcat împreună de câteva ori. Asta e tot.

– Exact asta vreau să zic, fu de acord prietena mea cea mai bună. Pe Danielle o înnebunește faptul că îi poți reține atenția fără efort, când ea și-a petrecut ultimii cinci ani încercând și nereușind să facă exact asta.

– Și-a pierdut virginitatea cu ea, să știi.

– Pff! Dădu cu indiferență din mână. Asta nu înseamnă nimic. Pierderea virginității nu înseamnă același lucru pentru un tip ca pentru o fată.

– Asta e o afirmație destul de sexistă, Case, am chicotit. De unde știi tu asta?

– Pentru că, draga mea, scumpa mea copilă, zise ea, făcând o pauză pentru a-mi mângâia mâna. Până când le crește păr pe ouțe, băieții sunt disperați să se ofere primei fete dispuse să îi primească.

– Ești groaznică, am râs.

– Extraordinar de exactă, sublinie ea. E adevărul, Aoif. Am perfectă dreptate. Pentru băieţi e important să scape de ea, nu să se agaţe de ea ca noi, fetele.

– Nu mai ești virgină din clasa a noua, i-am amintit.

– Bine... spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Care se agaţă de ea ca şi cum viaţa *lor* ar depinde de asta cum o faci tu. Flutură din mână indiferentă. Aşa cum Paul a fost atât de prost încât să i-o dea pe a lui acelei fete din Tommen, Joey s-a întâmplat să fie la fel de prost când şi-a introdus penisul în colega noastră.

– Fetelor! ne întrerupse Mack cu un zâmbet prietenos, aşezându-se pe scaunul de lângă Casey. Ce mai faceţi?

– Vorbim de lup... am zis, făcându-i complice lui Casey cu ochiul, în caz că uitase cui îi dăduse virginitatea. Salut, Mack.

– Da, bună, Mack! spuse Casey, aruncându-mi infama ei privire care ar fi spus „ești om mort dacă aduci vorba de asta". Ce e nou?

– Nimeni nu e la fel de drăguț ca tine, Case, răspunse el, lovind umărul prietenei mele cu mâna lui mare. Am ieșit să fumez o ţigară cu Podge și băieții, dar omul tău din Elk Terrace dă târcoale, aşa că am plecat naibii de acolo.

– De la Elk Terrace? Am ciulit urechile. Cine?

– Ciudatul ăla de Holland, răspunse Mack, iar eu am simţit brusc un gol în stomac.

„Shane Holland."

– E o piază rea, fetelor, continuă Mack, desfăcând hârtia care îi acoperea rola de file de pui. Se furişează prin parcarea şcolii, deși a încetat să mai vină aici cu ani în urmă.

– E cu el?

Mack se uită la mine confuz.

– Cine?

– Joey?

– Cine?

– Joey!

– Ah, vrei să spui Lynchy? chicoti el. Habar nu aveam care *Joey*. Sunt atât de obișnuit să-i spun...

– Concentrează-te, Mack! Iisuse! practic am țipat la el, aplecându-mă peste masă și lovindu-l peste frunte cu sticla mea goală de plastic. L-ai văzut pe Joey acolo cu Shane Holland?

– Da, Iisuse, bombăni Mack, frecându-și capul. E afară cu el acum.

Împingându-mi scaunul înapoi, m-am ridicat brusc în picioare, lăsându-mi geanta, prânzul și prietenii în urmă, și am ieșit furtunos din cantină.

– Aoife, așteaptă, vin cu tine!

– Nu! Nu veni după mine, am avertizat-o pe Casey în timp ce traversam coridorul și ieșeam pe intrarea principală a școlii.

Aş fi explodat de nervi. Joey se descurcase al naibii de bine.

În nici un caz nu-i permiteam rahatului ăluia să-l dezechilibreze.

– Hei! am țipat, când am recunoscut Honda Civic neagră aflată în capătul îndepărtat al parcării școlii. Hei!

Am dat buzna printr-un grup de drogați cu un an mai mare, mi-am scos telefonul, care nu avea absolut nici o cameră pe el, și m-am prefăcut că fac o poză mașinii lui Shane.

– Ieși din mașină, dobitocule!

Ticălosul meu, care stătea pe scaunul pasagerului unei mașini pline cu băieți mult mai mari, se întoarse să privească prin parbriz, cu o expresie de confuzie gravată pe față.

Cu toate acestea, în momentul în care ochii lui se opriră asupra mea, confuzia lui se transformă rapid în conștientizare înainte de a ajunge la furie.

Oh, fii furios, nenorocitule, pentru că eu pot fi mai furioasă!

– Am spus să ieși din mașină, dobitocule! i-am ordonat, lovind capota cu mâinile, fără să-mi pese câtă atenție atrăgeam asupra lor. Acum!

– Ce naiba crezi că faci? strigă Joey, deschizând ușa mașinii și coborând. Doamne, Dumnezeule, Molloy!

Înconjură capota și se strecură rapid între mine și mașină. Ce *este* în capul tău?

– Ce este în capul meu? am zis cu glas gâtuit și cu pieptul zvâcnind, în timp ce-i căutam rapid în ochi semnele familiare că era drogat. Ce este în capul *tău?*

Pierzându-mi calmul, l-am împins din drum și am lovit cu piciorul numărul de înmatriculare al mașinii lui Shane.

– Hei! strigă Shane, coborându-și geamul fumuriu. Controlează-ți păpușa, Lynchy, sau o voi face eu!

– Ia să te văd, dobitocule! i-am strigat eu ticălosului, apoi am aruncat telefonul în parbriz. Nu mi-e frică de tine!

– Molloy…

– Nu! Împingându-l pe Joey când încercă să mă îndepărteze, m-am întors la mașină și am lovit-o cu piciorul din nou înainte de a-mi recupera telefonul. Nu mai este interesat de ceea ce ai tu de oferit. Mă auzi? Nu e interesat. Așa că dă-te înapoi!

– Molloy!

– Ai spus că vei încerca, Joe! Simțindu-mi ochii plini de lacrimi, i-am împins brusc umerii largi. La dracu', mi-ai *promis* că nu vei…

– Și n-am făcut-o! răbufni el, prinzându-mi rapid brațele care se agitau și trăgându-mă cu putere spre el. Vrei să mori? Ochii verzi, furioși și limpezi precum cristalul mă priviră. Nu te pui cu tipi ca el, Molloy. Ținându-mi brațele prinse în lateral, zise apăsat: Și în nici un caz nu te duci să faci scandal în public și să le lovești mașinile afurisite.

– Nu-mi pasă! am țipat, vorbind serios. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de amenințările lui de rahat. Mă interesează ce făceai în mașina lui, Joey!

– Nu răspund în fața ta, Molloy, ceea ce înseamnă că nici nu trebuie să-ți dau explicații, se grăbi el să spună, cu ochii înflăcărați de frustrare. Nu mă joc pe la spatele tău cu alte fete. De asta poți fi sigură. Sunt cu tine și numai cu tine. Dar orice altceva fac, sau cu cine o fac, când nu suntem împreună, nu e treaba ta.

– Tu ești treaba mea, dobitocule! am zis cu glas gâtuit. Nesăbuită și sălbatică, m-am eliberat din strânsoarea lui, i-am strâns puloverul în pumn și i-am târât gura până la a mea, sărutându-l tare și aspru. Dându-mă înapoi, i-am zis: Și dacă ți-ar păsa cât de puțin de mine, atunci ai înțelege de ce trebuie să pleci din mașina asta.

– Molloy.

– Imediat, Joey! am strigat furioasă. Nu e o chestiune de mândrie aici. E o chestiune de a-ți pune cărțile pe masă și de a dovedi că eu contez pentru tine la fel de mult cum contezi tu pentru mine.

Se holbă la mine lung, cu nările în flăcări și pieptul zvâcnind de furie.

În cele din urmă, *din fericire,* cedă, încuviințând reticent.

Puteam să simt furia care emana din el în timp ce îi mormăia ceva lui Shane pe geamul mașinii, înainte de a mă urma până la locul unde îmi parcasem cu curaj mașina la școală în acea zi.

– Nu vorbi cu mine, mă avertiză Joey, când i-am dat cheile și m-am așezat pe scaunul pasagerului.

Faptul că se urcase pe scaunul șoferului lângă mine nu era o victorie pe care puteam să o sărbătoresc, nu când simțeam cum războiul izbucnea între noi.

– Nici măcar o vorbă!

SĂ O IEI RAZNA

7 mai 2004

JOEY

Furie.

Nu-i simțisem niciodată gustul atât de amar.

Neputând să mă uit la Molloy de teama a ceea ce aș fi putut spune, am continuat să conduc departe de școală și

mai departe de Ballylaggin, sperând că distanța avea să mă ajute să mă liniștesc.

– Trebuie să vorbim despre asta.

Avea dreptate, trebuia, dar nu eram pregătit pentru o conversație. Nu puteam să-i ascult cuvintele chiar atunci.

Nu puteam să-i ascult justificarea pentru ceea ce făcuse mai devreme.

Să vorbesc în timp ce mă luptam cu temperamentul meu nu ne-ar fi făcut nici unuia dintre noi nici măcar un gram de bine.

Mi-aș fi pierdut mințile și mi-aș fi scuipat otrava peste toate sentimentele ei. Nu ar fi contat dacă vorbeam serios sau nu; ele ar fi explodat de pe buzele mele ca niște gloanțe menite să-mi decimeze ținta. O tactică de autoconservare care fusese programată în mine încă de la naștere.

În acel moment, capul îmi spunea că ținta furiei mele era fata care stătea lângă mine, ceea ce contrasta puternic cu inima mea. Aceasta mă avertiza să cobor proverbiala armă și să *nu* trag.

– Ești sigur că asigurarea pe care tatăl meu ți-a făcut-o la serviciu acoperă și conducerea mașinii?

Încerca să mă convingă să mă apropii de ea cu discuții mărunte. Nu funcționă.

– Încă nu pot să cred că ți-ai luat permisul înaintea mea.

Dacă nu credea, atunci era singura. Judecând după felul în care conducea – ca o bătrână de 90 de ani, cu vederea slabă și o gravă lipsă de prudență –, aveam sentimentul că Sean avea să treacă examenul de conducere înaintea ei.

– Și eu sunt supărată pe tine, să știi.

Da, înțelesesem asta foarte limpede când o luase razna și atacase mașina lui Shane.

Am parcat lângă plajă, am oprit motorul și am tras adânc aer în piept înainte să mă întorc pe scaun și să mă uit la ea.

Era deja cu fața la mine, cu brațele încrucișate la piept și cu o expresie foarte serioasă pe chip.

Părul blond îi cădea lejer pe umeri până la coate.

Arăta ca un înger, pregătită să pornească la război cu mine, lucru enervant ca naiba.

– Nu ai dreptul să faci asta, Molloy, am spus în cele din urmă, când am fost sigur că puteam controla cuvintele care-mi ieşeau din gură. Nu ai dreptul să dai din picioare și să faci o criză de nervi la şcoală când vorbesc cu cineva cu care nu eşti de acord.

Cu spatele sprijinit de portiera maşinii, mă privit îmbufnată, dar nu îmi răspunse.

Arăta ridicol de sexy, cu buzele ei pline şi bosumflate, şi nu eram sigur dacă voiam să mă lupt cu ea sau să i-o trag în acel moment.

– Vorbesc serios, i-am spus. Dacă orice altă fată mi-ar fi făcut aşa ceva, nu aş fi stat în maşină cu ea, încercând să lămuresc situaţia. Nu, pentru că i-aş fi spus unde să se ducă înapoi la şcoală.

– Dar eu nu sunt orice altă fată, zise ea supărată. Tocmai asta e ideea.

„Al dracului de sigură pe ea."

– Ai greşit făcând ceea ce ai făcut.

– Nu, *tu* ai greșit.

– Nu e cineva cu care să te pui, Molloy. Te-ai gândit la asta înainte să te hotărăşti să-i distrugi maşina?

– Nici eu nu sunt. *Tu* te-ai gândit la asta înainte să te urci în maşina lui?

– Pot să vorbesc cu oricine vreau.

– Nu şi când îţi vinde droguri, nu, nu poţi.

– Ţi-am spus că nu am luat nimic.

– Asta nu înseamnă că nu ai fost tentat.

– Nu-mi poţi spune ce să fac, Molloy.

– Chiar şi când este pentru binele tău?

– Chiar şi atunci. Nu sunt proprietatea ta.

– Ba da, îmi aparţii.

– Nu, Molloy. Am pufnit frustrat. Nu îţi aparţin.

Se uită la mine.

– Eşti aici, aşa-i?

– Pentru că te-ai comportat ca un copil.

– Și ai venit fugind.
Am mijit ochii.
– Molloy.
Miji și ea ochii.
– Joey.
„Iisuse, nu pot să mă descurc cu fata asta!“
Am clătinat din cap, simţindu-mă pierdut.
– Ei bine, dacă oamenii de la şcoală nu ştiau despre noi înainte, cu siguranţă acum ştiu.
– Bine. Și mai multe priviri aspre. Nu are de ce să-mi fie rușine, ție da?
M-am uitat la ea.
– *Nu.*
– Bine, zise ea. Mă bucur că am lămurit-o.
– Nu ştiu ce caut aici. Mi-am ridicat mâinile la cap. Chiar nu știu.
– Ești aici din același motiv ca mine, fraiere, zise ea, apoi mă lovi în piept cu următoarea afirmație. Pentru că eşti îndrăgostit de persoana care se uită la tine, așa cum sunt și eu.
– *Nu* sunt îndrăgostit de tine, am avertizat-o, acum cu vocea tremurând. Nu sunt, Molloy. Nu te iubesc.
– Nu ai cum să mă prosteşti, Joey! Avu tupeul să-şi dea ochii peste cap și să spună: Mă iubești atât de mult încât ţi se face rău.
– Eşti atât de plină de tine, am izbucnit, complet tulburat de blonda care se târa peste consolă pentru a se aşeza în poala mea. Nu ştii ce e în capul meu, Molloy.
– Eu sunt în capul tău. Călare pe şoldurile mele, prinse tivul puloverului ei şcolar și îl smulse rapid. Atunci, acum, întotdeauna.
– Nu mă lua cu rahatul ăsta, m-am auzit spunând, chiar dacă aveam mâna la ceafă ca să-mi scot puloverul odată cu al ei.
Mâinile i se mutară la nasturii cămășii uniformei și nici măcar nu m-am prefăcut că nu priveam cum îl desfăcea cu îndemânare pe fiecare, dezvăluind un sutien sexy, din dantelă roz, care îi strângea sânii mari.

– Iisuse! am gemut, excitându-mă dureros sub ea.

– Spune-mi! Ridicându-şi cămaşa, căută în spate închizătoarea sutienului şi îmi zâmbi provocator, retrăgându-şi mâna şi aşezându-şi palma pe pieptul meu. Spune-mi ce vreau să aud!

– Nici o şansă! i-am răspuns, prinzându-i un braţ în jurul taliei şi trăgând-o cu brutalitate la pieptul meu. Întinzând o mână pe mijlocul spatelui ei, i-am desfăcut rapid sutienul. Pentru că nu vreau.

– Pentru că ţi-e frică, mă corectă ea, apăsând un sărut uşor pe colţul gurii mele, în timp ce îşi trase încet bretelele de la sutien pe fiecare braţ şi îl aruncă pe jos. Pentru că eşti… Făcu o pauză, se aplecă şi îmi trasă buza de jos cu vârful limbii, apoi şopti: O păsărică.

ÎMPĂCARE ŞI SĂRUT

7 mai 2004

AOIFE

Cunoaşteţi vechea zicală – nu vă jucaţi cu focul?

Da, m-am ars.

Înfuriat de obrăznicia mea, Joey decise că modul cel mai bun de a dovedi că nu era un fătălău era să mi-o mănânce pe a mea.

Întinsă pe scaunul pasagerului din maşina mea aburită, care fusese complet înclinat până în punctul în care părul meu se împrăştia pe bancheta din spate, mi-am legănat şoldurile lipite de faţa lui, în timp ce degetele mele îl strângeau de păr.

– Nu te opri! La fel de dezbrăcată ca în ziua în care mă născusem şi în plină zi, nu mi-a mai păsat de nimic, iar el mă duse la marginea nebuniei cu degetele şi limba. Nu te opri, Joe!

– Mai uşor cu strânsoarea coapselor, Molloy, bombăni el, iar eu m-am uitat în jos pentru a-mi vedea coapsele

strângându-i gâtul cu putere. Mă lași fără aer.

– Îmi pare rău, îmi pare rău! am zis, lăsându-mi picioarele să cadă pe lângă el, doar pentru a le simți ridicându-se din nou când limba lui îmi atinse clitorisul. Nu pot… nu pot…

– Poți ori să termini, ori să mă omori, mă avertiză el, deschizându-mi coapsele. Nu le poți face pe amândouă.

– Prima variantă, am răspuns repede, fără suflare. O pot face pe a doua mai târziu.

Joey chicoti.

– Așa te vreau.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am înecat în senzațiile și în pulsațiile de plăcere inimaginabil de captivante pe care mi le evocă în adâncul meu.

– Trage-mi-o! m-am auzit strigând în timp ce atingeam orgasmul cu putere, tremurând și zvâcnind când mă străbăteau șocuri de căldură fierbinte. Trage-mi-o, Joe!

Nu cerința mea mă surprinse, ci mai mult răspunsul lui. Râse.

Exact așa. În loc să profite de oportunitatea pe care nu i-o oferisem nici unui alt băiat înaintea lui, nenorocitul ăla mare și cu pieptul gol râse.

– Uau, mulțumesc că ai râs! am zis eu, uitându-mă la el cum se întorcea pe scaunul șoferului și își trecea o mână prin părul destul de ciufulit. Mă simt atât de specială!

– Ar trebui, răspunse el, foarte amuzat, în timp ce își băga o mână în chiloți și își ajusta erecția. Tocmai mi-am petrecut ultima jumătate de oră cu capul între picioarele tale, Molloy.

– Lucru pentru care, după cum îți poți da seama după țipetele mele anterioare, îți sunt foarte recunoscătoare. Dar tocmai ți-am oferit virginitatea mea pe un platou nenorocit și tu ai râs de mine.

Râse din nou. Mai tare de data asta.

– Ce e așa de amuzant?

– Nimic, nimic, se înecă el, încercând și nereușind să își controleze reacția, râzând în hohote. Doar că… ai spus pe un… platou nenorocit…

– Oh, revino-ţi! M-am înroşit toată. Ştii ce am vrut să spun.

– Da, ştiu, chicoti el. Dar m-a amuzat.

– Deci haide! am insistat. Spune-mi de ce ai râs?

– Pentru că erai drogată şi nu ai gândit clar.

Am rămas cu gura căscată.

– Eu nu iau droguri. Eu nu sunt ca tine, dobitocule!

– Mai vrei să-mi dai virginitatea ta? răspunse el, arătând cu mâna în jurul nostru. Sau ţi-ai revenit după orgasm suficient de mult pentru a-ţi aminti că nu ai rezistat atât de mult doar pentru a mi-o trage într-o maşină.

– Oh!

– Da. Râse. Oh!

– Bine. Faţa mea luă foc în timp ce, cu părere de rău, am fost de acord cu logica lui. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, am mormăit, aruncându-mi repede uniforma şifonată pe mine. Pentru că eşti atât de domn când vine vorba de a-mi proteja virginitatea.

– Cu plăcere, răspunse el, încheindu-și din nou cămaşa uniformei. Contrar credinţei populare, eu nu sunt tipul ăla, Molloy.

– Nu, am răsuflat tremurând când îmi dădeam părul pe un umăr și-mi petreceam centura de siguranţă. Ştiu că nu eşti, Joe.

– Dar nici sfânt nu sunt, mă avertiză el, după ce se îmbrăcă complet şi întoarse cheia în contact. Îmi aruncă o privire înfierbântată şi spuse: Data viitoare când mă vei implora să ţi-o trag, nu voi spune nu.

– Da. Am râs nervos. Voi avea grijă să ţin minte asta.

Îmi făcu cu ochiul.

– Aşa să faci.

„Oh, Doamne…“

APELURI TELEFONICE ŞI PROSTELI

8 iunie 2004

JOEY

– Apoi i-a turnat carafa cu apă în cap și i-a spus să se ducă dracului, râse Molloy. Îți vine să crezi ce îndrăzneală a avut omul ăla? A crezut că poate să o pipăie, iar Julie o să accepte?

– Julie? am întrebat, încercând să-mi echilibrez telefonul între ureche și umăr în timp ce rostogoleam un cauciuc pe podeaua garajului.

– O știi pe Julie.

Habar n-aveam cine era Julie.

– Ea este barmanița despre care îți povestesc mereu.

Nu, tot nimic. Femeia asta era un mister pentru mine.

– Oh, da, îmi amintesc acum, am spus în schimb. Ca și cum mi-ar fi păsat de această Julie și de pungașul ei îndrăzneț. Bravo ei, am adăugat, fiind de acord cu Molloy pentru a avea o zi liniștită. Stai, nu ți-a atins țâțele, nu-i așa?

– Nu, liniștește-te, singurul care mă atinge ești tu.

– Bun. Făcând o pauză, pentru a așeza anvelopa la perete, am trecut la următoarea. Ascultă, mi-ar plăcea să rămân să vorbim, dar încă sunt la muncă. *„Și tu la fel.“*

– Da, și eu, răspunse ea oftând. Sunt în pauză.

– Ei bine, eu nu sunt, am răspuns, frustrat de această distragere. Era un sentiment nefamiliar pentru mine, pentru că, atunci când eram la muncă, eram la muncă. Nu mă jucam. Puneam capul jos și îmi făceam treaba. Spre deosebire de deviantul de pe cealaltă linie. Deci închid acum.

– Nu, nu, nu, nu închide! se tângui Molloy la celălalt capăt. Rămâi pe linie și ține-mi companie!

– Sun-o pe Casey să-ți țină companie, i-am răspuns. Am multe de făcut aici înainte să plec.

– Joe...

– Vrei să ne întâlnim la cinci? am zis. Pentru că asta nu se va întâmpla dacă nu mă lași să-mi termin treaba, Molloy.

– Bine. Trase aer în piept. O voi suna pe Casey.
– Aşa să faci, i-am răspuns. Pa!
– Te iubesc.
– Ne vedem la cinci.
– Spune-o!
– Doamne, Dumnezeule, întoarce-te naibii la muncă!
– Spune-o şi o voi face!
– Nu. Am gemut frustrat. Nu insista!
– Îţi place când insist, mă provocă ea, apoi vocea ei toarse, flirtând cu mine când adăugă: Dar îţi place şi mai mult când trag de tine.
– În ce m-am băgat?
– În cea mai bună relaţie din viaţa ta.
Nu se înşela în privinţa asta.
– Ne vedem la cinci.

ANTRENAMENTUL LA OLIŢĂ ŞI ÎNCURAJĂRI

6 iulie 2004

JOEY

Nu am vrut să fiu aici.
Nu în această casă, nici în această familie.
Din păcate pentru mine, Dumnezeu nu îi lăsase pe copii să-şi aleagă părinţii.
Dacă ar fi făcut-o, atunci poate că ar fi existat mai puţini copii nefericiţi în lume.
Dacă ar fi făcut-o, atunci cu siguranţă nu m-aş fi apropiat de aceşti oameni.
În nici un caz.
– Bine, puştiule, hai să facem asta! Clătinând din cap pentru a-mi limpezi gândurile negre, m-am concentrat asupra sarcinii în cauză şi i-am arătat frăţiorului meu două degete mari entuziaste. Dă tot ce ai mai bun!

Cu ochii mari și căprui, frățiorul meu mă privea de pe oliţa lui.

– Nu am făcut caca, tati.

„Prostii, tocmai te-am prins în spatele canapelei."

– Încearcă! am zis, făcând clic pe un text anterior de la Molloy. Și, bravo, puştiule! Aproape că am înțeles ce ai spus.

Molloy: Este sâmbătă. Este soare. Este vacanța noastră de vară. Așa că te rog să-mi explici de ce fac plajă în grădină lângă Spund, care-și linge ouăle în fața mea, în loc să stau pe plajă cu ale tale lângă fața mea.

Râzând, m-am sprijinit de peretele băii, am scris rapid un mesaj și am apăsat butonul de trimitere.

Joey: Am chestii de făcut acasă. Nu-ți face griji! Trec mai târziu pe la tine și o să le poți avea în fața ta cât vei dori. O să mă și spăl înainte.

Molloy: *Uau! Câtă considerație! Pun pariu că faci asta pentru toate fetele.*

Joey: *Doar pentru cele care mi-o fac bine.*

Molloy: *Mă bucur să pot satisface un admirator.*

Molloy: *Deci ce ai zice dacă am petrece o noapte în afara orașului săptămâna asta? Este un festival tehno în Kerry și chiar îmi doresc să merg.*

Joey: *Nu pot.*

Molloy: *Nu... de ce? Nu trebuie să mergem tot weekendul. Doar o noapte?*

Joey: *Aș vrea să pot. Am chestii de făcut acasă.*

– Nu e tatăl tău, Sean, strigă Ollie, atrăgându-mi atenția de la telefon pentru a-l surprinde scoțându-și capul de după perdeaua de la duș, unde ar fi trebuit să se spele. El e Joey, îți amintești? Fratele nostru mai mare.

– O-ee, zise Sean încet, încruntându-se la mine îndelung. O-ee, tata.

– Nu! îl corectă Ollie, devenind iritat. Nu mai spune asta, Sean!

– Tata.

– Nu, Sean, oprește-te!

– Calmează-te, Ols, am suspinat obosit, strecurându-mi telefonul înapoi în buzunar. Nu contează.

– Dar e ciudat, Joe.

„Mie-mi zici?!"

– Toate la timpul lor, i-am răspuns.

– Îți pierzi timpul cu asta, Ols, bombăni Tadhg din ușa băii. Copilul ăla are capul spart. Va împlini trei ani în octombrie și nici măcar nu poate vorbi încă.

„Da, pentru că a fost lovit la cap de mai multe ori decât ai tu degete să numeri."

– Tu o să ai capul spart dacă mai vorbești despre el în felul ăsta, am răbufnit. În plus, aveai aproape patru ani înainte să-ți poți șterge singur gaura, așa că nu te mai da mare în fața mea.

– La dracu', ba nu! pufni Tadhg, indignat.

– Ai grijă cum vorbești, fraiere, l-am avertizat. Și da, așa ai făcut.

– Ce? Tadhg rămase cu gura deschisă. Dar tocmai mi-ai spus că sunt un fraier…

– Sunt mai mare decât tine. Am râs. Pot să spun ce vreau.

– Aveam doi ani când am învățat să folosesc toaleta, zise Ollie, mândru. Și nu *tlebuie* să spui cuvântul cu D, Tadhg.

– Oh, uite! ripostă Tadhg sarcastic, dându-și ochii peste cap. Încă un frate care nu poate vorbi corect.

– Oh, da, pot.

– Spune *trebuie.*

– *Tlebuie*.

– Exact.

– Încetează, l-am avertizat, aruncându-i o rolă de hârtie igienică. Și tu! am adăugat, adresându-mă de data asta lui Ollie. Spală-te cum trebuie de data asta! Ai putea crește varză în urechile alea.

– Aş putea? Ochii lui se aprinseră de încântare. Serios?
„Iisuse!“
– Nu, nu chiar, fraiere, răspunse Tadhg, exprimându-mi gândurile cu voce tare. Iisuse, de unde a apărut?
– Din părțile intime ale mamei, răspunse Ollie ridicând din umeri. La fel ca voi.
– Intime? Tadhg rămase cu gura căscată la fratele nostru mai mic. Cine naiba spune asta?
– Ei bine, de fapt se numeşte *regina,* răspunse Ollie fericit. Shannon are și ea una, să ştii. Așa spunea profesorul meu că au fetele acolo jos. Și noi trebuie să folosim cuvântul potrivit pentru asta.
– Hei-hei! Stai așa! Am ridicat o sprânceană și m-am holbat la fratele meu. Profesorul tău ți-a spus asta?
– Îhî.
Am rămas cu gura căscată.
– Dar abia ai nouă ani.
– Da. Încuviință. Ne învăța pe toţi despre regine la şcoală înainte de vacanța de vară. Și despre penisuri. Ele sunt păsările – fetele, vreau să spun. Băieții sunt albinele, pentru că înțepăm, ştii.
– Se numeşte vagin, nu regină, ciudatule, bombăni Tadhg, strângându-și stomacul. Dă-te din drum, Joe, trebuie să vomit!
– Seany caca, strigă încântată o voce subţire, care, din fericire, îmi distrase atenția de la cel mai ciudat copil pe care îl întâlnisem vreodată. Seany caca, tata.
– Nu e tata! spuseră Ollie și Tadhg la unison. E fratele tău.
– Te rog să fi făcut! am şoptit cu speranță, apucându-l pe micuț și ridicându-l de pe oliță pentru o inspecţie mai amănunțită. Oh, Doamne, băieți! A făcut-o! am râs, simțind un amestec de mândrie și uimire. Astăzi este o zi bună, băieți.
– Iisuse! Tadhg clătină din cap. Dacă faptul că Sean își face nevoile te face atât de fericit, atunci chiar trebuie să începi să ieşi mai des, Joe. Imaginează-ţi ce ar însemna să vezi o pereche de…

– Nu o spune! l-am avertizat, întinzând mâna după sulul de hârtie igienică. Bun băiat, Seany-boo! Următorul lucru pe care îl vei învăța este cum să te ștergi la fund.

Tadhg chicoti.

– Mult noroc cu asta!

– Se numește cocoșel, interveni Ollie. Asta spune profesorul.

– Iisuse! am mormăit, clătinând din cap.

Tadhg avea dreptate.

Trebuia să plec de acolo.

Îmi sună telefonul în buzunar și nu fu nevoie să citesc ultimul mesaj al lui Molloy pentru a mă convinge, pentru că am scris rapid un text și am apăsat butonul de trimitere.

> Joey: Mai știi de festivalul ăla din weekend? Mă bag!

O NEBUNIE ESTIVALĂ: MI-AM FĂCUT UN TATUAJ

11 iulie 2004

AOIFE

Joey n-ar fi trebuit să mă lase niciodată să-l conving să meargă la nenorocitul ăla de festival tehno din Tralee vineri seară.

Dacă nu ar fi făcut-o, atunci nu am fi fost aici. Două zile mai târziu, eram într-o pensiune de rahat, pe marginea drumului, în mijlocul ținutului Kerry. Fără un ban în buzunare și murind încet din cauza abuzului de alcool care îngălbenea ficatul unui om.

Amândoi eram un dezastru, singura mea consolare fiind faptul că era numai vina lui Joey pentru că fusese de acord cu ideea mea.

Doamne, era atât de impresionabil uneori!

– Cred că am hemoragie de vodcă din sculă, mă anunță el când ieși din baia privată din camera noastră duminică dimineață. Serios. În picioare, doar în boxeri, Joey își frecă brațele în timp ce se îndrepta spre pat. Tocmai am făcut un pipi care a durat două minute fără oprire și mirosea *exact* ca băutura de aseară.

– Ce sexy! am rostit, rostogolindu-mă pentru a mă cuibări în el când căzu înapoi pe saltea. Așteaptă! Ridicându-mă în pat, am rămas cu gura căscată la cuvântul cu cinci litere de pe pieptul lui. Ce naiba e asta?

– Ce?

– Asta. Am înțepat bucata de piele care îi acoperea inima.

Pe partea stângă a pieptului său era scris *Aoife* cu litere italice.

– Ce? rosti el leneș.

– Te-ai uitat în oglindă când ți-ai înregistrat cel mai bun timp personal pentru olimpiada de urinat?

– Hm?

– *Uite,* am șoptit, apoi mi-am mușcat pumnul într-o anticipare nervoasă.

Cu ochii încețoșați, Joey se ridică pe coate, își privi pieptul și scoase un geamăt frustrat înainte de a se lăsa din nou pe perne.

– Ei bine, pot să-ți spun un lucru sigur pe care mi-l amintesc despre ultimele două zile, Molloy, și anume că *asta* a fost ideea *ta* genială.

– Ce? Am scuturat din cap, complet pierdută în ceața beției. Nu, nu a fost.

– Cortul ăla înfiorător cu hipioții ăia, bombăni el. M-ai târât acolo noaptea trecută, cerând să fiu ștampilat.

– *Da?*

– Da, așa ai făcut.

– Ei bine, se pare că tu ești cel cu ștampila de vagabond, fraiere, am râs, lovindu-i cu palma pieptul sensibil. Ghinion!

– Asta crezi tu, bombăni el, ridicându-mă de umeri, apoi trecându-și un braț peste față. Ia privește-ți fundul!

– Ce?

– Fundul tău, bombăni el, cu vocea răgușită și aspră. Sunt pe el.

– Nu, nu ești.

– Ba sunt, răspunse el. Dacă tu ești pe inima mea, atunci eu sunt pe fundul tău.

– Eh, hai, calmează-te, am bombănit, mijind ochii. Nu este amuzant.

– *Acum ești a mea,* Molloy, mă imită el. *Ghinion!*

Căzând din pat, m-am dus împleticindu-mă până la oglinda de pe spatele ușii dormitorului și mi-am dat jos chiloții fără jenă.

– Oh, Doamne! am țipat, cu ochii lipiți de inima roșie imprimată pe fesa dreaptă, cu numele Joey scris cu cerneală neagră în interiorul ei. Numele tău este pe fundul meu!

– Ți-am zis eu, rosti el căscând. Se pare ca ești a mea, fraiero!

– Sunt la ciclu, idiotule!

– Și e asta e vina mea? Vocea lui răsună de sub perna pe care și-o pusese pe față. Nu sunt mama-natură, Molloy.

– E vina *ta* pentru că *trebuia* să mă oprești, am zis gâtuit, uitându-mă îngrozită la reflexia fundului meu roșu și plin de vânătăi. Doamne, Dumnezeule, nu știu ce e mai rău! m-am tânguit, întinzând mâna pentru a rupe folia adezivă. Faptul că mi-am tatuat numele iubitului meu pe fund, ca o curvă, sau faptul că am făcut-o cu un șnur de *tampon* atârnându-mi între picioare.

– Ai analgezice? fu răspunsul său afectuos și încurajator. Îmi explodează capul.

– Să te ia naiba cu durerea ta cu tot! m-am văitat, dând din mâini. Cum ai putut să lași să mi se întâmple asta? Am clătinat din cap și mi-am înghițit un scâncet. Joe, tata o să mă omoare.

– De ce? spuse el, fără să fie deloc deranjat de toate astea, în timp ce se întindea și căuta cu privirea salteaua. Tony are obiceiul de a se uita la fesele tale, Molloy?

DRUMUL SPRE CASĂ

11 iulie 2004

JOEY

– Mergi în direcția greșită.
– Ba nu.
– Ba da.
– Vrei să conduci tu?
– Nu.
– Atunci *nu* mai comenta!
Pufni.
– Sunt jignită!
Am ridicat din umeri.
– Cere-ți scuze!
– Nu.
Își încrucișă brațele la piept și pufni iar.
– Fă-o!
Am râs.
– Nu.
– Vreau să-mi ceri scuze.
– Și eu vreau un milion de euro, am râs. Să-ți spun ceva, o să-ți primești scuzele când o să-mi primesc eu banii.
Mă privi cu coada ochiului câteva clipe, înainte ca expresia ei să se înmoaie.
– Hei, Joe, crezi că sunt dramatică?
– Doar când ești trează.
Strălucirea ei reapăru.
– Acum vreau două scuze.
Atunci începu să îi sune telefonul, iar ea răspunse rapid la apel.
– Alo, tată, îți vorbește copilul tău preferat.
Mi-am dat ochii peste cap și m-am concentrat asupra drumului din fața noastră, în timp ce ea vorbea cu tatăl ei.
– Da, ne-am distrat de minune, spuse ea, rupând ambalajul unei acadele și băgând-o în gură. Da, și lui Casey i-a plăcut foarte mult festivalul. Făcu o pauză

pentru a-mi face cu ochiul înainte de a-și continua conversaţia: Da, sunt în deplină siguranță, tată. Chiar încep să mă obișnuiesc cu condusul.

„Da, sigur."

– Bine, tată, ne vedem diseară. Da, da. Bine, te iubesc. Pa!

Închise apelul, aruncă telefonul în poală și se întoarse către mine.

– Deci m-am simţit foarte bine în acest weekend, iubitule.

– Nu sunt iubitul tău, Molloy.

– Ah, da, am uitat, răspunse ea cu un zâmbet. Ești *ticălosul meu.*

ACESTA ESTE TATĂL MEU – ADICĂ ȘEFUL TĂU

22 august 2004

AOIFE

Duminică dimineață, ieși cu o falcă în cer și una în pământ pe ușa din față și se îndreptă spre locul unde stăteam sprijinită de zidul grădinii sale.

– Ți-am spus că ne întâlnim pe strada ta, răbufni el, prinzându-mă repede și aruncându-mă peste umărul lui. Nu vreau să te apropii de casa asta, Molloy.

Mă așteptam la starea lui de spirit proastă, așa că nu mă afectă asta.

În schimb, am râs gândindu-mă cât de ridicoli arătam, în timp ce el continua să meargă pe trotuar cu mine pe umărul lui și cu fundul în aer.

– Port fustă, am râs, ceea ce îmi aduse un șir de înjurături, apoi el mă lăsă rapid pe sol și trase de tivul fustei în jos. E frumoasă, nu? M-am apropiat, i-am luat mâna și l-am făcut să simtă materialul. E piele falsă, dar mă simt foarte confortabil în ea.

– Se vede, bombăni el, frecându-şi maxilarul şi sorbindu-mă din priviri. Frate, te-ai dus la slujbă purtând fusta aia?

– Sigur că da. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am zâmbit. Dar nu-ți face griji, am de gând să mă spovedesc săptămâna viitoare pentru a-mi ispăși păcatele.

– Să-ţi ispăşeşti păcatele. Zâmbind, îmi puse un braţ peste umeri în timp ce mergeam. Nu ştii ce înseamnă acest cuvânt.

– Şi tu ştii? Întinzând mâna, am strecurat-o în buzunarul lui de la spate, locul meu preferat pentru a-l atinge. Nu te-am văzut făcând coadă pentru sfânta împărtăşanie.

– Bine zis.

– Deci... Gândindu-mă cu atenţie cum aveam să formulez următoarea întrebare, i-am spus: Ne-am distrat vara asta, nu-i aşa, Joe?

– Da, răspunse el încet. Ne-am distrat.

– Chiar am făcut-o, nu? Răsuflând din greu, am adăugat: Am petrecut mult timp împreună, ne-am distrat mult, am făcut o mulţime de lucruri.

– Asta e partea în care îmi spui că te-ai simțit foarte bine şi că vei preţui întotdeauna amintirile pe care le-am făcut împreună, dar e timpul să mă îndepărtez naibii de tine?

– Ce? Am rămas cu gura căscată la el. *Nu.* De ce ai spune asta?

– Nu sunt sigur, răspunse el pe un ton curios, frecându-și maxilarul. Nenorocitele alea de emisiuni TV la care mă pui să mă uit trebuie să mă fi înmuiat.

– Ei bine, aş spune că eu sunt cea care te înmoaie, dar ştim amândoi că asta nu se întâmplă niciodată când eşti în preajma mea.

– Frumos.

– Mulţumesc. Deci ascultă, nu am de gând să închei nimic, m-am grăbit să spun. Dar *am sperat* să-ți pot zice ceva repede.

– Sună periculos.

– Doar un pic. Am râs nervos și m-am uitat în sus la el. Ce-ai zice să vii la masă?

– Cum? Joey se holbă la mine ca și cum nu ar fi înțeles întrebarea.

– La masă, am repetat, înghițind în sec. Vreau să vii la masă.

– Cu *tine?*

– Da, am răspuns cu un semn entuziast din cap. Și restul familiei mele.

– Nu, zise el vehement, mâna lui căzând de pe umărul meu ca și cum pielea mea l-ar fi ars. În nici un caz.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Joey.

– Nu mă interesează, răbufni el, trecându-și o mână prin păr. Dacă voiai un tip pe care să-l iei acasă să-l prezinți familiei, atunci trebuia să rămâi cu Ricey. E clar că nu sunt tipul ăla, Molloy. Nu sunt genul pe care mamele vor să-l vadă cu fiicele lor.

– Oh, te rog! am izbucnit. Mama te iubește.

– Doar pentru că nu știe ce îi fac fiicei ei când se culcă seara.

M-am îmbufnat.

– Joe, haide!

– Nu, nu, nu, nu te uita așa la mine! mă avertiză el. Nu face ochii ăia mari la mine, Molloy. Asta nu se va întâmpla. Știi că nu vreau ca tatăl tău să afle despre noi. Aș putea să-mi pierd slujba. Cum naiba să-i explic că vin la masă cu fetița lui în brațe?

Am ridicat din umeri.

– Am putea să le spunem pur și simplu?

Acum el fu cel care rămase cu gura căscată.

– Spune-mi că glumești!

– Ce? am zis. Ar fi atât de groaznic dacă părinții noștri ar ști despre noi?

– Da, ar fi, răspunse el. Ar fi al naibii de groaznic. Mi-aș putea pierde slujba.

– Nu te va concedia pentru că ești iubitul meu.

– Nu sunt iubitul tău, Molloy, se grăbi el să nege. Sunt doar…

– Ba da, ești, idiotule, am răbufnit, acum iritată. Au trecut șapte luni. Tu ești iubitul meu, eu sunt iubita ta și ne iubim foarte mult.

– Categoric nu!

– Atât de mult încât ne place să ne dăm hainele jos și să ne punem gura unul pe altul…

– Doamne, Dumnezeule! Trase aer în piept. Ești hotărâtă să mă omori, nu-i așa?

– O să fie bine. l-am liniștit, strecurându-mi brațul prin al lui practic târându-l pe drum. Nici măcar nu au părut surprinși când am menționat asta.

– Ce? Rămase cu gura căscată la mine. Ce ai făcut?

– Nimic.

– Molloy!

– Nimic, jur!

– Molloy.

– Bine. Am aruncat mâinile în sus. Le-am spus deja părinților mei că te-am invitat la masă.

– *Nu.*

Joey se opri din nou din mers și, de data asta, cred că și din respirat.

– Spune-mi că nu ai făcut-o!

– Și le-am mai spus că ai zis că vei veni, am recunoscut, acoperindu-mi ochii cu mâna și apoi aruncând o privire printre degete.

Mai era puțin și îi ieșeau ochii din orbite.

– *Și?*

– Și au spus că masa va fi gata la ora unu, am zis, răsucind cuțitul în rană. Au pregătit friptură de vită. Te rog să nu te superi!

– Friptură de vită? Trecându-și o mână prin păr, zise: Aoife, eu voi fi friptură de vită când tatăl tău va pune mâna pe mine.

– Uau! m-am gândit eu. Mi-ai spus Aoife. Tu nu-mi spui niciodată Aoife.

– Ei bine, cred că ar fi bine să încep să exersez, zise el. Știi tu, pentru când îi voi cunoaște pe *părinții* tăi.

Am zâmbit.

– În calitate de iubit al meu.

– Nu în calitate de iubit al tău, bombăni el, apoi oftă îndurerat. Oh, Doamne, tocmai mi-am dat seama de ceva.

– Ce?

– Fiica șefului meu este *iubita mea.*

Râzând, l-am bătut pe umăr.

– Așa este.

CINĂ CU TONY

22 august 2004

JOEY

Molloy mă păcălise cu o invitație la masă cu familia ei pe care nu am putut-o refuza.

Fusesem în casa ei de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar niciodată ca invitat la o masă în familie.

Nervos și complet nepregătit pentru ceea ce aveam să înfrunt, am mers cu un pas în urma ei tot drumul până acolo, ținându-mi mâinile în buzunarele blugilor.

„Nu o atinge", m-am avertizat mental, în timp ce ea deschidea ușa de la intrare și pășea înăuntru, fără să bată măcar. „Și nu intra în nici o ceartă nenorocită!"

– E în regulă, zise ea cu un zâmbet îngâmfat, făcându-mi semn să o urmez în gura leului.

Da, putea fi bine pentru ea, m-am gândit cu amărăciune, dar eu eram cel care risca totul acolo.

Capacitatea mea de a-mi întreține familia.

Capacitatea mea de a procrea cu o pereche funcțională de ouă.

Da, am avut sentimentul că ambele erau în joc în acea zi. Pășeam pe un teritoriu nou pentru mine.

Într-o clipă, aveam 12 ani și mă uitam la ea la poarta școlii, iar în clipa următoare aveam 17 ani și stăteam în casa ei, pe cale să îi spun tatălui ei că era a mea.

Hristoase!

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să fac să meargă asta fără să stric totul.

Pentru că, să fim sinceri, aveam un talent aparte în a o da în bară.

Mormăind o serie de înjurături, am urmat-o în casă, simțindu-mi ritmul cardiac crescând cu fiecare pas pe care îl făceam spre bucătărie – o bucătărie pe care o cunoșteam bine, având în vedere că îl ajutasem pe Tony să o monteze cu trei veri în urmă.

– Aoife, tu ești, scumpo? Cu spatele la ușă, Trish Molloy băgă mâna în cuptor și scoase cea mai frumos mirositoare friptură de vită pe care avusesem vreodată plăcerea să o miros. Ai idee la ce oră vine tânărul Joey? Carnea e gata și vreau să o servesc cât e caldă.

– Da, mamă! zise Molloy, dându-mi un ghiont liniștitor cu umărul. Amândoi suntem aici.

„Hai că începe!"

– Joey, scumpule! Trish își scoase mănușa și veni spre noi. Ce mai faci? Cu un zâmbet cald, mă îmbrățișă, se ridică și mă sărută pe obraz. E minunat să te avem aici.

Reprimându-mi impulsul de a mă îndepărta de atingerea ei, m-am forțat să-i zâmbesc blondei de talie mică.

– Mă bucur să te văd, Trish. Simțindu-mă complet pierdut, am ridicat din umeri și am adăugat: Mulțumesc că m-ai invitat. „Din nou." Mâncarea miroase grozav.

– Ah, sigur ar trebui să știi până acum că ești întotdeauna binevenit în această casă, răspunse ea, apoi se încruntă. Dar parcă ți-am mai zis să nu-ți mai ții gluga pe cap și să nu-ți ascunzi chipul frumos. Întinzând o mână în sus, îmi trase gluga în jos. Așa. Zâmbi și îmi mângâie obrazul. Mult mai bine.

Dumnezeule!

– Da, Joey. Chicotind, Molloy se duse la mama ei, ajutând-o să aranjeze masa şi să pună tacâmurile. Chiar trebuie să încetezi să-ți mai ții gluga pe cap tot timpul.

– Puterea obişnuinței, cred, am zis apăsat, uitându-mă la ceafa ei. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, nu, scumpule, spuse Trish, îndrumându-mă spre masă. Stai jos şi relaxează-te! Eşti oaspetele nostru. O să avem noi grijă de tine.

Sunetul unui glas care se limpezea îmi răsună în urechi şi nu fu nevoie să mă uit în spatele meu ca să ştiu că Tony intrase în bucătărie.

– Joey, spuse el adulmecând, în timp ce se îndrepta spre bucata de carne de vită. Eşti bine?

– Tony. Forţându-mă să rămân calm, am încuviinţat încet din cap. Toate bune. Mulţumesc pentru că m-ai primit la tine.

– A fost ideea lui Aoife. Băgă mâna în sertar şi scoase cel mai ascuțit cuțit de tranşat pe care avusesem vreodată ghinionul să-l văd. A spus că aveți ceva de discutat cu noi.

„Aşa va face – m-am gândit în timp ce mă împăcam cu Dumnezeu –, aşa îl va folosi când îmi va *tăia* ouăle."

– Tată, mormăi Molloy pe un ton de avertizare. Ai promis.

Tony îşi ridică mâinile în defensivă.

– I-am spus vreun cuvânt dur băiatului?

– Nici nu trebuie, răspunse ea. Faptul că te holbezi la el în timp ce ții un cuțit de tranşat spune totul despre tine.

Hristoase!

– Ascultă, Tony! Ştiind că trebuia să termin cu asta mai devreme sau mai târziu, mi-am împins scaunul în spate şi m-am ridicat. Putem vorbi afară?

– Vrei să vorbim?

– Da, vreau. M-am uitat cu precauție la piesa de oțel strălucitoare din mâna lui. Preferabil fără cuțit.

– Aşa e, băiete, hai să vorbim!

Lăsând cu greu cuțitul jos, şeful meu încuviinţă şi deschise uşa din spate, înainte de a păşi afară.

– Aoife, stai aici! strigă Trish când Molloy încercă să mă urmeze afară.

– Dar…

– Fără dar, domnișorică, îi răspunse mama ei. Acum fii o fată cuminte și curăță cartofii pentru biata ta mămică. Artrita mă omoară.

Îngrijorată, Molloy ridică din umeri neputincioasă în timp ce mă îndreptam să-mi înfrunt soarta.

„Dacă mor azi, o să mă ai pe conștiință", i-am spus în gând când am ieșit afară și am închis ușa din spate în urma mea.

Întorcându-mă cu fața la tatăl ei, care se uita la mine ca și cum l-aș fi trădat – și să recunoaștem că o făcusem –, mi-am ridicat repede mâinile.

– Înainte să spui vreun cuvânt, să știi că nu mi-am propus să te jignesc în nici un fel, sub nici o formă sau sub nici un chip.

Oftă adânc.

– Joey.

– Știu că ai fost bun cu mine, m-am grăbit să adaug. Și probabil asta pare cea mai mare trădare, având în vedere că m-ai avertizat să nu mă ating de ea, dar țin la fiica ta, Tony.

Clătină din cap.

– Joey…

– Da, Tony, am insistat. Chiar îmi pasă de ea, bine? Nu o zic doar așa, în treacăt. Nu ne-am întâlnit dintr-un capriciu. M-am gândit al naibii de mult la asta, am adăugat, trăgând aer în piept. E prietena mea, Tony. Cea mai bună prietenă a mea – a fost de mult timp. Nu am de gând să te mint și să-ți spun că nu m-am așteptat la asta, dar pot spune cu sinceritate că am făcut tot ce am putut ca să împiedic să se întâmple…

– Joey! strigă Tony, iar eu am închis repede gura. Am doar două întrebări pentru tine.

Iisuse!

– Și nu te grăbi să răspunzi la ele, adăugă el. Pentru că vreau doar adevărul, băiete.

Am încuviinţat.
– Bine.
– Prima. Mă privi cu atenţie şi apoi mă întrebă: O iubeşti pe fiica mea?
Cu inima bătându-mi violent în piept, am simţit nevoia să încuviințez.
– Din toată inima. Și apoi m-am auzit spunând: De aproximativ cinci ani.
„Ia te uită!“
– În al doilea rând, zise el încet. Vezi un viitor cu ea?
– Nu, am recunoscut, urându-mi cuvintele, dar simțind nevoia să-i spun adevărul, pentru că, dacă merita cineva sinceritatea mea, acela era acest bărbat. Nu văd un viitor pentru noi, dar asta nu pentru că nu vreau unul cu ea. Este din cauză că nu văd un viitor pentru mine, punct.
Privirea lui dură se înmuie.
– Ah, băiete.
M-a cutremurat compasiunea lui.
Nu o voiam şi nu aveam nevoie de ea.
– Ştiu că te-am dezamăgit, am continuat, respirând sacadat. Deci nu vor exista resentimente din partea mea dacă mă vei concedia.
– Să te concediez? Tony se încruntă. De ce aş face asta?
L-am privit confuz.
– Pentru că m-am îndrăgostit de fiica ta când tu mi-ai spus să nu o fac.
– Se pare că nu ne-am înțeles bine, băiete, zise Tony oftând adânc în timp ce se îndreptă spre mine și mă prinse cu o mână de umăr. Te-am avertizat în legătură cu fiica mea pentru că nu voiam să pierd un angajat bun dacă totul mergea prost, nu din alt motiv.
L-am privit încruntat.
– Dar am crezut că...
– Eşti un băiat bun, Joey, adăugă Tony, strângându-mă de umăr. Un băiat pe care aş fi fericit să-l văd având grijă de Aoife a mea.
– Nu. Am clătinat din cap, cu sprâncenele încruntate de confuzie. Chiar nu sunt, Tony.

– Uiţi că te cunosc de când erai un băieţel de 12 ani, îmi aminti el în timp ce mergeam amândoi spre uşa din spate. Îmi amintesc că mă uitam la acest băieţel care stătea în garaj, fără noroc și cu greutatea lumii pe umeri. Acel băiețel mi-a cerut o șansă în acea zi, adăugă el, cu vocea plină de emoţie. I-am dat o şansă acelui băiat şi mă bucur că am făcut-o, pentru că omul în care s-a transformat acel băiețel este un om de care sunt al naibii de mândru.

ÎNTÂLNIREA CU MAMI ȘI PLANURI

22 august 2004

AOIFE

Părinţii mei erau departe de a fi perfecţi, dar când stăteam la masă şi îi priveam cum îl îmbrățișau pe Joey, mă bucuram că erau ai mei.

Singurul sceptic era Kev, care părea să se simtă nervos în preajma iubitului meu.

Nu-l puteam învinovăți pe fratele meu, nu când aceleași mâini care mă făcuseră să mă simt atât de bine aproape că îl sugrumaseră.

Cumva, după multe ocolişuri, am reuşit să vorbim despre ceea ce avea să se întâmple după ce toți trei aveam să terminăm liceul anul viitor.

– Sună minunat! zise mama după masă, când eram cu toţii în camera de zi, cu boluri de Vienetta în poală. Da, mama adusese înghețata de lux. Și ești mulţumit de calificarea pe care o vei obţine în urma acestui curs, da? Vei obţine o slujbă bună?

– Absolut. De asemenea, au un campus fantastic, iar programa pare serioasă, ceea ce contrastează mult cu ceea ce scrie în broşurile şi site-ul lor, continuă fratele meu să vorbească, aproape plictisindu-mă până la lacrimi, în timp ce eu stăteam pe canapea între el și Joey.

Același Joey care părea incredibil de nesigur, uitându-se de la o față la alta.

Întinzându-mi piciorul, i l-am lovit discret pe al lui.

Ochii lui verzi și sălbatici se îndreptară spre ai mei, iar eu i-am oferit un zâmbet liniștitor.

– Deci Joey, dragă, spuse mama când Kev a decis în cele din urmă să nu se mai laude. Kev vrea să intre la UCC. Aoife speră să ajungă la un salon de coafură. Tu ce ai de gând să faci după clasa a douăsprezecea?

– Cum adică *ce are de gând?* o întrerupse tata, cu lingura plină de înghețată ținută în aer. Își va termina ucenicia și va veni cu normă întreagă la mine la service.

– Vrei să încetezi, Tony? îl dojeni mama, dându-i o palmă peste picior tatălui meu. Îl întrebam pe tânărul băiat ce vrea să facă după școală, nu ce vrei *tu* să facă după școală.

– Eu, ah... Dregându-și vocea, Joey așeză bolul pe podea lângă el și se întoarse spre mama. Ei bine, speram ca Tony să se gândească să mă ia ca ucenic.

– Vezi, Trish. Tatăl meu radia ca o pisică. Și nu e nevoie să speri, fiule, adăugă el, de data asta adresându-se lui Joey. Nu mi-am petrecut ultimii cinci ani pregătindu-te pentru ca alt tip să vină și să te fure de la mine.

– Sfinte Sisoe! Tensiunea din umerii lui Joey părea să se topească în timp ce se uita la tatăl meu ca și cum tocmai i-ar fi spus că, de fapt, câștigase la loto. Vorbești serios?

– Da, răspunse tata. Doar termină acest ultim an de școală, fă tot ce poți, ține capul jos și nu te băga în belele și apoi vom vorbi despre afaceri.

– Iisuse! Expirând greu, Joey lăsă capul în jos și își frecă ceafa. Mulțumesc, Tony!

– Să nu mi-l sperii acum, zise tata, cu ochii pe mine. Nu pot să-mi pierd ucenicul dacă voi doi decideți să vă despărțiți.

– Nu o vei face, îl asigură Joey. Nu o voi da în bară.

– Da, bun băiat, spuse tata. Dar eu vorbeam cu domnișorica de alături.

– *Cu mine?* am râs. Ce treabă am eu cu această despărțire metaforică a drumurilor?

– Probabil pentru că ești o pacoste atât de exigentă, zise Kev sec. Iar tatei îi este greu să înțeleagă de ce ar accepta cineva *de bunăvoie* să locuiască împreună cu o astfel de prințesă.

– Ha, ha, ha! am ripostat, îmboldindu-i în coaste pe ambii mei colegi de canapea când izbucniră în râs. Ce *amuzanți* sunteți!

– Nu-ți face griji, Aoife, dragă, zise mama. Tatăl tău nu a trebuit să-l plătească prea mult pe Joey pentru a ieși cu tine.

Alte hohote de râs.

– Ah, nu îi băga în seamă, scumpo, zise tata printre hohote de râs. M-a costat doar cinci euro.

– Vă urăsc pe toți, am declarat eu dramatic, apoi am fluturat un deget în fața amuzată a lui Joey. Mai ales pe tine, turnătorule!

Clasa a douăsprezecea

TREBUIA SĂ FII ACASĂ

31 august 2004

JOEY

– Trebuie să faci ceva! mă imploră Shannon când am intrat pe ușa din față marți seară, după o sesiune de antrenament prelungită cu liga secundă din oraș. Te rog, Joe, te rog, trebuie să faci ceva! Cu ochii plini de lacrimi,

se agăță de brațul meu ca de o vestă de salvare. E atât de mult sânge.

– Doamne, Dumnezeule! am izbucnit, lăsându-mi crosa și geanta cu echipament pe gresia holului. Ce se întâmplă? am întrebat agitat, uitându-mă disperat în jur. Cine sângerează?

Scoțând un hohot de plâns, Shannon m-a târât pe scări, împiedicându-se de propriile picioare, până când am ajuns pe palier.

– Acolo, se înecă ea, arătând spre baie. Acolo, Joe!

– Mamă! am zis gâtuit, cu pieptul zvâcnind când am deschis ușa de la baie și am intrat. Mamă!

– Nu e mama, zise Shannon. Este...

– Este în regulă! zise o voce slabă, iar picioarele cedară sub mine.

– Nu.

– E în regulă, Joe.

„Nu, nu, nu."

– Serios, sunt bine.

„Te rog, Doamne, nu!"

Am căzut în genunchi pe podeaua plină de sânge și m-am holbat cu atenție la copilul aplecat pe marginea toaletei și la fluxul constant de sânge care îi curgea din nas.

Complet amețit, am simțit că mi se lumina capul pe măsură ce amintirile de acum o viață mă bombardau.

– E în regulă, Dar, am zis, aplecându-mă greu peste vasul de toaletă, în timp ce un amestec de vomă și sânge continua să iasă din nasul meu negru și albastru. Sunt bine.

– Joey! strigă Darren când îngenunche lângă mine, sprijinindu-mi spatele cu mâna. Îmi pare atât de rău că nu am fost aici! Am avut antrenament.

– Nu contează, am zis gâtuit, în timp ce durerea de a-mi fi spart nasul de șapte ani amenința să mă consume. Nu-mi pasă, am continuat să spun la nesfârșit, sperând că, dacă aveam să o spun de destule ori, putea să devină realitate.

– Nu este atât de rău pe cât pare, încercă Tadhg să mă consoleze când scuipă o gură plină de sânge coagulat în vasul de toaletă. Își băgă o bucată curată de șervețel în nasul clar spart, în timp ce pielea de sub ochi începea deja să se îngălbenească. Serios, Joe, nici măcar nu doare.
– A plecat, se grăbi Shannon să completeze. Cred că a plecat pentru că știa că vei fi acasă în curând.
– Acasă în curând, am mormăit, clătinând din cap.
– Da, răspunse ea încet. De obicei, ești acasă până la ora asta.
– Îmi pare rău că nu am fost aici ca să te protejez, m-am auzit șoptindu-i, amorțit până la os, privindu-l cum se zvârcolea de durere. Am avut... antrenament.
– Nu contează, răspunse Tadhg, dându-mi un gust oribil de déjà-vu. Nu-mi pasă.
– Ce s-a întâmplat? am zis gâtuit, simțindu-mi inima bătându-mi violent în piept. Ce naiba *s-a întâmplat,* Tadhg?
– Tata a lovit-o pe Shannon, zise Tadhg. Așa că eu l-am lovit pe tata. Scuipă alt balon de muci însângerat. Tata lovește mai tare.
– Doamne, Dumnezeule! m-am înecat, clătinându-mă pe picioare, când un val de panică izbucni prin mine. Ollie și Sean?
– Sunt în camera ta, ascultă muzică, se grăbi Shannon să spună. Sper că e în regulă. Este singurul loc în care se simt în siguranță.
Nu era în regulă.
Nimic din toate astea nu era în regulă.
Fusesem din nou doborât la pământ și îmi pierdusem voința de a mă ridica din nou pe picioarele mele.
– Rămâi acasă în seara asta? întrebă Shannon. Sau ai planuri cu Aoife?
– Nu, i-am răspuns, scoțându-mi telefonul din buzunar și deblocând rapid ecranul. Nu am nici un plan.

Joey: Schimbare de planuri. Nu ne putem întâlni în seara asta. Ne vedem mâine la școală.

Molloy: *Inacceptabil, Joseph. Sunt indignată.*
Molloy: *Glumesc. E totul în regulă?*
Joey: *Toate bune. Ne vedem mâine-dimineață.*
Molloy: *Bine.*
Joey: *Nu te iubesc.*
Molloy: *Nici eu nu te iubesc.*

Mi-am băgat telefonul înapoi în buzunar, mi-am alungat toate gândurile despre Molloy din minte și m-am apucat să curăț mizeria părinților mei.

PRIETEN PREFERAT ȘI EXCLUSIV

1 septembrie 2004

AOIFE

– Uite, Neasa, e chiar ticăloasa care fură iubiți.

Rezistând impulsului de a le râde în față, m-am prefăcut că le ignoram pe fetele din clasa mea în timp ce treceau pe lângă mine pe trotuarul din fața școlii luni.

– Ce curvă!

– Ce *cățea!*

Rânjind în sinea mea, am continuat să-mi sug acadeaua, complet amuzată de aversiunea evidentă a Rebeccăi față de mine.

Nu aveam nici o îndoială că eticheta de *femeie ușoară* pe care mi-o dăduseră în clasa a unsprezecea avea să mă urmărească în lunile următoare, dar nu-mi păsa.

Mai ales când femeile ușoare puteau să sărute băieți răi sexy ca Joey Lynch.

Da, ne plăceam exclusiv de aproximativ nouă luni și, în timp ce el intra în panică de fiecare dată când puneam o etichetă pe noi, mă consideram iubita lui.

Fie că îi plăcea, fie nu.

Sigur, Joey se lupta cu mine la fiecare pas. Mă enerva incredibil de mult și mă înnebunea de moarte uneori, dar

pe de altă parte, nu mă simțisem niciodată mai vie și mai în pielea *mea* decât când eram cu el.

Adevărul era că nimic din ceea ce însemna să fii cu Joey nu era ușor, și totuși să fii cu el era atât de *bine!*

Ca și cum aș fi fost exact *unde* trebuia să fiu, cu exact cine trebuia să fiu.

Entuziasmul explodă în mine în momentul în care ochii îmi căzură pe el, mergând pe drumul spre școală cu sora lui mai mică în spate.

Simțindu-mă ridicol de veselă, având în vedere că era prima zi a unui nou an școlar, ultimul pentru mine, mi-am aruncat acadeaua în coșul de gunoi din apropiere și am coborât să îi salut pe amândoi.

– Frumoasă cămașă!

– Frumoase picioare! Cuprinzându-mă de talie, Joey mă trase brusc la pieptul lui și mă sărută apăsat. Da, spuse el pe buzele mele. Va fi o zi bună.

– Este o analogie pentru ceva murdar, l-am provocat, dându-mă înapoi ca să mă uit la el, dar am simțit un gol în stomac – și nu într-un sens bun – când ochii mei aterizară pe fața lui. Nu!

Un val de tristețe amenința să mă înece când am văzut vânătăile proaspete.

Te durea să te uiți la el.

Să vezi urmele și vânătăile de pe pielea lui.

Mă deprima atât tare să mă gândesc la viața pe care o trăia când nu era cu mine.

Detestam faptul că fusese împins să joace rolul de mamă și tată pentru frații săi pentru că părinții lui de rahat nu își făceau treaba.

Era nașpa.

Mă enerva faptul că depindeau de el pentru orice lucru.

Mai ales mama lui.

Ea era cea mai rea dintre toți.

Uneori, îmi venea să mă pun în fața lui și să strig la familia lui.

„Are și el viața lui!“

Pentru că, în inima mea, știam că nu avea să părăsească niciodată Ballylaggin și nu avea să își ia un an să călătorească.

Nu atât timp cât acei copii încă erau în acea casă.

Nu, pentru că trebuia să muncească pentru a plăti pentru greșelile părinților săi.

Știam că eram extrem de egoistă pentru că voiam ca familia lui, inclusiv copiii, să se retragă și să-l lase în pace. Da, erau copii mici, pentru numele lui Dumnezeu!

Depindeau de el.

Totuși, asta nu mă împiedica să-mi doresc să-l răpesc și să-l țin în siguranță, să-mi doresc să-i ofer un loc sigur unde să cadă, să rămână, să se odihnească și să-și revină.

Bineînțeles, Joey era la fel de închis și acum când venea vorba de viața lui de acasă.

Nu voia niciodată să vorbească despre asta și, de fiecare dată când încercam să abordez subiectul, de obicei se ajungea la o ceartă, iar el pleca împreună cu nemernicii ăia din cartier.

Și *asta* era ceva care mă speria aproape la fel de mult ca atunci când era acasă.

Nu știam ce să fac, cum să îl ajut sau cum să exist în lumea lui complicată.

Părinții lui mă făceau să mă simt vinovată. Frații lui mă făceau să mă simt neajutorată.

Prietenii lui fumători de la școală mă făceau să mă simt inconfortabil.

Iar prietenii lui din cartier mă făceau să mă simt total nepoftită.

Mai ales idiotul ăla de Shane Holland.

Dar țineam suficient de mult la el încât *să vreau* să rămân.

– Sunt bine, se grăbi el să spună, întinzând mâna pentru a-mi îndepărta mâna indiscretă de pe fața lui. Sunt bine, Molloy, repetă el, apăsându-mi alt sărut puternic pe buze.

– Bleah! zise Shannon de alături. Luați-vă o cameră!

– Bună, Shan! am spus, reprimându-mi un fior de plăcere când fratele ei își trecu brațul peste umărul meu în

timp ce urcam pe aleea pietonală spre intrarea în şcoală. Cum a fost weekendul tău?

– Bună, Aoife! răspunse ea cu un zâmbet discret. A fost în regulă.

„Sper că a fost mai bun decât al fratelui tău", i-am răspuns în gând, admirându-i pielea nemarcată, din fericire.

Am strecurat o mână în buzunarul de la spate al pantalonilor lui gri de la uniformă, i-am ciupit puțin fundul, apoi m-am aplecat pe partea lui și am rezistat impulsului de a-l târî în tufişuri pentru a-l putea ține în siguranță – şi pentru a-l dezbrăca.

– Dacă mă mai ciupeşti de fund, Molloy, va trebui să ripostez, spuse el pe un ton răguşit, buzele atingându-mi urechea în timp ce vorbea. Am probleme comportamentale, în caz că nu ai auzit.

– Știi, cred am auzit asta de vreo zece ori.

– Conform dosarului meu, nu mă pot controla când sunt implicat într-o altercaţie fizică.

– Chiar aşa?

– Da, chiar aşa.

Trăgându-mă la pieptul lui, i-am simțit mâna alunecând pe coapsa mea goală şi pe sub fustă, fără să se oprească până când degetele lui nu ajunseră la tivul chiloților mei.

– Oh, Doamne, nu ai făcut asta! zise Shannon, acoperindu-și ochii cu mâna.

– Ah, la naiba! declară Joey cu un suspin dramatic când trăgea de elasticul chiloților mei și îl lăsa să se fixeze la loc. Chiloți de menstruație.

Mi-am aruncat capul pe spate și am râs văzându-i expresia de abandon.

– De unde ştii tu despre chiloţii mei de menstruaţie?

– Oh, Doamne, nu ai... Știi ce? Nu contează. Ne vedem mai târziu, zise Shannon, strânse curelele ghiozdanului și se grăbi să plece.

– Haide, Molloy! spuse el cu un zâmbet nesigur. Ai purtat chiloți de bunicuță câte cinci zile în fiecare lună de

când suntem prieteni *speciali*. Vocea lui era joasă și ridicol de sexy, iar ochii lui ardeau de căldură. Știu asta pentru că acelea sunt singurele cinci zile din fiecare lună în care nu mă lași să-mi pun…

– Bine, la-la-la, am înțeles. Mi-ai memorat ciclul menstrual la perfecție, am râs, acoperindu-i gura cu mâna. Dar cred că tocmai ai speriat-o pe sora ta pe viață.

– Își va reveni, răspunse el, dându-mi o palmă fermă peste fund. Dar eu nu.

– Este doar pentru câteva zile. Mi-am dat ochii peste cap. Controlează-te!

– Aș prefera să mă controlezi tu. Mâna lui mă strânse mai tare. Din nou.

– Bine, mi-ai închis gura. Mi se înroșiră obrajii. Ai câștigat runda asta.

– Mulțumesc. Zâmbind, mă prinse de mână și mă conduse spre clădirea principală. Aștept cu nerăbdare revenirea ta, Molloy.

– Oh, ai face bine să crezi asta, Joe, am răspuns, împletindu-mi degetele cu ale lui.

Traversam parcarea profesorilor când o Honda Civic cunoscută își aprinse luminile.

L-am simțit pe Joey înțepenind lângă mine, iar inima îmi sări din piept.

„Nu."

„Nu."

„Nu."

– Joey, nu. M-am strâns mai tare de el. Ignoră-l!

– E clar că e aici pentru mine.

– Și? L-am strâns mai tare în brațe. Vezi-ți de drum!

– Molloy.

– Te rog, nu!

Se auzi claxonul unei mașini.

– Mai bine mă duc să văd ce vrea, mormăi el, cu privirea ațintită spre locul unde Shane Holland îi făcea semn. Ne vedem în clasă.

„Nu."

„Nu."

– Joey.

– Doar mă duc să vorbesc cu el, mă asigură el. Doar vorbesc. Asta e tot, Molloy.

M-am holbat la fața lui, absorbind imaginea ochilor lui limpezi şi concentrați, şi i-am jurat în tăcere lui Dumnezeu că aveam să-l distrug pe nemernicul ăla de Shane dacă iubitul meu se întorcea la mine în orice altă stare.

– Promite-mi! m-am auzit implorând. Promite-mi, Joe!

– Totul este *în regulă,* mă linişti el, aplecându-se pentru a-mi da un sărut moale şi lung. Nu-ți mai face griji! Mă sărută din nou. Ne vedem în clasă, adăugă el, dându-mi o lovitură jucăuşă în bărbie cu pumnul înainte de a se întoarce pe călcâie şi de a alerga prin parcare.

Îngrețoşată, mi-am strâns curelele ghiozdanului şi m-am îndreptat spre intrarea în şcoală, devenind tot mai agitată cu fiecare pas pe care îl făceam departe de el.

– Acela este Shane Holland? întrebă Shannon cu o voce sfioasă, stând sub un copac de lângă uşa din față a şcolii, cu o expresie de îngrijorare care semăna cu a mea. Am crezut că a plecat.

– Da, am şoptit. Și eu.

– Curvo!

Respirația lui Shannon se întretăie şi se apropie de mine.

– Da, m-ai auzit, curvo!

Uram acest cuvânt.

Existau câteva cuvinte din dicționar pe care alesesem să le evit, dar acesta nu era inclus în vocabularul meu.

Întorcându-mă, am dat cu ochii de nimeni altele decât Ciara Maloney şi Hannah Daly.

Două scorpii răutăcioase mai mici cu un an decât mine, care trebuiau să fie puse la locul lor – şi încă cum!

– Deci! Luând o poziție fermă în fața surorii iubitului meu, mi-am pus mâinile în şolduri şi am ridicat o sprânceană: Care dintre voi, nemernicelor, vrea să moară?

– Nu vorbeam cu tine, răspuns Ciara, încercând să pară dură, dar ofilindu-se acum, când se confrunta cu cineva

mai în vârstă, mai înalt și mai puternic. Ne refeream la ea.

– La ea? M-am uitat în jurul meu. La cine?

– La mine, șopti Shannon, tremurând în spatele meu. La mine.

– Dacă prin *ea* te referi la sora iubitului meu, atunci îți dau un avans de cinci secunde să dispari naibii din fața ei înainte să-ți tai coada și să te sugrum cu ea!

– Nu te băga în asta, Aoife, încercă Hannah să intervină, aruncând o privire nervoasă în jur. Nu e treaba ta.

– Dacă ai o problemă cu ea, atunci ai și cu mine, am avertizat-o, neafectată de rahaturile lor și deloc dispusă să dau înapoi. Deci ne luptăm sau vă păstrați părul pentru altă zi, tâmpitelor? Eu sunt gata oricând.

Se uitară una la cealaltă și apoi la Shannon, înainte de a încuviința din cap și de a pleca în direcția clădirii principale.

Când dispărură din peisaj, Shannon răsuflă ușurată și se agăță de mâneca puloverului meu.

– Nu trebuia să faci asta pentru mine.

– Știu.

– S-ar putea să vină după tine.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Mi-ar plăcea să le văd încercând. Și dacă se mai apropie de tine, tot ce trebuie să faci este să vii și să mă cauți. Nu contează dacă sunt în clasă sau nu. Doar vino și caută-mă și te voi ajuta, bine?

Se uită la mine cu cei mai mari ochi albaștri pe care îi văzusem vreodată, atât de plini de tristețe și nesiguranță, și îmi șopti:

– De ce?

– Pentru că îl iubesc pe fratele tău, iar fratele tău te iubește pe tine. Este important pentru el să te țină în siguranță, ceea ce înseamnă că este important și pentru mine. Zâmbind, mi-am aruncat brațul peste umerii ei slabi și am condus-o la școală. Și cine știe? Poate că, în timp, vei fi convinsă să ieși din acea cochilie drăguță și vom putea fi prietene.

– Vrei să fii prietena mea?
– Tu vrei?
– Da. Încuviință nesigură. Te rog!
Mi se frânse inima.
Era atât de mică!
Atât de vulnerabilă!
Atât de ruptă în bucăți!
– Atunci e oficial. I-am dat o îmbrățișare liniștitoare când o conduceam pe coridor spre clasă, asigurându-mă că fiecare scorpie răutăcioasă din școală se uita bine la noi. Suntem prietene.

VECHILE OBICEIURI MOR GREU

1 septembrie 2004

JOEY

Nu trebuia să-mi spună nimeni că eram un idiot, conștiința mea era mai mult decât dispusă să facă asta, deoarece striga *mincinos* cu fiecare pas pe care îl făceam mai aproape de mașină.

Țipase la mine și noaptea trecută, când trimisesem acel mesaj.

Iar când m-am trezit că mă urcam pe scaunul pasagerului lângă el, am simțit un nivel de dezgust de sine la care nu coborâsem până atunci.

– Lynchy, spuse Shane în momentul în care am urcat în mașină. Arăți ca naiba.

„Nu mai spune, Sherlock!“

– Da. Mișcându-mi genunchii agitat, am tras aer în piept. Așa mă și simt.

Noaptea trecută fusesem cel mai aproape de a crăpa după foarte mult timp.

După ce îi calmasem pe copii și îi convinsesem să meargă la culcare, am luat niște valium de la mama ca să mă liniștesc și să mă ajute să dorm.

Singura problemă fusese că bătrânul meu decisese să reapară în toiul nopții, ceea ce însemnase că fusesem prea amețit pentru a mă apăra când pumnii lui începuseră să se legene.

În acea dimineață, mă trezisem cu un corp plin de vânătăi și cu o minte care își atinsese limita.

Nu mai puteam face asta.

Nu mai puteam.

Încercasem.

Chiar încercasem.

Încercasem atât de mult să fiu bun, dar nu părea să conteze, pentru că *nimic* nu avea să se schimbe pentru mine.

Nu aveam de gând să plec niciodată din acea casă, nu cât timp copiii erau încă acolo, ceea ce însemna că, pentru a supraviețui încă o zi în iad, mă trezeam încălcând promisiuni și revenind la vechile obiceiuri.

– Am fost surprins să primesc mesajul tău aseară, puștiule, zise el. Nu am mai auzit de tine de ceva vreme.

„Așa, răsucește nenorocitul de cuțit în rană, de ce nu!?"

– Am crezut că ai schimbat furnizorii sau ceva de genul ăsta.

„Nu, vreau să-mi păstrez picioarele."

– Ascultă, frate, e așa cum am spus aseară; am nevoie doar de niște benzos. La fel ca întotdeauna. Doar ceva care să-mi relaxeze creierul. Am băgat mâna în buzunar, am luat teancul de bani și i l-am lăsat în poală. Sunt toți acolo.

Luă banii și îi numără înainte de a-mi oferi un semn din cap tăios.

Îmi era jenă că m-am năpustit asupra torpedoului pentru a-mi recupera otrava preferată, dar m-am încruntat când ochii îmi căzură pe o mare porcărie.

– Iarbă, Shane? Furios, am aruncat punga înapoi în torpedou și mi-am trecut o mână prin păr, frustrat. Ce naiba ar trebui să fac cu aia?

– Am avut o problemă cu transportatorul, explică el calm. O întârziere temporară în livrare.

– Bine, am zis apăsat, simţindu-mă agitat la perspectiva de a nu obţine ceea ce venisem să caut – ceea ce aveam nevoie. Ai nişte oxy? Sau hidro? Câteva benzos? Haide, Shane, nu mă lăsa aşa!

– Cum am spus, puştiule, a fost o problemă cu furnizorul meu. Aprinzând o ţigară, trase un fum adânc şi apoi îmi aruncă atât cutia, cât şi banii în poală. Ceea ce înseamnă că va trece ceva timp până când voi avea ceea ce obişnuieşti să iei.

– Cam despre cât timp e vorba? am întrebat, aprinzând o ţigară, apoi mi-am băgat banii înapoi în buzunar, tremurând. Câteva zile? O săptămână? Pentru că mă înec aici, omule. Nu mai pot aştepta.

– Linişteşte-te, Lynchy, mă întrerupse el pe un ton ademenitor. Ştiu că eşti într-o pasă proastă.

– Da, am zis, cu pieptul zvâcnind. Sunt.

Nu avea rost să neg.

Shane mă cunoştea de când eram copil.

Mă putea citi ca pe o carte.

Dând din cap în semn de înțelegere, băgă mâna în buzunar.

– De aceea asta e din partea mea, a adăugat el, alunecând hârtia mică spre mine. Fără obligaţii.

Desfăcând hârtia împachetată cu grijă, m-am uitat în jos la pudra albă din mâinile mele.

– Asta nu e cocaină, nu-i aşa?

Clătină din cap şi expiră un nor de fum. Pulsul îmi crescu vertiginos.

– Shane.

Ținându-și ochii ațintiți asupra parbrizului, zise:

– Ce ți-am dat garantează efectul dorit.

– Nu. Am clătinat din cap. Ți-am mai spus că nu vreau heroină!

– Știu, știu, mă ademeni el, ridicând mâinile. Dar rahatul are alt efect. E și mai ieftin, puştiule.

– Cât de ieftin?

– Ceea ce plăteşti pentru o doză obişnuită te va ţine o săptămână.

– Nu. În nici un caz. Nu folosesc ace, am izbucnit, trecându-mi o mână prin păr. Nu sunt un drogat nenorocit.

– Nu, explică el repede. Te uiți prea mult la televizor. Acela e zahăr brun. Ce-ți ofer eu e pur. Chestia bună. Poți s-o fumezi sau s-o tragi pe nas. Orice îți place, frate. Va face ca orice altceva să pară o prostie, puștiule. Crede-mă pe cuvânt!

– Nu pot, am zis gâtuit, holbându-mă la tentația din mâinile mele. E prea riscant.

– Nu și când este folosit în siguranță, mă încurajă el. Hai, puștiule! Crezi că ți-aș trage-o așa? Suntem din același cartier. Te cunosc de când erai în scutece.

– Ascultă, Shane, am nevoie doar de ceva care să mă ajute să mă descurc, m-am auzit susținând, și nu eram sigur cu cine mă certam: cu el sau cu mine. Sunt varză deja. Nu am nevoie de nimic care să-mi facă viața și mai grea.

– Am înțeles, spuse el, dând din cap înțelegător. Antrenorii ăia de la GAA îți suflă în ceafă, profesorii îți spun tot felul de tâmpenii, iar iubițica te ține în stand-by. Ești sub presiune, puștiule, și ai nevoie de puțină relaxare. Înțeleg asta. Poate că ei nu înțeleg, dar eu da. Nu te simți prost că ai nevoie de puțin ajutor ca să treci peste prostiile pe care trebuie să le înghiți de la tatăl tău. Când m-am holbat la el, își ridică mâinile. Tac-tu e un ticălos, puștiule. Asta se știe. Nu te judec pentru că ai nevoie să iei o pauză de la un ticălos ca el.

Asta era problema; chiar aveam nevoie de acea pauză.

Aveam atât de mare nevoie de ea, încât m-am auzit cedând și spunând:

– Bine, dar numai până când furnizorul tău se va ocupa de ceea ce obișnuiesc să iau.

– Absolut, acceptă el cu entuziasm. Uite, puștiule!

– La naiba! Clătinând din cap, m-am uitat la conținutul plicului și am mormăit: Ai spus că pot să-l trag pe nas, da?

– Da. Întinzând mâna peste scaun, mi-a luat plicul din mână şi s-a apucat repede de împărțit. Doza asta e suficientă ca să te amețești, explică el, dându-mi o carcasă de CD cu o cantitate mică de pudră pe ea. Trage-o pe nas aşa cum ai face cu orice altă linie şi o să simți cum te relaxezi, puştiule!

– Ce naiba fac? am bombănit în timp ce mă uitam în jurul parcării goale, înainte de a-i lua din mână bancnota rulată şi de a mă apleca mai aproape.

Dezgustat de mine pentru slăbiciunea mea, am lipit paiul improvizat de nas și am inspirat adânc.

EPUIZAT

1 septembrie 2004

AOIFE

Joey nu mă urmă în clasă.

De fapt, nu apăru până la ora dinainte de pauza de prânz.

– Ce naiba, dobitocule? am zis apăsat când căzu în scaunul de lângă mine în timpul orei de economie. Unde ai fost?

– A trebuit să plec acasă, explică el liniştit, scoțând din ghiozdan manualul şi penarul. Eu...

– Tu ce? am întrebat, aşteptându-i răspunsul.

Tresărind, clătină din cap şi își lipi o mână de obraz. Cred că nu mai am credit.

Suspicioasă, l-am privit cu ochii mijiți.

– Ești drogat?

– Nu.

– Joey.

– Nu.

– Nu minți!

– Nu sunt.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– Arăți de parcă ai fi plâns? am șoptit, în timp ce îngrijorarea creștea în mine într-un ritm rapid.

Nasul îi era roșu, ochii îi erau injectați și lăcrimau.

– Nu plâng. Joey respiră sacadat și scoase din buzunar un pachet de șervețele. Eu doar... Deveni complet absent câteva clipe lungi înainte de a adăuga: Cred că am răcit.

– Oh, Doamne, Joe, sângerezi! am zis gâtuit, când șervețelul alb pe care îl folosi pentru a-și tampona nasul deveni roșu stacojiu. Îți sângerează nasul.

– Da? se holba la șervețelul pătat de sânge aproape tranchilizat. Sângele continuă să îi curgă pe față, dar nu făcu nimic. Ah, rahat!

– Joey, am izbucnit, luându-i șervețelul din mână și apăsându-l pe nas. Ce-ai făcut?

– Nimic.

– Nimic? I-am cuprins ceafa cu o mână, iar cu cealaltă i-am ținut șervețelul la nas. Prostii! Ce ți-a dat?

– Nimic, șopti el, cu mâinile căzute pe lângă el, în timp ce mă privea holbându-mă la el. E totul în regulă, Molloy.

– Nu mă minți! l-am avertizat. Ești epuizat.

– Nu mint. Îmi tresări inima, mai ales când l-am auzit zicând: Jur!

– Ești un *mincinos.*

Furioasă, l-am ridicat repede în picioare și i-am zis ceva profesorului înainte de a-l scoate din clasă, ignorând privirile și șoaptele.

– Joey este bine, Aoife? strigă profesorul nostru, domnul Brolly, ieșind pe ușa clasei după noi.

– Da, da, domnule, e bine. Doar îi curge sânge din nas. O rugați, vă rog, pe Casey, să ne strângă lucrurile? i-am răspuns, ținându-l lipit de mine în timp ce-l duceam afară din școală, până la locul în care îmi parcasem mașina.

– Nu mă urî, Molloy, mormăi Joey, căzând pe scaunul pasagerului în momentul în care i-am dat drumul pentru a deschide portiera mașinii. Ești singurul motiv pentru care mă trezesc dimineața.

– O scăpare.

Nu avea rost să o mint, chiar dacă minciuna era prima mea limbă, ceva ce moştenisem de la familia mea.

Totuşi, în clipa aia nu puteam să o fac.

Privirea ei îmi dădea de înţeles că aveam o singură şansă să rezolv asta şi numai una.

– Nu am de gând să găsesc scuze, am spus. Nu există nici o scuză.

– Nu. Vocea ei era plină de emoţie. Nu există.

– Spre deosebire de ziua de azi, chiar am încercat, am adăugat, trecându-mi o mână prin păr. Mai mult decât crezi.

– Atunci *de ce?* Vocea i se frânse şi am văzut cum o lacrimă i se prelingea pe obraz. De ce faci *asta?* Te-ai descurcat atât de bine! *Ştiu* că ai făcut-o. Ştiu că nu eşti perfect, bine? Ştiu că fumezi iarbă. Ştiu că ai demonii şi secretele tale, dar *ai încercat.* Nu te distrugeai aşa!

– I-a spart nasul lui Tadhg noaptea trecută, m-am auzit recunoscând. Şi nu am fost acolo să-l opresc.

– Tatăl tău? Rămase fără aer. Tatăl tău i-a spart nasul lui Tadhg?

– Da. Aşa a făcut, i-am răspuns categoric, urându-mă cu fiecare fibră a fiinţei mele pentru că îi spuneam lucruri pe care nu avea de ce să le ştie.

Pentru că o târam mai adânc în lumea mea nenorocită.

– Dar e doar un copil, strigă ea, acoperindu-şi gura cu mâna. E doar un copil mic.

– Nu contează, am spus eu. Alcoolicii abuzivi nu văd vârsta sau sexul. Tot ce văd este un sac de box pe care să îl ţintească atunci când le vine ideea.

– Joey.

– Nu-mi plânge de milă, am avertizat-o tremurând şi ridicând o mână. Nu asta vreau de la tine. Niciodată.

– Nu fac asta, şopti ea. Nu o voi face.

– Oricum, nu am putut face faţă după tot ce s-a întâmplat aseară, am recunoscut. „Încă nu pot." Aşa că am făcut ceea ce fac de obicei când lucrurile devin prea grele acasă. Am ridicat din umeri. L-am sunat pe Shane.

IAR LA CUȚITE

1 septembrie 2004

JOEY

Eram din nou certaţi.

Întins pe podeaua dormitorului ei, gol-puşcă, cu o pernă albă pufoasă sub cap şi o pătură roz peste mine, aşa m-am trezit când mi-am revenit.

– Deci trăieşte, spuse sarcastic o voce cunoscută.

Tremurând violent, m-am ridicat încet pentru a găsi o pereche de ochi verzi furioşi care mă priveau.

Stând cu spatele la uşă, mă privi încruntată când mă întrebă:

– Ce ți-a dat? Am deschis gura să mint, dar ea mă întrerupse: Nici să nu te gândeşti să mă minți, mă avertiză ea, aruncându-mi în cap prosopul pe care îl avea pe un umăr. Dacă ai vedea ce a ieşit din corpul tău, ce a trebuit să curăţ de pe tine, atunci ai şti că minciuna este inutilă.

Dezgustat de mine însumi, am privit camera dezordonată şi patul acum fără aşternut şi mi-am reprimat un geamăt.

– Ți-am…

– Dacă mi-ai distrus camera în timp ce-ţi distrugeai creierul? se grăbi ea să îmi reproşeze. Da.

– Îmi pare rău. Am tras aer în piept. Voi curăța totul…

– Am făcut-o deja, zise ea. Și înainte să te gândești să fugi de mine fără o explicaţie, să ştii că fiecare bucată de material pe care o aveai pe tine este în prezent în uscătorul de jos. Aşa că, nu, Joe, nu vreau ajutorul tău la curățenie. Tot ce vreau de la tine sunt răspunsuri.

– Ce dorești să ştii?

– Începe cu ce ai luat în dimineața asta și vom continua de acolo.

– La dracu'. Ridicându-mă, mi-am cuprins ceafa şi am oftat înainte de a recunoaşte cu reticenţă: Am avut o scăpare.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce se uita la mine cum o priveam.

– Şi?

– Şi. Am oftat adânc înainte de a recunoaşte: Am primit ceea ce aveam nevoie pentru a mă ajuta să mă descurc.

– Şi anume?

– Ceva ce nu am mai încercat până acum.

– Ceva rău?

Cuprins de regret, am încuviinţat, ceea ce a făcut-o pe Molloy să scoată un suspin sfâşietor.

– Nu poţi face asta din nou. Se târî pe mâini şi pe genunchi până la mine şi mă îmbrăţişă. Nu poţi, Joe. Pur şi simplu nu poţi. Plângând în hohote, Molloy se agăţă de mine ca un pui de maimuţă, ţinându-se de corpul meu ca şi cum ar fi fost ceva foarte important pentru ea. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine, Joe. Nu-ţi poţi face asta singur.

– E în regulă. Tulburat de cât de profund mă afecta durerea ei, mi-am înfăşurat braţele în jurul ei. Şşşt! E în regulă.

– Am putea pleca de aici, plânse ea lipită de gâtul meu. Tu şi eu. Am putea să încărcăm maşina şi să lăsăm oraşul ăsta de rahat în urma noastră. Aş merge cu tine, Joe. Aş face-o. Te iubesc, continuă ea să plângă, sărutându-mă pe gât. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât mă face să vreau să mor.

Am crezut-o, iar asta mă sperie mai tare decât perspectiva de a rămâne.

Pentru că ştiam că era dispusă să facă orice ca să mă ajute şi, în cele din urmă, nu ar fi fost suficient, pentru că eram prea distrus.

Era prea bună pentru mine, prea bună pentru lume. Am ştiut în adâncul sufletului meu că trebuia să o las să plece pentru a-i oferi o şansă la un viitor.

Dar pur şi simplu *nu puteam.*

– Nu-i pot părăsi, Molloy, i-am şoptit, strângându-mi braţele în jurul ei, când corpul ei fu răvăşit de plâns. „Eu nu sunt fratele meu." Trebuie să rămân.

RESEMNATĂ SĂ SUFĂR

1 septembrie 2004

AOIFE

Nu voiam să mai trăiesc niciodată o zi precum aceea.

Nu existau cuvinte pentru a descrie nivelul de neputință pe care îl simțisem când îl văzusem pe Joey înălțându-se și apoi prăbușindu-se și arzând.

Nu eram proastă.

Puteam să văd semnele în toate direcțiile. Problema era că eram prea îndrăgostită ca să le iau în seamă.

Pentru că știam că sub toată durerea și toate prostiile exista cineva care merita salvat.

Era o persoană bună care luase decizii teribile.

Nu încerca să facă rău nimănui.

Încerca să supraviețuiască în singurul mod pe care îl știa, prin automedicație.

Chiar și când îl priveam dormind pe patul meu, puteam vedea suferința scrisă pe fiecare centimetru al pielii sale.

Avea să-mi frângă inima, știam asta. Puteam să văd asta venind de la o milă distanță și tot nu reușeam să-mi fac instinctele de autoconservare să intre în acțiune și să mă protejeze de inevitabil.

Ascultându-l vorbind mai devreme despre tatăl său, fusese mai sincer ca niciodată.

Stând în mijlocul dormitorului meu, nu putusem să nu simt că lumea mea fusese zguduită.

Fusese o descoperire monumentală.

Poate că omisiunea fusese lipsită de detalii, iar el ținuse mult mai multe lucruri ascunse în inima lui, dar pentru băiatul care zăcea în fața mea fusese un pas de mărimea Marelui Canion prin care se apropiase și mai mult de mine.

N-aș fi putut pleca nici dacă aș fi vrut.

„Ești singurul motiv pentru care mă trezesc dimineața."

Acea scăpare îmi ajunsese până la os.

Și în timp ce stăteam întinsă pe o parte, trecându-mi mâna prin părul lui și privindu-l cum dormea, mi-am jurat că nu aveam să-i permit să se piardă în lumea în care se zvârcolea.

Indiferent ce urma să se întâmple, aveam să fiu alături de el, gata să îl trag înapoi în siguranță.

Chiar dacă asta însemna să mă pierd pe mine în acest demers.

MAJORATUL

18 septembrie 2004

AOIFE

– Ia te uită, ai împlinit 18 ani! strigă Casey peste DJ, în timp ce noi dansam pe ringul de dans de la The Dinniman. Și cu virginitatea intactă. Râzând, adăugă: Nu știu de care sunt mai surprinsă.

– Amuzant, i-am răspuns eu, simțindu-mă amețită în timp ce îmi aranjam panglica cu „La mulți ani!" pe piept, țopăind pe *Mr. Brightside* de la The Killers.

Mama, cu ajutorul lui Casey, organizase această petrecere pentru a sărbători majoratul meu și al lui Kev, iar locul era plin de prieteni, familie și majoritatea colegilor noștri de la școală.

Baloane și bannere erau atârnate în jurul barului, iar eu eram atât de fericită să știu că *atât* de mulți oameni veniseră pentru noi.

În sfârșit, eram majoră, aveam dreptul să comand și să fiu servită cu orice doream la bar și profitam din plin de noile avantaje.

Cu palmele pâlnie în jurul gurii, Casey mă întrebă:

– Unde este Joey?

– Unde crezi? i-am răspuns, arătând cu degetul în direcția în care Joey și tata discutau la bar.

Tata se ocupa de o halbă de Guinness, în timp ce iubitul meu ţinea în mână un pahar înalt de vodcă şi Red Bull, băutura lui preferată.

Joey arăta incredibil de sexy în seara aceea, în blugi şi cămaşă albă mulată, cu mânecile suflecate până la cot, dezvăluind nişte antebraţe solide foarte frumoase.

Avea şi o tunsoare nouă pentru această ocazie. Spatele şi părţile laterale fuseseră tunse periuţă, lăsând o claie adorabilă de bucle blonde ondulate în creştet.

Desigur, avea o vânătaie al naibii de mare sub ochiul stâng, dar eram hotărâtă să *nu* îl întreb despre asta.

Dacă o făceam, existau şanse să ajungem să ne certăm, iar acesta era *ultimul* lucru pe care mi-l doream în seara aceea.

Joey se deschisese în faţa mea cu câteva săptămâni în urmă, dar, la scurt timp după aceea, redevenise persoana obişnuită, închisă în sine.

Oricât de ciudat ar fi sunat şi chiar dacă încă eram destul de supărată, faptul că Joey se drogase şi vomitase pe pereţii dormitorului meu ne apropiase fără să vrem.

De atunci, se comportase foarte bine. Se străduia din nou, iar numărul lui Shane fusese şters din telefonul său – prin amabilitatea subsemnatei.

Era ca şi cum unul dintre obstacolele pe care le folosea pentru a mă ţine pe dinafară fusese dărâmat. Eram cu un pas mai aproape de a trece peste zidurile ilustre pe care le ridicase pentru a se proteja.

În picioare în faţa tatălui meu, l-am privit pe iubitul meu cum îşi sprijinise şoldul de bar şi îşi aplecase capul pentru a asculta ce zicea tatăl meu, încuviinţând din cap din când în când.

– Cred că e drăguţ că iubitul tău şi tatăl tău sunt atât de buni prieteni, râse Casey. Au o relaţie drăguţă, frăţească. E adorabil.

– Adevărat, am fost de acord, luând-o de braţ pe prietena mea, îndreptându-ne înapoi la masa noastră. Dar când el este într-o relaţie *bună* cu tatăl meu, înseamnă că nu este într-una *bună* cu mine.

– Deci te gândeşti că în seara asta ar putea fi noaptea cea mare?
– Poate.
– Oh, Doamne! oftă Casey. Anticiparea este insuportabilă.
– Ce mai faci, Aoife, scumpo? mă întrebă mama când m-am aşezat lângă ea. Ce mai faci, Casey, dragă?
– Bună, Trish! zise fericită cea mai bună prietenă a mea, aşezându-se lângă mine și sprijinindu-și capul de umărul meu. Sunt un pic ameţită, Trish.
– Da? răspunse mama amuzată. Dar tu, Aoife?
– Sunt trează, mamă.
– Trează bine, vrei să spui? Mama îmi aruncă acea privire pe care numai mamele o puteau stăpâni. Cum să nu!
– Te iubesc, mami. Am luat-o de gât, am tras-o aproape și i-am sărutat obrazul. Mulțumesc pentru petrecere!
– Și eu te iubesc, rebela mea. Făcând o grimasă, privi tivul rochiei mele albe și mulate pe corp și pe sâni şi spuse: Dar nu-mi place rochia asta. Ți-am putut vedea fesele când dansai mai devreme.
– Nu, nu ai putut, am bufnit, fluturând o mână în aer şi dând pe gât ce rămăsese din Smirnoff ice-ul meu. Pentru că, dacă ai fi văzut ce am pe fund, m-ai fi târât de pe ringul de dans.
– Ce ai pe fund?
Mi-am lovit nasul cu degetul.
– *Nimic.*
– Cum să nu, oftă mama, clătinând din cap. Te avertizez de acum, domnişorică, nu-mi pasă că acum ai 18 ani. Nu eşti destul de mare ca să nu te urechez.
– Nu m-ai urecheat niciodată, am râs eu. Eşti tare blândă, nu-i aşa, mamă?
– Arată ca un model, nu-i aşa, Trish? interveni Casey, în timp ce trăgea de partea de sus a rochiei mele. Tu și Tony trebuie să o fi făcut bine când ați conceput-o. Cu lacrimi în ochi, Casey mă apucă de umeri şi se holbă la mine. Eşti

cea mai bună prietenă a mea din întreaga lume din Ballylaggin, Aoife Molloy!

– Și tu ești a mea, Casey Lordan! am strigat înapoi, aruncându-mi brațele în jurul ei. Ești cea mai bună partidă din școală.

– Nu, *tu ești* cea mai bună partidă.

– Nu, nu, insist că tu ești.

– Bine, atunci suntem amândouă partide bune.

– Ura!

– Vă iubiți prea mult propriile persoane, aia e. Cu un gest dezaprobator, mama ridică un deget și spuse: Ascultă-mă, acum nu-ți pierde capul pentru că îți poți cumpăra alcool, ai înțeles?

– Am înțeles, mamă.

– Vorbesc serios. Amândouă arătați minunat, zise mama, adresându-se acum amândurora. De aceea trebuie să vă controlați și să vă păstrați inteligența. Nu beți până ce vă pierdeți capul. Nu e sigur. Nu știi niciodată cine e cu ochii pe voi. Încruntându-se, adăugă: Și nici nu vă lăsați băuturile nesupravegheate. Am fost aici ca să le supraveghez, dar dacă nu aș fi fost? Barul e plin până la refuz de băieți tineri. V-ar fi putut droga.

– Relaxează-te, mamă, am strigat, fluturând o mână în jur. Toată lumea de aici ne este prietenă.

– Exact, fu de acord Casey, zâmbind. Suntem în deplină siguranță, Trish, relaxează-te!

– Așa spun toate, bombăni mama, deloc convinsă.

– Oh, Doamne! am țipat, sărind în sus când *Maniac 2000* explodă din cabina DJ-ului. E preferata noastră, Case. Am apucat-o de mână și am ridicat-o în picioare. Să mergem!

– Aveți grijă în seara asta, bine? spuse mama. Vă rog, fetelor!

– Bine, am spus amândouă la unison în timp ce ne îndreptam spre ringul de dans. O vom face.

18 ANI FERICIȚI, MOLLOY!

18 septembrie 2004

JOEY

Molloy avea o mulţime de fani.

Toată partea din spate de la Dinniman era plină de oameni, toţi veniţi să-i sărbătorească împlinirea vârstei de 18 ani.

Îmi părea rău pentru fratele ei, Kev, care stătea într-un colţ cu grupul lui select de patru prieteni, în timp ce geamăna lui atrăgea spre ea jumătate din şcoală ca moliile la flacără.

O flacără foarte sexy.

O flacără care, dacă mai vedeam un băiat din anul nostru sărutând-o pe obraz sau atingând-o periculos de jos pe spate, mă făcea să-mi pierd minţile.

Nu aveam nici o problemă cu natura extrovertită a lui Molloy, așa era ea. Era principalul motiv pentru care fusesem atras de ea la început, dar aveam o problemă foarte mare cu mâinile rătăcitoare ale prietenilor ei bărbaţi.

– Se pare că eşti ocupat, fiule, interveni Tony, înclinându-şi capul spre locul unde fiica sa era înconjurată de un grup de băieţi din anul nostru, care dansau și săreau pe melodia *Turn Me On* a lui Kevin Lyttle.

– Da, Tony, am răspuns, frecându-mi maxilarul. Se pare că da.

– Ah, nu ai de ce să-ţi faci griji, băiete. Ea a fost întotdeauna aşa. Aoife a noastră nu a dus niciodată lipsă de admiratori, explică Tony pe un ton amuzat. E ceva contagios în personalitatea ei. Atrage oamenii. Râzând, îşi termină halba înainte de a adăuga: Ceea ce o îngrozeşte pe biata ei mamă.

Am privit de la distanţă până când l-am văzut pe Eoin Caddigan înfăşurând o şuviţă din părul lung şi blond al lui Molloy în jurul degetului în timp ce dansa în spatele ei.

– Şi pe mine, Tony, am anunţat, aruncând pe spate ultima gură de băutură. E timpul să se îngrozească

altcineva.

– Ah, prima dragoste. Râzând, îmi făcu semn să plec. Nu-ți pierde capul, tinere!

– Nu te baza pe asta, am mormăit în șoaptă, în timp ce mă strecuram prin mulțime, fără să mă opresc până ce nu am ajuns pe ringul de dans, cu brațul în jurul taliei ei.

– Joe! Molloy îmi zâmbi, luându-mă de gât. Parcă ziceai că nu dansezi. Ridicându-se pe vârfurile tocurilor ei înalte, îmi sărută colțul gurii cu un ruj roșu.

– În seara asta fac o excepție. Uitându-mă la cretinul de la școală, care se îndepărta cu grijă de iubita mea, i-am tras corpul la pieptul meu. La mulți ani de majorat, Molloy!

Zâmbindu-mi larg, își lăsă mâinile să se plimbe pe pieptul meu, în timp ce își legăna și își împingea șoldurile lipite de mine, încordându-se în ritmul muzicii.

La naiba, aveam nevoie de mult mai mult decât vodcă și Red Bull ca să mă descurc cu fata asta.

– Nu te iubesc deloc, Joey Lynch, zise ea, cu pumnul prins de cămașa mea, trăgându-mi fața spre a ei. Și nu te voi iubi niciodată!

CĂDERE DE LA ÎNĂLȚIME

19 septembrie 2004

AOIFE

– Ești bine? l-am întrebat pe Joey câteva ore mai târziu, când ne-am întors la mine acasă după cea mai epică petrecere.

– Da, Molloy, sunt bine, răspunse el, lăsându-mi pantofii și un teanc de felicitări de ziua mea pe pat. Totul e bine.

Sprijinindu-mă cu greutate de ușa închisă a dormitorului meu, am privit cum iubitul meu își scutura mâinile și se îndrepta spre fereastra dormitorului.

Tensiunea emanată de trupul lui mă asigura că era oricum numai bine nu.

– Eşti sigur, Joe?

– Da, strigă el peste umăr, se sprijini de pervazul ferestrei şi privi prin geam. Totul e în regulă.

Cu siguranţă nu era, iar eu nu eram atât de beată încât să cred contrariul.

M-am dus la aparatul meu stereo și mi-am stors creierii ca să îmi dau seama ce putusem să fac pentru a-l aduce în starea aia ciudată, apăsând play pe un CD la întâmplare.

Melodia *Everytime* a lui Britney răsună în încăpere şi m-am auzit spunându-i:

– Dacă te simţi ciudat să rămâi aici în seara asta, atunci să nu te simţi! Părinţii mei ştiu şi sunt de acord cu asta. Apropiindu-mă, l-am îmbrățișat și i-am sărutat spatele. Nu te iubesc.

Oftând adânc, îmi acoperi palmele cu ale lui și șopti:

– Nici eu nu te iubesc.

– Spune-mi ce este în neregulă! Forțându-l să se întoarcă și să se uite la mine, m-am întins și i-am cuprins fața între mâini. De ce pari atât de trist? Eram beată, dar nu suficient de beată încât să nu observ privirea lui singuratică. *Vorbește* cu mine!

– Nu sunt trist, Molloy, răspunse el, mâinile lui aşezându-se pe şoldurile mele. Sunt doar...

– Eşti doar ce?

– Îngrijorat.

Am ridicat sprâncenele, surprinsă.

– Pentru ce?

– Pentru sora mea, mărturisi el liniştit, apoi trase aer în piept. Pentru frații mei.

Mi-am simțit inima frângându-mi-se.

– Oh!

– Nu-mi place să-i las singuri noaptea.

Deprimată de direcţia în care se îndreptau lucrurile, m-am auzit întrebându-l:

– Vrei să mergi acasă?

– Nu, spuse el, surprinzându-mă. Asta e chestia, Molloy. Clătină din cap, cu ochii plini de vinovăție, și spuse: Să părăsesc această cameră este ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

– Atunci *rămâi,* i-am șoptit, trăgându-l suficient de aproape pentru a-i atinge fruntea de a mea. Stai aici cu mine! Mângâindu-mi nasul de al lui, mi-am strâns brațele în jurul gâtului lui și i-am apăsat un sărut pe buze. Și eu am nevoie de tine, Joe.

„Vreau să fii în siguranță și nevătămat, iar singurul mod în care mă pot asigura că se va întâmpla asta este să stai aici cu mine."

Ochii lui ardeau de emoții contradictorii.

– Molloy.

– Am nevoie de tine. Și eu am nevoie de tine, am zis, înecându-mă de emoție. Am nevoie să rămâi aici cu mine, pentru că, dacă mă părăsești acum, nu voi mai putea respira până când nu te voi vedea din nou.

Faptul că băuse cel puțin șase pahare cu mine în seara aceea îmi dădea un mic avantaj în fața busolei sale morale incredibil de rigide când venea vorba de frații lui.

Dacă aș fi avut de-a face cu Joey treaz, ar fi plecat acasă, indiferent cât de mult l-aș fi implorat să nu o facă.

Dar aveam de-a face cu Joey beat, iar Joey beat era vulnerabil la persuasiune.

– Te rog, rămâi, am șoptit, cu mâna care se strecura în sus pentru a prinde micul lanț argintiu pe care îl purta mereu la gât, în timp ce mă îndreptam încet spre patul meu, trăgându-l pe acest băiat frumos cu mine. Poate fi cadoul de ziua mea. Partea din spate a picioarelor mele lovi patul și am căzut pe spate, luându-i corpul mare cu mine. Te rog! Respirând greu lipită de gura lui, am apăsat un sărut arzător pe buzele lui umflate. Vreau ca acest chip să fie primul lucru pe care îl văd când deschid ochii dimineața.

– Bine, bolborosi pe buzele mele. Voi sta cu tine, Molloy.

Entuziasmată că cedase atât de uşor, m-am lăsat absorbită de acel moment, simţindu-i trupul pe al meu, cu părţile lui dure pe cele moi ale mele, atingându-ne reciproc în moduri care ar fi trebuit să fie ilegale.

Mai târziu în noaptea aceea, în timp ce stăteam în pat, unul în fața celuilalt, rupse tăcerea spunând:
– Am făcut-o, să ştii.
– Ce ai făcut?
– Ți-am luat un cadou.
Un zâmbet îmi înflori pe față.
– Da?
Încuviinţând din cap, se rostogoli rapid de sub pătură şi întinse mâna după blugii pe care îi aruncase.
– Nu este ceva atât de sofisticat, aşa cum primeai de la Ricey, mă avertiză el când se urcă înapoi în pat și aruncă o cutiuță neagră de bijuterii pe salteaua dintre noi, împreună cu un pachet de Rolos pe jumătate topit.
Îmi tresări inima.
– Un pachet întreg doar pentru mine?
Îmi făcu cu ochiul.
– Ți-am spus că o voi face. Și dacă nu-ți place celălalt lucru, atunci am dat de dracu', pentru că Shannon a spălat chitanța cu hainele mele.
Emoționată, am luat cutia şi am deschis capacul.
Pe interiorul căptușit cu catifea se afla un mic medalion argintiu cu data *30.08.99* gravată pe partea din față.
– Acea zi… am zis tremurând. Este…
– Prima zi a primului an, explică el calm. Prima dată când am pus ochii pe tine şi prima dată când am înțeles ce înseamnă să-mi bată inima pentru cineva din afara familiei mele.
Inima mi se strânse atât de tare în piept încât îmi fu greu să mai respir.
– Joe!
– Când spun că nu te iubesc, continuă el, cuibărindu-şi fața în gâtul meu, este cel mai îndepărtat lucru de adevăr.
Dragoste.

Vorbea despre faptul că *mă iubea.*

– E în regulă, Joe, am șoptit, punându-mi medalionul în jurul gâtului. M-am obișnuit cu negarea ta până acum. Știu deja cum te simți.

– Da, dar nu ar trebui să te obișnuiești cu asta, Molloy. Te aud spunând cuvintele și știu că și eu le simt. Chiar le simt. Doar că eu… Clătină din cap frustrat. Pur și simplu nu știu cum să *nu* o fac.

– Să nu faci ce, Joe?

– Să resping afecțiunea umană.

Inima mea.

Sărmana, sărmana mea inimă!

„Este din cauza părinților tăi de rahat."

„Pentru că te tratează ca pe un câine în loc de fiu."

– E în regulă, i-am zis, mutându-mă mai aproape până când m-am cuibărit la pieptul lui. Ne putem descurca cu vorbele la fel cum ne descurcăm cu sexul. L-am sărutat pe piept și i-am șoptit: Doar că, în acest caz, *tu* stabilești ritmul, iar eu mă conformez.

– Bun plan, acceptă el ursuz.

– Da. Am închis ochii și am suspinat mulțumită. Este.

CAFEA CU MARIE

3 octombrie 2004

AOIFE

– E o idee proastă, Molloy. O idee foarte proastă. Iisuse, cum de te-am lăsat să mă convingi chiar și să mă gândesc la asta?

Stând pe aleea lui și ținându-l strâns de mână, Joey se uita la cărămizile casei sale ca și cum ar fi evaluat un dușman de moarte.

– Fiecare instinct pe care îl am în mine îmi cere să te duc cât mai departe de văgăuna asta.

Mi se frânse inima.

Sigur nu era ceva uşor pentru el.

De fapt, probabil era cel mai nervos comportament pe care îl văzusem în ultima vreme.

Era tulburător, aşa că i-am oferit o îmbrăţişare liniştitoare.

– O să fie bine.

– Nu, nu este. Clătină din cap cu tristeţe. Nu ştii în ce te bagi cu oamenii ăia.

M-am uitat în sus la el.

– Cu oamenii ăia?

Încuviinţând din cap sumbru, se uită la mine.

– Părinţii mei nu sunt ca părinţii tăi, Molloy. Nu te vor primi cu o îmbrăţişare şi o friptură la grătar. Un tremur vizibil îi străbătu corpul înalt, apoi se puse în mişcare, întorcându-se dinspre casa lui şi făcând tot posibilul să mă ia cu el. La naiba cu asta! Las-o baltă! Hai să ne întoarcem la tine acasă!

– Fac asta, Joey, l-am avertizat eu, înfigându-mi călcâiele în pietriş. Au trecut aproape nouă luni. Mă întâlnesc cu ei fie că mă duci acolo, fie că intru singură.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Oftă adânc. De ce e aşa de important pentru tine?

Nu am tresărit şi nici nu m-am sfiit când i-am spus:

– Pentru că vreau să-l privesc pe ticălosul ăla în ochi şi să-i arăt că ai pe cineva pregătit şi dispus să meargă la război *cu* tine şi *pentru* tine.

– Iisuse! Trecându-şi o mână prin păr, mormăi: Acum cu siguranţă nu vei intra în casa aia.

– Nu vrei să vorbeşti despre ce se întâmplă în casa aia, iar eu nu te forţez, am afirmat calm. Nu te forţez *niciodată*, Joe, chiar şi când văd vânătăile, chiar şi când mă ţii complet în întuneric şi mai ales când fiecare fibră a fiinţei mele îmi cere să fac ceva pentru a te proteja.

Ochii îi străluceau de teamă.

– Ai jurat…

– Ştiu şi nu-i voi acuza, m-am grăbit să-l asigur, amintindu-mi de cearta epică pe care o avuseserăm ultima dată când venise la şcoală cu buza însângerată şi

făcusem greșeala să-l întreb dacă nu ar trebui să sunăm la poliție. Ți-am spus că nu o voi face și mă voi ține de cuvânt.

Oftând tremurat, șopti:

– Bine.

– Dar *voi fi* alături de tine, i-am spus, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului lui. Voi face asta, Joey, iar tu nu poți face absolut nimic ca să mă oprești.

Se holbă la mine lung înainte de a ceda, pufnind frustrat.

– Nu contează ce spun sau cum reacționează, am șoptit, întinzându-mă pentru a-i săruta curba maxilarului. Nu voi fugi.

– S-ar putea să fie acasă, mă avertiză el, cu tonul grav acum. Ar putea...

– *Nu* voi fugi, i-am jurat, întinzându-mă să-l sărut. Nu te părăsesc și nu poate spune sau face nimic ca să schimbe asta.

– Nu mă obliga să fac asta, Aoif, șopti el pe un ton rugător.

Pledoaria lui mă duru pentru că îmi spusese pe nume, iar asta însemna că voia să-mi spună cât de serios era.

– Se va întâmpla într-o zi, i-am șoptit înapoi, mângâindu-i nasul cu al meu, disperată să îi ofer alinare. Ar putea la fel de bine să fie în această zi.

După un moment lung, expresia rugătoare din ochii lui verzi se transformă în acceptare reticentă.

– Rămâi cu mine, îmi spuse el în timp ce mă ținea strâns de mână. O să te țin în siguranță.

Mă cuprinse frica.

Doamne, cu ce naiba trăia?

Trăgând aer în piept, l-am urmat pe Joey înăuntru, fără să mă opresc până când nu trecu de livingul învechit, prin holul mic și dărăpănat, ajungând în bucătărie.

– Este aici? fură primele cuvinte cu care își întâmpină mama.

Visând cu ochii deschiși la masa din bucătărie, mama lui ridică brusc capul și privi cu ochi sălbatici pentru o

clipă înainte de a-și limpezi trăsăturile.

– Cine?

– Tata, zise Joey sec.

– Nu, răspunse mama lui încet. Încă nu s-a întors.

Nu eram sigură dacă tremurul care străbătu trupul lui Joey era unul de ușurare sau de anticipare înfricoșătoare, dar nu am avut prea mult timp să mă gândesc la asta pentru că mă trase repede înainte.

– Mamă, ea este Aoife Molloy, mă prezentă el, ținându-mă strâns de mână. Aoife, aceasta este mama mea, Marie Lynch.

– Ah... bună! I-am făcut discret cu mâna. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Lynch.

– Îmi amintesc de tine. Ochii ei mari și albaștri dădură de înțeles că mă recunoscu. Tu erai fata cu ghiozdanul lui Joey.

– Da. Încuviințând, am zâmbit. Eu sunt.

Joey își drese vocea și adăugă:

– Aoife este iubita mea.

– Iubita ta, repetă mama lui, clătinând vag din cap. Nu știam că ai o relație cu cineva.

– Da. Joey ridică din umeri, având o atitudine defensivă. Ei bine, acum știi.

– Acum știu, spuse mama lui, privindu-mă cu atenție. Aceasta este iubita ta.

– Spre ghinionul lui, am glumit, dar ea nu râse.

„Rahat!"

Afișând repede o atitudine serioasă, am adăugat:

– Este într-adevăr minunat să vă revăd, doamnă Lynch. Am auzit multe despre dumneavoastră. Doamne, ce mincinoasă eram! Joey vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

– Ar fi frumos dacă aș putea spune același lucru, zise ea, înainte de a adăuga încet: Dar Joey nu vorbește deloc despre tine.

– Mamă, zise Joey pe un ton de avertizare.

Un mic tremur îi străbătu corpul, iar eu i-am strâns ușor mâna, disperată să îl liniștesc.

Că asta era în regulă.
Că puteam exista în ambele lui lumi.
Că nu aş fi fugit.
Gestul meu de sprijin fu răsplătit cu un zâmbet, iar ochii lui verzi se fixară pe ai mei, căutându-mi pe față ceva ce nu avea să găsească niciodată.
Căuta neliniştea mea.
Nu exista.
– Când v-ați cunoscut? întrebă ea, atrăgându-mi din nou atenţia asupra ei.
– Într-a șaptea, i-am spus. Am fost în aceeaşi clasă de atunci.
Făcu ochii mari.
– Deci această... relație durează de mult timp?
– Ei bine, suntem prieteni de... am început să spun, dar Joey mă întrerupse rapid când spuse:
– Cam aşa ceva.
– Și este serios? Se uită la fiul ei. Eşti serios în privința ei?
– Cam așa ceva, fu tot ce răspunse, dar asta îmi făcu inima să bată în piept de bucurie pură şi nealterată.
Nu nega ceea ce simţea.
Nu minimaliza și nici nu ascundea.
Cam aşa ceva era aproape o declaraţie de dragoste când venea vorba de acest băiat.
– Mamă! strigă atunci o voce de undeva de deasupra noastră. Iar a blocat nenorocita de toaletă.
Speriată, doamna Lynch tresări literalmente înainte de a fi cuprinsă de un mic fior.
– Tadhg, ai grijă cum vorbeşti, bine? strigă ea înapoi. Avem musafiri.
– De parcă m-ar durea undeva, zise din nou vocea. Nenorocitul ăla de fiu al tău, pe nume Oliver, nu pare să înțeleagă că nu trebuie să folosească un întreg sul de hârtie igienică pentru a-și șterge curu'!
– Tadhg! strigă doamna Lynch, dar era o încercare jalnică, sunând mai degrabă ca un oftat înfrânt, în timp ce

se întindea după ţigări. Ţi-am spus să-ţi controlezi limbajul!

– Ollie a înfundat toaleta! strigă din nou Tadhg. Și trebuie să…

– Îmi place să mă asigur că sunt curat, strigă o voce masculină mai tânără. Este *igenetic.*

– Este *igienic,* nu igenetic! ţipă Tadhg. Și o să vezi tu ce *igenetic* o să fii când o să mă cac pe tine…

– Doamne, Dumnezeule, mă ocup eu, strigă Joey. Îmi dădu drumul la mână, clătină din cap și se îndreptă spre hol. Orice, numai să nu vă mai aud!

– Beton, Joe! l-am auzit pe Tadhg strigând înapoi.

– Vezi? l-am auzit pe Ollie aplaudând. Ţi-am spus că Joey o va repara.

– Cobor imediat, strigă el peste umăr, în timp ce urca scările. Dă-mi doar două minute să rezolv!

– O să ai nevoie de mai mult de două minute, răspunse Tadhg. Poate că Ollie e mic, dar a trimis un somon de mărimea unui om pe râu. Este blocat bine.

– Hal de viaţă! l-am auzit pe Joey bombănind, în timp ce dispărea pe scări.

– Nu te grăbi, am râs. O să aştept.

Când plecă, am rămas lângă frigider, simţindu-mă puţin nesigură cu mama lui și foarte nepoftită.

Dacă eu credeam că Joey era închis, nu era nimic în comparaţie cu femeia din faţa mea.

– Nu prea face asta, să ştii, spuse doamna Lynch, aruncându-și scrumul de ţigară în scrumiera deja plină din faţa ei. Cel puţin nu zilele astea.

– Ce nu prea face? am răspuns sec, neştiind ce să cred despre femeia distrusă din faţa mea.

Am vrut să o urăsc atât de tare pentru că îi permisese lui Joey să sufere atât de mult. În schimb, tot ce am simţit în acel moment era milă.

– Nu prea zâmbeşte, clarifică ea. El nu zâmbeşte prea des.

– Zâmbeşte mult mai mult în ultima vreme, i-am spus. Mai mult decât obișnuia, cel puţin.

Oferindu-mi şi ea un zâmbet obosit, răsuflă uşurată.
– Trebuie să însemni foarte mult pentru fiul meu.
– Sper că da.
– Sigur. Ridicând vag din umeri, doamna Lynch trase adânc din ţigară. Nu a adus niciodată o fată acasă până acum.
Această afirmaţie ar fi trebuit să mă încânte, ştiind că eram singura fată pe care Joey o adusese acasă, dar, ca să fiu sinceră, de ce ar fi vrut să aducă pe cineva acolo?
Cu siguranţă nu pentru a-i cunoaşte părinţii, asta era al naibii de sigur.
– Da, ei bine, şi el înseamnă mult pentru mine, i-am spus.
Ea ridică din sprâncene.
– Mult?
– Foarte mult, am clarificat, nedorind să mă ruşinez de ceea ce simţeam. Sunt îndrăgostită de fiul dumneavoastră, doamnă Lynch.
– Așa m-am gândit. Ceva ce semăna foarte mult cu tristețea pâlpâi atunci în ochii ei albaştri. Am putut vedea scris pe fața ta când ai intrat în cameră cu el. Trase aer în piept înainte de a întreba: Ești în siguranță?
M-am holbat la ea, neştiind ce să spun.
– Te protejează? insistă ea.
– Iau pilula, m-am auzit recunoscând. Dar nu facem sex.
Nu părea să mă creadă.
– Ai grijă, răspunse ea. Protejează-te dacă el nu o va face!
– Întotdeauna mă ține în siguranță, doamnă Lynch, i-am spus, având nevoie ca ea să știe cât de bun era al doilea ei născut. Fiul dumneavoastră este o persoană uimitoare.
– Fiul meu este o ghiulea liberă, mă corectă ea cu tristețe. La fel cum era tatăl lui la vârsta asta.
– Da, asta e departe de adevăr, i-am răspuns cu înflăcărare, cuvintele ei iritându-mă. Joey nu seamănă *deloc* cu soțul dumneavoastră. Am citit surprinderea în

ochii ei. Da, am zis apăsat, privind-o. Am ochi. Ştiu ce se întâmplă în casa asta.

– Nu ştii nimic, şopti ea.

– Ştiu mai multe decât credeţi, i-am răspuns. Aşa că să nu îndrăzniţi să îl comparaţi pe Joey cu *el*.

– Înţeleg nevoia de a-l apăra, şopti ea cu tristeţe. Înţeleg tentaţia. Am avut şi eu vârsta ta cândva. Înţeleg totul despre tentaţia care vine când iubeşti un băiat ca fiul meu. Este frumos, talentat, încăpăţânat și protector, rebel şi nesăbuit. Dar nu uita că protecţia se poate transforma în posesivitate cât ai clipi. Încăpăţânarea se poate transforma în control și, ei bine, nesăbuinţa poate duce la mai mult decât dependenţă. Mai trase un fum, apoi formă un nor şi întrebă: Ştii asta, nu-i așa?

– Ce să ştiu?

Păru atât de tristă când spuse:

– Că fiul meu duce o luptă continuă cu dependenţa.

Inima mea se prăbuși.

– Ducea, am corectat-o, gândindu-mă la cât de bine se descurcase Joey de la ultima scăpare din septembrie. Acum este bine, totuși.

– Nu crezi cu adevărat asta, răspunse ea încet. Cineva ca fiul meu, cu un astfel de obicei care durează de atâţia ani, nu-l poate face să dispară peste noapte şi, oricât de puternică ar părea prima dragoste, nu va fi niciodată suficient de puternică pentru a-i învinge demonii. Niciodată nu te va dori mai mult decât îşi doreşte următoarea doză, Aoife. Acesta este tristul adevăr al vieţii fiului meu.

Mi-am îndreptat brusc spatele.

– Vă înşelaţi.

– Mi-aş dori din toată inima, spuse ea. Dar ştiu că nu o fac. Poate să clacheze în orice moment. Și dacă ţi-aş putea da un sfat, ar fi să fugi la adăpost înainte ca fiul meu să explodeze la fel ca tatăl său şi tu să fii înghiţită de valuri.

Stupefiată, am rămas cu gura căscată la femeia din faţa mea şi am clătinat din cap.

Cum putea să gândească astfel despre fiul ei? Cum putea să aibă atât de puţină încredere în el?

– Ştiţi, chiar mă străduiesc să spun ceva politicos, dar nu găsesc nimic. Am clătinat din cap, incapabilă să-mi ascund dezgustul. Cum puteți spune asta despre propriul copil? Ar fi trebuit să fiți mama lui.

– *Sunt* mama lui, zise ea obosită. Și de aceea știu că el te va distruge. Un fior îi străbătu trupul subțire. Îți va ciopârți inima, ronțăind-o și sfâşiind-o, rupând-o fâșie cu fâşie, până când nu va mai rămâne nimic. Până când nu vei mai fi nimic. El te va rupe pentru că asta e tot ce ştie. Este tot ce a ştiut vreodată.

– Vă *iubeşte,* am zis apăsat, simțindu-mi ochii arzând de lacrimi de devastare pentru băiatul care îmi ținea companie noaptea. Atât de mult, iar dumneavoastră vorbiţi atât de urât despre el.

– Îmi iubesc fiul, Aoife. Îl iubesc. Expirând un nor de fum, mai trase adânc din țigară. Am şase copii și crede-mă când îţi spun că îi iubesc pe toți în mod egal. Dar unul singur dintre copiii mei mă înspăimântă. Doar unul dintre copiii mei este reîncarnarea ambulantă a tatălui său.

Îngrozită, am clătinat din cap.

– De ce îmi spuneţi asta?

Mă privi în ochi şi îmi spuse:

– Pentru că mie nu mi-a zis nimeni.

– Am reuşit să desfund toaleta, spuse Joey, revenind la noi. Dar va trebui să chemi pe cineva să arunce o privire la rezervor și la țevile din spatele vasului, mamă, continuă el, mergând la chiuveta din bucătărie pentru a se spăla pe mâini. Scurgerea este mai stricată ca niciodată și începe să putrezească scândurile de sub linoleumul din baie. Luând o sticlă de detergent de pe pervazul de deasupra chiuvetei, își spălă mâinile. Dacă nu ne ocupăm de asta, este doar o chestiune de timp până când va ceda podeaua. Scuturându-şi mâinile, întinse mâna după un prosop. Aş putea să încerc să înlocuiesc țevile din spate, dar ar fi cel mult o cârpeală.

– Mulțumesc, Joey, îl voi ruga pe tatăl tău să arunce o privire mai târziu, răspunse mama lui.

– De ce? ripostă Joey defensiv. Nu ştie nimic despre instalații. Ți-am spus deja care este problema. După ce voi fi plătit vineri, pot să fac rost de piese.

– Și ți-am spus că apreciez ajutorul tău, iar tatăl tău se va ocupa când va veni acasă.

– Când va veni acasă? râse Joey, aruncând prosopul. Adică atunci când e foarte furios și dă cu ușa de perete, căutând un corp cald cu care fie să și-o tragă, fie să-l bată?

M-am mutat lângă el și mi-am strecurat mâna în a lui, disperată să îi arăt sprijinul de care avea nevoie.

– Ajunge, Joey, șopti doamna Lynch. Nu vreau să…

– Să auzi adevărul? Ezită. Ei bine, o vei face.

– … să mă cert, îl corectă mama lui. Nu vreau să mă cert.

– Ce se întâmplă? spuse o voce blândă din ușă, iar eu mi-am întors privirea pentru a o vedea pe Shannon stând acolo. E totul în regulă, Joe?

– Totul este în regulă, Shan, se grăbi el să o liniștească. Doar voiam să…

– Să-mi arăți camera ta, am zis, incapabilă să mai petrec o secundă cu mama lui, dar și mai puțin dispusă să fug, căci promisesem că nu aveam să o fac.

Joey își îndreptă privirea surprinsă asupra mea.

– Da?

Mama lui îl privi în timp ce el se uită la mine, iar eu simțeam cum în mine creștea revolta resimțită de el.

– Da. Așa voiai. Am încuviințat, i-am strâns mâna și i-am zâmbit, arătându-i mamei lui că vorbele ei nu fuseseră luate în seamă. L-aș fi părăsit pe băiatul ăsta doar dacă aș fi fost târâtă de lângă el, lovind și țipând.

M-am străduit să ignor tencuiala căzută de pe pereți și starea generală de degradare a casei lor în timp ce l-am urmat pe Joey pe scări și direct în dormitorul lui.

În momentul în care închise ușa, l-am văzut cum răsuci o cheie în încuietoare.

– Nu întreba, fu tot ce murmură când târî o comodă prin cameră și o așeză în fața ușii încuiate.

– Nu o voi face, am șoptit, privindu-l cum stătea cu spatele la mine, cu capul aplecat și mâinile sprijinite pe comodă.

– N-ar fi trebuit să te aduc aici.

– Mă bucur că ai făcut-o.

– Fii serioasă, Molloy! Oftă adânc, cu spatele la mine. Viața mea e o mizerie.

Da, era.

Nu puteam nega.

Casa aceea și oamenii din ea erau o *mizerie.*

Totuși, am ales să rămân chiar acolo, jucându-mă cu focul și dorind să mă ard.

– Vorbește cu mine, i-am spus calm. Spune-mi la ce te gândești acum!

– Sunt supărat, spuse el, rămânând cu spatele la mine. Sunt foarte supărat, Molloy.

– Pe mine?

– Da.

– Pentru că te-am făcut să mă aduci aici?

– Da.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Nu.

– Pentru că ți-e teamă că vei exploda?

– Da.

– Bine, am răspuns calm. Atunci n-ai decât să fii supărat.

„Pentru că eu nu plec nicăieri."

În liniște, am privit în jur, plimbându-mi ochii prin dormitorul ordonat și curat, în care erau un dulap, o noptieră, o comodă și un pat supraetajat din metal, cu unul dublu jos și unul simplu sus.

Forțându-mă să ignor mai multe paturi improvizate împrăștiate pe podeaua dormitorului său, mi-am lăsat privirea să se oprească asupra casetofonului mare din colțul camerei și m-am concentrat asupra lui.

Uitându-mă peste o grămadă de CD-uri, am așteptat până când fu gata să vorbească despre asta.

După alte cinci minute, fu gata.

– Nu-mi place că ai fost aici, recunoscu el în cele din urmă.

– De ce?

– Pentru că nu vreau mila ta.

„Greu, o ai deja."

Bine, am spus în schimb. Pentru că nu ți-o dau.

– Ce faci?

– Pun niște muzică. Am introdus în CD player discul ales, albumul *O* al lui Damien Rice, apoi am răsfoit lista de pe spate până ce am găsit numărul piesei pe care doream să o ascult. *Delicate.* Am apăsat butonul de redare și apoi am apăsat butonul de repetare, știind că acesta era exact cântecul pe care voiam să-l aud când aveam să fac următoarea mișcare.

– Muzică? Serios? Se întoarse cu fața spre mine. Ce fel de joc e ăsta, Molloy? Este al naibii de evident că nu locuiesc într-o casă în care să putem sta și să ascultăm muzică!

– Știu. Rămânând fără aer, am pus mâna pe tivul tricoului meu și l-am tras peste cap. Nu joc nici un joc, Joe. Apoi mi-am întins mâna la spate și mi-am desfăcut sutienul. Jur!

– Atunci ce... Clătină din cap și am văzut cum o expresie de confuzie chinuită îi umplu ochii. Ce faci?

– E în regulă. Mi-am desfăcut nasturele de la blugi, i-am împins în jos pe picioare și apoi i-am dat jos, împreună cu încălțările.

Ochii îi ardeau în cap și nările îi fluturau.

– Molloy.

– E în regulă, am repetat, împingându-mi încet tanga în jos până când ateriză cu restul hainelor mele. Vreau asta.

Joey stătea în picioare, înghețat ca o statuie, uitându-se la mine în timp ce mă îndreptam spre patul lui și mă așezam pe patul de jos.

– Ce vrei?

– Vreau să mă ai, am spus, inima bătându-mi în piept de emoție în timp ce stăteam goală pe patul lui. În întregime.

– Nu. Clătină rapid din cap, respingând oferta mea. Nu vrei asta. Ai încredere în mine – și mai ales nu aici.

– Ba da, Joey, vreau, am insistat. Și trebuie să fie aici.

Părea atât de pierdut când întrebă:

– *De ce?*

– Pentru că vreau să-ți întipăresc în minte o amintire frumoasă despre casa asta.

– Molloy. O emoție brută îi străfulgeră privirea. Nu trebuie să faci asta.

– *Vreau* să-mi iei virginitatea, Joey, am zis, pieptul meu urcând și coborând rapid. Ți-o ofer chiar aici, pe patul ăsta, în casa asta, doar cu noi.

– Ți-am mai spus, mă avertiză el aspru, trecându-și o mână prin păr. Data viitoare...

– Data viitoare când te voi implora să mi-o tragi, nu vei spune nu. Am răsuflat, tremurând. Da, te-am auzit, și iată-mă! Am mângâiat salteaua. Deci ai de gând să-ți ții promisiunea sau chiar trebuie să te implor?

– Trage-mi-o!

– Exact, Joe, am zis gâfâind. Trage-mi-o!

L-am privit cum se uită la mine, privirea lui coborând pe corpul meu. Când mă fixă cu privirea, jur că am văzut ceva schimbându-se în el.

Buzele lui se ridicară, ochii revenind la ai mei, punându-mi un milion de întrebări nespuse.

Le-am răspuns tuturor cu un mic semn din cap.

– Iisuse, Molloy! L-am privit cum își duse o mână la spate și își dădu jos cămașa, dezvăluind un abdomen bronzat și tonifiat, cu cele mai superbe linii crestate pe șolduri și o impresionantă dâră de păr brun-auriu care dispărea sub brâu. Brațele îi erau marcate cu cerneală neagră permanentă, fiind mai vizibilă cu ochiul liber decât semnul perpetuu pe care îl scrijelise în mine.

Am rămas fără aer când mâinile lui coborâră la nasturele de la blugi și am privit cu ochii încețoșați cum îi

împinse în jos pe picioare și apoi îi dădu jos.

Ochii lui verzi erau fixați pe ai mei în timp ce stătea în fața mea doar într-o pereche de boxeri gri, care nu-i puteau ascunde erecția proeminentă.

– Asta nu e una dintre emisiunile tale TV. Tonul lui fu plin de avertismente când închise spațiul dintre noi. Asta e viața reală, Molloy. Am simțit că salteaua se înclină și el se mută ca să se așeze între picioarele mele. Și în viața reală, o să doară.

– Bine. Mi-am lins buzele și m-am ridicat pe coate pentru a-i lipi un sărut de gât. Vreau durerea.

Așezându-se în genunchi între picioarele mele, Joey își puse mâinile pe curbele șoldurilor mele și clătină din cap.

– Pot să aștept.

– Parcă ai spus că nu vei încerca să mă convingi să renunț. Ei bine, poate că-mi pasă destul de mult ca să mai încerc o dată, zise el grav. Vorbesc serios, totuși; pot să aștept. Nu am nici o problemă cu așteptarea.

– Știu că poți aștepta, am fost de acord, așezându-mă astfel încât piepturile noastre să fie la același nivel. Dar nu vreau.

– Ești sigură?

– Sunt sigură. Am suspinat și am încuviințat. Tu ești ceea ce vreau.

Buzele lui se așezară pe ale mele, mișcându-se cu atâta siguranță, încât am rămas întinsă sub el, cu trupul aprins de o neliniște nefirească, pentru că nu eram atât de naivă încât să cred că dacă urma să îl am în corpul meu nu avea să mă doară.

Dar voiam asta. Îl voiam *pe el*.

Buzele lui erau peste tot: pe gâtul meu, sânii mei, buricul meu, între picioarele mele.

Trezind acea dorință familiară pe care o cunoscusem doar cu el, i-am dat trupul meu, încredințându-i singurul lucru care mai rămăsese al meu, pentru că Dumnezeu știa că inima mea era a lui.

– Nu am nici unul, l-am auzit bombănind puțin mai târziu, în timp ce îngenunchea între coapsele mele

Inspirând cu greu, mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului său şi m-am agăţat de trupul său mare cu toată puterea mea.

Încet-încet, durerea începu să dispară, iar presiunea se diminuă suficient de mult pentru ca el să se poată mişca din nou.

Cu picioarele mele desfăcute, se îngropă adânc în mine, iar durerea îngrozitoare de mai devreme se transformă într-o pulsaţie surdă, ce devenea mai puternică şi mai captivantă cu fiecare împingere a şoldurilor lui.

Strigătele mele se transformară în gemete, iar mâinile mi se mişcau sălbatic, atingându-i fiecare centimetru de piele, în timp ce el continua să aprindă cea mai fantastică undă de căldură din interiorul meu.

– Trage-mi-o! m-am auzit spunând, îndemnându-l să urmărească acea senzaţie uimitoare care creştea cu fiecare împingere a penisului.

De fiecare dată când se oprea, flacăra se stingea, iar asta mă aducea aproape de nebunie.

Îmi mişcam şoldurile neliniştită, îi zgâriam coapsele şi încercam să-l trag mai aproape.

– Te rog, Joe!

– Nu mă ruga! zise el. Eşti atât de strânsă şi te pot simţi mult mai bine fără prezervativ... Încerc din răsputeri să nu ejaculez, Molloy. Te rog, nu mă implora!

Dincolo de raţionament, l-am apucat de ceafă şi i-am tras faţa spre a mea.

– Să nu îndrăzneşti să ejaculezi încă! Muşcându-i buza de jos, am şuierat. Trage-mi-o, Joe, trage-mi-o tare şi repede!

– Iisuse, răcni el, băgându-şi limba în gura mea, în timp ce şoldurile lui se legănau sălbatic în interiorul coapselor mele, întinzându-mă până la durere.

Dacă Joey Lynch ar fi dat greş vreodată, ar fi fost un star porno foarte bun.

Băiatul cu siguranţă o trăgea ca unul.

Bucurându-mă de senzaţiile trezite de el în corpul meu, m-am cutremurat şi m-am zvârcolit sub el, simţindu-mi

tremurânde și își scotocea prin portofel. La dracu'! Scoţând un mârâit dureros, își aruncă portofelul prin cameră și înjură ca un marinar. Doamne, Dumnezeule, asta nu se poate întâmpla! Arătând oarecum devastat, se lăsă pe călcâie și își privi penisul gol ca și cum l-ar fi insultat personal. La naiba!

– E în regulă, Joe, iau pilula, am zis cu glas gâtuit, întinzându-mi mâna pentru a-i apropia fața de a mea, disperată să îi simt din nou pielea pe a mea. E totul în regulă. Sunt protejată.

– Molloy. Se uită la mine cu nesiguranță. Nu știu. Expirând greu, mărturisi: Nu am făcut-o *niciodată* fără prezervativ.

– Bine.

Nepăsătoare, mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului său și l-am forțat să vină spre mine, lăsându-mă pe saltea.

– Atunci asta e o premieră și pentru tine.

Sărutându-mă adânc, i-am simțit mâinile în jurul coapselor mele, apoi îmi trase picioarele în jurul taliei lui și se așeză mai adânc între picioarele mele.

Îi simţeam scula tare cum îmi cerceta pliurile umede, continuând să mă reguleze cu limba. Mâna lui alunecă apoi între noi, cu erecţia spre intrarea mea.

– Relaxează-te, bine? îmi șopti Joey pe buze.

Apoi pătrunse în corpul meu cu o împingere puternică a șoldurilor.

Și durerea care rezultă din acest act?

Iisuse, durerea fu îngrozitoare!

Strigându-i pe buze, am simţit cum lacrimile îmi înțepară ochii, întregul meu corp blocându-se din cauza șocului.

– E în regulă, mă linişti, sărutându-mă încă o dată, în timp ce stătea perfect nemişcat în mine. Te am pe tine, șopti el, mângâindu-mă cu atâta afecţiune încât am simțit că aveam să mă înec în el. Eşti în regulă, iubito!

Mângâindu-și nasul de al meu, se apropie de mine și apăsă un sărut acolo unde o lacrimă mi se prelingea pe obraz.

picioarele tremurând necontrolat când valul familiar al plăcerii amenința să mă cuprindă.

– O să termin! am strigat, tremurând violent când mă duse la extaz cu cea mai uimitoare împingere a șoldurilor.

Închizând ochii, am tresărit și m-am zguduit sub el, iar el acceleră ritmul, trăgându-mi-o atât de tare încât tetiera se izbi puternic de peretele dormitorului.

– O să ejaculez, gemu el, șoldurile încă împingându-se aproape maniacal. Spune-mi dacă vrei să mă retrag!

– Să nu îndrăznești, am gemut, întinzând mâna pentru a-l apuca de fund și a-l trage mai adânc în mine. Stai în mine!

– Sigur… Ah, la naiba!

Mă străbătu un potop de căldură când scoase cele mai sexy gemete guturale pe care le auzisem vreodată în viața mea.

Mi-am dat seama că se golea în mine, iar senzația îmi provocă mai multe mici valuri de plăcere care mă învăluiră.

– Iisuse, oftă Joey deasupra mea, respirând greu și repede, în timp ce se uita în jos la locul unde trupurile noastre încă erau unite. Ești bine? Fără suflare, se sprijinea puternic pe un braț, iar cu celălalt îmi dădea părul de pe față. Ești bine, Molloy?

– Cred că da? Am încuviințat slab din cap în timp ce corpul meu continua să tremure sub al lui. Tu?

– Da. Încuviințând, se aplecă și mă sărută. Sunt bine.

Îl simțeam cum se întărea din nou în mine și m-am încordat.

– Nici să nu te gândești la asta!

– Nu, râse el, încă gâfâind, și se retrase încet. Se întâmplă pur și simplu. Nu mă pot abține.

– Minunat, am răspuns și apoi am gemut când privirea mea căzu pe sângele împrăștiat pe coapsele mele și pe scula și părul lui pubian. Asta nu e deloc jenant.

– Hm? Îmi zâmbi. Nu am mai luat virginitatea nimănui până acum.

– Și nu o vei lua niciodată pe a altcuiva, l-am avertizat.

Asta e soarta ta, Lynch. Prima, ultima şi singura ta virgină. Tocmai ţi-ai cedat scula printr-un jurământ de sânge, amice.

– Eşti atât de ciudată! Îşi lăsă capul pe spate şi râse. Îmi place asta.

– Vrei să spui că mă iubeşti, l-am tachinat, râzând de el.

– Da, Molloy. Ochii lui ardeau de sinceritate când zise: Exact asta vreau să spun.

„În sfârşit!"

DACĂ ASTA TE FACE FERICITĂ

3 octombrie 2004

JOEY

Am ținut-o de mână tot drumul spre casa ei. Măcar atât puteam face pentru ea, având în vedere sacrificiul uriaş pe care trebuia să-l fi făcut pentru a renunța la zidurile ei suficient cât să mă primească în corpul ei.

Ea nu dădea importanță acestui lucru, dar legăturile extraconjugale ale lui Tony îi zdruncinaseră încrederea în bărbați.

Uneori, îmi plăcea faptul că părea la fel de distrusă ca mine. Mă făcea să mă simt mai puțin distrus.

Ochii rătăcitori ai tatălui ei o împiedicaseră să se culce cu Ricey după o relație de aproape patru ani.

Cât despre noi, eram împreună de aproape un an. La naiba, când trecuse timpul?

– Încetineşte, bombăni Molloy, trăgându-mă de mână când traversam podul peste râul care separa proprietatea ei de a mea. E vina ta că merg ca un cowboy cu paşi uriaşi.

Am râs, pentru că, sincer, ce altceva puteam să fac?

– Nu e amuzant!

– Vrei o plimbare?

– Ce-ar fi să aştept aici cât te duci tu la mine acasă după maşină şi apoi vii să mă iei? sugeră ea.

– Molloy. Am râs. Aproape că am ajuns.

– Ah, bine, cedă pufnind, eliberându-mi mâna doar pentru a mă cuprinde de talie, alunecând apoi în buzunarul de la spate. Deci care este planul pentru ziua ta? Mai sunt doar câteva luni, Joe. Poate părea că avem mult timp la dispoziție, dar cu toate proiectele şi pregătirile pentru examenele practice pe care le avem la şcoală până la vacanţa de Crăciun, chiar trebuie să începem să facem un plan.

– Nu, nu facem, am avertizat-o. Pentru că nu organizez o petrecere sau vreo prostie de genul ăsta, aşa că scoate-ţi-o din cap chiar acum!

– Bine, nu vrei o petrecere, dar ce-ar fi să ieşim cu o grămadă de prieteni în Ajunul Crăciunului?

– Trebuie să fiu acasă în Ajunul Crăciunului.

– De ce? mă tachină ea. Vine Moş Crăciun?

Am râs.

– Amuzant!

– Ascultă-mă, zise ea, apoi se aruncă într-o digresiune extravagantă de planuri şi strategii. Apoi o încheie: Și după ce mergem la pub, putem rămâne la mine, apoi petrecem ziua lenevind. În seara aceea, dormim la tine, iar eu mă asigur că eşti bine învelit şi în pat devreme pentru Moş Crăciun, apoi, când te trezeşti în dimineaţa următoare de ziua ta, să sărbătorim cu un sex de aniversare foarte distractiv şi deloc *Virgin Mary?*

– Sună tentant!

– Atunci fii tentat, mă încurajă ea, învârtindu-se pe sub braţul meu până când se lipi de mine. Spune da! Fluturând din genele lungi, îmi zâmbi dulce. *Te rog!*

– Bine, am cedat şi am răspuns. Dacă asta te face fericită, Molloy.

Îmi cuprinse faţa în mâini şi mă sărută, fără să-mi dea de ales, fără altă opțiune decât să-i simt prezența, să o sărut și eu.

– Vezi? Întrerupându-ne sărutul, îmi făcu cu ochiul şi mă mângâie pe piept. Ştiam că o să te obişnuieşti cu statutul de iubit.

– Hm.

– Hei, Joe?

– Da?

– Mă bucur că am aşteptat, șopti ea, încolăcindu-şi brațul în jurul gâtului meu. A însemnat mai mult cu tine.

Ce ar fi trebuit să răspund la asta?

Amândoi știam că nu puteam spune acelaşi lucru.

Răsuflând uşurat, am acceptat adevărul şi am spus:

– Nu a însemnat nimic înainte de tine.

– Vai! zise ea. Ce fustangiu romantic eşti!

Am râs.

– Mulțumesc.

ȘTIU EXACT CU CINE VORBESC

18 octombrie 2004

AOIFE

Joey nu apăruse la şcoală în acea zi.

Ştiam asta pentru că trecuse mult prea mult timp cât stătusem în ploaie în fața şcolii, aşteptându-l să sosească.

Toate apelurile mele intraseră direct în căsuța vocală şi recunosc că eram mai mult decât îngrijorată.

Nici Shannon nu era la şcoală, ceea ce mă alertă.

Ştiam că sora lui avea şi mai multe probleme decât de obicei cu unele fete de la şcoală. Deşi avertizasem un grup de scorpii mici când le prinsesem hărțuind-o în baie, știam că era un război dur.

Când se terminară orele de curs, m-am urcat în maşină şi m-am îndreptat direct spre Elk's Terrace, cu o durere în piept şi un nod în stomac.

– Te-ai întors ca un miros urât, rânji tatăl său când deschise uşa de la intrare şi își fixă ochii căprui

amenințători asupra mea. Vii aici atât de des, încât ar trebui să începi să plătești chiria.

Măgarul!

Venisem acolo de trei ori și mă întâlnisem cu el doar într-una din acele ocazii.

– Ciudat, am zis eu. Și eu aș putea spune același lucru despre tine.

Miji ochii.

– Ce ai zis?

Mă mâncau palmele de dorința de a mă arunca în față și de a-mi răzbuna iubitul.

În schimb, i-am aruncat o privire rece.

– Că stai aici suficient de mult încât ar trebui să contribui. Pentru ca fiul tău adolescent să nu suporte greutatea ta inertă.

– Mucoasă obraznică, se răsti el, strângând mâna pe ușă. Cu cine naiba crezi că vorbești?

– Știu exact cu cine vorbesc, i-am răspuns. Încrucișându-mi brațele la piept, i-am dat de înțeles că nu avea nici un gram de putere sau control asupra mea. Deci Joey este aici sau nu?

Orice ar fi văzut pe fața mea în acel moment îl făcu să dea înapoi.

– Nu, e la secție cu cealaltă.

– La secția de poliție? Am simțit cum îmi creștea pulsul. Cu cine? Cu Shannon?

Încuviință scurt.

– Mai pierde și un antrenament important pentru ea.

– De ce? Am făcut ochii mari. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Niște fete au bătut-o în drum spre școală. Nu era nici o emoție în vocea lui, nici o afecțiune sau îngrijorare. Chiar nu-i păsa de fiica lui. De nici unul dintre copiii lui. Fata aia nu i-a adus niciodată decât necazuri mamei ei.

„Nu, asta faci tu, cretinule!"

Fără să mă deranjez să-mi iau la revedere, m-am întors pe călcâie și m-am îndreptat spre locul unde îmi parcasem mașina.

– Știi, strigă el după mine, dacă te vei sătura vreodată să-l lași pe tânărul meu să ți-o tragă, ai putea să-l lași pe bătrânul lui să-ți arate cum se face cu adevărat?

– Nu, mulțumesc, am strigat peste umăr, reprimându-mi dorința de a-mi arăta slăbiciunea și de a tremura. Fiul tău este mai mult decât capabil să mă satisfacă.

– Târâtură, strigă el după mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Ticălosule!

CREZI MĂ VOR LĂSA ÎN PACE ACUM?

18 octombrie 2004

JOEY

– Cum te simți acum, Shan? am întrebat-o în timp ce stăteam în fața surorii mele în fast-food, privind-o jucându-se cu același cartof pe care îl ținea în mână de zece minute. Mai bine?

– Sunt bine, Joe, răspunse ea aproape în șoaptă.

Ochii i se încețoșară în timp ce intra și ieșea clar din propriile gânduri.

Ea nu mai mânca, iar eu eram îngrozit să nu o las să ajungă într-un stadiu în care să nu-și mai poată reveni.

Știam prea bine ce însemna să cazi în prăpastia prostiei și nu voiam asta pentru sora mea.

– Mai mănâncă măcar cinci cartofi, am convins-o, împingând tava mai aproape de ea. Dacă mănânci măcar cinci, nu mai insist!

– Nu sunt anorexică, Joe, explică ea slăbită, dându-și părul după urechi. Sunt doar... sunt doar... Oftă înainte de a șopti: Nu prea bine.

Da, cunoșteam senzația.

Când nu mă simțeam bine, apelam la automedicație.

Când sora mea nu se simțea bine, se înfometa până la moarte. Reacția ei la stres era la fel de reală pentru ea ca reacția mea pentru mine.

Dar nu îmi era ușor să stau și să privesc, mai ales când totul în mine îmi cerea să repar asta.

„Să o repar pe ea."

Nu o puteam învinui că se simțea așa.

În acea dimineață, în drum spre școală, fusese atacată de Ciara Maloney și Hannah Daly.

Nu eram cu ea, pentru că rămăsesem să fumez cu câțiva băieți de pe strada mea.

Nu mă simțisem niciodată în viața mea atât de neajutorat când o ajunsesem din urmă și o văzusem atacată.

O acuzau că era cu iubitul Ciarei.

Shannon.

Aceeași Shannon care nu se uitase niciodată nici cu coada ochiului la sexul opus, cu atât mai puțin să fure iubitul cuiva.

Era mai mult decât absurd, iar eu nu puteam să le lovesc ca să le dau jos de pe ea.

Nu puteam face nimic, pentru că oricât de mult aș fi vrut să le întorc favoarea fraților și iubiților lor, ei nu erau de găsit în acel moment, iar eu mai degrabă mi-aș fi tăiat venele decât să pun mâna pe o femeie.

Scorpiile alea știau asta, ceea ce însemna că tot ce puteam face era să o scot de sub ele și să-i protejez trupul mic cu al meu.

– Crezi că mă vor lăsa în pace acum? mă întrebă ea, mușcând, din fericire, dintr-un cartof. Crezi că se va termina totul acum, după ce am dat o declarație la poliție?

Nu, nu credeam că avea să se oprească aici, dar cu siguranță nu aveam de gând să-i spun asta surioarei mele fragile.

– Da, Shan. Oferindu-i un zâmbet liniștitor, am luat o îmbucătură din burgerul pe care il lăsase neatins. Polițiștii se vor duce acasă la Ciara și o vor avertiza. „Ceea ce nu o

să funcționeze, cum nu funcționase nici data trecută." O să fie mai bine. Îți promit!

În momentul în care cuvântul promisiune mi-a ieșit din gură, Shannon mi-a zâmbit și am știut că hrănisem demonul nesiguranței care trăia în ea suficient cât să-l țin la distanță pentru o vreme.

– Vorbește-mi despre altceva, zise ea apoi, mâncând, din fericire, alt cartof. Ceva care nu e deprimant.

Întreaga noastră lume era o mare depresie.

– Cum ar fi ce, Shan?

– Despre iubita ta, zise ea și zâmbi complice. Aoife.

– Aoife, am murmurat, înghițind încă o îmbucătură din burger. Ce vrei să știi?

– E foarte frumoasă, Joe.

– Da, știu, Shan.

– Uluitoare chiar, zise ea. Băieții dintr-a noua vorbesc mereu despre ea.

– Băieții dintr-a noua au gusturi bune.

– De cât timp sunteți împreună?

– De câteva luni.

– Este serios?

– Definește serios.

– Aveți o relație exclusivă?

– Da, avem.

– Deci nu există alte fete?

– Nu. Am clătinat din cap. Nu sunt alte fete.

– Uau, Joe! Ridică din sprâncene. Sună de parcă ați fi *îndrăgostiți*.

– Eu sunt.

– Oh, Doamne! Făcu ochii mari. Mă așteptam să negi.

– Nu are rost. Am ridicat din umeri. O iubesc pe această fată. Asta este.

– Cum e?

– Ce să fie, Shan?

– Să fii îndrăgostit, oftă ea, sprijinindu-și bărbia în mâna ei mică, foarte implicată acum în conversație. Cum te simți?

Am ridicat din sprâncene.

– Dintre toate lucrurile despre care am putea vorbi, tu vrei să vorbim despre sentimente?

– Te rog, mă imploră ea. Fă-mi pe plac!

– Bine. Mutându-mă stângaci, am luat o gură din coca-cola, gândindu-mă un moment la asta. E dureros.

Făcu ochii mari cât cepele.

– Dureros?

– Mda. Am încuviințat. Dar e genul de durere care *merită* simțită, știi?

Ea trase aer în piept.

– Serios?

– E ca și cum ai ști că ești pe cale să ți-o iei expunându-te în fața acestei persoane și știi că ești pe marginea a ceva care ar putea să te distrugă și să te ruineze, dar este atât de palpitant, atât de captivant, încât ești dispus să-ți asumi riscul și să faci aproape orice pentru a fi cu acea persoană.

– Uau! făcu ea pe un ton visător. E atât de grozav, Joe!

– De fapt, este groaznic, am spus eu sec. Ar trebui să o eviți ca pe ciumă.

Shannon râse și apoi mă întrebă:

– Deci Aoife este motivul... Dregându-și vocea, o spuse pe un ton mult mai liniștit: Pentru care ai decis să... știi tu... Își puse mâinile în jurul gurii înainte de a șopti: Să nu mai ieși cu Shane Holland și cu băieții ăia?

„Ea e cu siguranță motivul pentru care am devenit atât de bun în a ascunde asta."

– Da, Shan, am spus, simțindu-mă ca un rahat. Ea este.

RĂMÂI CU MINE!

31 octombrie 2004

AOIFE

Era noaptea de Halloween și, după ce i-am ținut companie lui Joe în timp ce își ducea frățiorii la colindat, ne-am petrecut restul nopții la Biddies, dând pe gât

shoturi şi distrându-ne cu prietenii noştri.

Îmbrăcămintea elegantă fusese opţională, dar nu mă îndoiam că ţinuta de asistentă pe care o purtasem avusese o mare legătură cu statutul nostru actual.

Îmbătată de alcool, de dragoste și de gustul fantastic al limbii lui în gura mea, l-am sărutat şi eu cu pasiune, iar trupurile noastre se ciocniră grămadă pe patul lui.

Aşa era când ne ciocneam.

Ori ne certam, ori ne-o trăgeam.

Și eram de acord cu amândouă.

Gemând tare, ne-am rupt şi ne-am sfâşiat hainele până când am rămas goi, cu el îngropat adânc în mine.

– La naiba, Molloy, te doresc atât de mult, încât nu pot să văd bine.

Vodca îi afectase capacitatea de a vedea limpede, dar am înţeles sentimentul, chiar dacă eram prea beată pentru a o spune.

– Trage-mi-o! am zis, muşcându-i buza cu putere, vrând să fie dur cu mine în seara aia. O vreau dur!

Se duseseră zilele atingerilor blânde şi ale poziţiilor misionare nervoase, în care stăteam sub el şi mă rugam ca bărbăţia lui mare să nu mă rupă.

Nu, pentru că iubitul meu fusese în corpul meu de destule ori ca să ştiu *exact* ce voiam de la el şi nu fusese niciodată mai puţin de sută la sută dispus să se supună.

Prinzându-mi un picior peste umăr cu un braţ, Joey mă apucă de şold cu mâna liberă şi intră în mine atât de repede şi de furios, încât sunetul familiar al capului meu izbindu-se de tetieră şi, ulterior, al tetierei izbindu-se de perete, răsună în cameră.

Mai mult decât excitată de băiatul dintre picioarele mele, am întins mâna şi m-am agăţat de cearşafuri, având nevoie de ceva de care să mă ţin, în timp ce corpul meu era inundat de căldură.

– Vreau ca târfa aia să plece!

Am rămas fără aer când am auzit vocea familiară din cealaltă parte a uşii dormitorului său.

– Vreau ca târfa aia să plece din casa mea. *Bum! Bum! Bum!* Mă auzi, băiete? *Bum!* Scoate-o pe târfa aia din casa mea!

Pur și simplu, fiecare mușchi din corpul lui Joey se încordă tensionat și dispăru de lângă mine.

– Retrăgându-se, se așeză în genunchi, cu mâinile sprijinite pe coapsele mele goale. Pieptul îi zvâcnea, iar fața încă îi era umflată și plină de vânătăi de la ultima bătaie.

– Ignoră-l, l-am implorat, mai mult de dragul lui decât al meu. Joe.

– Nu pot, șopti el, clătinând din cap. Nu pot să aud asta. Vocea i se sparse și respiră adânc de câteva ori. Am de gând să-l omor.

– Nu. Respirând greu, m-am ridicat și i-am cuprins ceafa cu ambele mâini. E în regulă. Trăgându-i corpul tonifiat înapoi pe al meu, i-am ținut fața între mâini și l-am forțat să se uite la mine: Concentrează-te doar asupra noastră.

– Molloy! Tremurând, clătină din cap și își sprijini greutatea pe cot. Nu-l pot lăsa să spună asta despre tine.

– Nu-mi pasă, m-am grăbit să-l liniștesc. Dă-l dracului! Nu dau doi bani pe ce crede el despre mine.

– Dar eu…

– Rămâi aici, Joe, l-am implorat, înfășurându-mi picioarele strâns în jurul lui, disperată să îl țin cu mine.

Știam ce avea să se întâmple dacă urma să părăsească acea cameră și inima mea nu putea suporta.

Alunecându-mi o mână între noi, i-am pompat-o încet înainte de a-l ghida înapoi în mine. E în regulă. Împingându-mi șoldurile în sus, mi-am folosit corpul pentru a-l ține în siguranță. Fii cu mine!

O mână mă prinse de șold, trăgându-mă spre el.

Era atât de cald.

Mirosea atât de bine.

– Scoate-o din casa mea, nenorocitule!

Oftând îndurerat, Joey închise strâns ochii și își îngropă fața în gâtul meu.

– Aoif…

– Te iubesc, Joey Lynch, i-am şoptit, strângându-i faţa la gâtul meu în timp ce el se împingea în mine, mişcându-şi şoldurile aproape frenetic. Te iubesc atât de mult!

Inima mi se frânse complet când am simţit prima lacrimă pe claviculă, urmată de alta şi de alta.

Încă se mişca în mine, încă lua ce avea nevoie de la mine, dar era distrus.

Şi eram îngrozită că nu-l puteam vindeca.

CURAJ ŞI RESPONSABILITATE

30 noiembrie 2004

JOEY

– Mamă!

Stând în uşa dormitorului ei, am rezistat impulsului de a merge până acolo, de a răsturna salteaua şi de a o forţa să se dea jos din patul ăla nenorocit.

Printr-un mic har al lui Dumnezeu, bătrânul o părăsise pe mama cu trei nopţi în urmă. Declarase că n-aveam decât să ne ducem toţi dracului pentru că el îşi găsise o femeie adevărată.

Dacă aş fi putut să-i fac bagajele şi să-l conduc la uşă, aş fi făcut-o.

În schimb, am fost preocupat să o ridic pe mama de pe podeaua bucătăriei.

Se urcase în pat la scurt timp după aceea şi de atunci nu se mai dăduse jos.

– Trebuie să te trezeşti, i-am spus. I-am trimis pe ceilalţi la şcoală, dar Sean este jos. Bunica este în Beara cu mătuşa Alice, aşa că nu-l poate lua, iar eu nu pot lipsi din nou de la şcoală. Am lipsit deja ieri. Te rog, mamă!

Nimic.

– Trebuie să-mi termin proiectul pentru construcţii.

Nici măcar o tresărire.

– Contează peste cincizeci la sută din examenul meu de stat.

Tăcere.

– Mamă! Am spus-o mai tare de data asta, sperând că printr-un mic miracol aveam să reușesc cumva să ajung la ea – oriunde naiba ar fi fost în capul ăla al ei. Ți-e mai bine fără el. Mă auzi? Îți este mai bine. Lasă-l să se ducă dracului cu barmanița aia din oraș. Ea e problema lui acum.

Pufnind frustrat când ea nici măcar nu tresări, am intrat în camera pe care o uram cel mai mult în casa asta și mi-am forțat picioarele să merg până la pat.

– Mamă!

M-am ghemuit în fața ei și am bătut în mâna ei fără viață.

Nimic.

Ochii albaștri morți se uitau la nimic.

Știam că trăia.

Îi puteam vedea pieptul ridicându-se și coborând, dar acesta era singurul semn.

În afară de asta, era un zombi în toată puterea cuvântului.

– Mamă, te rog! Mi-am înmuiat vocea, am întins mâna și i-am dat părul după ureche.

– Trebuie să te ridici!

O singură lacrimă îi alunecă pe obraz.

Fu singurul răspuns pe care mi-l dădu pentru a-mi spune că mă auzea.

– Bine, mamă. Suspinând, am tras cuvertura peste umerii ei fragili pentru a-i ține de cald, apoi m-am îndreptat spre ușă. Voi sta acasă și voi avea grijă de Sean.

– Cum se simte? au fost primele cuvinte care au ieșit din gura lui Shannon când intră pe ușa din față după școală. A ieșit?

– Am auzit toaleta trăgându-se de două ori, dar cam atât, am strigat peste umăr, încercând să salvez carnea

tocată după ce făcusem rara greșeală de a uita că lăsasem ochiul aprins. La naiba, băga-mi-aș!

– Frumos limbaj! glumi Tadhg de la masa din bucătărie. Ar trebui să învăț și cum se scriu cuvintele astea, Joe?

– Concentrează-te la temele tale și mai puțină ironie, am ripostat, uitându-mă la sora mea ca să vină să mă salveze.

Zâmbind, Shannon se îndreptă spre aragaz și mă dădu laoparte din drum.

– Ai nevoie de o mână de ajutor, Joe?

– Te rog! Aruncând prosopul murdar de spaghete peste șoldul ei, l-am luat în brațe pe micuțul care, eram destul de sigur, se gândea să-și facă nevoile în pantaloni și m-am îndreptat spre baie. Are Seany caca pentru Joe?

– Caca nu, O-ee.

„Mincinos mic!"

– Du-te și verifică pentru mine, i-am ordonat, așezându-l în fața oliței din camera de serviciu. Bun băiat!

– Hei, Joe? Ce este un *clicoris?* strigă Ollie din cealaltă parte a mesei din bucătărie.

– Ce naiba? Gâfâind, m-am întors la el, care avea caietul de teme deschis. Unde ai văzut cuvântul ăsta, Ollie?

– Nu l-am văzut, explică el inocent, zâmbindu-mi. L-am auzit.

„Doamne, Dumnezeule!"

– Unde ai auzit asta, Ols?

– În discursul de educație sexuală de la școală.

„Ce mama naibii?"

– M-am uitat la Shannon după ajutor, dar se înroșise mai tare decât sosul bolognese pe care îl amesteca.

Neștiind ce să fac, m-am întors spre Tadhg.

– Cum adică educație sexuală?

Tadhg ridică din umeri.

– Habar n-am, Joe. Am fost plecat cu echipa de hurling a școlii. Zâmbi mândru. Am câștigat, iar eu am marcat două goluri.

– Frumos! Bătând palma cu el, mi-am îndreptat rapid atenția înapoi la odrasla numărul cinci. Ești în clasa a

patra, Ollie. În şcoala primară. Nu trebuie să urmezi nici un curs de educaţie sexuală.

– Este *coibligatoriu.*

– Obligatoriu, tâmpitule, bombăni Tadhg. Doamne!

La naiba, trebuia să-l duc pe copilul ăsta la logoped.

– Va trebui să sun la şcoală, le-am spus amândurora. Sunteţi prea tineri ca să învăţaţi despre astfel de lucruri.

– Dar ce este, Joe?

– Ce este ce?

– Un clicoris.

Shannon se înecă pufnind în spatele meu.

– Ei bine, este așa cum ai spus, este ceva care face clic, am mormăit, neavând nici o idee ce să fac sau cum să fac faţă tipurilor de întrebări pe care acești copii continuau să le arunce asupra mea.

– Ca un buton?

Am încuviinţat.

– Da, așa.

– Unde?

– Unde este ce?

– *Clicorisul,* tontule, spuse Ollie, apoi se încruntă. Învăţătoarea a spus că doar fetele primesc un clicoris, dar nu e corect, nu-i așa, Joe? Cum se face că ele primesc un buton secret, iar noi nu?

– O-ee caca! strigă Sean din camera de serviciu, iar eu nu am fost niciodată atât de uşurat să curăţ rahatul ca în acel moment.

– Vin, Seany, am strigat. Dar apoi am zis: Ols, putem relua această conversaţie când vei fi adolescent.

VIZITE LA DOMICILIU ŞI TULBURĂRI CASNICE

10 decembrie 2004

AOIFE

Să fii îndrăgostită de cineva care era hotărât să se autodistrugă era un sentiment atât de solitar pentru a trăi cu el. Mă simțeam incredibil de neajutorată, privind cum iubitul meu își îngropa secretele cu minciuni peste minciuni nenumărate.

Voiam să îl salvez.

Mă simțeam de parcă îl priveam înecându-se. Întindeam cu disperare mâna, dar mândria lui era atât de puternică încât mai degrabă se scufunda decât să mă lase să-l trag în siguranță.

Știam că nu era curat.

Nu mai fusese din ziua de după Halloween, când luasem decizia fatală de a-i mărturisi că tatăl lui îmi mai făcuse avansuri.

Văzusem cum lumina din ochii lui dispăruse în acea zi și nimic din ce putusem să spun sau să fac de atunci nu reușise să reaprindă acea scânteie.

Puteam să văd asta pe fața lui în fiecare zi.

Încet-încet, revenea la vechile obiceiuri, iar mie îmi era teamă să reacționez împotriva comportamentului său, de teamă să nu-l înrăutățesc.

Să-l fac *pe el* mai rău.

Mi-a fost atât de frică să nu sfârșească mort într-un șanț pe undeva, încât m-am trezit – lucru dezgustător – închizând ochii când se întoarse de la prânz cu ochii injectați și cu o privire îndepărtată.

Dar existau două lucruri de care eram absolut sigură când venea vorba de Joey.

În primul rând, nu era un lucru neobișnuit ca el să chiulească o zi sau două de la școală.

În al doilea rând, când venea vorba de slujba sa de la garaj, el era complet diferit.

Când venea vorba de slujba sa, antecedentele lui era practic inexistente.

Din aceste motive, m-am trezit foarte îngrijorată de faptul că lipsise aproape două săptămâni întregi de la școală și de la serviciu.

Ca să fiu sinceră, îmi răspunsese la toate mesajele și mă

sunase în fiecare seară ca să stăm de vorbă, spunându-mi că motivul absenţei sale era *o problemă de familie* şi că *nu aveam de ce să mă îngrijorez.*

Bineînţeles că eram îngrijorată.

Tot ce păream să fac în acele zile era să-mi fac griji pentru el.

Faptul că refuzase să ne întâlnim sau să mă lase să vin la el mă tulburase, alarmându-mă.

Acesta fu motivul pentru care, în a doua vineri în care lipsi de la şcoală, am mers direct la el acasă după ce mi-am terminat tura la serviciu. Trebuia să văd cu ochii mei ceea ce mă asigurase în fiecare seară la telefon. Că nu greşise la fel de mult ca în septembrie anul trecut.

Ceea ce nu mă aşteptam să găsesc când am ajuns acolo era maşina poliţiei.

Am intrat imediat în panică, am parcat în grabă pe marginea drumului și am sărit din mașină.

– Ce se întâmplă? am întrebat un grup de femei, care stăteau la perete în halate, fumând ţigări. Ce s-a întămplat?

– Se pare că tulburări domestice, spuse una dintre ele.

– Nimic nou în casa aia.

– Săracii de ei, Dumnezeu să-i apere!

– Băiatul lui Marie a luat-o iar razna, adăugă prima. Păcat de el, pentru că e un băiat bun dacă ar putea să-şi ţină nervii în frâu.

– Cine? Am făcut ochii mari, îngrozită. Joey?

Chiar în acel moment, poliţiştii ieşiră din casă cu iubitul meu în cătuşe.

– Ah, asta e foarte trist, spuse una dintre femei oftând din greu. Bietul de el!

– Joe! Simțind că am rămas fără aer, m-am repezit spre el. Eşti bine?

Era clar că *nu era* bine.

Avea toată faţa umflată ca un balon şi îi curgea sânge din nasul clar spart. Încheieturile mâinilor încătușate erau sfâșiate și din ele picura foarte mult sânge.

– Molloy, spuse el, când mă observă alergând spre el. Ce faci aici?

– Joe! Evitând un polițist și ocolind un altul, nu m-am oprit până când nu m-am aruncat la pieptul lui, cu brațele înfășurate strâns în jurul gâtului său. Oh, Doamne, Joe!

– E în regulă, se grăbi el să mă liniștească. Totul e bine, iubito.

– Îndepărtează-te! îmi ordonă un polițist, dându-mă laoparte cu forța.

– Nu-ți face griji, Molloy, strigă Joey peste umăr, în timp ce era dus pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Te sun mai târziu.

Am privit neputincioasă pentru a doua oară cum îl lua poliția în cătușe.

– Ce naiba s-a întâmplat? am strigat, furioasă când ceilalți polițiști mă ignorară complet în timp ce își croiau drum spre ieșirea din grădină. Ei bine?

Cu coada ochiului, am zărit o față cunoscută, iar inima mi se frânse.

– Ia te uită, tânăra Aoife, a spus Jerry Rice, în timp ce venea spre mine. Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Făcu un semn în jurul lui înainte de a adăuga: Deci așa te ții ocupată zilele astea?

Am știut că era o insinuare.

Știam, de asemenea, că, dacă deschideam gura să îi răspund, aveam să îi fac și mai mult rău lui Joey.

– Tânărul ăla cu care pierzi vremea este un tip rău, continuă el. Și-a atacat tatăl, așa a făcut. L-a bătut măr pe bietul om. Oftă din greu. Ai face bine să stai departe de derbedeul ăla!

Afișând un autocontrol exagerat, i-am zâmbit politicos tatălui fostului meu iubit, un polițist de rang înalt, și m-am întors pe călcâie, îndreptându-mă spre ușa lui Joey.

Nu am bătut la ușă.

Era incredibil de nesăbuit din partea mea, dar am intrat fără invitație.

Nu eram sigură ce mă așteptasem să văd, dar cantitatea de sânge de pe podeaua livingului mă făcu să mă gândesc.

– Aoife?

Suspinând, Shannon se dădu jos de pe canapea și veni spre mine.

– Hei, am liniștit-o, când brațele ei mici mă înconjurară. Ești bine? Ce s-a *întâmplat?*

– A plecat, strigă ea. A fost plecat timp de aproape două săptămâni. Până în seara asta. S-a întors și au avut o ceartă uriașă…

– Tatăl tău și Joey?

Închizând ochii, încuviință.

– A fost t-teribil. Cea mai rea bătaie pe care am văzut-o vreodată.

Am aruncat o privire prin cameră, observând măsuța de cafea spartă, sticla spartă și ornamentele. Un brad de Crăciun zdrențuit era împrăștiat pe televizor, cu globuri festive peste tot.

– Vecinii trebuie să îi fi auzit și au sunat poliția, pentru că au apărut și l-au arestat pe fratele meu.

– De ce? am întrebat. De ce l-au arestat pe Joey?

– Pentru că a c-câștigat, strigă Shannon, agățându-se de mine ca și cum aș fi putut să rezolv cumva asta. L-a învins pe tata pentru prima dată.

– Unde este tatăl tău acum?

– A plecat la doctor.

– Și băieții și mama ta?

– Băieții sunt alături cu Fran, plânse ea. Și mama… a plecat cu tata.

– Ce a făcut? Am ridicat surprinsă din sprâncene. Și cu Joey cum rămâne?

Shannon ridică din umeri și plânse mai tare.

– Nu vreau ca el să meargă la închisoare, Aoife.

– Nu va merge la închisoare, m-am grăbit să o liniștesc. O să mă duc chiar acum la secție și o să rezolv toată mizeria asta.

– Nu poți! strigă ea, strângându-mă mai tare. Nu poți să le spui.

– Nu-l las să aibă probleme pentru ceva ce a făcut tatăl tău.

– Nu, nu, nu, te rog, te rog! țipă ea de-a dreptul, apoi se smuci și își băgă mâinile în păr. Nu le spune!

– Bine, bine, am încercat să o liniștesc. Nu voi spune nimic până ce nu vorbesc cu fratele tău.

– Ajută-l, Aoife! strigă ea, ținându-se de gât. E singur pe lume.

– Nu, nu este, am asigurat-o pe un ton tremurat în timp ce alergam spre ușă, cu o singură destinație în minte. Mă are pe mine.

NU MAI AI ALTĂ ȘANSĂ, LYNCH!

11 decembrie 2004

JOEY

În dimineața următoare, înainte de a fi eliberat din secția de poliție, trecuse deja de ora nouă, ceea ce făcuse ca noaptea trecută să fie una dintre cele mai lungi perioade petrecute în celulă. O avanpremieră dură a ceea ce avea să se întâmple când aveam să împlinesc vârsta de 18 ani la sfârșitul acelei luni.

„Nu mai ai altă șansă, Lynch."

„Acesta este ultimul tău avertisment."

Mai mult decât epuizat, mi-am întins membrele înțepenite și am pășit pe ușa secției, doar pentru a mă opri în vârful treptelor de piatră când ochii mi-au căzut pe o blondă cunoscută, ghemuită sub o haină, dormind adânc.

– Molloy? mă cuprinse îngrijorarea. Ai stat aici toată noaptea?

Clipind, se uită somnoroasă în jur înainte ca ochii ei să se fixeze pe fața mea.

– Joe. Ușurarea îi străfulgeră fața când sări de pe treaptă și se repezi spre mine. Oh, slavă Domnului! Își aruncă brațele în jurul meu, mă strânse puternic, apoi se retrase,

dându-mi una peste piept. Ai nişte explicaţii serioase de dat.

– Tu vorbeşti? am bombănit, ţinându-i umerii ca să mă pot uita bine la faţa ei. La ce naiba te-ai gândit când ai hotărât să stai aici toată noaptea, Molloy? E mijlocul iernii.

– Nu m-au lăsat să vorbesc cu tine, ripostă ea. Și nu aveam de gând să plec nicăieri până ce nu o făceam. Eliberând altă respiraţie întretăiată, mă trase în braţe pentru o nouă îmbrăţişare. Ce s-a întâmplat? Ce ţi-au spus? Ai fost acuzat de ceva?

– Totul e în regulă. Trecându-i un braţ peste umeri, am condus-o departe de secţie, având nevoie să pun puţin spaţiu între această fată şi greşelile mele. Nu-ți mai face griji!

– *Să nu-mi mai fac griji?* Am fost mai mult decât îngrijorată, Joe. Doamne, mă simt de parcă nu am mai putut să respir până acum. Cu braţul în jurul taliei mele, îşi strecură mâna în buzunarul de la spatele blugilor mei și se aplecă spre mine. Ce s-a *întâmplat?*

M-am gândit să-i spun aceleaşi tâmpenii pe care le spusesem poliţiştilor, dar o respectam prea mult pe fata asta şi erau prea multe sentimente la mijloc ca să-i spun altceva decât adevărul.

– A părăsit-o pe mama acum câteva săptămâni pentru o barmaniță din oraș cu care ea l-a prins că își făcea de cap, m-am auzit explicând, neliniştit de cât de uşor era să fiu sincer cu ea.

Nu se întâmpla des.

Rahat, nu se întâmpla *niciodată.*

Nu cu altcineva.

Doar cu ea.

Mereu numai cu ea.

– Mama a fost într-o stare jalnică de când a plecat și a stat în pat. Am făcut o grimasă la amintirea încercării de a-i da femeii cu lingurița o ceașcă de supă instant. Ăsta a fost rahatul de familie cu care ţi-am spus că mă confruntam. Ridicând din umeri, am adăugat: Nu-l

puteam lăsa pe Sean singur cu ea. Nu când nu puteam fi sigur că ea îl va hrăni. Așa că mi-am luat câteva zile libere ca să mă ocup de casă, în timp ce mama stătea să proceseze ce se întâmplase.

– Și noaptea trecută?

– Noaptea trecută, a decis că se săturase de barmanița lui și s-a întors, făcând legea și mirosind a whisky. Am înțepenit la amintirea lui intrând pe ușa din față de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu. Și a degenerat.

– Cât de mult?

Destul, căci mama, când reușise să se dea jos din pat și să se pună pe picioare în acea zi, făcuse greșeala aproape fatală de a-i spune să se întoarcă și să plece.

– A bătut-o pe mama, m-am auzit zicând. Așa că l-am bătut și eu pe el.

– *A bătut-o* pe mama ta?

– Da. Am încuviințat cu fermitate. Și ticălosul a fost întotdeauna suficient de deștept să o rănească unde nimeni nu-i vedea urmele.

– Iisuse, Joe…

– Nici nu am știut că s-a întors. Eram sus în camera mea când am auzit-o strigându-mi numele, așa că m-am dus în fugă. Eram la jumătatea scării când l-am văzut dându-i o palmă peste față surorii mele pentru că încercase să îl dea jos de pe mama noastră. Ai văzut cât de mică este. Shan a căzut ca un sac de cartofi. Așa că mi-am pierdut capul, m-am dus după el… Ridicând din umeri, am adăugat: Și iată-ne aici!

– Iată-ne aici, repetă ea cu tristețe. Sărmana ta față…

– Nu am ieșit cel mai rău, m-am grăbit să o asigur.

Fusese singura parte din toată mizeria asta nenorocită care îmi ținuse de cald noaptea trecută. Îl învinsesem, *în sfârșit,* după aproape 18 ani în care îi înghițisem rahatul, iar *el* trebuise să fie protejat de *mine.*

Avusese noroc că vecinii chemaseră poliția din cauza agitației, pentru că, dacă nu ar fi ajuns și nu m-ar fi luat de lângă el, aș fi fost acuzat de crimă.

Molloy trase adânc aer în piept.

– Deci ce a spus poliția?

– Doar obișnuita bătaie pe umăr și un avertisment. Au chemat de urgență un asistent social și ofițerul de legătură cu tinerii. Știi tu, prostiile obișnuite.

– Ce înseamnă asta? Îngrijorarea îi umplu ochii. Ei... te vor lua?

– Nu, nu, e în regulă, am asigurat-o. Sunt obișnuit ca asistenții sociali să vină pe aici. O să mă descurc.

– Ei bine, sper că le-ai spus totul, Joe, bombăni ea. Pentru că asta nu se poate întâmpla din nou.

Când nu i-am răspuns, pentru că nu i-am putut da răspunsul pe care și-l dorea, o luă razna.

– Oh, Dumnezeule! țipă ea, împingându-mă în piept înainte de a se smulge de lângă mine. De ce nu le-ai spus adevărul?

„Pentru că nu pot!"

– Nu e treaba ta, Molloy.

– Tu ești treaba mea!

– Este în regulă, am încercat să o calmez. O să fie bine. Vor întocmi rapoartele obișnuite, vor trimite oamenii obișnuiți pentru o verificare la domiciliu, iar mama le va spune prostiile obișnuite. Apoi, în câteva săptămâni, totul va fi băgat sub preș.

– Cum?

Confuz, m-am uitat la ea și am întrebat-o:

– Cum ce?

– Cum poate fi acest lucru ascuns sub preș? Ochii ei verzi ardeau de furie. Te-a *bătut,* Joey. Ești fiul lui și ți-a spart nasul! A lovit-o pe mama ta. A pălmuit-o pe sora ta. Și pe Tadhg! Se înecă de plâns. L-a rănit cu puțin timp în urmă. Asta nu e normal, bine? Contrar rahaturilor pe care ți le-au spus părinții tăi, asta *nu* se întâmplă în alte case. Deci *cum* să fie bine?

– Pur și simplu e bine! am izbucnit, simțind cum zidurile defensive se ridicau în jurul meu. La naiba!

– Prostii, strigă ea, întorcându-se spre secția de poliție. Ești folosit ca țap ispășitor pentru crimele tatălui tău. Mama ta te-a aruncat în gura lupului doar pentru a-i

salva pielea soțului ei abuziv. Ar fi trebuit să fie aici cu tine aseară, să lămurească toate astea și să le spună că au arestat persoana greșită. În schimb, a fost cu el, punând la cale o poveste pe care să o spună lumii, că fiul ei are probleme de gestionare a furiei, lucru care nu ar putea fi mai departe de adevăr. Nu ești tu instigatorul, ci el, iar eu nu am de gând să stau cu brațele încrucișate și să te privesc cum iei vina asupra ta.

– Aoife. Am ridicat o mână în semn de avertizare, simțind că tocmai mă înjunghiase în piept *și* în spate. Dacă spui un cuvânt despre asta poliției, atunci jur pe Dumnezeu că nu voi mai vorbi *niciodată* cu tine!

Rămase cu gura căscată.

– Încerc să te protejez!

– Ai jurat că nu o vei face, i-am amintit. Acesta era motivul pentru care mă deschisesem în fața ei. Mi-ai promis, la dracu'!

– Ei bine, trebuie să fac ceva, Joey, zise ea cu glas gâtuit. Nu pot să privesc cum ți se întâmplă asta. Te iubesc!

– Ei bine, nu o face! m-am răstit la ea. Dacă a mă iubi înseamnă să îmi trădezi încrederea, atunci nu te obosi! Nu mă iubi și nu te implica! Pot să am grijă de belelele mele.

– Joey.

– N-ar fi trebuit să-ți spun nimic, am zis tremurând. La dracu'!

– Joey, așteaptă!

– Nu. Nu. *Nu!* Clătinând din cap, m-am întors pe călcâie și m-am îndepărtat de ea, având nevoie să pun puțin spațiu între noi înainte să-mi pierd capul și să spun ceva ce nu puteam retrage. Vorbesc serios, Molloy! am strigat peste umăr. Dacă vorbești cu poliția, ai terminat-o cu mine!

SUSPENDĂRI ȘI IGNORARE

17 decembrie 2004

AOIFE

Eu şi Joey eram certaţi.

După discuţia noastră din faţa secţiei de poliţie de la sfârşitul săptămânii trecute, am avut parte numai de răceala lui.

Toată săptămâna, la şcoală, trecuse pe lângă mine pe holuri, ca şi cum nu aş fi fost acolo şi chiar şi la orele la care fusesem repartizaţi să stăm împreună nu cedase nici măcar o dată.

Bineînţeles, nici eu nu o făcusem şi întinsesem coarda la maximum pentru o reacţie.

Nu am primit nimic.

Nici când am stat în poala lui la prânz.

Nici când l-am împuns cu un creion la engleză.

Nici măcar când i-am arătat un sân la educaţie fizică.

Nada.

Era destul de evident că ameninţarea mea de a vorbi cu poliţia se întorsese împotriva mea în mod epic.

Joey era mai mult decât furios pe mine, iar în rarele ocazii în care îl surprinsesem uitându-se la mine, expresia de trădare din ochii lui îndreptată spre mine mă făcuse să-mi doresc să nu o fi făcut.

Cum aş fi putut să-i explic că încercam să-l ajut, nu să-l trădez dacă el nu voia să vorbească cu mine?

Era mai mult decât frustrant.

De parcă mi-aş fi dorit să fiu pedepsită, mintea mea masochistă se întoarse la ultima dată când fuseserăm împreună, înainte ca lucrurile să se agraveze la el acasă.

Beat criţă, Joey mă ţinea în braţe şi fredona Don't Let Me Down *de la The Beatles, în timp ce ne legănam unul pe celălalt pe ringul de dans din spatele salonului de la Biddies.*

– Bunicul meu Murphy era un mare fan.

– Al trupei The Beatles?

– Da, şi al acestui cântec. Trăgându-mă mai aproape, îmi sărută curba maxilarului şi spuse: Când eram mic, îl

întrebam ce înseamnă cuvintele cântecului. Întotdeauna spunea că într-o zi, când mă voi îndrăgosti de o fată, nu va mai trebui să-l întreb ce înseamnă cuvintele, pentru că voi ști deja. Brațele lui s-au strâns în jurul meu. Se pare că avea dreptate.

– Arăți de parcă ți-ar fi furat cineva ultimul Rolo, zise Casey când se așeză pe scaunul de lângă mine în timpul pauzei mari de vineri. Încă te ignoră?

– Da. Am încuviințat din cap cu tristețe și mi-am aruncat lingura înapoi în iaurt, neavând chef de mâncare. Cu siguranță o face.

–Frate, ce ai făcut de l-ai enervat atât de tare? șuieră ea. Nu l-am văzut niciodată să te ignore așa, nu în cei șase ani de când suntem împreună la școală. De fiecare dată când v-ați certat în trecut, tu invocai legea tăcerii, nu el.

Am suspinat obosită.

– Crede că i-am încălcat încrederea și l-am trădat.

– Și așa e?

– Nu, m-am apărat eu rapid. N-am făcut-o. M-am gândit să fac ceva ce el consideră o trădare, dar el s-a speriat, așa că nu am făcut-o.

– Atunci nu s-a întâmplat nimic rău, nu? Casey se încruntă. Atunci de ce mai e supărat?

– Pentru că în mintea lui, simplul fapt că m-am *gândit* la asta este un act de trădare.

– Iisuse, băiatul ăsta e complicat!

– Habar nu ai, Case.

– Oh, vorbind de complicat... Îmi dădu un cot, făcând semn cu capul spre fereastră, unde afară în curte Joey și câțiva dintre prietenii lui deveneau destul de agresivi cu Mike, Paul și alți câțiva din anul nostru.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am suspinat, uitându-mă la el cum își strângea mâinile în pumni. Ar fi bine să nu înceapă...

– Prea târziu, a început deja, interveni Casey, care privea alături de mine cum Joey și Mike Maloney începeau să se bată pe jos. Mai bine te-ai duce și l-ai

calma pe armăsarul ăla al tău, adăugă ea. Înainte să fie exmatriculat și să-mi pierd febleţea tot restul anului.

– Joey! am strigat, împingând hoardele de privitori care făcuseră un cerc mare în jurul luptei. Opriți-vă! Stai! Joey, *oprește-te!*

Joey nu se opri.

În schimb, îl atacă pe colegul nostru de clasă cu atâta sete de sânge și cu atâta răutate, încât semăna cu o luptă între câini, în care Mike era labradorul neștiutor, iar Joey era pitbullul care își arăta colții.

Cu coada ochiului, îl vedeam pe Podge aruncându-i cu patos pumni lui Paul, în încercarea sa de a-și proteja cel mai bun prieten prin dublarea echipei.

Nu ar fi contat dacă s-ar fi întâmplat.

Nici unul dintre băieții din anul nostru nu se putea bate ca Joey, pentru că, spre deosebire de bătăile banale în care se băgau ei, când apărea iubitul meu, era o chestiune de viață și de moarte.

Pentru că, atunci când cineva îl amenința pe Joe, acesta se întorcea direct în acea casă, unde trebuia să lupte pentru viața lui împotriva unui om care îi provocase atât de mult stres posttraumatic încât mă îndoiesc că o viață întreagă de terapie l-ar fi putut vindeca.

Mă îndoiam că Joey chiar îi vedea fața lui Mike în timp ce îl lovea cu pumnii.

Îl vedea doar pe tatăl său.

– Oprește-te! i-am ordonat, fără să mă tem să mă pun în fața lui când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o.

Pentru că, la fel de sigur cum răsărea soarele dimineața, știam că nu avea să-mi atingă nici un fir de păr din cap.

– Joey, oprește-te! Îngenunchind lângă Mike, care sângera, am prins între mâini fața lui Joey și l-am forțat să se uite la mine. Ți-am spus să te oprești!

Ochii întunecați, sălbatici și de nerecunoscut mă priveau.

Grozav, nu numai că se pierduse în ceea ce puteam descrie ca o criză violentă de stres posttraumatic, dar era

și drogat.

– *Oprește-te!* i-am ordonat, ținându-i ferm fața în mâini, în timp ce îi urmăream privirea. Nu ești acolo, ești la școală. Cu mine.

Îi luă mult timp să distingă chipul meu, dar odată ce o făcu, vedeam cum tensiunea i se risipea brusc din corp și în final se prăbuși în față.

Cu mâinile însângerate atârnându-i la spate, își lăsă capul să cadă pe umărul meu.

– Au rănit-o, mormăi el. Au rănit-o pe sora mea.

– Cine i-a făcut rău lui Shannon, Joe? A fost sora lui Mike? A fost Ciara?

L-am simțit încuviințând pe umărul meu.

– Este în regulă, i-am șoptit, înfășurându-i un braț în jurul spatelui, în timp ce cu celălalt îi legănam capul pe umărul meu. E în regulă.

Agitația din jurul nostru era mult prea familiară și știam ce urma să se întâmple chiar înainte de a se întâmpla.

– Joseph Lynch, strigă domnul Nyhan, împingându-se prin mulțime. În biroul meu. Acum! Poliția este pe drum.

LA PORȚILE RAIULUI

17 decembrie 2004

JOEY

Întins pe spate, am privit tavanul dormitorului meu și am ignorat țipetele de la parter. Nu mai aveam putere să mă duc acolo jos și să fiu aruncat în prima linie, așa cum fusesem mereu.

În loc de țipetele ei, m-am concentrat asupra ritmului melodiei lui Bob Dylan *Knockin' on Heaven's Door,* care răsuna din aparatul meu stereo.

Eram atât de mort pe dinăuntru încât, dacă m-ai fi tăiat, ar fi ieșit ceva negru.

Atât de întunecat mă simțeam, atât de putred mă simțeam pe dinăuntru.

Cât de adânc căzusem!

Întorcând capul într-o parte, m-am uitat la staniol, la brichetă și la stiloul rupt de pe saltea, în timp ce mintea mea oscila între prezent și trecut, când conștientă, când nu.

– Încă o suspendare. Vrei să-ți ruinezi viața?

– Joey, ajută-mă, te rog!...

– Ai ieșit din echipa de hurling. Nici să nu te gândești să pui piciorul pe teren până ce nu ți se ridică suspendarea!

Bum, bum bum!

– Acum unde este fiul tău prețios, curvo?

– Ești așa o dezamăgire...

– Ce ai luat?

– De ce ești așa cum ești?

– Oh, Doamne, Teddy, asta e heroină!

– Te gândești vreodată la altcineva în afară de tine?

– Joey, scumpule, mă auzi?

– E în regulă, Joe. E în regulă. Sunt aici.

– E departe din cauza drogurilor, Marie. Nu se poate vorbi cu el când e așa. Așteaptă să se întoarcă și o să vorbesc eu cu nemernicul ăsta.

– Aș vrea să nu te fi născut niciodată.
– Te iubesc, Joey Lynch...
– Nu mă părăsi, Darren!

– Închide ușa! Nu vreau ca restul copiilor să-l vadă așa!

– Nu, tati, mi-e frică!

Pași care se retrag.

– *Vreau să mor, Joe.*

O ușă se închide.

– *Rămâi cu mine, Joey! Stai aici cu mine!*

Singur în întuneric, nu puteam face diferența între ceea ce era real și ceea ce nu era.
Umbrele dansau pe pereții dormitorului meu.
Nu puteam simți nimic.
Nu mai puteam suferi.
Gata cu durerea!
Gata cu…

PREA ÎNCĂPĂȚÂNAȚI ȘI PREA ÎNDRĂGOSTIȚI

19 decembrie 2004

AOIFE

Joey fu escortat de la școală de către poliție vineri, iar de atunci fusese o tăcere totală.
Telefonul său era mereu închis și nici un membru al familiei Lynch nu îmi răspunsese la ușă când bătusem.
Și bătusem la ușă.
În mod repetat.
Din câte înțelesesem din bârfele care se răspândiseră prin școală, Marie Lynch o retrăsese imediat pe Shannon de la BCS și o înscrisese să înceapă cursurile la Colegiul Tommen după vacanța de Crăciun.
Consiliul încă nu se pronunțase asupra viitorului lui Joey. Ultimul său episod fusese prezentat consiliului de administrație, care, din câte auzisem, urma să se întâlnească în cursul săptămânii viitoare pentru a discuta despre posibila sa exmatriculare permanentă de la școală.

Prin urmare, când am primit un mesaj text aleatoriu de la Joey la opt şi jumătate duminică seară, întrebându-mă dacă voiam să ne întâlnim la Biddies pentru o băutură şi pentru a vorbi, mi-am rupt practic gâtul în graba mea de a mă pregăti.

Întârziind din cauza timpului de care am avut nevoie pentru a-mi usca şi îndrepta părul, am reuşit să ajung la Biddies puţin după ora nouă.

Nu mi-am putut controla tremuratul genunchilor când am intrat în salonul din spate, iar când am dat cu ochii de el, stând singur în colţ, nu doar genunchii îmi tremurară.

Tremuram cu toată ființa mea.

Joey stătea la masa noastră obişnuită, cu vodcă și Red Bull în fața lui şi o sticlă de Smirnoff Ice cu un pai pe margine, la celălalt capăt al mesei.

În clipa în care ochii lui se opriră asupra mea, am simțit un val de căldură care îmi inundă abdomenul și care îmi cuprinse rapid toată pielea.

– Bună, i-am spus, luând loc în fața lui și desfăcându-mi eșarfa de la gât.

– Bună.

– Mulțumesc pentru băutură, am adăugat, în timp ce-mi dădeam jos haina și o aşezam pe scaunul de lângă mine.

– Mulțumesc că ai venit, răspunse el, privindu-mă prudent de la celălalt capăt al mesei. Arăți minunat!

„Ştiu."

– Deci ce mai faci?

– Nu sunt prea bine, Molloy, recunoscu el liniştit. Tu cum te simți?

– Nici eu nu sunt prea bine, Joe.

L-am privit uitându-se la mine îndelung și m-am bucurat de senzația de a avea ochii lui asupra mea.

– Sunt suspendat din nou, rupse în cele din urmă tensiunea.

– Am auzit. Ridicându-mi sticla, am luat paiul între buze şi am sorbit. Ai aflat dacă te exmatriculează?

Clătinând din cap, luă o înghițitură din pahar și îl puse din nou jos.

– Dar Shannon se mută la Tommen după Crăciun, aşa că măcar a ieşit ceva pozitiv din asta. Nu va mai avea de-a face cu fetele alea.

„Știu deja."

– Da?

Încuviință discret.

– Mama a luat un împrumut de la bancă pentru taxa de şcolarizare. Ea şi Shannon au fost la şcoală ca să se întâlnească cu directorul şi să arunce o privire și pare să fie încântată. Ridică din umeri. S-ar putea să-i schimbe viaţa.

– Să sperăm că da, nu?

– Da, zise el. Să sperăm.

– Deci luând încă o înghițitură adâncă din băutură, m-am forţat să trec la subiect. Ce se întâmplă, Joe? Înțeleg că eşti supărat pe mine pentru ideea de a vorbi cu autoritățile, dar e mai mult decât atât, nu-i aşa? Simt că există o distanţă între noi care nu era acolo acum o lună.

– Da, aprobă el în liniște. Cred că este.

„Oh, la naiba!"

„Asta e."

„Acesta este momentul în care îți frânge inima."

Aruncând paiul deoparte, am pus dus sticla la gură și am continuat să beau până când fiecare picătură ajunse în stomac.

„De nervi."

– Deci mi-am limpezit brusc glasul şi i-am întâlnit privirea. Ce vrei să spui?

– Cred că spun că nu încerc intenționat să pun distanță între noi, Molloy. Mișcând agitat din genunchi, se întinse după pahar şi-l dădu pe gât. Mă duc să mai iau unul.

Cu asta, fugi la bar, întorcându-se o clipă mai târziu cu două băuturi noi.

– Unde rămăseserăm?

– Spuneai că nu încerci să pui distanţă între noi, apoi ai plecat la bar, am spus eu ironic.

Nu râse.

În schimb, oftă frustrat și spuse:

– Nu mă pricep la asta, Molloy.

– La ce nu te pricepi, Joe?

– Să vorbesc despre chestii, recunoscu el aspru. Să rezolv o dispută cu ajutorul cuvintelor.

Fairytale of New York a trupei Pogues răsuna din difuzoarele de deasupra barului, în timp ce DJ-ul își începea emisiunea.

– Îți amintești aceeași perioadă de anul trecut? Buzele lui se strânseră. Mi-ai spus că acesta era cântecul nostru.

– Da, îmi amintesc, am glumit. Și cu siguranță ni se potrivește mai bine anul acesta.

– Corect! Oftă. Tot nu pot să înțeleg cum ai rezistat un an întreg fără să fugi.

– Eu nu fug, îți amintești? am ripostat, întinzând mâna peste masă cu palma în sus. Și nici tu.

Joey se uită la mâna mea întinsă îndelung înainte de a o pune pe a lui și de a ne împleti degetele.

– Cred că amândoi suntem prea încăpățânați pentru a fugi, nu-i așa, Molloy?

– Sau prea îndrăgostiți.

– Da, recunoscu el pe un ton aspru, în timp ce îmi săruta mâna. Sau asta.

SPERANȚE ȘI VISURI DISTRUSE

23 decembrie 2004

JOEY

Știam că eram pe o pantă alunecoasă, fără nici o perspectivă de a mă opri, fără nici o speranță de a frâna, și totuși eram prea egoist să fac ceea ce trebuie pentru iubita mea.

Avusesem ocazia perfectă să o las să plece seara trecută, să o eliberez de rahaturile mele, și mă poticnisem.

Nu putusem să o fac.

Nu putusem apăsa pe trăgaci.

Era ca şi cum aş fi inhalat-o atât de adânc în mine încât capul şi inima mea refuzau să funcţioneze. Nu puteam să eliberez aerul din plămânii mei în flăcări fără să am garanţia absolută că aveam să îi văd chipul din nou.

Fie că meritam, fie nu.

Stând în fața ei la Biddies seara trecută, înțelesesem cât de frumoasă era – și nu mă refeream la exterior.

Aoife Molloy avea o inimă de aur şi era hotărâtă să i-o dea unui rahat ca mine.

Fusese evadarea mea momentană din întunericul nenorocit.

Era singurul strop de strălucire pe care îl aveam în viață și mă speria să mă gândesc cât de puțin mai aveam fără ea.

Fără ea, nu aveam nimic.

Fără ea, eu *eram* nimic.

Slăbit și demoralizat de viață, mă agățasem de colacul de salvare pe care mi-l oferise, pentru că asta însemna că puteam să o mai păstrez puţin timp.

Nu aveam un plan de rezervă sau o plasă de siguranţă pe care să aterizez când totul avea să se ducă de râpă – şi totul *se ducea* de râpă sub mine.

Mereu se întâmpla.

Oamenii ca mine nu primeau a doua şansă.

Când în cele din urmă avea să își revină și să plece, ceea ce nu mă îndoiam că urma să facă, aveam să fiu complet singur.

„La naiba!"

Mă tot gândeam la cum arăta seara trecută când mă luase acasă cu ea.

– Ce faci? șopti ea, stând în pragul ușii băii, în timp ce eu stăteam cu spatele la ea, cu o bancnotă de zece dolari lipită de nas.

– Joe?

Inspirând pulberea zdrobită de D2, m-am apucat de chiuvetă și am expirat adânc, pregătindu-mă pentru lupta care știam că urma să izbucnească între noi.

Fără un cuvânt, veni în spatele meu și mă cuprinse de talie.

– Vino în pat!

Mă cuprinse confuzia.

– Dar tocmai ai văzut...

– Știu ce am văzut, șopti ea, sărutându-mă din nou pe spate. Doar vino în pat!

Mai sus decât Everestul, m-am întins pe salteaua ei și am privit-o cum se urca pe mine.

Chipul ei era întipărit în mintea mea. Eram drogat, suferind și gata să cedez, dar chipul ei!

Iisuse, doar fața ei puteam să o văd!

Mirosul ei era peste tot în jurul meu, părul ei îmi acoperea fața în timp ce se apleca spre buzele mele, sărutându-mă, făcând toată treaba.

Strălucea.

Era al naibii de strălucitoare!

Luna o lumina.

Puternic.

Era atât de puternică!

– Ești supărată pe mine? am bolborosit, simțindu-mă slab și dezorientat de calmul ei.

– Da.

– Atunci de ce nu țipi la mine? Am clătinat din capul plin de o confuzie tulbure. Am încetat să mai încerc, Molloy. Nu mai pot încerca. De ce nu mă dai afară?

– Pentru că poate tu nu te iubești, dar eu da. Te iubesc suficient pentru amândoi, șopti ea, strângându-mi penisul în mână. Și dacă a te ține aici cu mine înseamnă că nu mai ești pe străzi și ești în siguranță, atunci asta voi face.

Și când coborî pe mine, realitatea a ceea ce îi făcusem acestei fete mă lovi ca o bilă demolatoare.

Eram un dezastru.

Aproape la fel de mult ca ticălosul care stătea în fața mea când am coborât joi, proaspăt ieșit de la duș și gata să mă întâlnesc cu Molloy de ziua mea.

„Nu“, mi-am zis, când l-am văzut cum îi prinse brațul mamei cu o mână puternică și o lipi de frigider. „Nu voi fi niciodată la fel de distrus ca el.“

Îi vedeam certându-se din ușa bucătăriei, dar, spre deosebire de felul cum mă purtasem de fiecare dată când îl văzusem cum o maltrata, nu păru să am puterea de a mă lupta cu el.

„Sau pur și simplu nu am puterea“, m-am gândit abătut, în timp ce m-am forțat să-mi fac datoria. Trebuia să o protejez pe femeia care mă născuse de bărbatul care era responsabil pentru cincizeci la sută din structura mea genetică.

– Las-o! l-am avertizat eu, intervenind între ei și forțându-l să îi dea drumul la braț.

Mama avu înțelepciunea să fugă în cealaltă parte a bucătăriei, dar, și mai șocant, tata nu dădu nici un pumn.

– Doar vorbeam, spuse el, oferindu-mi o explicație rară pentru comportamentul său de rahat.

„Se ferește“, mi-am dat seama brusc. De mine.“

– Nu-mi pasă. Tonul meu semăna cu ceea ce simțeam, plat și gol, când l-am forțat să se dea laoparte pentru a deschide frigiderul. Ține-ți mâinile acasă și vom fi bine!

Deschizând frigiderul, am luat o cutie de cola de pe raftul de sus și am desfăcut-o repede, simțindu-mi gura uscată și fiind agitat. Ies în oraș în seara asta, am adăugat între două înghițituri. Nu știu când mă voi întoarce.

– Cum dorești, răspunse tata ridicând din umeri, în timp ce se îndrepta spre ceainic.

„Deci e din nou pe val“, m-am gândit, privindu-l cum își făcea o ceașcă de cafea. „Îi dau o săptămână.“

– Așa am de gând, fu răspunsul meu în timp ce terminam cutia și căutam repede alta, simțind o sete nepotolită în mine.

– Cu cine ieși? întrebă mama, reluându-și locul obișnuit la masă. Pleci chiar acum? Pentru că eu și tatăl tău am

vrut să vorbim cu tine despre câteva lucruri.

– Cu prietenii și da, plec acum, am repetat categoric.

– Stai jos și vorbește cu noi câteva minute, mă încurajă ea, împingând un scaun cu piciorul. Te rog, Joey!

Încremenind, am cedat și m-am îndreptat spre masă.

– Ce?

– Stai jos!

– Bine. Stau jos. Ce e?

I-a aruncat o privire tatălui meu, care se apropie și luă loc în capul mesei, vizavi de ea.

– Mama ta este îngrijorată pentru tine.

Am ridicat din umeri.

– Bine.

Continuă să-și amestece cafeaua în timp ce vorbi:

– Crede că ai nevoie de consiliere sau de o prostie de genul ăsta.

Mama oftă.

– Teddy!

– Ce? Tata aruncă lingurița jos și luă o înghițitură din ceașcă. Știi ce părere am despre astfel de lucruri, Marie. O grămadă de prostii. Tânărul e bine. Își întinde puțin aripile.

– Cu *heroină!* strigă mama, apoi se întoarse să se uite la mine. *Știu* ce faci. Știu și vreau să te oprești chiar acum, mă auzi, Joe? Vreau să te oprești!

– Bine.

Tresări.

– Bine?

– Da. Îmi tremurau mâinile. Mă durea totul până în punctul în care abia puteam respira. Trebuia să ies din casa aia. Aveam nevoie de o ieșire din lumea în care fusesem aruncat. Cum spui tu, mamă.

Nu-i păsa.

Nu-i păsa deloc de mine.

Eram bun doar să țin fortul.

Să port povara.

Să-i iau greutatea de pe umeri.

Nu-i păsa, iar acest concept mă făcuse să vreau să-mi dezlipesc pielea de pe oase.

Propria mamă nu dădea doi bani pe mine. La naiba, nici eu nu dădeam doi bani pe mine!

Dar îmi păsa de acei copii care își petrecuseră cea mai mare parte a vieții ascunși în patul lor.

Da, țineam mult la ei.

Firul care ne unea, de la inimile fraților mei la a mea, era atât de puternic încât mă ținea legat de acea casă.

Mă ținea în capcană.

– Acum vezi, Marie? Tata dădu din cap în semn de aprobare. Tânărul e bine.

– Nu e bine, Teddy, spuse mama pe un ton rugător. Dacă te uiți la ochii lui, îți poți da seama că nici măcar nu e aici cu noi!

– Stă cu noi aici, nu-i așa?

– Știi că nu am vrut să spun asta.

– Pot să plec acum? am întrebat, aruncându-le o privire amândurora.

– Nu vreau să ieși, spuse mama cu o grimasă îngrijorată. Nu cred că e o idee bună.

– Pentru Dumnezeu, Marie! răbufni tata. Iese să sărbătorească împlinirea vârstei de 18 ani. Nu fi așa o pacoste!

– Dar mă gândesc că...

– Atunci nu te mai gândi, răbufni tata. Nu ți se potrivește.

– Așteaptă! strigă mama când m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă. Mai e ceva ce am vrut să-ți spunem.

M-am opri cu spatele la ei și am așteptat să aud ce știam în inima mea că urma să iasă din gura ei.

Întotdeauna exista un motiv pentru care tatăl meu se afla lângă ea și, de obicei, se ajungea la discursul „Avem ceva să *îți* spunem".

Am închis ochii și am așteptat ca lumea să se spargă în jurul meu.

– Vom mai avea un copil, îmi spuse mama.

Gata! Ultima fărâmă de speranță rămasă în inima mea se stingea.

– Felicitări, am rostit amorțit și m-am îndreptat spre ușă, știind că, deși ieșeam în seara aceea, acel copil nu făcea decât să-mi strângă lanțurile din jurul gleznelor.

Eram complet distrus și nu puteam opri asta.

Se *întâmplase.*

Îmi atinsesem, în sfârșit, limita.

Nu mai aveam *nimic* în rezervor.

Nu mai aveam ce să le dau acestor oameni.

Eram terminat.

Plecat.

Mort pe dinăuntru.

CRIZE DE ANIVERSARE

23 decembrie 2004

AOIFE

Eram îndrăgostită de un dependent.

Pe cât era de umilitor, pe atât era de sfâșietor.

Nevoia neîncetată a lui Joey de a trage pe nas numai Dumnezeu știa ce depășise nevoia lui de mine. Mă simțeam de parcă eram cealaltă femeie într-un triunghi amoros întortocheat între el, inima mea și ultimul său drog preferat.

Îl văzusem noaptea trecută.

Nici măcar nu încercase să o ascundă.

Și în loc să fac ceea ce era corect pentru *mine,* am făcut ceea ce era sigur pentru *el.*

Îl luasem în patul meu și în corpul meu.

Pentru că îl iubeam.

Pentru că nu puteam să mă opresc din lupta pentru băiatul care știam că încă era în el.

Chiar și acum, în timp ce mă aranjam ca să mă întâlnesc cu el în oraș de ziua lui, nu puteam reduce la

tăcere vocea din mine care îmi cerea să am puțin respect pentru mine.

Întotdeauna mă considerasem o fată puternică, dar când am încercat să mă privesc în oglindă cu capul sus, mi-am dat seama că nu m-am simțit niciodată atât de falsă.

Atât de slabă!

Atât de mică!

Al dracului de nesigură.

Să ies în seara aceea era o greșeală.

Îmi dădusem seama din momentul în care zărisem ochii întunecați ai lui Joey, iar acum știam. Orice ar fi luat mai devreme cu amicii lui nemernici în baie îl transformase într-un iepuraș Duracell care respira și mergea.

Tot ce nu reușea să facă era să se cațăre pe pereți.

– Ce a tras? întrebă Casey, luându-mă de braț, în timp ce stăteam într-un colț al salonului din spate de la Biddies și priveam cum iubitul meu zumzăia prin cameră, incapabil să stea nemișcat mai mult de treizeci de secunde legate. Iisuse, Aoif, e conectat la NASA!

– Știu, am zis, uitându-mă cum se bâlbâia într-o conversație cu câțiva dintre băieții din echipa lui de hurling, bând shoturi și râzând ca un maniac.

Dând frenetic din mâini, era complet diferit, asta dacă versiunea lui anterioară mai exista.

– Vrei să plecăm? mă întrebă prietena mea cea mai bună, sprijinindu-și capul pe umărul meu. Putem să plecăm de aici, să îi lăsăm pe Tigger și pe ceilalți prieteni din *The Hundred Acre Wood* în pace și să petrecem o seară ca fetele la mine acasă.

– Nu pot, i-am răspuns, privindu-l nervoasă, în timp ce așteptam să se prăbușească și să ardă.

– Nu-l poți controla, Aoif, spuse ea încet. E independent. Joey Lynch va face ceea ce va face, indiferent de consecințe.

– Nu vreau să-l controlez, Case, am șoptit. Vreau să îl opresc să se autodistrugă.

– Doar el poate face asta, scumpo, zise ea încet. Și nimic din ceea ce vrei tu pentru el nu va funcționa până când nu o va dori chiar el.

– Joey!

Totul merse relativ bine până când Joey, împreună cu un grup de băieți din cartierul lui, săriră pur și simplu peste gardul zonei de fumat de afară.

Cu ochii încețoșați și amețită, am ieșit pe ușa din spate de la Biddies, trecând prin mulțime și dându-mi jos pantofii cu toc, în grabă să-l prind din urmă.

– Aoife, lasă-l în pace! strigă Casey după mine, dar *nu puteam*. Pur și simplu nu puteam.

Am fugit pe alee, am traversat rapid strada pe care îl văzusem ultima dată și am continuat să fug, până când am cotit spre oraș și picioarele mi se opriră brusc.

– Joey! Am țipat cu gura căscată. Ce naiba faci?

Râzând ca un maniac turbat, iubitul meu se urcase pe capota unui Mercedes Benz parcat chiar în fața unuia dintre puburile în care știam amândoi că bea tatăl său și începu să lovească cu pumnii în parbriz.

– Joey! am țipat, privind cu groază cum articulațiile lui recent rănite se redeschideau și începeau să sângereze.

Câțiva dintre prietenii lui nemernici din cartier priveau și încurajau această nebunie absolută; în mod evident, erau încântați de izbucnirea lui.

Râdeau de parcă ruinarea vieții lui ar fi fost o mare glumă pentru ei.

„Ticăloșii!“

– Joe, oprește-te! am țipat, îndepărtându-mi părul din ochi în timp ce alergam pe stradă spre el. O să fii arestat!

Joey râse, în mod clar înnebunit de orice i-ar fi dat, și continuă să lovească modelul de lux cu pumnii însângerați.

Sunetul sirenelor din depărtare îmi făcu inima să-mi sară din piept.

– Ah, lasă-l în pace, fetițo! strigă unul dintre băieți. Dă-i băiatului o pauză!

– Du-te dracului, am răbufnit, urcându-mă pe capota mașinii, știind foarte bine că fundul meu era la vedere pentru așa-zișii prieteni și pentru toți ceilalți care îi urmăreau căderea, dar nu îmi păsa.

– Oprește-te! i-am ordonat, prinzându-i pumnii închiși înainte să mai poată face rău. Joey! Sângele lui se prelingea pe mâinile mele în timp ce le închideam peste pumnii lui și îl forțam să se liniștească. Oprește-te!

Respira greu, încă râdea ca un nebun, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Oprește-te! mă imită, apoi râse și mai tare. Oprește-te! Oprește-te! Oprește-te dracului! Vocea i se stinse și expresia îi cedă. Oprește-te! șopti el, acum tremurând, băgându-și mâinile însângerate prin părul îmbibat de ploaie. Fă să *înceteze!*

Cuvintele lui îmi frânseră inima.

– La naiba, băieți, poliția, strigă unul dintre prietenii lui idioți, în timp ce fugeau cu toții în direcții opuse. Împrăștiați-vă!

Panicată, am făcut singurul lucru pe care îl puteam face în acel moment; am alunecat de pe capota mașinii, am luat mâna însângerată a lui Joey în a mea și l-am tras jos cu mine.

– Molloy. Se uită la mine ca și cum m-ar fi văzut pentru prima dată. Ce faci…

– Haide, Joe, l-am sfătuit, încercând cu disperare să îl trag, ținându-l de mână. Vino cu mine!

Și apoi, cu mâna lui bine prinsă în a mea, l-am dus departe de locul faptei, compromițându-mă și mai mult în această lume în care nu aveam ce căuta.

Tremurând literalmente din cauza adrenalinei care îmi curgea prin sânge, mi-am ținut mâna lipită de cea a lui Joey tot drumul de întoarcere spre casa mea, prea speriată să îi dau drumul fiindu-mi teamă de ceea ce putea face în continuare.

– Te-a marcat, i-am spus, târându-l după mine. E o traumă, Joey. Oftând îndurerată când am ajuns pe strada mea, m-am trezit încercând cu disperare să mă înțeleg cu un om lipsit de rațiune. Ești traumatizat și ai nevoie de ajutor profesionist.

– Sunt bine.

– Joey, nu ești nici pe departe bine.

– Las-o baltă, Molloy, mormăi el. Nu vreau să mă cert cu tine.

– Iar eu nu vreau să mori! am țipat, lacrimile curgându-mi acum în voie, în timp ce emoțiile puneau stăpânire pe mine. Era ceva atât de tragic la acest băiat, ceva ce voiam să păstrez. Nu-ți pasă de tine? Nici măcar un pic?

– Nu contează. Clătină ușor din cap. Nimic din toate astea *nu contează.*

– Ba da, contează, m-am auzit strigând. Ba da!

– Molloy.

– Contează pentru că *tu* contezi! am strigat, uitându-mă la mâinile mele pătate de sânge. Contează pentru că *te iubesc!*

– Îmi pare rău că ți-am stricat seara, se hotărî el să continue. O să mă revanșez față de tine.

– Nu vreau să te revanșezi față de mine, Joey, vreau să *vorbești* cu mine, l-am implorat. Deschide-te în fața mea, Joe! Dacă îmi spui ce se întâmplă în capul tău, atunci te pot ajuta. Mi-am îndepărtat o lacrimă de pe obraz și i-am strigat: Atunci putem începe să ne descurcăm.

– Nu sunt bine! strigă el, smulgându-și mâna din a mea. Asta vrei să recunosc? Asta vrei să auzi, Molloy? Că nu sunt bine?

– Da, am strigat, simțind deopotrivă ușurarea și devastarea inundându-mi corpul. Asta e ce vreau să recunoști. Vreau cuvintele, Joey. Vreau toate *cuvintele* tale!

– Durere, îmi strigă în față, cu ochii înflăcărați, cu umbra demonilor săi dansând în ei. Pe dinafară. Pe dinăuntru. Peste tot în jurul meu. O durere atât de puternică încât mă înec în ea! Își trecu mâinile pătate de sânge prin păr, pătându-și părul blond cu o slabă nuanță

purpurie. Asta e ceea ce simt. Asta e *tot* ce simt. Tot timpul!

Mi se frânse inima.

– Joe.

– Vrei să auzi cât de des făceam pe mine de frică atunci când mă bătea până ce scotea din mine tot, urină, sânge și muci? urlă el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Pentru că asta s-a întâmplat, Molloy. Eram slab. Am plâns. Am implorat. M-am ascuns. Am fugit. Și când toate astea au eșuat, am ripostat. M-am ridicat dracului și am ripostat. La început n-a mers. Tot mă bătea măr, dar măcar simțeam că făceam *ceva!* Cu pieptul ridicându-i-se sacadat, își trecu mâinile prin păr. Și acum nu simt nimic. Nu simt *nimic* și sunt *bine* așa!

– Și ai dreptul să te simți așa! am țipat înapoi la el. Tatăl tău te-a făcut să treci prin iad. Nimic din ce se întâmplă în casa aia nu e din vina ta. Nici măcar un pic! Ai crescut într-o zonă de război. Ai făcut o treabă fenomenală...

– Oprește-te! Ridică o mână în semn de avertizare. Adevărata mea față e urâtă, Molloy. Nu mai căuta binele în mine, pentru că nu e acolo. Îți garantez! Știu că te iubesc, dar o spun cu toată sinceritatea că, dacă aș putea să te uit, aș face-o.

Am simțit cuvintele lui ca și când mi-ar fi turnat o găleată de gheață în cap.

Am tras adânc aer în piept.

– Nu vrei să spui asta.

– Obișnuiam să cred că nu eram ca el – că eram diferit, dar nu poți schimba ADN-ul. Înăbușindu-și un suspin, își îndepărtă cu brutalitate lacrimile înainte de a spune: Uită-te la mine, Molloy! Uită-te la cine sunt! Uită-te naibii la ce ți-am făcut! Sunt *exact* ca *el*.

– Nu. Clătinând din cap, m-am îndreptat spre el și i-am cuprins fața în mâini, dezmințindu-i dur, crud, sincer cea mai adâncă teamă. Nu ești *deloc* ca el.

– Ba da, sunt, zise el gâtuit, eliberându-se din strânsoarea mea, și se îndepărtă de mine clătinându-se. Și

dacă nu te îndepărtezi curând de mine, o să ajungi exact ca mama mea.

ERA AJUNUL CRĂCIUNULUI, IUBITULE!

24 decembrie 2004

AOIFE

Joey dispăru după asta și nu am mai reușit să dau de el.

Până târziu, în Ajunul Crăciunului, eram disperată de îngrijorare și, după ce am căutat în toate locurile lui preferate, inclusiv acasă la el, m-am trezit stând în fața unei case care îmi făcea părul de pe ceafă să se ridice.

După mai multe runde de bătăi insistente în ușă, aceasta se deschise brusc, iar în fața mea apăru un bărbat pe care îl uram aproape la fel de mult ca pe Teddy Lynch.

Poate chiar mai mult.

– E aici? am întrebat tremurând. Adrenalina îmi pompa prin corp într-un ritm rapid, făcându-mă să tremur și să mă cutremur, dar m-am forțat să rămân în picioare. Am refuzat să dau înapoi în fața acestui rahat. Ce spun eu? Bineînțeles că e *aici*. E singurul loc unde i-a mai rămas să se ducă.

Shane zâmbi cu cruzime.

– Cine?

„Nenorocitule!"

– Știi al dracului de bine cine, am zis printre dinții încleștați, uitându-mă la ochii lui injectați. Trimite-l afară!

Râse cu dispreț.

Efectiv râse cu dispreț.

– Du-te acasă, prințeso! Prinzând țigara care-i stătea în echilibru între buze, Shane o stinse cu degetele și puse mucul lung după ureche. Nu mai e nimic aici pentru tine.

Ba era!

Vru să-mi închidă uşa în nas, dar mi-am pus piciorul în uşă pentru a-l bloca.

– Ai ceva ce-mi aparţine, am zis apăsat, cu pieptul zvâcnind. Şi nu plec nicăieri până când nu-l iau înapoi, nenorocitule!

– Eşti focoasă, nu-i aşa? spuse el, măsurându-mă de sus în jos. Îți pot vedea farmecul. Nu e de mirare că Lynchy te lasă să-i spargi ouăle. Trebuie să fii o petardă în dormitor.

– Ascultă, cretinule, poţi să-l trimiţi pe iubitul meu aici, sau pot să intru eu şi să-l iau. Încruntându-mă, am împins uşa cât de tare am putut, forțându-l să facă câțiva paşi în hol. Oricum ar fi, nu plec fără el.

Mâna lui Shane ieşi mai repede decât am anticipat, degetele înfăşurându-mi gâtul.

– Ce-ai zis?

– Dă-mi... drumul... la... gât... şi... o s-o... spun... din nou... dobitocule, m-am înecat, înfigându-mi unghiile în mâna lui slabă.

– Ai idee cu cine vorbeşti? întrebă el, ochii dansând cu un amestec de răutate şi căldură. Hm?

Strânse, dar nu suficient de tare încât să mă sufoce, ci mai degrabă să mă sperie.

Nevrând să dau înapoi, m-am uitat fix la el, provocându-l cu privirea să facă tot ce avea de gând pentru că eu nu intenționam să plec.

După o privire încordată, râse şi îmi dădu drumul.

– Eşti o cățea nebună, chicoti el, deschizând uşa şi făcându-mi semn să intru. Eşti invitata mea!

– Joey? Furioasă, am dat buzna pe lângă el şi am străbătut holul dărăpănat, călcând peste cutii de bere goale şi mucuri de ţigară, deschizând uşile în timp ce treceam, simţindu-mă mai furioasă cu fiecare pas pe care îl făceam. Joey?

– Nu te poate auzi, prinţeso, chicoti Shane din spatele meu. Nu este aici acum.

– Du-te dracului, am zis printre dinţi, intrând şi ieşind în grabă din fiecare cameră de la parter înainte de a urca scările şi de a face acelaşi lucru sus.

La ultima uşă, când îmi pierdusem speranţa, am dat peste cel mai urât coşmar al meu.

Pe podea era o saltea pătată.

Alături de saltea se aflau o lingură de metal cu nişte pete întunecate, cu aspect de sirop, o brichetă şi o pungă mică de plastic cu o pudră maronie în interior.

Pe salteaua murdară era întins iubitul meu, cu ochii daţi peste cap şi cu un ac atârnându-i de braț.

Inima mea, aceeași inimă despre care nu credeam că putea fi frântă mai mult decât fusese deja, se sparse în alte miliarde de bucăţi.

– Joe! Am ridicat mâna pentru a-mi acoperi gura, luptându-mă cu imaginea pe care mintea mea mă asigura că nu era un coşmar, ci realitatea. Joey!

Nimic.

– Trebuia să ne petrecem ziua împreună, am strigat, împiedicându-mă spre el. Mirosul durerii lui era peste tot în jurul meu şi m-am simţit de parcă aveam să mor de inimă frântă, sângerând pe interior.

Am îndepărtat obiectul de contrabandă de pe corpul lui, de parcă asta putea îndrepta lucrurile, am îngenuncheat lângă el și i-am desfăcut cureaua care îi tăia circulaţia în braţ.

– Joe, mă poţi auzi?

Nimic.

Suspinând, am întins uşor mâna şi i-am scos seringa din braţ înainte de a o arunca în cealaltă parte a camerei.

– Joe?

Un geamăt moale fu singurul răspuns pe care l-am primit.

– Ridică-te, l-am implorat, scuturându-i umerii în încercarea patetică de a-l ridica.

– Molloy.

– Eu sunt! am strigat, lacrimile căzând cu repeziciune acum, reuşind să-l ridic în şezut. Sunt aici, Joe.

– Aoife.

– Trebuie să vii cu mine, bine? Suspinând iar, am reuşit să-l fac să se ridice în picioare. O să te duc într-un loc

sigur, da?

– Molloy.

– Te-am prins. Cuprinzându-l de talie, i-am trecut brațul peste umărul meu și l-am târât nesigur spre ușă. E în regulă, Joe. Sprijină-te pe mine! Am eu grijă de tine.

Cum am reușit să coborâm amândoi scările întregi era peste puterea mea de înțelegere, dar nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că Shane și gorilele lui ne așteptau pe hol, ceea ce mă îngrozi și mai tare.

– Știi, chiar ar trebui să-l lași să doarmă, spuse Shane chicotind. Bietul băiat nici măcar nu poate să se drogheze fără ca iubita să nu-i spargă ouăle!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Holland, nu fi nesimțit! Nu vezi că biata fată se simte rău din cauza băiatului ei? spuse alt bărbat mult mai mare, mult mai în vârstă, cu barbă, cu un accent specific de Belfast. Apoi se îndreptă spre locul în care încercam să-l ridic pe Joey, care era semiconștient, și il ridică în picioare. Unde ți-e mașina, scumpo? mă întrebă el. Îl duc eu la ea.

Oricât de mult aș fi vrut să le spun tuturor să se ducă dracului, aveam nevoie de ajutor.

– E afară, am strigat, apoi m-am îndreptat spre ușă, aruncând repede o privire peste umăr ca să mă asigur că omul era cu Joey în urma mea.

Din fericire, era.

M-am grăbit spre mașină, am deblocat repede portiera pasagerului și am deschis-o.

– V-va f-fi b-bine? m-am auzit întrebând, simțindu-mă extrem de mică și neînsemnată în acel moment. Ar trebui să-l duc la spital?

Iată-mă, în noaptea din Ajunul Crăciunului, plângând ca un copil pe marginea drumului, în timp ce un gangster în toată firea îl urca pe prietenul meu în mașină pentru mine.

Doamne, Dumnezeule…

– Nu, scumpo, e bine și așa va fi, mă asigură bărbatul mai masiv în timp ce îl așeza pe Joey pe scaunul

pasagerului. Ba chiar îi prinse centura de siguranță. Du-l într-un loc sigur și lasă-l să doarmă!

– Asta era... Clătinând din cap, am tras aer în piept și am zis strangulat: Heroină?

Bărbatul nu răspunse.

– Ce să fac? îmi scăpă alt strigăt aspru. Cum îl ajut?

– Va fi bine, îmi spuse bărbatul. Nu e prea departe pentru a fi tras înapoi. Și cu o fată ca tine de partea lui, va fi bine. Nu-ți face griji!

M-am holbat la el, simțind cum mă cuprindea un val de furie, curiozitate și recunoștință.

– De ce m-ai ajutat în seara asta?

– Pentru că am fost cândva ca băiatul tău și mi-aș fi dorit să-mi fi ajutat cineva soția înainte ca eu să devin ceea ce sunt, iar ea să devină fosta mea soție.

Apoi se întoarse și intră înapoi în casă, lăsându-mă singură cu Joey.

Suspinând iar, am înconjurat mașina și m-am urcat la volan. Tremurând ca o frunză, mi-am fixat încet centura de siguranță și am băgat cheia în contact.

– E însărcinată, îmi șopti Joey lângă mine, abia mișcând buzele.

– Cine?

– Mama mea.

Iisuse!

Eram atât de amețită încât, sincer, nu știam ce să spun.

Gemând îndurerat, se bâlbâi:

– Îmi... pare rău, Molloy! Îmi pare al naibii de... rău...

– Știu că îți pare, am strigat, pornind motorul. Știu, Joe.

– Eu... iubesc... M-am încordat când întinse neîndemânatic mâna și încercă să mă mângâie pe coapsă. Pe tine... Molloy....

– Spune-mi când ești treaz, i-am răspuns, strângându-i ușor mâna. Nu va conta în seara asta.

– De ce nu va conta, Molloy?

– Pentru că nu îți vei aminti, am șoptit cu tristețe.

CONFRUNTĂRI CU ADEVĂRUL ȘI TREZIREA LA REALITATE

25 decembrie 2004

JOEY

Când am deschis ochii, am văzut o cameră însorită în mijlocul dimineţii şi o pernă de păr blond în faţa mea.

Gol ca în ziua în care mă născusem, mi-am aruncat braţul peste o blondă care era la fel de dezbrăcată, cu spatele la mine.

Durerea nediluată şi toxică îmi inundă instantaneu pieptul, infiltrându-se prin fiecare venă şi arteră din corpul meu până când am simţit doar suferinţă.

Întunericul mă învăluia.

Luând o gură de aer când durerea familiară a foamei îmi zgârie gâtul, am strâns pumnii, blocându-mi muşchii.

Foamea mea nu era pentru mâncare.

Era pentru heroină.

Dezgustat, m-am gândit cât de jos căzusem.

Cum mă lăsasem să devin tatăl meu.

Eram otrăvit pe dinăuntru, la fel ca el.

Nu putusem să trec peste asta.

Această slăbiciune ereditară moştenită de la persoana pe care o uram cel mai mult pe lumea asta avea să mă mănânce pentru totdeauna pe interior.

Dependenţa se instalase adânc în mine ca o lipitoare care se ataşa de o carcasă plină de sânge.

Încremenit și cu un nod în stomac, am încercat cu disperare să-mi răscolesc gândurile tulburi, până când mirosul familiar al şamponului ei îmi inundă simțurile.

„Molloy..."

Suspinând uşurat, m-am apropiat de corpul ei cald și i-am sărutat umărul gol.

Ea pufni în loc de răspuns.

Am îngheţat.

Pufni din nou.
Ah, la naiba!
Înăbuși un suspin.
Evenimentele din ultimele zile îmi reveniră în minte, puțin câte puțin, și sângele îmi îngheță în vene în timp ce rușinea mă cuprinse în îmbrățișarea ei familiară.
„Nu."
„Nu."
„La naiba, nu..."
– Molloy. Vocea mea era strangulată și sfâșiată. Iubito, nu sunt...
– Nu ești bun pentru mine, șopti ea frântă, agățându-se de mâna pe care o înfășurasem în jurul ei. Am înțeles asta acum. Degetele ei săpară în antebrațul meu. Dar asta nu îmi împiedică inima să te iubească sau mintea să te dorească.
Îi puteam simți durerea.
Îi ieșea din piept și se vărsa direct în al meu.
Era singura persoană pe care o iubisem vreodată și care nu ieșise dintre picioarele mamei mele. Era o imagine oribilă, dar vorbeam serios. Îmi păsa foarte puțin de orice sau de oricine în afară de copiii care aveau același sânge cu al meu, pentru că acei sărmani nenorociți lipsiți de apărare îmi împărtășeau nenorocirea.
Dar îmi păsa de fata din brațele mele. Îmi păsa foarte mult de fata asta.
– Poate că tu ești dependentul din această relație, dar ești și obișnuința de care am nevoie să scap, zise ea gâtuit, cu pieptul zvâcnind, în timp ce se întorcea în brațele mele cu fața la mine. Pentru că simt că mor când sunt cu tine și simt că sunt moartă când nu sunt.
Lacrimile ei erau pe umărul meu.
Le puteam simți.
Eram zguduit până în măduva oaselor.
Am vrut să mă revanșez față de ea, să-i arăt partea mea bună, dar eram atât de obosit!
Eram epuizat pe dinăuntru și pe dinafară.

Ochii ei erau roșii și umflați.

Nu era nici o moralitate în asta.

Nimeni nu trebuia să mă iubească dacă asta însemna că durea atât de tare.

– Aoife. Ce rămăsese din inima mea mi se fisură în piept. Mă omoară faptul că ți-am făcut asta.

– Și nu pot pleca pentru că știu că a mai rămas un pic din tine acolo, zise ea cu glas gâtuit. Punându-și mâna pe partea din pieptul meu care îi purta numele, mai suspină o dată și șopti: Ceea ce înseamnă că voi continua să te iubesc, Joey Lynch. Așa că ar fi bine să începi să te gândești să nu-mi mai frângi inima.

Încolăcindu-se pe mine, își îngropă fața în pieptul meu și continuă să plângă.

Părul ei lung și blond era în jurul nostru, umerii ei erau complet prăbușiți, iar eu m-am forțat să mă uit bine la distrugerea pe care o provocasem.

„De asta nu ai lucruri frumoase", îmi șopti conștiința în timp ce plămânii mi se strângeau până la punctul în care nu mai puteam respira. „Pentru că le distrugi!"

Prin ceața drogurilor și a sentimentelor, am privit-o cum se prăbuși chiar acolo, în brațele mele, iar eu mă luptam cu demonul ticălos din capul meu – cel care refuza să mă lase să fac ce trebuia pentru fata asta.

Cu cât mă luptam mai mult să preiau controlul asupra acestei persoane de rahat în care mă transformasem, cu atât demonul devenea mai puternic.

– Îmi pare rău, asta fu tot ce am putut șopti în timp ce o țineam în brațe. Îmi pare al naibii de rău!

Cu cât plângea mai tare, cu atât plămânii mei se strângeau mai mult, până când începu să țipe în pieptul meu, iar eu eram mort pe dinăuntru.

Și numai atunci am găsit puterea să fac ceea ce trebuia făcut.

Abia atunci am găsit puterea să o salvez.

De mine.

DIMINEAȚA DE CRĂCIUN

25 decembrie 2004

AOIFE

Era dimineața de Crăciun.

Era şi cea de-a 18 aniversare a lui Joey.

Dar în loc să sărbătoresc, m-am trezit lipită de pieptul lui, ținându-mă de corpul lui cu toată puterea mea, pentru că aveam un sentiment oribil că, odată ce avea să-mi părăsească patul, nu urma să se mai întoarcă.

Abuzul fizic la care fusese supus Joey, neglijența emoțională, cicatricile psihologice și presiunea pe care o îndura din cauza unei vieți întregi în care ținuse casa și îi crescuse pe copiii care nu-i aparţineau rupseseră în cele din urmă ceva esenţial din mintea lui.

Renunţase la sine, văzusem asta în ochii lui noaptea trecută. Aceeași privire era acolo când se trezise în acea dimineață și mă sperie de moarte.

Era bolnav, era al naibii de bolnav, iar eu eram depășită de situație încercând să-l ajut să iasă din ceva ce nu înțelegeam.

Îmi dorisem să-l salvez, să-l protejez de ororile în care se născuse. Îmi dorisem să fiu armura lui când nu putea riposta.

Îmi dorisem să intru în luptă pentru el, să-i protejez sufletul frumos.

Dar fusesem atât de hotărâtă să-l salvez încât nu îmi dădusem seama că mă pierdusem în acest proces.

Dragostea noastră era toxică.

– Este toxic, zise Joey strangulat, exprimându-mi gândurile cu voce tare, în timp mă ținea în brațe, strângându-mi corpul la fel de tare cum îl strângeam eu pe al lui. Sunt *toxic* pentru tine.

– Nu-mi pasă, am ripostat, delirând din cauza unui amestec oribil de dragoste și durere sufletească. Tot te vreau.

– Asta e ideea, spuse el cu vocea spartă, în timp ce ne despărțea ușor trupurile și se dădea jos din patul meu. Sunt al naibii de toxic pentru tine.

– Ce faci? l-am întrebat tremurând, privindu-l cum se întinse rapid după hainele lui dezordonate care erau aruncate într-o grămadă, împreună cu ale mele, pe podeaua dormitorului. Joey? Ce faci?

– Te rog, nu îngreuna situația! Amândoi știm că trebuie să plec. Răsuflând sacadat, refuză să se uite la mine în timp ce se îmbrăca, mișcările lui fiind stângace din cauza tremurului puternic care îi străbătea corpul. Asta trebuie să se termine și tu trebuie să mă lași să fac asta pentru tine, bine?

– Ce? Nu! Mă cuprinse panica. Nu, nu trebuie să se termine. Nu cred asta și nici tu nu crezi!

– Molloy. Ochii verzi goi, cu cearcăne atât de întunecate încât ar fi putut fi confundate cu vânătăi, se fixară pe ai mei. La naiba, cunoscându-mi iubitul așa cum îl cunoșteam, probabil erau vânătăi sub ochii lui. *Trebuie* să plec, zise el cu glas gâtuit. Toată durerea? Toate prostiile prin care te-am făcut să treci... I se frânse vocea și am văzut cum trăgea aer în piept, suferind la fel de mult ca mine în acel moment. Trebuia să termin cu asta cu mult timp în urmă.

– Nu! Sărind de pe saltea, am închis rapid spațiul dintre noi, simțind nevoia să rămână acolo cu mine. Nu! Înfășurându-mi brațele în jurul lui, mi-am îngropat fața în gâtul lui, agățându-mă de el cu toată puterea mea. E în regulă, e în regulă. Eu sunt bine. Noi suntem bine! Nu vorbi așa! Doamne!

Brațele lui Joey îmi cuprinseră imediat trupul, făcându-mă să mă simt atât de în siguranță încât mă durea.

Nu înțelegeam cum putea să-mi facă asta. Să mă facă să simt că nimic nu mă putea răni când eram în brațele lui, când adevărul era foarte diferit.

Atunci se așternu tăcerea între noi, cu atâtea cuvinte nespuse dansând pe vârful limbilor noastre, în timp ce noi doar ne țineam unul pe celălalt.

Puteam să simt totul în acel moment, fiecare cuvânt rănit care fusese reluat de-a lungul relației noastre nenorocite. Fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare ceartă, fiecare țipăt, fiecare străfulgerare de nebunie de la miezul nopții care ne condusese la acel moment.

– Ascultă, vreau să știi ceva, spuse el încet, strângându-mi șoldul cu mâna. Vreau să știi că ai fost cea mai bună parte a zilei mele în *fiecare* zi de când aveam 12 ani.

– Nu, Joe! Vocea mi se frânse, inima îmi bătea violent, iar lacrimile mi se revărsau pe obraji. Nu vreau să aud asta.

Nu când știam unde avea să ducă.

– E adevărat. Ridicându-mi bărbia cu mâna liberă, mă forță să mă uit la el. Viața mea a fost o furtună de rahat din prima zi, Molloy, și tot orașul ăsta nenorocit știe. N-am avut niciodată liniște. Dar tu? Ochii lui plini de lacrimi mă implorară să-l ascult. Ai fost ca o insulă. Un loc unde să mă duc și să evadez. Un loc sigur. Cineva care să mă ancoreze, dacă are sens. Și am profitat de asta, deși nu aveam nici un drept. Am fost egoist când te-am târât în lumea mea. Acum trebuie să te pun pe primul loc.

Îmi alunecă o lacrimă pe obraz în timp ce cuvintele lui nu făceau decât să întărească ceea ce știam deja că era adevărat: că nu aveam să mă desprind niciodată de acest băiat.

– Atunci pune-mă pe mine pe primul loc *nefăcând* asta, pentru că eu nu vreau *asta,* Joey. Nu vreau cuvintele tale de despărțire.

– Poate că nu vrei să-ți spun la revedere, dar ai nevoie să o fac. Și apoi mă tăie mai adânc decât ar fi putut-o face vreodată o ghilotină când adăugă: Mereu am avut de gând să termin asta, Molloy. Cu o privire resemnată, mă eliberă încet și se îndepărtă. Doar îmi pare rău că nu te-am pus pe primul loc mai devreme.

– Oh, Doamne! am țipat, ridicându-mi mâinile de frustrare și panică, în timp ce îl priveam cum se îndepărta de mine. Îți place să-mi smulgi covorul de sub picioare, nu-i așa? Când nu răspunse, am țipat: Bine. Pleacă!

Clătinând ușor din cap, se îndreptă spre fereastră.

– Du-te! Încercând cu disperare să salvez aparențele în timp ce inima mi se sfărâma în bucăți, am continuat: Ieși naibii afară! Inima îmi bătea cu putere, rezistând cu disperare impulsului de a-l opri să iasă pe fereastra dormitorului meu. Du-te! am zis apăsat, plângând ca un copil, în timp ce îl priveam plecând. Întorci spatele la primul obstacol.

– Pentru că nu sunt bun pentru tine! strigă Joey, trecând înapoi prin fereastră și întorcându-se spre locul în care stăteam. La naiba, Molloy, nu înțelegi asta? Nu sunt bun pentru tine! Noaptea trecută a fost doar un exemplu din ce va fi pentru că nu mă pot schimba, bine?

Nesăbuită, l-am apucat de gât și i-am tras fața spre a mea, sărutându-l tare, dur și cu furie.

Mă sărută și el cu aceeași pasiune și foame, în timp ce îmi strângea părul și fața între mâini.

– Nu face asta, am strigat lipită de buzele lui, simțind cum lacrimile mele se amestecau cu ale lui. Te rog!

Îmi dădu un ultim sărut pe frunte înainte de a se îndepărta de mine.

– Dacă nu plec de lângă tine acum, nu o voi mai face niciodată.

Apoi dispăru pe fereastra dormitorului meu, căzând pe acoperișul magaziei de dedesubt.

– Joey! am strigat, aplecându-mă pe fereastră. Nu face asta!

Aruncându-mi o ultimă privire, își puse gluga, căzu la pământ și zise peste umăr:

– Ne mai vedem, Molloy.

Și apoi dispăru.

FĂCUȚI DIN ACELAȘI ALUAT

25 decembrie 2004

JOEY

Șocat până în măduva oaselor, m-am îndreptat spre casă pe pilot automat, abia reușind să pun un picior în fața celuilalt, în timp ce un război interior făcea ravagii în mine.

Inima îmi cerea să-mi întorc fundul, să mă duc la ea şi s-o rog să mă ierte pentru ceva ce creierul meu ştia că aveam să fac din nou.

Pentru că asta avea să se întâmple.

Nu puteam ieşi din asta.

Nu puteam să mă eliberez.

Și nici nu se punea problema să o iau cu mine.

Simţindu-mă mai rău decât mă simţisem de foarte mult timp, am ignorat mai multe grupuri de copii şi familii tinere care se plimbau pe străzi cu bicicletele şi scuterele, trecând prin cartierul ei și îndreptându-mă pe pod spre al meu.

„Nu face asta!"

„Nu pleca de lângă ea!"

„Ea este singurul lucru bun pe care îl ai."

„Ea e singura căreia îi pasă de tine."

Cu gluga trasă pe cap, mi-am ignorat toate gândurile egoiste, impulsurile şi instinctele, ştiind că trebuia să o pun pe ea pe primul loc de data asta.

Iar a o pune pe ea pe primul loc însemna că trebuia să pun spaţiu între noi.

„Fă-o pentru ea!"

„Dă-i o șansă la normalitate!"

„Nu o trage în jos cu tine!"

„E prea bună pentru tine."

– Totul bine, Lynchy? mă strigă Jason O'Driscoll, poreclit Dricko, unul dintre băieții din cartierul meu, când am trecut pe lângă el. Am simţit mirosul familiar de iarbă care emana din ţigara pe care o ţinea între degete. Crăciun fericit!

– Totul bine, Dricko, am răspuns, oprindu-mă pentru a-l saluta pe băiatul care fusese în anul meu la BCS până când renunţase după certificatul de studii medii în clasa a noua. Jucaserăm împreună până la nivel de club pentru

juniori, până când viața îl prinsese din urmă. Cum se descurcă micuțul tău? A venit Moș Crăciun?

– Luke? Ah, e bine, răspunse el, stând rezemat de peretele dărăpănat al casei mamei lui, într-un halat roz cu volane. Are doar un an și jumătate, așa că habar nu are de ce se întâmplă. Expirând un nor de fum, îmi întinse țigara, oferindu-mi un fum. Fumezi?

– Nu, sunt bine. Am clătinat din cap și mi-am ținut mâinile bine prinse în buzunarul din față al hanoracului. Cum se descurcă Sam zilele astea? am zis când gândurile mele se îndreptară la una dintre fostele mele colege de clasă. Acum locuiești aici cu ea? l-am întrebat, arătând spre casa socială pe care știam că o primise la scurt timp după ce născuse.

– Sunt un nenorocit, râse gâtuit. Am o viață de trăit. Sam se ocupă de copil.

L-am privit surprins.

– Sunt destul de sigur că și ea a avut o viață, omule, înainte să o lași gravidă la 16 ani.

– Ah, știi ce vreau să spun, se grăbi Dricko să adauge, având bunăvoința să pară rușinat. Nu mă înțelege greșit, e o mamă grozavă. Luke este norocos să o aibă, pentru că eu sigur nu știu ce să fac cu el, dar fata crede că îi aparțin pentru că a făcut un copil cu mine.

Din nou am privit în gol.

– Serios, e un coșmar nenorocit. Nu mă pot mișca fără ea, Joe. Îmi suflă mereu în ceafă, bombăni el cu amărăciune, aruncând o privire mijită spre ușa de la intrare. Sunt surprins că m-a lăsat să ies să fumez o țigară fără să mă urmărească.

Am ridicat din umeri.

– Poate că, dacă ai sta mai mult, nu ar mai trebui să alerge nici ea după tine.

– Ușor de zis pentru tine, răspunse el cu un râset scurt. Mai ales când ai acel mic trofeu din Rosewood Estate pentru care să stai liniștit. Ai avut noroc că a fost acolo în noaptea când ai împlinit 18 ani ca să te ascundă după ce ai făcut praf mașina, continuă el, servindu-mi o doză din

propriul medicament. Poliția a întors cartierul pe dos căutându-l pe cel vinovat.

Nu i-am răspuns.

Nu am putut.

Pentru că brusc chipul lui Molloy era în prim-planul minții mele, iar vinovăția mă sufoca.

– Pentru ce să mai stau pe aici? continuă el să vocifereze. Scutece de rahat, facturi scadente, sâcâieli constante și un copil care țipă? Clătină din cap. Nu, băiete, pune-te în locul meu pentru o săptămână și nu vei întârzia să cobori de pe calul ăla înalt! Ușa de la intrare se deschise, iar Dricko bombăni îndurerat. Vezi ce vreau să spun?

– Își vrea *tatăl,* izbucni Sam, roșie la față și cu ochii înlăcrimați, stând în pragul ușii, cu un bebeluș mic cu părul negru așezat pe șoldul ei.

– Păi, tatăl lui e ocupat, aruncă Dricko peste umăr. Spune-i că mama lui va trebui să facă asta.

– Este și fiul tău, Jason. E dimineața de Crăciun. Ai putea măcar să te prefaci că ești interesat de el pentru mai mult de treizeci de secunde, zise apăsat Sam, înainte ca privirea ei să aterizeze pe mine. Oh, bună, Joey!

– Sam.

Am salutat-o cu o mișcare a capului, forțându-mă să privesc imaginea din fața mea.

„Uită-te la ea, tâmpitule! Așa știi că ai făcut ceea ce trebuia", îmi zicea creierul. M-am simțit la fel când am privit-o în ochi pe fata alături de care crescusem și care devenise mamă înainte de vreme.

Nu eram cu nimic diferit de Dricko. Aveam același ghinion de a ne fi născut din mame tinere și tați ticăloși. Eram făcuți din același aluat, dar aveam să mă asigur că Molloy urma să aibă un viitor diferit de cel care se întindea în fața Samanthei McGuinness. Crăciun fericit!

– Mulțumesc, la fel și ție, Joe! răspunse ea, aruncându-mi o privire lungă și singuratică, înainte de a-și întoarce atenția către iubitul ei. Deci? Vii înăuntru sau nu?

– Când sunt gata.

– Jason.

– Continuă să mă cicălești și o să iei cina singură cu copilul, o avertiză el, expirând alt nor de fum. Îți fac o favoare că sunt aici, Sam. Ți-am spus că am venit aseară ca să văd cum își deschide copilul cadourile, dar nu sunt servitorul tău.

– Ai făcut mai mult decât să treci pe aici, zise ea cu vocea tremurândă. Ai petrecut noaptea.

– Bine, am plecat, am mormăit, plecând înainte să fiu târât în casa lor.

Nu aveam dorința sau energia să mă ocup de drama altcuiva în dimineața aceea.

Capul îmi era plin, iar umerii mi se îndoiau sub presiunea propriului rahat.

Îmi simțeam telefonul vibrând în buzunar, dar nu m-am întins după el.

Nu am putut.

Pentru că, dacă mă uitam la ecran și îi vedeam numele clipind, știam că nu aveam să fiu suficient de puternic pentru a-i respinge apelul.

– Joey! Ollie stătea în ușă când am pășit în grădină câteva minute mai târziu. A venit Moș Crăciun, Joe! A fost la noi acasă anul ăsta. A venit!

– Serios? i-am răspuns, reușind cumva să arăt entuziasmul de care avea nevoie în acel moment. Asta pentru că ți-ai spălat urechile cum trebuie.

– Aha! Încuviințând din cap fericit, frățiorul meu mă luă de mână și mă târî înăuntru. Ai avut dreptate, Joe. Ai spus că va veni dacă le frec bine și *a venit!*

– Bună dimineața, mă întâmpină mama în holul din față, îmbrăcată în același halat vechi pe care îl purta întotdeauna. Cel pe care i-l cumpărase Darren de Crăciun, înainte să plece. Nu conta că primise unul nou de atunci. Continua să se agațe de trecut și de primul ei născut, purtând halatul uzat. La mulți ani!

– Oh, la naiba, am uitat! țipă Ollie, dându-și una peste frunte. La mulți ani, Joey!

– Noroc, puştiule, i-am răspuns. Apoi am întrebat-o pe mama: Unde este?

– În pat.

– Bine. Reprimându-mi un fior de repulsie când ochii îmi aterizară pe stomacul mamei, m-am concentrat asupra braţelor întinse ale bebeluşului de pe şoldul ei. Cum e Seany-boo al meu? l-am întrebat, ridicându-l în braţe. A venit Moş Crăciun la Seany al meu?

– O-ee, bolborosi Sean, apăsându-şi mâna plină de salivă pe obrazul meu. O-ee.

Ocolind-o pe mama, m-am îndreptat spre living, unde Tadhg stătea sub brad, arătând extrem de abătut în comparaţie cu fraţii noştri mai mici.

– Nu ai venit acasă, mă acuză el, fără să se deranjeze să ridice privirea de la trenuleţul de jucărie pe care îl ţinea în mâini.

– Știu.

– Unde ai fost?

– Afară.

– Afară unde?

– Nu e treaba ta. Sprâncenele mi se încruntară. Ai un tren?

Tadhg încuviinţă ferm.

– Da.

– Dar ai aproape 12 ani.

– Știu.

– Nu te-ai mai jucat cu trenurile de când aveai şapte ani.

– Știu.

– Probabil e pentru Sean sau pentru Ollie, am zis eu, lăsându-l jos pe Sean şi căutând hârtia de împachetat. Mamă, Moş Crăciun trebuie să fi pus numele greșit pe ea.

– Nu, răspunse Tadhg liniștit, ridicând o etichetă de cadou. E pentru mine.

„Băiat, 7-11 ani", aşa scria pe eticheta albastră a cadoului, iar mie mi se făcu rău, ştiind brusc de unde proveneau puţinele cadouri de sub brad.

Apel caritabil pentru jucării de Crăciun la Ballylaggin.

Pentru că în acest oraș familia noastră era considerată un caz de caritate.

– Ce ai primit? m-am forțat să-l întreb pe Ollie, străduindu-mă să-mi păstrez tonul calm.

– Oh, are un joc supertare, explică el, întinzând mâna după o ediție de călătorie din Connect Four.

– *Am,* îl corectă Tadhg obosit. Se spune *am,* nu are.

– Am, rosti Ollie. Și Seany *am* acest vierme strălucitor.

– *Are!*

– Aha, repetă Ollie zâmbindu-mi. Vrei să ne jucăm, Joe?

„Nu, vreau să mor."

– Poate mai târziu, am răspuns, dar trebuie să te duci să-mi verifici camera. Poate că Moș Crăciun a lăsat ceva acolo.

Trei perechi de ochi căprui măriți se fixară pe mine.

– Din nou?

Am ridicat din umeri.

– Nu se știe niciodată.

– Ești bestial! zise Tadhg, trecând în fugă pe lângă mine spre scări.

– Haide, Sean, strigă Ollie, trăgându-l pe mezinul familiei după el pe scara șubredă. Pun pariu că Moș Crăciun a ascuns cadourile bune în camera lui Joey și anul acesta!

– Da! L-am auzit pe Tadhg aclamând de la etaj. Mortal!

Clătinând din cap, am ignorat telefonul care îmi vibra în buzunar și m-am îndreptat spre bucătărie, unde mama curăța cartofii.

– Nu ai putut să le iei nimic din ce își doreau? am întrebat-o pe un ton scăzut. Nici măcar o nenorocită de minge de fotbal?

– Nu mi-au rămas bani după cumpărături, răspunse ea, roșind.

– Nu te poți lipsi de zece euro? am întrebat, aruncându-mi mâinile în sus. Tadhg era tare supărat! Nu mai e un copil, mamă. Știe de unde vin cadourile alea și e al naibii de umilitor pentru el. Știu și eu. Am fost în locul lui. Am

fost copilul căruia părinții prietenilor îi donau lucrurile nedorite. E oribil!

Mama pufni.

– Ei bine, sunt sigură că orice i-ai cumpărat va salva ziua.

Tonul ei tăios mă scoase din sărite.

Am mijit ochii.

– Ești supărată pe mine pentru că ți-am salvat fundul? Din nou?

– Nu, nu sunt supărată pe tine. Sunt *stânjenită.* Mă simt destul de prost din cauza asta, Joey, chiar mă simt, zise ea, ţinându-şi bărbia în jos, în timp ce curăța neîndemânatic cartofii. Aşa că, te rog, scuteşte-mă de morală!

– Nu vă puteţi permite copiii pe care îi aveţi deja, aşa că aţi decis că ar fi momentul perfect pentru a arunca altul? Nu m-am putut abţine să nu mă arunc la ea. Ce se va întâmpla cu ăsta dacă nu poţi avea grijă de el? Pentru că eu nu mai fac asta din nou, mă auzi? Nu voi mai fi mama unui nou-născut.

Tresări ca şi cum aş fi lovit-o.

– Nu poţi spune nimic care să mă facă să mă simt mai rău decât mă simt deja.

Sprijinindu-mi şoldul de blat, m-am holbat la ea și am întrebat-o:

– Cum rămâne cu banii pe care ţi i-am dat? Nu puteai să le cumperi ceva cu ei?

Ea nu răspunse.

– Mamă?

Nimic.

– Ce ai făcut cu banii pe care ți i-am dat?

– Tatăl tău datora nişte bani, recunoscu ea în cele din urmă, cu vocea precum o şoaptă frântă. Nu mai putea aştepta.

– Doamne, Dumnezeule, erau două sute de euro! Expirând, mi-am trecut o mână prin păr, frustrat. Erau pentru tine şi pentru copii, nu pentru datoriile lui la jocurile de noroc şi căpuşele din baruri! Ai idee cât timp mi-a luat să strâng banii ăştia? Am rămas cu gura căscată

la ea. Mamă, ăsta a fost salariul pe o săptămână pentru mine. Nu voi mai fi plătit până la Anul Nou – şi nici tu.

– Ştiu, şopti ea, pufnind. Îmi pare rău!

– Şi dacă între timp se opreşte curentul electric? am întrebat-o, simţindu-mă panicat. Sau dacă rămânem fără cărbune pentru foc înainte ca vreunul dintre noi să fie plătit în continuare? Ce se întâmplă atunci?

– Joey.

– Cum o să-i încălzim, mamă? am zis gâtuit, cu inima bătându-mi violent în piept. Cum le vom ține de cald?

– Săptămâna viitoare voi primi alocația copiilor, spuse ea. Ne vom descurca până atunci.

– Alocația copiilor tăi? m-am holbat la ea neîncrezător. Tu depinzi de un venit pe care el l-a băgat *mereu* în băutură ca să ne descurcăm?

– Tatăl tău a renunțat la băutură, se grăbi ea să îl apere. De data asta a jurat.

– Opreşte-te! Ținând o mână ridicată, m-am întors şi am ieşit din bucătărie. Nu mai vreau să aud nici un cuvânt.

– Joey, aşteaptă!

– Cât timp vom continua să trăim aşa, mamă? i-am zis peste umăr. Pentru că eu chiar nu mai pot face nimic.

– Ce vrei să spui?

– Spun că poate acestor copii *le-ar fi* mai bine în centre de plasament.

M-am îndreptat spre scări, am ignorat tonul rugător al mamei, care mă implora să mă întorc şi să vorbesc cu ea, și m-am grăbit să urc în camera mea.

– Nu le-a lăsat sub brad. Prostănacul ne-a ascuns cadourile în dulapul tău, Joe, exclamă Ollie, strângând în brațe creatura ciudată cu aspect de Gizmo pe care i-o ceruse lui Moş Crăciun – cea pentru care eu și Molloy stătusem la coadă ore întregi în ploaia torențială. Vezi? Ridică păpuşa înfiorătoare pentru ca toată lumea să o vadă. Moş Crăciun e cel mai bun.

– Ai grijă! l-am avertizat. Nenorocitul m-a costat o jumătate de săptămână de salariu.

– Da. Punându-şi noua crosă pe patul meu, Tadhg se îndreptă spre locul unde stăteam în uşă şi mă îmbrăţişă strâns. Este într-adevăr cel mai bun!

– O-ee, O-ee. Trăgând de cracul blugilor mei, Sean îmi atrase atenţia. O-ee? întinse mâna în jos, îl luă pe Elmo şi mi-l arătă. E-mo.

– Bună treabă, l-am lăudat, coborând la nivelul lui. Și îl vezi pe tipul ăsta? I-am arătat ursuleţul roşu. Foloseşte oliţa la fel ca Seany.

– La mulţi ani, Joe, spuse Shannon din spatele meu, iar când m-am întors, am văzut-o ridicând un tort făcut în casă din spatele ei. Știu că azi împlineşti 18 ani, adăugă ea roşind. Dar am putut găsi doar patru lumânări.

– Pune-ţi o dorinţă, Joe, mă încurajă Ollie. Și nu ne spune care este, altfel nu se va îndeplini!

– Mi-ai făcut un tort?

Colorându-se într-o nuanţă mai intensă de roz, surioara mea încuviinţă.

Am părut surprins.

– Un tort comestibil?

– E atât de greu de crezut? râse ea. Îţi pregătesc cina de ani întregi şi încă nu te-am otrăvit, nu-i aşa?

– Nu încă. Ridicându-mă, i-am ciufulit părul. Mulţumesc mult, Shan. Ai primit CD-ul pe care ţi l-a lăsat Moş Crăciun pe noptieră?

– Da. Îmi zâmbi larg. A fost foarte generos.

– Haide, Joe! strigă Ollie. Pune-ţi o dorinţă şi suflă în *lumurări*. Vreau nişte tort.

Tadhg oftă.

– *Lumânări*, nu *lumurări*.

– Asta am spus şi eu.

– Ba nu.

– Ba da.

– Doamne, nu începe cu rahatul ăsta! Aplecându-mă, am stins repede lumânările înainte să mă uit la sora mea şi să-i spun: Nu trebuia să faci asta pentru mine.

– Aş face mult mai mult dacă aş putea, răspunse ea, înclinându-se pentru o jumătate de îmbrăţişare, în timp

ce îndepărta câteva mâini mici de pe tort. Te iubesc, Joe!

– O-ee, zise Seany, strângându-mă de picior. O-ee.

– Toţi te iubim, recunoscu Tadhg cu regret. Te iubim, aşa să ştii!

– Îhî! adăugă Ollie. Atât de mult!

– Da. Am tras aer în piept şi am făcut un bilanţ al micilor oameni care mă înconjurau. Și eu la fel.

Aveam oficial 18 ani.

Puteam să ies pe uşa din faţă şi nimeni nu mă putea opri.

Puteam pleca.

Puteam fi liber.

Dar cele patru feţe mici care se uitau la mine aşteptând cu nerăbdare erau atât de lipsite de apărare, atât de dependente de capacitatea mea de a-i întreţine şi de a-i proteja, încât am ştiut în inima mea că nu aveam să părăsesc niciodată acea casă până când nu îi puteam lua cu mine.

Dacă dragostea sau datoria mă ţineau încătuşat acolo, liniile erau prea neclare pentru a le diferenţia, dar eram sigur de faptul că nu aveam să devin niciodată pentru ei ceea ce Darren devenise pentru mine.

Nu i-aş fi abandonat niciodată.

Dacă nu aş fi putut face nimic altceva, măcar i-aş fi scutit de această durere.

CONSECINȚE

27 decembrie 2004

AOIFE

Radioul răsuna în bucătăria de jos, chinuindu-mă cu sunetul melodiei *Only a Woman's Heart* a lui Mary Black, vocea ei ajungând până sus.

Versurile ei melancolice îmi învăluiau inima deja frântă.

Amorțită, m-am ghemuit pe pat, făcându-mă mică-mică, cu genunchii lipiți de piept, și m-am luptat să calmez isteria care mă îneca.

Durerea îmi cuprindea fiecare centimetru al corpului atât în interior, cât și în exterior.

Mă simțeam ca și cum aș fi avut o hemoragie de lacrimi.

Nu încetau să cadă.

Nu aveam să știu niciodată cum reușisem să supraviețuiesc cinei de Crăciun cu familia mea fără să mă destram la masă.

Puteam doar să presupun că avea legătură cu șocul și adrenalina care îmi curgeau prin vene, dar care mă părăsiseră de mult.

Știam că părinții mei erau îngrijorați pentru mine. În afară de faptul că plecasem de acasă pentru a-mi face tura la serviciu în acea dimineață, îmi petrecusem ultimele patruzeci și opt de ore ascunsă în camera mea, ceea ce era un mare semnal de alarmă. Mai ales având în vedere că noaptea precedentă fusese cea mai importantă din an, iar eu nu ratasem *niciodată* o noapte de Sfântul Ștefan.

La naiba, chiar și Kev bătuse la ușa dormitorului meu, dar nu puteam vorbi cu el despre asta.

Dacă aș fi vorbit despre asta, dacă aș fi verbalizat, atunci ar fi fost real.

Și mă agățam cu disperare de speranța că aveam să mă trezesc cumva din coșmarul meu și că totul avea să revină la normal.

Respiram prin gâfâieli scurte, dureroase, care îmi zgâriau gâtul în semn de protest, pentru că inima mea nu voia să respir.

Inima mea dorea să intru în cel mai adânc somn din viața mea și să mă trezesc când avea să se termine.

Gândul nu mă făcu decât să plâng mai tare.

Pentru că *se terminase.*

Se terminase și nu eram pregătită pentru asta.

Nu eram pregătită ca el să mă părăsească.

Dar o făcuse.

Toate apelurile mele rămăseseră fără răspuns, în timp ce mesajele rămăseseră netrimise pentru că nu puteam să-mi opresc tremurul mâinilor suficient de mult timp pentru a scrie un mesaj.

Despărțirea de mine fusese un cuțit în spate, iar ignorarea, doar altă răsucire crudă a lamei.

Petrecusem patru ani într-o relație cu Paul și niciodată, în tot acest timp, nu îmi provocase atâtea conflicte în inimă cum făcuse Joey.

Așa cum continua să facă.

Nu voiam să mă gândesc la ce făcea Joey acum, după ce ne despărțiserăm. Speram să fie la fel de nefericit ca mine, dar nu voiam să sufăr și din cauza asta.

Nu stătuse pe gânduri când alesese să fugă și să își bată joc de relația noastră, deci cine putea spune că nu avea să își înece această versiune a tristeții sale în altă fată?

„Prostii – șuieră o voce în capul meu –, durerea ta e cea care vorbește și tu știi asta."

Da, știam asta.

Știam, de asemenea, că mă iubea.

Nu era vorba de faptul că mai era cineva în acest caz.

Singura persoană vinovată era *Joey.*

Depresia își prinsese ghearele adânc în mine.

Gâtul mi se simțea ca rumegușul, iar inima de parcă ar fi fost zdrobită în bucăți. Mi se dezintegra în piept și nu mai puteam suporta senzația nici o secundă.

„Ridică-te – îmi ceru mândria –, să nu îndrăznești să zaci așa!"

Forțându-mă să-mi eliberez mușchii rigizi, m-am dat încet jos din pat și m-am ridicat pe picioarele tremurânde, surprinsă că trupul meu se putea echilibra singur după lovitura de grație pe care o primisem.

Inima mea se simțea ca și cum ar fi fost făcută KO.

Îmi simțeam genele groase și grele din cauza plânsului și dură câteva momente până când mi se limpezi vederea.

„Asta este – îmi spunea vocea din cap –, acum ridică-te!"

Respirând greu şi rar, am mers pe pilot automat, ieşind din camera mea şi intrând în baie.

Închizând uşa în urma mea, m-am clătinat ca un mânz nou-născut spre chiuvetă, apoi m-am agăţat de bazin cu o strânsoare de moarte, în timp ce închideam ochii și mă forţam să înăbuş ţipătul care încerca să scape din mine.

– Aaah!

Sunetul sfâșietor ieşi din mine, apoi m-am chircit, strângându-mi degetele pe marginea de porţelan până când mi se albiră încheieturile.

„Nu te vei destrăma."

Mi-am ţinut respiraţia pentru a-mi potoli plânsul.

„Nu vei ceda."

Tremurând, mi-am luat periuţa de dinţi şi am trecut-o pe sub jetul de apă rece înainte de a stoarce o bucăţică de pastă de dinţi pe periuţă și de a o băga în gură.

Mi-am frecat dinţii cu o răutate care ameninţa să-mi facă gingiile să sângereze.

Nu îmi păsa.

Trebuia doar să spăl totul cumva.

Să şterg totul.

Nimic nu putea face asta pentru mine, totuși.

Mă tot gândeam că, dacă mi-aş fi gestionat emoţiile în mod diferit în acea dimineaţă, aş fi putut preveni acest lucru.

Dacă aş fi aşteptat până când ar fi fost suficient de stabil pentru a purta o conversaţie coerentă, poate că nu s-ar fi terminat aşa.

Clătinând din cap, am îndepărtat gândurile şi m-am concentrat asupra unor mici sarcini banale, cum ar fi fost clătirea periuței de dinți, înşurubarea capacului pastei de dinți, închiderea robinetului, aşezarea periuţei de dinţi înapoi în suportul ei.

Cu astea mă descurcam.

După ce mi-am recăpătat o aparentă stăpânire de sine, am deschis duşul şi m-am dezbrăcat, scoţându-mi fiecare haină înainte de a păşi sub jetul ameţitor de apă fierbinte.

Cu toate acestea, eram înghețată până la os, tremurând din cap până în picioare, cu dinții clănțănind violent.

M-am simțit violată.

M-am simțit ruptă în bucăți.

– Vreau să știi că ai fost cea mai bună parte a zilei mele în fiecare zi de când aveam 12 ani.

Cuvintele lui au continuat să se învârtă în mintea mea până când am simțit nevoia să mă urc în mașină, să merg la el acasă și să-l sugrum.

Apoi imaginea felului în care arăta pe salteaua aceea, cu un ac în braț și cu ochii dați peste cap, se infiltră în gândurile mele și am vrut să-l strâng la piept și să nu-i mai dau drumul.

Nu, mai bine nu. Am vrut să mor din cauza nedreptății situației.

– Deci ai un nume, băiat-care-gândește-singur?

– Are vreo importanță? Amândoi știm că până la sfârșitul zilei îmi vei spune iubitule.

Amorțită, am luat o sticlă de șampon de pe raft și mi-am spălat părul. Am luat un prosop curat, l-am pus sub apă și apoi l-am lipit de față, inspirând aburii fierbinți.

– Nu sunt bine! Asta vrei să recunosc? Asta vrei să auzi, Molloy? Că nu sunt bine?

Ștergându-mi fața cu cârpa, am îndepărtat cu greu orice urmă de machiaj, apoi m-am uitat fără viață la cârpa albă plină cu un amestec de rimel, fond de ten și ruj.

– Niciodată nu te va dori mai mult decât își dorește următoarea doză, Aoife. Acesta este tristul adevăr al vieții fiului meu.

Amorțită și distrusă, am oprit dușul și am ieșit, înfășurându-mă în cel mai mare și mai pufos prosop alb pe care l-am putut găsi înainte de a mă întoarce în camera mea.

Muzica răsuna în continuare la parter, iar hohotele de râs mă asigurară că părinții mei își invitaseră prietenii să bea ceva.

Făceau acest lucru la fiecare Crăciun și, în mod normal, aș fi fost prima acolo, sorbind dintr-un prosecco ieftin și împărtășind câteva glume ușoare cu fiii prietenilor lor. Sincer, însă, nu mai aveam energia necesară pentru a zâmbi, cu atât mai puțin pentru a purta o conversație.

Mă simțeam *goală.*

După ce m-am urcat în pat, am tras aer în piept, mi-am luat telefonul și am apăsat butonul de reapelare.

– Sunt Joey, știi ce ai de făcut.

Bip.

– Nu te iubesc, am șoptit întrerupt în telefon. O lacrimă îmi alunecă pe obraz și am închis ochii. *Chiar* nu te iubesc, ticălosule!

ÎNAPOI LA ÎNCERCĂRI

28 decembrie 2004

JOEY

Tata era deja amețit înainte ca mama să termine de tranșat curcanul, iar eu mi-am petrecut restul zilei de Crăciun aplanând certuri și protejându-mi frații de pumnii lui azvârliți la întâmplare.

În timpul unuia dintre accesele sale de furie cu whisky, m-am trezit făcându-mi un bilanț al vieții – și mă refer la un bilanț *real.*

Mă simțeam captiv.

Mă simțeam copleșit de responsabilitate.

Mă simțeam furios.

Mă simțeam nedreptățit.

Mă simțeam defavorizat.

Dar toate aceste sentimente păleau în comparație cu sentimentul de rușine care mă lovise când mă trezisem

smulgând o sticlă de whisky din mâinile tatălui meu în noaptea de Crăciun și mi-am văzut viitorul uitându-se la mine.

Fusesem doborât de multe ori în viața mea, dar realitatea rece și dură de a ști că mă transformam în Teddy Lynch mă făcuse să mă gândesc să rămân *la pământ*.

Ca un câine rănit, îmi dorisem să mă târăsc într-o groapă și să-mi ling rănile.

Pentru că *eram* rănit.

Mă dezmembram bucată cu bucată, alimentat și mai mult de faptul că mama avea dreptate; acesta era viitorul meu.

Dacă nu făceam ceva pentru a schimba situația, aveam să devin tot ceea ce uram.

Aveam să devin altă versiune a tatălui meu, a lui Dricko, a lui Shane Holland, a lui Danny Fitz, a lui Philly Heffernan, a taților *lor* și a oricărui alt nenorocit din cartierul nostru care își îngropa capul în Powers, prafuri și păsărică.

Eram o rușine și nu voiam să mai fiu această persoană.

Eram dezgustat de cât de jos decăzusem.

Peste toate acestea, în topul listei mele de priorități, era Molloy.

Devastarea din ochii ei, atât de asemănătoare cu durerea pe care mama o suporta zilnic, era întipărită în mintea mea, fără să vrea să se dilueze sau să se risipească, indiferent cât timp trecea.

Expresia ei sfâșiată când coborâsem pe fereastră, durerea din vocea ei, cuvintele furioase pe care le aruncase sub impulsul momentului... Eu îi provocasem acea durere.

Eu îi pusesem acea durere în ochi și acele cuvinte în gură.

Eu.

Nu tatăl meu.

Nici mama mea.

Totul era din vina mea.

Drumul pe care mergeam mă speria de moarte, iar perspectiva unui viitor care să semene cu cel al părinților mei era semnalul de alarmă de care aveam nevoie.

Era un semnal de alarmă care mă determinase să petrec mult timp din acea noapte cu capul în toaletă.

Oribila și familiara picătură de sudoare îmi curgea pe ceafă, umezindu-mi fruntea, buza și fiecare centimetru de piele, în timp ce mă luptam cu demonul insurmontabil din capul meu care îmi cerea să nu mai lupt și să-l *hrănesc.*

Tremurând violent, mi-am ținut membrele strânse, mușchii rigizi, ducând ceea ce părea o luptă fără speranță.

„*Încă o oră* – m-am provocat în gând. Dă tot ce ai mai bun încă o oră și, dacă te mai doare la fel de tare, îl poți suna."

Așa am reușit să trec peste ultimele șaptezeci și două de ore.

Gândul că trebuia să mă simt așa pentru totdeauna era un lucru prea vast și prea demoralizant, așa că m-am concentrat asupra unei perioade pe care o *puteam* tolera.

Câte o oră.

Puteam face asta.

– *Încă* ești bolnav? întrebă Tadhg, scoțându-mă din gândurile mele, în timp ce stătea în ușa băii și mă privea cum îmbrățișam toaleta. Iisuse, omule, ai vomitat întruna de la Crăciun!

– Încă e bolnav? Shannon apăru în ușă, cu ochii plini de îngrijorare. Oh, Doamne, Joe, să chem doctorul?

– Nu, nu, nu. Ținând ligheanul în brațe, am continuat să mă zvârcolesc și să tremur. Eu sunt... Cu dinții clănțănind, m-am forțat să înghit un val de greață, înainte de a termina: Voi fi bine.

– Ce este în neregulă cu tine? întrebă Tadhg, părând neliniștit și frustrat. E un virus? Mă privi îngrijorat. E contagios?

– Nu, nu este contagios. Făcând o pauză, am tras aer în piept și m-am tânguit în timp ce ieși alt potop de lichid

limpede din corpul meu. Vrea unul dintre voi să-mi facă o favoare?

– Da, desigur, spuseră amândoi.

Am băgat mâna în buzunarul pantalonilor de trening, mi-am recuperat telefonul și l-am întins spre ei.

– Ascundeți-l!

– Ce?

– Vrei să-ți ascundem telefonul? întrebă Tadhg pe un ton surprins. De ce?

– Te rog, ia-l! am spus printre dinții încleștați, în timp ce mă copleșea un val de greață. Ascunde-l undeva, sparge-l naibii dacă trebuie, doar... doar nu mi-l da înapoi!

– Și dacă te superi pe noi? întrebă Shannon nesigură.

– Nu mă voi supăra.

– Dar dacă o faci? zise Tadhg.

– Nu o voi face, am răbufnit. La naiba!

– Acum te enervezi, îmi aminti el.

– Vă rog, am șoptit printre dinți. Vă rog, faceți asta pentru mine! Nu v-am cerut niciodată nimic.

– Pot să-l păstrez?

Shannon oftă adânc.

– Nu, Tadhg, nu-i poți păstra telefonul.

– Dar a spus că îl putem sparge. Cu siguranță asta înseamnă că nu îl...

– Își *vrea* telefonul, răspunse Shannon. Doar că nu-l vrea acum, adăugă ea. Îl va dori înapoi la momentul potrivit.

– Atunci de ce nu îl iei tu?

– Pentru că sunt slabă și i-l voi da înapoi în momentul în care mi-l va cere.

– Și?

– Și nu vrea să facem asta pentru el.

– Bine, nu înțeleg nimic din toate astea.

– Tadhg! am izbucnit. La dracu'!

– Bine, bine. Intrând în baie, frățiorul meu îmi luă telefonul și îl băgă rapid în buzunar. Consideră că a dispărut. Dar să nu vii să te plângi la mine când rămâi

fără credit și nu-ți poți suna *iubita*. Am de gând să profit din plin de el. Cum îți ascunzi numărul când faci o farsă telefonică? E #31#, nu?

– Tadhg!

– Bine, Iisuse, nu voi face farse nimănui din agenda ta telefonică, vociferă el, ieșind din baie. Bucură-te de romantismul toaletei, Joe!

– Ești sigur că nu vrei să chem un doctor? întrebă Shannon când Tadhg se furișă cu telefonul meu. Ce zici de Aoife? propuse ea. Aș putea s-o sun în locul tău.

– Nu, nu o suna pe Aoife, am avertizat-o clătinând din cap. Nu suna pe nimeni!

Nu-i spusesem lui Shannon că mă despărțisem de Molloy.

Nu spusesem nimănui.

Nu aveam nici o intenție să o terorizez pe surioara mea cu problemele mele, când ea era deja copleșită de anxietate. Nu avea nevoie să fie expusă la ceea ce eu nu fusesem în stare să țin departe de iubita mea.

Mă cuprinse greața într-un ritm rapid și am tras aer în piept zgomotos, vomitând din nou.

În plus, îmi era prea rușine de mine însumi și eram prea crud ca să pot găsi cuvintele necesare pentru a spune cât de jos ajunsesem.

Poate că eu fusesem cel care alesese despărțirea, dar nu eram pregătit să recunosc cu voce tare, cu atât mai puțin să vorbesc despre asta.

Îi dăruisem fetei un an din viața mea și o mică parte din mine, o mică scânteie de speranță, încă pâlpâia în pieptul meu. Una care îmi permitea să cred că, dacă puteam să mă controlez, dacă puteam să *scap* de acest viciu oribil în care căzusem, atunci, în timp, puteam să o recâștig.

Poate că reușeam să devin cineva care să merite să fie cu ea, pentru că versiunea mea actuală a cu siguranță nu era.

Și dacă nu puteam învinge acest lucru care se strecurase și își înfipsese ghearele în mine, atunci cel puțin nu aveam de gând să o trag în jos cu mine.

Pentru că o iubeam pe Aoife Molloy suficient de mult încât să-i forţez mâna cu un as în mânecă, chiar dacă asta aproape că mă ucisese.

Nu aş fi transformat-o într-o altă Sam.

Sau, mai rău, în mama mea.

Mai degrabă mi-aş fi tăiat ouăle şi m-aş fi dus la mănăstire decât să las să se întâmple asta.

– Eşti sigur că nu vrei să o sun pe Aoife? Intrând cu greu în baie, sora mea se aşeză pe podeaua băii, în faţa mea, şi îşi sprijini spatele de cadă. Ochii ei albaştri erau plini de îngrijorare când spuse: Dacă aş avea un iubit, aş vrea să ştiu dacă e bolnav. Ridicând neputincioasă din umeri, adăugă: Aş vrea să îl ajut.

– Nu mă poate ajuta, am spus, sprijinindu-mă încet de perete. Nimeni nu poate.

Pe chipul ei am citit tristețea.

– Joe.

Știam că Shannon știa ce se întâmpla cu adevărat, iar Shannon știa că eu știam că ea știa.

Cu toate acestea, nici unul din noi nu scoase o vorbă despre elefantul din cameră și i-am fost recunoscător în acel moment.

Nu îmi ţinea morală.

Nu mă insulta şi nu-mi amintea ce persoană groaznică devenisem.

Era doar *acolo.*

– E în regulă. Respirând cu dificultate, m-am forțat să o privesc în ochi. O să fie bine.

Pufni tremurând.

– Promiţi?

– Da. Am dat rigid din cap. Promit!

AU TRECUT ȘAPTESPREZECE ORE ȘI ȘASE ZILE

31 decembrie 2004

AOIFE

Cu lumea mea dărâmată şi cu inima sfărâmată în piept, am reuşit cumva să trec peste următoarea săptămână angajându-mă să urmez trei metode/moduri pentru a supraviețui imposibilului.

. Modul de lucru

Aruncându-mă la mila şefului meu, am furat fiecare oră disponibilă de lucru la Dinniman. Eram disperată după distragere și anonimatul banal pe care îl aducea servitul la mese, până când puteam să mă târăsc înapoi în pat seara și să plâng până ce adormeam.

. Recapitulare pentru examenul de stat

Pentru că nu eram la fel de tocilară precum Kev, am constatat rapid că metoda mea, oricât de optimistă şi productivă mi s-ar fi părut când o inventasem, era un eșec total. Ar fi trebuit să mănânc cărţile ca să am vreo speranţă să trec examenul de stat. El trebuia doar să-l audă pe profesor spunând o dată materia și îi rămânea în creierul lui mare și bătrân pentru totdeauna. Dar mie? Profesorul a trebuit să mă forțeze și să-mi pună bandă adezivă pe fiecare orificiu de la cap pentru a împiedica informația să iasă și să dispară. Așa dezastru eram la partea academică a şcolii. Din nefericire pentru mine, nu exista nici un examen la socializare, la care, spre deosebire de Kev, excelam. Prin urmare, am trecut rapid la a treia metodă.

. O baie și o sticlă de vodcă

Da, când am elaborat ghidul meu de supraviețuire în trei pași, chiar nu m-am gândit bine la el, pentru că, la fel ca metoda numărul doi, părea o idee fantastică. Apoi mi-am amintit că mama ne schimbase cada cu un nenorocit de duş electric.

Vedeţi? Nimic nu îmi mergea bine.

Indiferent de metodele pe care le foloseam, mă simţeam ca şi cum aş fi făcut totul mecanic.

Duminică, am fost amorţită.

Luni, am fost goală.

Marţi, am fost isteric de optimistă că totul avea să se rezolve miraculos.

Miercuri, am fost plină de o obsesie nebună, care, la rândul ei, mă făcuse să-i umplu căsuța vocală cu mesaje insistente care mă făceau să mă urăsc pe mine însămi, apoi cu mesaje furioase care îl asigurau că îl uram şi mai mult.

Joi, am fost din nou îndurerată.

Până vineri, mă resemnasem cu faptul că nu aveam să mai sărbătoresc de bunăvoie alt Revelion.

Anul trecut fusese destul de groaznic când trebuise să stau şi să suport faptul că Joey era sus şi i-o trăgea lui Danielle, dar în seara asta, când stăteam singură în casa mea, ştiam că mă simţeam de un milion de ori mai rău.

Sigur, anul trecut practic eram cu Paul, iar Joey servea cu plăcere jumătate din şcoală, dar încă ne aveam unul pe celălalt.

Pentru că anul trecut, oricât de încurcată şi de neclară devenise prăpastia de cinci ani a prieteniei noastre, cel puţin îl mai aveam pe *el*.

Dar acum, în acest an, eram complet singură.

Părinţii mei plecaseră la pub şi chiar şi Kev, care ieşea rar din casă, se dusese cu ei.

Proaspăt ieşită de la duş, am stat în faţa oglinzii din dormitorul meu şi m-am uitat îndelung în oglindă.

Ochii mei erau umflaţi şi injectaţi cu sânge, buzele erau roşii şi umflate, iar obrajii îmi erau pătaţi de lacrimi.

Arătam ca naiba. Mă simţeam mai rău.

Suspinând, m-am ridicat şi mi-am strâns părul umed şi înnodat într-un coc neglijent în creştet.

Îmbrăcată cu o pereche de colanţi negri, balerini şi un pulover roz supradimensionat, mi-am alungat lacrimile care încă îmi curgeau pe obraji cu dosul palmei.

Părul meu era un dezastru umed îngrămădit în creștet, iar fața mea era nemachiată, dar nu-mi păsa.

Nu aveam nici un plan pentru seara aceea.

Ca să fiu sinceră, nu era ca și cum nu aș fi avut variante. Primisem mai multe mesaje și invitații de la colegii de școală, ca să nu mai vorbim de o duzină mesaje vocale colorate de la Casey. Mă implora să merg cu ea la o petrecere Tommen la care Katie ne făcuse rost de o invitație, prin amabilitatea iubitului ei jucător de rugby.

Potrivit lui Casey, băieții erau de treabă, băutura era gratis, iar ea avea toate intențiile să agațe pentru o noapte un tip elegant de la o școală privată, bine făcut, un pachet de mușchi, jucător de rugby.

Mă bucuram pentru ea.

Putea să aibă toți băieții obsedați de rugby de la Tommen pe care îi dorea, pentru că singurul băiat cu care voiam să-mi petrec seara avea o crosă, o uniformă BCS și un camion plin de traume.

Trăgându-mi mânecile puloverului peste mâini, am tremurat de frig în timp ce privirea îmi străbătea podeaua dormitorului, căutând cunoscutul breloc.

„Nu o face – mă avertiza mândria mea –, nu fi atât de disperată!"

„Oh, Doamne, fă-o! – mă încuraja inima –, știi că încă ne iubește."

Ochii îmi căzură pe cheile de la mașină, pe care le-am luat repede și am ieșit în grabă din camera mea.

„Ura! O să reușești!", mă încurajă.

„Poți să mă lași la ușă – declară mândria mea, fugind de mine –, este cât se poate de patetic."

Știam că îmi asumam un risc enorm făcând ceea ce urma să fac și că existau șanse mari să îmi frâng și mai mult inima, dar nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă nu aș fi primit cuvintele care mă ardeau din interior.

El avea nevoie de *ajutor*, iar eu aveam nevoie să fiu *ascultată*.

Și chiar dacă refuza să mă lase să-l ajut, atunci sigur avea să mă asculte.

SUPRAVEGHEREA FRAȚILOR ȘI RENUNȚAREA LA OBICEIURILE PROASTE

31 decembrie 2004

JOEY

– Mergeți dracului la culcare! am strigat pe scări. Jur pe Dumnezeu, băieți, dacă trebuie să mă întorc pe scările astea, o să vă pară rău!

– Da, sigur, râse Tadhg, îndrăzneț ca întotdeauna, aplecându-se peste balustradă și tachinându-mă. Ce ai de gând să faci? Să ne omori cu privirea?

– Da, completă Billy Brave Bollox, cu Furbyul mov ascuns sub braț. Știm că nu te vei atinge de noi, Joe.

– N-o face pe deșteptul cu mine, fraiere, l-am avertizat, arătând cu degetul spre numărul cinci. Există o primă dată pentru toate.

– Da, sigur, strigă Ollie, care nu era deloc deranjat de amenințarea mea goală.

– Vorbesc serios, le-am spus. Și dacă te gândești să trezești copilul, nu voi fi eu cel care va petrece încă două ore legănându-l să adoarmă.

– Oh, te rog! ripostă Ollie. Seany poate dormi oricum.

– Da, am replicat. Din fericire pentru el, având în vedere că trăiește printre sirene.

– De ce nu pot să cobor? se văită Tadhg. Este Ajunul Anului Nou. Shannon poate să stea trează – și să nu spui că e mai mare decât mine, pentru că asta nu e o scuză.

– Pentru că, dacă te las să cobori, atunci trebuie să îl las și pe Ollie să coboare și, dacă îl las pe Ollie să coboare, trebuie să îl las și pe Sean să coboare, m-am auzit spunându-i pentru a șaptea oară. Și nu vă car fundurile înapoi în pat când leșinați pe canapea.

– Dar tata nu o să fie acasă la noapte, continuă Tadhg să protesteze. Și mama a plecat cu el. Asta se întâmplă o dată

pe an, Joe. O dată pe an, la naiba!

– Exact, am fost de acord. Aşa că du-te dracului în pat, ca un băiat cuminte, şi lasă-mă să mă bucur de pace şi linişte măcar o dată.

– Asta e o prostie, bombăni Tadhg. E doar zece şi jumătate.

– Nu ne *plac* când ai grijă de copii, răbufni Ollie, stâlcind cuvintele. Ești cel mai rău. Și plictisitor.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Da, pentru că să am grijă de voi trei este un eveniment foarte palpitant şi pentru mine.

– Joey, te rog…

– În pat! am ordonat, ridicând o mână. Dacă mai continuaţi să vociferaţi, nici unul dintre voi nu va vedea interiorul terenului GAA timp de o săptămână.

– Nu poţi face asta, protestă Tadhg. Nu ne poţi pedepsi. Nu eşti tatăl nostru.

– Da, adăugă Ollie, apropiindu-se de Tadhg. Nu eşti şeful nostru.

– Oh, nu? M-am încruntat. Continuă să insiști și voi adăuga încă o săptămână.

– Dar…

– Asta înseamnă trei săptămâni.

– Ce tâmpenie! pufni Tadhg, înainte de a dispărea din peisaj. Îmi plăceai mai mult când vomitai!

– Da, mormăi Ollie, în timp ce se grăbea după Tadhg. *Te urăște!*

– Da, da. Vise plăcute, fraierilor! am strigat eu înapoi, aşteptând să aud uşa dormitorului lor trântindu-se înainte de a mă întoarce în camera de zi.

– Uau, mă bucur că eşti aici să le spui ce să facă, râse Shannon, când m-am aşezat pe canapea lângă ea. Nu fac niciodată ceea ce le spun.

– Nu poţi arăta slăbiciune, i-am explicat, aruncându-i un baton de ciocolată din buzunar. Băieții grupaţi aşa sunt ca o haită de câini turbaţi. Pot mirosi frica de la o milă distanță, iar în momentul în care îți dezgolești gâtul în fața lor, se vor duce direct la jugulară.

– Uau! făcu ea, desfăcându-și batonul. Ce concept părintesc interesant!

– Nu-l mânca așa, ciudato! Uitându-mă îngrozit la modul în care sora mea devora un baton KitKat, am apucat perna din spatele meu și i-am aruncat-o. Ce fel de criminal în serie ești?

– Ce? Râzând de pe locul ei de la capătul canapelei, Shannon mai mușcă o dată – direct din mijloc, fără să o împartă mai întâi în două. E doar ciocolată.

Clătinând din cap dezgustat, am luat o înghițitură din ceașca de ceai pe care mi-o pregătise mai devreme și am mormăit:

– Ești o mică psihopată, nu-i așa?

– Ești într-o formă mult mai bună decât ieri, răspunse ea aprobator. Sunt mândră de tine, Joe!

– Pentru ce anume?

– Pentru că te simți mai bine. Obrajii i se înroșiră și se strâmbă în semn de disconfort. Pentru că stai acasă în seara asta, când aici e ultimul loc în care ai vrea să fii.

Fără îndoială.

Și eram departe de a mă simți *mai bine,* dar încă încercam, încă rezistam și încă eram curat.

Cea mai rea parte a sevrajului trecuse, dar știam că mergeam pe gheață subțire, ceea ce însemna că ieșirea în seara aceea era un risc pe care nu-mi puteam permite să mi-l asum.

Nu trecusem prin iad în ultima săptămână pentru a arunca totul, pentru că exact asta *aș fi făcut.*

Spre deosebire de tatăl meu, alcoolul nu fusese niciodată problema mea, dar *fusese* partenerul viclean al dușmanului meu principal.

Pentru că, cu toată libertatea pe care mi-o oferea, alcoolul mă dezbrăca de orice logică și conștiință. Mă făcea nesăbuit, înainte de a mă trimite cu capul înainte pe calea fără întoarcere.

Pentru că, atunci când mă îmbătam, deveneam nepăsător, iar când deveneam nepăsător, mă drogam.

Se întâmpla așa încă de pe vremea când nu eram cu mult mai mare decât Tadhg.

La naiba, poate chiar decât Ollie!

Aproape jumătate din viața mea dansasem cu diavolul, jucându-mă cu focul, şi, în cele din urmă, mă prinsese din urmă.

Mai rău decât să mă ajungă din urmă, mă depășise. Linia pe care o traversasem nu era una din care mulți se întorceau.

Chipul îndurerat al lui Molloy încă era la fel de proaspăt în mintea mea ca și în urmă cu o săptămână. Fusese forța motrice din spatele deciziei de a-mi parca fundul pe canapea și de a sta departe de necazuri în noaptea aia.

Nu puteam s-o dau în bară din nou.

Nu-mi puteam permite.

Știam în inima mea că, dacă mă lăsam să alunec din nou în acea gaură, nu mai puteam ieși.

– Știi, spuse Shannon, trăgându-mă înapoi în prezent, în timp ce își devora batonul de ciocolată. Nu-mi amintesc ultimul Revelion pe care l-am petrecut împreună.

Eu da.

– Eu eram în clasa a şasea, tu erai în a treia, i-am amintit, rememorând noaptea aceea ca și cum ar fi fost ieri. Darren era într-a douăsprezecea la liceu și tocmai îi spusese adevărul mamei de Crăciun, iar bătrânul făcuse o criză de nervi.

– Oh, da. Lumina din ochii ei se stinse. Îmi amintesc.

– A distrus casa, l-a renegat pe Darren, i-a rupt brațul mamei pentru că l-a apărat pe Darren, apoi mi-a spart nasul pentru că am apărat-o pe mama, înainte de a-și face bagajele și de a pleca pentru o lună.

– Da, şopti ea, muşcându-și buza. Acela a fost ultimul Crăciun pe care Darren l-a petrecut cu noi.

– Da, am recunoscut în şoaptă. Și a fost ultima dată când am petrecut Revelionul acasă.

Fusese și ultima dată când îl petrecusem treaz.

– A plecat în toamna următoare, adăugă ea, gândindu-se clar la o perioadă din viața noastră care nu era atât de complicată. După ce și-a primit rezultatele la examenul de absolvire.

Care erau toate de nivel superior pentru că, să recunoaştem, era un geniu, am recunoscut cu părere de rău. Nenorocitul ăla deştept era probabil într-un clădire undeva, stând în spatele unui birou mare, cu un computer sofisticat în față și făcând avere cu creierul ăla mare al lui.

– Sper că da, răspunse Shannon cu nostalgie. Chiar sper că e bine, Joe.

– E bine, am zis, simţind cum mă cuprindea tristețea. A scăpat, nu-i așa?

– Da, cred că da. Anxietatea îi umplu ochii. Îl urăşti?

Am încuviinţat ferm.

Făcu ochii mari.

– Serios?

– Da, serios, m-am răstit eu. Chiar îl dispreţuiesc.

„Pentru că m-a lăsat singur în această situație."

„Pentru că a lăsat povara responsabilității pe umerii mei când ar fi trebuit să împărţim sarcina."

„Pentru că mi-a răpit viitorul când a ieşit pe uşă."

– Eu nu. Mă privi nervoasă. Adică nu îl urăsc pe Darren. Încă sunt rănită că a plecat și nu s-a mai întors.

– Nu doar că nu s-a întors, am întrerupt-o, simțind cum îmi pierdeam controlul amintindu-mi. Nici nu a răspuns la telefon. Nici măcar o dată în cinci ani.

– Dar tot nu-l urăsc. N-aş putea să-l urăsc pe nici unul dintre frații mei. Mă înghionti în genunchi cu piciorul înainte de a adăuga: Și mai ales pe fratele meu preferat.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Pupă-mă în fund!

– Totuși, a fost o lună bună, nu? spuse ea zâmbind timid. Când tata a plecat de Crăciun – adică, în afară de brațul rupt al mamei și de nasul tău rupt.

– Poţi să notezi asta, i-am răspuns. A fost primul Crăciun pe care l-am avut cu mama și la care îmi amintesc că ea a fost prezentă.

– Și eu, fu de acord Shannon. Era atât de vie în acel Crăciun. Ochii i se luminară când se gândi la trecut. Îți amintești cât de mult ne-am distrat când ne-a scos să cântăm *The Wren* în ziua de Sfântul Ștefan? Chicotind, adăugă: Ne-a dus din ușă în ușă și din pub în pub, cântând din toată inima. Am făcut atât de mulți bani, Joe, îți amintești?

– Da, am pufnit. Doar pentru că am convins-o să își înghită mândria și să ne lase să o facem.

– Da?

– Da, am răspuns categoric. Tata plecase cu toți banii noștri, ea avea să-și primească salariul abia peste două săptămâni, iar prețiosul ei Darren era prea ocupat să învețe pentru examene pentru a-și găsi o slujbă. Ridicând din umeri, am adăugat: Aveam nevoie de ceva să ne descurcăm. Ollie avea nevoie de scutece, iar când a plecat el, nu mai era nimic de mâncare în casă.

– Serios? zise Shannon. Deci de aceea ai acceptat slujba aia de la Tony Molloy în acel Crăciun? Pentru că nu aveam nici un ban?

Am ridicat din umeri.

– În principiu.

– Uau! Trase aer în piept. Nu știam asta.

– Sunt multe lucruri pe care nu le-ai știut niciodată, Shan, am mormăit, luând încă o înghițitură de ceai. Fii fericită!

– Sunt, se grăbi ea să mă asigure. Sunt bucuroasă, Joe, și recunoscătoare. Poate că Darren a fost fiul inteligent, dar tu ești supraviețuitorul. Se întinse peste canapea și îmi strânse umărul cu mâna ei mică. De aceea știu că vei fi bine. Îmi aruncă o privire cu subînțeles și șopti: Pe cuvânt!

Atunci se auzi o mică bătaie în ușa din față, iar eu m-am ridicat repede în picioare, recunoscător pentru întreruperea conversației.

Devenise prea profundă și nu puteam să mă descurc acum.

– Cine e? strigă Shannon după mine, când abia ajunsesem în hol.

– Poate dacă îmi dai ocazia să răspund, îți pot spune, am răspuns sec, în timp ce învârteam cheia în încuietoare și deschideam ușa.

În clipa în care ochii mi-au căzut pe chipul ei, am simțit că am rămas fără aer în plămâni. La naiba!

Cu brațele înfășurate protector în jurul ei, Molloy stătea la ușa mea, arătând mai distrusă și mai frumoasă decât o văzusem vreodată în cei șase ani de când o cunoșteam.

– Bună, șopti ea.

– Bună. Ignorând-o pe sora mea care mă striga din living, am reușit să adun destule cuvinte pentru a o întreba: Ești bine?

Cearcănele de sub ochii ei umflați mă asigurară că nu era așa.

Cu dinții clănțănind, am văzut-o cum încuviință, dar se opri brusc și clătină din cap.

– Putem vorbi?

La naiba!

Cu inima bătându-mi violent în piept, am ieșit afară și am tras ușa de la intrare în urma mea, știind că orice ar fi avut de spus urma să mă doară, dar m-am conformat fără să protestez pentru că meritam tot ce ar fi putut arunca asupra mea și chiar mai mult.

NU SUNT BINE

31 decembrie 2004

AOIFE

Când am bătut la ușa din față a familiei Lynch în noaptea de Anul Nou, ultima persoană pe care mă așteptam să o văd în prag era Joey.

Dar când se deschise ușa, exact asta am găsit în fața mea.

Desigur, el era cel pe care venisem să-l văd, dar în adâncul inimii mele crezusem sincer că avea să fie un drum fără rezultat.

În momentul în care ochii mei se opriră asupra lui, durerea din piept cu care mă confruntam se intensifică până în punctul în care a trebuit să-mi apăs mâna pe osul pieptului pentru a calma durerea.

Am rămas fără aer.

– Bună!

– Bună!

Apucă ușa mai strâns.

– Ești bine?

„Nu."

– Putem vorbi?

Am încuviințat și am tras aer în piept când a ieșit afară și a închis ușa în liniște în urma lui.

Pantalonii de trening gri pe care îi purta îi atârnau pe șoldurile înguste, lăsând să se întrevadă boxerii negri pe care îi avea pe dedesubt. Tricoul alb simplu pe care îl purta îi dezvăluia brațele tatuate și îi puteam vedea urmele de cerneală neagră de pe piept.

Mă durea.

Mă ardea al naibii de tare!

Fără să mă pot opri, l-am sorbit din priviri, în timp ce corpul meu se încălzea, iar inima îmi crăpa sub efortul imens pe care mi-l lua să stau acolo și să-l înfrunt.

– Eu, ah... Lăsându-mi vocea să se stingă, i-am studiat fața, simțindu-mă mai confuză cu fiecare secundă care trecea. Ești aici. „Ești treaz."

– Da. Joey încuviință, scrâșnind din dinți. Sunt.

– *De ce?* am întrebat, cu tonul răgușit și frânt. De ce ești *aici?*

– Nu ar trebui să fiu?

– Este noaptea de Revelion.

– Știu în ce zi suntem.

– Răspunde-mi!

Oftă îndurerat când spuse:

– Încerc să dau pagina.

M-am holbat la el neîncrezătoare.
– De ce?
Îmi aruncă o privire aspră.
– De ce crezi?
– *De ce?* am repetat, neînduplecat. De ce, Joe, de ce?
– Pentru că am dat-o în bară!
– Și? Ochii mi se umplură de lacrimi și i-am ținut cu grijă deschiși, fără să îndrăznesc să clipesc. Știam că, dacă aveam să o fac, barajul avea să se spargă. Să clipesc pentru a îndepărta lacrimile nu funcționase niciodată pentru mine, trebuia să mă lupt cu ele. Ai mai dat-o în bară și asta nu te-a împiedicat să o faci din nou. „Din nou și din nou..."
– Ei bine, poate că de data asta, când am dat-o în bară, m-a costat mai mult decât eram dispus să pierd.
– Ce înseamnă asta?
– Știi ce înseamnă, răspunse el, trecându-și o mână prin păr.
– Spune-o, i-am cerut, în timp ce stăteam la mai puțin de un metru unul de celălalt, cu el înălțându-se deasupra mea. Rostește cuvintele!
Ochii lui verzi se înflăcărară când spuse direct:
– Tu m-ai costat.
– Eu?
– Tu.
– Nu. Cuvintele lui mă doborâră. Am clătinat din cap. Nu spune asta!
– Ai întrebat, zise el. Am răspuns.
– Dar tu... Clătinând din cap, m-am uitat la el, simțindu-mă plină de speranță și de deznădejde, toate într-o singură respirație conflictuală. *Tu* ai făcut asta, Joey.
– Știu.
– Nu, nu, nu. Am ridicat o mână tremurândă, în timp ce îndepărtam din gând speranța jalnică din mine. Te-ai despărțit de mine.
– Știu, Molloy. Ochii lui se aprinseră de căldură când bombăni: *Știu.*

– Atunci nu-mi mai spune prostii, am zis apăsat, incapabilă să-mi stăpânesc emoțiile. Ai fost mai mult decât dispus să mă pierzi când m-ai părăsit. Lacrimile îmi ardeau ochii în timp ce mă holbam la el. Am fost acolo, îți amintești? Te-am văzut *plecând.*

– Pentru că am încercat să fac ceea ce trebuia, se răsti el, pierzându-și din nou calmul în fața mea. La dracu'!

– Pentru cine? am țipat, ridicându-mi mâinile în sus.

– Pentru tine! strigă el, cu pieptul zvâcnind, imitându-mi gesturile și ridicând mâinile cu sălbăticie. Pentru tine, Molloy! Pentru tine! Mereu pentru tine! Frustrat, își coborî mâinile și zise apăsat: Am fost dispus să plec, pentru că știam că era cel mai bun lucru pe care îl puteam face *pentru* tine, nu pentru că nu te iubesc!

– Mă *iubești?* Am înecat un râset îndurerat, fără umor. Și *acum* îmi spui cuvintele astea? Când s-a terminat? Am clătinat din cap, uluită, devastarea ricoșând prin mine. Ești incredibil!

Miji ochii.

– Îți spun adevărul.

– Știi despre relația părinților mei, l-am acuzat, delirând de suferință și disperată ca el să-mi audă durerea. Pentru ca el să știe cât de adânc mă tăiase cuțitul pe care mi-l înfipsese în spate. Era înfipt până la os, iar eu mueam încet pe dinăuntru. Știi de ce am probleme cu încrederea în bărbați.

Avu bunăvoința de a-și închide gura și de a încuviința.

– Niciodată nu am avut încredere în Paul, nici măcar o dată în patru ani, și *niciodată* nu mi-am permis să-l iubesc, pentru că știam ce se va întâmpla dacă o voi face, am zis gâtuit, respirând sacadat și zgomotos. Știam că, în cele din urmă, m-ar fi dezamăgit și mi-ar fi frânt inima dacă i-aș fi dat puterea să o facă. Așa că nu am făcut-o. Am păstrat acea putere și inima mea pentru mine însămi. Suspinând, am clătinat din cap și m-am forțat să mă uit la el când i-am spus: Dar niciodată nu am avut vreo șansă cu tine, așa-i?

Se holbă la mine lung, apoi oftă îndurerat.

– Aoife. Am încercat să te protejez.

– Ei bine, nu a funcționat, m-am auzit plângând, corpul devenind moale pe măsură ce adrenalina care trecuse prin mine se topea rapid. Pentru că nu sunt bine.

Tresări.

– Știu.

– Nu sunt bine, am repetat, având nevoie ca el să mă audă, să mă vadă, să mă ajute, la naiba! M-ai întrebat mai devreme dacă sunt bine, iar eu îți spun că *nu* sunt bine.

– Nu am vrut niciodată să... Vocea i se stinse și își trecu o mână peste față înainte de a rosti gâtuit: *Știu,* bine? Știu și eu. E la fel și pentru mine.

– M-ai făcut să mă îndrăgostesc, m-am forțat să îi spun, în timp ce fiecare centimetru din mine tremura. M-ai făcut să mă îndrăgostesc, să am încredere, să cred, apoi mi-ai luat totul.

Durerea i se citea pe chip.

– Știu.

– Sunt îndrăgostită de tine. Nu mi-a păsat cât de slabă sau patetică am fost în acel moment, deoarece am continuat să las adevărul să mi se scurgă de pe buze în timp ce sângeram în fața lui. Și mi-e teamă pentru tine și sunt complet distrusă din cauza ta. Mi se încleștă gâtul și am scos un hohot înainte de a-i spune: Și am simțit toate aceste lucruri pentru tine de când aveam 12 ani.

– Aoife!

– Am închis ochii la toate lucrurile dubioase pe care le faci de mai multe ori decât aș vrea să recunosc. Am renunțat la prieteni pentru a fi cu tine. Am intrat în ascunzători ale traficanților pentru tine. Te-am acoperit, te-am protejat, am mințit pentru tine și ți-am dat trupul meu.

– Aoife, suspină de parcă îi provocam dureri fizice. Eu...

– Nu te-aș putea iubi mai mult nici dacă aș încerca, Joey Lynch, am strigat, renunțând la lupta împotriva lacrimilor care îmi curgeau acum liber pe obraji. *Nu aș putea.*

Mă simțeam ca un șarpe otrăvit care murea, slăbit, dar deosebit de periculos și veninos.

Nu puteam înțelege cum inima mea era atât de dispusă să fie rănită. Cum se așternuse pe jos ca să fie călcată în picioare de acest băiat care nu se gândea la consecințe. Fără să mă gândesc la viitorul meu, care nu exista fără el.

– Dar niciodată nu va fi suficient pentru tine! Pierzând lupta cu emoțiile, mi-am strâns capul în mâini și am scos un țipăt chinuit. Nu voi fi niciodată de ajuns pentru tine, pentru că dragostea mea nu vine sub forma unei pudre pe care să o tragi pe nas sau să ți-o injectezi în vene...

– *Nu* este așa, mă întrerupse Joey cu vocea spartă. Nu mă simt așa. Respirând sacadat, se apropie și mă trase cu brutalitate în brațele lui. Eu sunt problema aici, Molloy. *Eu* sunt cel care nu va fi niciodată suficient, nu tu.

– Tu ești suficient!

– Nu sunt, răspunse el. Chiar nu sunt, iubito.

– E prea mult, Joe. Lacrimile se eliberară, căzând atât de repede încât îmi era greu să văd clar, în timp ce brațele mi se ridicau de la sine, agățându-mă de persoana care îmi provocase toată această durere. Totul! am zis gâtuit, îngropându-mi fața în pieptul lui. *Simt* prea mult pentru tine.

– Știu, bolborosi el. *Exact* de aceea am făcut ceea ce am făcut. Îmi sărută părul umed și mă strânse mai tare în brațe. Trebuie să înțelegi că acesta este un deal pe care l-am urcat încă dinainte să ne cunoaștem. Ăsta e demonul *meu* pe care trebuie să-l ucid. Oftă îndurerat și se agăță de mine. *Nimic* din toate astea nu e din vina ta.

ÎNCERC SĂ MĂ REPAR

31 decembrie 2004

JOEY

Obişnuiam să cred că vorbele *mele* erau gloanţe, dar mă înşelam. Nimic din ceea ce puteam invoca în mintea mea nu putea provoca atâta durere câtă îmi provocaseră cuvintele ei. Fiecare cuvânt distrugător de suflet mă spărgea şi mă tăia până la os.

– De ce nu mă poţi iubi mai mult? continuă ea să plângă, ţinându-se de mine cu o strânsoare letală. De ce nu sunt de ajuns pentru tine?

– Eu *chiar* te iubesc mai mult! m-am înecat, simţindu-mi sufletul crăpându-se în două, în timp ce retrăiam oroarea inimaginabilă a ceea ce îi făcusem. Tu *ești* suficientă pentru mine.

– Nu, nu sunt.

– Ba da, eşti. Expirând îndurerat, am adăugat: Nu vreau să fiu așa cum sunt. Nu îmi place ceea ce fac. Dispreţuiesc asta.

– Atunci de ce o faci? mă imploră ea, tremurând în braţele mele. *De ce?*

Îmi cerea să îi dau răspunsul la o întrebare despre ceva pe care nu i-l puteam explica.

Cum puteai justifica dependenţa cuiva care nu trecuse niciodată prin asta?

Cum aş fi putut să o fac să înţeleagă că, în cea mai mare parte a vieţii mele, fusesem disperat să evadez? Că singura consolare pe care fusesem vreodată în stare să o găsesc era fumul liniştitor al unui joint, o linie de cocaină, efectul amorţitor al pastilelor de benzos sau senzaţia palpitantă a drogurilor? Cum puteam uita sentimentul euforic al heroinei?

Pentru că Molloy nu ştia cum era să te trezeşti în fiecare dimineață cu o puternică tendință de a încerca să te sinucizi.

Ea nu știa cum era să fii un copil neajutorat, pe jumătate înfometat și cu dorinţa de a ieși dintr-o casă în care nu era dorit.

Nu știa cum era să fii acel puști fără speranță care găsise, *în sfârșit,* ceva care îl ajuta să treacă peste durerea și mizeria afurisită care erau în viața lui.

Și habar nu avea cât de repede se produsese schimbarea echilibrului pentru acel copil, cum îl surprinsese atât de neașteptat.

Nu ar fi putut înțelege niciodată dezgustul atroce de sine care venea odată cu conștientizarea faptului că singurul viciu care îl ajutase cândva pe acel copil se transformase în tăcere în ceva fără de care nu putea trece peste încă o zi.

Nu avea să înțeleagă niciodată cum era să treci de la a-ți controla viața cu ceva ce îți plăcea cândva la a deveni controlat de lucrul pe care acum îl dispretuiai.

Totuși, nu i-am spus nimic din toate astea. Pentru că nu puteam.

Pentru că nu exista un răspuns suficient de bun.

– Nu știu, fu tot ce am putut spune în schimb. Nu știu de ce o fac, Molloy.

Suspinând, mă privi și șopti:

– Nu e suficient.

„Știu."

– E tot ce am. Cuprinzându-i fața între mâini, m-am apropiat și mi-am lipit fruntea de a ei. Îmi pare rău!

Tremurând, închise ochii și se lăsă spre atingerea mea.

– Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva.

– Nici eu, am răspuns răgușit, apoi aproape că mă ucise să adaug: Dar nici nu vreau să te rănesc, ceea ce înseamnă că trebuie să stau departe de tine, iar tu trebuie să mă lași.

– Nu. Cu lacrimile curgându-i pe obraji, clătină din cap și mă strânse mai tare. Nu pot.

– Trebuie, am zis, simțind fiecare gram din durerea ei pentru că și eu o îmbrățișam. Pentru că trebuie să-mi limpezesc mintea înainte de a avea încredere în mine ca să fiu lângă tine.

– Dar acum ești bine, plânse ea, agățându-se de mine. Nu ai ieșit în seara asta. Ești aici. Ești aici, Joe! Nu ești frânt, sau drogat, sau beat.

– Amândoi știm că nu sunt bine, iubito.

– Dar...

– Ascultă-mă!

– Nu, pentru că nu spui ceea ce am nevoie să spui.

– Vrei cuvintele? Mi-am dres vocea și am tras aer în piept înainte să-i spun: Bine. Te iubesc, Aoife Molloy!

– Nu o face!

– Te *iubesc!* am repetat, cu ochii fixați pe ai ei, în timp ce îi ştergeam o lacrimă de pe obraz. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată altă persoană în viaţa mea, şi asta nu este o exagerare. Acesta este adevărul sincer.

– Joe.

– *De aceea* nu te mai pot pune niciodată într-o situație ca aceea în care te-am pus în Ajunul Crăciunului. Emoționat, am dat din cap şi am tras o gură de aer înainte de a adăuga: Pentru că te iubesc, nu voi mai permite *niciodată* să ți se întâmple asta.

– Nu trebuia să-mi spui că mă iubeşti după ce ne-am despărțit, se plânse ea, îngropându-și fața în pieptul meu. Trebuia să o spui când încă eram împreună.

– Înainte, în timpul, după. Am ridicat neputincios din umeri. E încă valabil.

– Nu vreau asta, Joey, zise ea gâtuit. Nu vreau să te pierd. Ești cel mai bun prieten al meu.

– Iar tu eşti cea mai bună prietenă a mea, am recunoscut, sfâșiat. Nimic din ce simt pentru tine nu s-a schimbat, Molloy.

– Atunci am nevoie de ceva mai mult decât simple cuvinte, ceru ea. Dacă te aştepți ca eu să plec, atunci trebuie să-mi dai un fel de garanție.

– Cum ar fi?

– Că situația asta nu este permanentă, şopti ea, ochii verzi căutându-i pe ai mei. Că aceasta este o pauză temporară şi că, de îndată ce vei rezolva ceea ce trebuie să rezolvi, ne vom împăca.

– Și dacă nu pot?

Dădu din cap dezaprobator.

– Asta nu e o opțiune.

– Molloy. Am tras aer în piept. Nu vreau să-ţi fac o promisiune pe care să nu o pot ține.

– Atunci fă-o și respect-o, mă îndemnă ea, întinzând mâna pentru a-și împleti degetele cu ale mele. E atât de ușor!

Nu, nu era, și amândoi știam asta.

– Ce zici de asta? am zis în schimb. Am de gând să mă retrag o vreme, să-mi limpezesc mintea și să mă adun.

– Fără mine, șopti ea amorțită.

„Pentru tine."

– Iar tu te vei duce să-ți vezi de treabă cu Casey și cu fetele și te vei distra de minune, am continuat eu. Și nu-ți vei face griji pentru ce fac eu sau cu cine sunt, pentru că știi deja că ai inima mea la degetul mic.

Suspinând, se uită la mine, așteptând.

– Și scula ta.

Nu era o întrebare, era un avertisment, dar i-am răspuns oricum:

– Și scula mea.

Încuviință și am continuat rapid:

– Ne vom vedea la școală și nu va fi aiurea și ciudat pentru că amândoi ne amintim că înainte să fim noi, am fost…

– Noi, completă ea încet.

– Exact. Nu te înlocuiesc *pe tine,* Molloy. Nu aș putea. Încerc să mă repar *pe mine.*

„Pentru tine."

VĂ MULȚUMESC FOARTE MULT!
Vă mulțumesc că ați citit Saving 6.
Povestea lui Joey și Aoife continuă în Redeeming 6.

PLAYLIST DE MOMENTE, VIBRAȚII ȘI SENTIMENTE

Nate Feuerstein – *Beautiful Addiction* (Joey se prăbușește)

Cian Ducrot – *All For You* (spre final, când totul se duce naibii pentru el)

Cigarette's After Sex – *Nothing's Gonna Hurt You Baby* (momente intime)

One Direction – *Perfect* (Joey la început)

No Doubt – *Just a Girl* (Aoife pentru Paul)

Damien Rice – *Delicate* (prima dată)

Dropkick Murphys – *The State of Massachusetts* (Marie Lynch)

Taylor Swift – *Sparks Fly* (sentimentele tinerei Aoife)

Dermot Kennedy – *Roma* (primele sentimente de dragoste)

Damien Rice – *Accidental Babies* (gânduri despre Aoife)

Kodaline – *Love Like This* (sentimentele lui Joey)

The Almost – *Free Fallin'* (primele momente în care Joey se gândește la Aoife)

Hollywood Anderson – *My Bestfriend* (gândurile lui Joey despre Aoife)

Finley Quaye – *Dice* (primul lor sărut)

Tracy Chapman – *Fast Car* (Joey și Aoife)

The Script – *You Won't Feel a Thing* (sentimentele lui Joey pentru Seany-boo și restul copiilor)

Coldplay – *The Scientist* (certați unul cu celălalt)

Luke Combs – *I Got Away with You* (Joey când în sfârșit sunt împreună)

LYRA – *The Magic of Christmas* (scena din dimineața de Crăciun)

Bob Dylan – *Knockin' On Heaven's Door* (Joey în camera lui)

Semisonic – *F.N.T.* (în excursie în Kerry)

Tom Odell – *Another Love* (conflictul lui Joey în încercarea de a fi alături de ea în timp ce se luptă cu responsabilitățile și traumele sale)

Divide The Day – *Fuck Away the Pain* (triunghiul Joey/Aoife/Ricey)

Meg Myers – *Running Up That Hill* (Joey și Shannon)

Avril Lavigne – *Push* (personalitatea lui Aoife în general)

Kimberly Henderson – *Tiny Hearts* (Joey când vine vorba de frații lui)

Katy Perry – *Thinking Of You* (Aoife la petrecerea de Anul Nou)

Dermot Kennedy – *What Have I Done* (Joey își dă seama de sentimentele sale pentru Aoife)

Maroon 5 – *One More Night* (Aoife & Joey până la capăt)

Imagine Dragons – *Demons* (Joey încearcă să rămână pe drumul cel bun pentru ea)

Mazzy Star – *Fade Into You* (Aoife îl privește cum alunecă încet)

Nickelback – *Animals* (se distrează împreună)

Macklemore – *Same Love* (Joey și Darren)

Kat Dahlia – *I Think I'm In Love* (Aoife îndrăgostită de Joe)

Leona Lewis – *I Got You* (Aoife îi este alături lui Joey)

Damien Rice – *Coconut Skins* (Joey urmărește relația dintre Aoife și Paul)

One Direction – *Steal My Girl* (cum Joey se simte perfect cu părinții ei)

Natalie Merchant – *My Skin* (frământările lui Shannon la școală)

Uncle Kracker – *Follow Me* (flirtul intens de la început)

Overchord Street – *Screw Paris* (frământările lui Joey din cauza lui Aoife)

Lustra – *Scotty Doesn't Know* (Joey/Aoife/Paul)

Nickelback – *Figured You Out* (gândurile intime ale lui Joey)

Taylor Swift – *Cardigan* (sentimentele complexe ale lui Aoife pentru Joey)

P!nk – *Leave Me Alone* (sentimentele ei timpurii pentru Paul)

Maddie & Tae – *Friends Don't* (pe măsură ce prietenia lor evoluează)

Harry Styles – *Falling* (regretul lui Joey pentru comportamentul său față de Aoife)
Walking On Cars – *Flying Hard Falling Low* (Joey când îi dă lui Aoife cadoul de 18 ani)
Taylor Swift – *All Too Well* – versiune de 10 minute (inima frântă a lui Aoife)
Paramore – *Still into You* (sentimentele lui Aoife pentru Joe)
Freya Ridings – *Blackout* (Aoife în Biddies cu Casey privindu-l cum se îndepărtează)
Nickelback – *Too Bad* (sentimentele lui Joey față de Darren)
Lee Brice – *One of Them Girls* (Aoife și Joey glumesc la școală)
Josh Jenkins – *I Still Love You* (Joey în scena finală)
The 1975 – *Me* (gândurile lui Joey despre Aoife și viața lui)
Maddie & Tae – *Die From A Broken Heart* (Aoife la sfârșitul cărții)

CÂNTECE PENTRU AOIFE

Avril Lavigne – *Push*
Taylor Swift – *Sparks Fly*
Jessie Murph – *How Could You*
Beyonce – *If I Were a Boy*
Ellie Goulding – *Under the Sheets (Baby Monster Mix)*
Lana Del Rey – *Monologue*
Lady Gaga – *Shallow*
Lauren Daigle – *Rescue (After the fire)*
Adele – *Hello*
Taylor Swift – *Cardigan*
P!nk – *Try*
Taylor Swift – *This Love*
Jessie J – *Flashlight*

Colbie Caillat – *I Never Told You*
Kellie Pickler – *Didn't You Know How Much I Loved You*
Heather Janssen – *Checkers*
Taylor Swift – *Lover*
No Doubt – *Underneath It All*
Taylor Swift – *All Too Well*
Underneath It All – *No Doubt*
Medicine – *Daughter*
Taylor Swift – *All Too Well*
Picture This – *With Or Without You*
Olivia O'Brien – *Complicated*
CHVRCHES – *My Enemy*
Taylor Swift – *I Knew You Were Trouble*

CÂNTECE PENTRU JOEY

James Arthur – *Say You Won't Let Go*
Dermot Kennedy – *An Evening I Will Not Forget/Furthest Thing*
Dermot Kennedy – *Roma*
Butch Walker – *Mixtape*
Lustra – *Scotty Doesn't Know*
Dermot Kennedy – *Kiss Me*
Khalid – *Ocean*
Dermot Kennedy – *What Have I Done*
Dermot Kennedy – *Something to Someone*
Our Last Night – *Surface Pressure*
Etaoin – *Bedroom Walls*
NF & Britt Nicole – *Can You Hold Me*
2Pac – *Until the End of Time*
Ron Pope – *In My Bones*
The Verve – *Bitter Sweet Symphony*
Ed Sheeran – *Happier*
New Found Glory – *Kiss Me*

Eamon – *Fuck It*
Brantley Gilbert – *Bottoms Up*
Picture This – *With or Without You*
Watch Over You – *Alter Bridge* (cântecul lui Joe pentru mama și frații săi)
Every Avenue – *Only Place I Call Home*
Dermot Kennedy – *Power Over Me*
The Cranberries – *Zombie*
Sister Hazel Your – *Winter*
Chord Overstreet – *Screw Paris*
Jaymes Young – *I'll Be Good*
2Pac California – *Love*
Halsey Without – *Me*
Thirteen Senses – *Into The Fire*
Adore – *Dean Lewis*
The Cab – *Angel With A Shotgun*
Lukr & Jonas Hahn – *Fucked Up Summer (Remix)*
Declan J Donovan – *Fallen so Young*
The 1975 – *Me*
2Pac – *Changes*
Maroon 5 – *One More Night*
2Pac – *Dear Mama*
Semisonic – *F.N.T*
Daniel Gidlund – *Wasteland*
Demi Lovato – *Sober*
Lana Del Rey – *Heroin*
The 1975 – *Falling for you*

MULȚUMIRI

Când fiul meu a murit anul trecut, nu am crezut că voi regăsi vreodată motivația, entuziasmul și rezistența necesare pentru a supraviețui și a naviga în lumea cărților, care devenise a doua mea casă timp de un deceniu.